

Giới thiệu Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ

Một câu chuyện tình hoàn toàn trái ngược với đạo lý sẽ được hoàn tất trong tác phẩm Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ khi mà hai nhân vật chính đều là mối tình đầu của nhau.

Nhưng mối tình ấy đã sớm rạn nứt vì hoàn cảnh và thế rồi họ đều bị ép cưới và gả cho một người xa lạ... Tưởng chừng câu chuyện sẽ có một kết cục buồn nhưng nó lại dẫn đến một câu chuyện khác khi mà hai người họ gặp lại nhau.

Nhân vật nữ chính như muốn trở lại với nam chính nên đã dùng mọi thủ đoạn để chiếm đoạt người đàn ông đầu tiên của cuộc đời mình khỏi vợ của anh ta ... Cứ như là Mỹ nhân cứu anh hùng vậy , thế thì liệu họ có thành công và nối lại duyên tình xưa đã bị cắt đứt ???

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên không thật ra thì cũng không tệ lắm

Nhìn bụi bặm trên trần nhà, bụi bặm ở vách tường, bụi bặm ở quần áo, chân thì tay lem luốc. Lại nhìn lại vị trí hiện tại của bản thân, An Nặc cảm thấy hiện tại nếu dùng một từ phổ thông nhất để diễn tả tình huống này đó là: lừa bịp.

Đi tới nơi này tất cả đều là nhờ kịch bản “Phúc nam phụ” kia, trong mộng có một âm thanh nói với cô, cô tới chỗ này mục đích đúng là giải cứu nam phụ, mặc kệ cô muốn làm cái gì, chỉ cần có thể dựa vào hắc là có thể thuận lợi, không dựa vào được thì không thuận lợi, tình hình như vậy sẽ duy trì ba năm, ở nơi này trong ba năm đồng nghĩa cho cô một cơ hội, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là phải từ bỏ vinh quang ở quá khứ. Về sau bản thân biến thành dạng gì, chỉ có thể dựa vào phần đầu trong ba năm này.

Hơn nữa âm thanh trong mộng còn nói cho cô biết cô vĩnh viễn không thể trở về được, nghĩ về cuộc sống sau này của mình, cô nên thừa dịp ba năm này chuẩn bị cho thật tốt.

Thử nghĩ cuộc sống của cô một mỗi ngày ở thế kỷ 21 đầy màu sắc rực rỡ, một nữ minh tinh trong làng giải trí, đột nhiên chạy trở về 70 năm trước, chuyện này còn không phải lừa bịp. Chạy đến 70 năm coi như xong, cô chạy đến còn là 70 năm trước trong kịch bản, không nghĩ tới mình ở nhà đọc kịch bản thuận miệng cảm thán một câu “nam phụ mệnh quá khổ”, đến lúc nam mờ cũng mờ thấy mình ra tay giải cứu nam phụ. Sau đó, mờ mất ra cô đã sống ở trong kịch bản rồi. Sống ở trong kịch bản còn chưa tính, tối thiểu đối với những chuyện diễn ra trong tương lai kịch bản, con người và tính cách cô đều đã rõ trong lòng bản tay.

Nhưng mấu chốt là, mấu chốt là lúc trước trong kịch bản này không hề có nhân vật của cô. Cho nên, hiện tại người cô không hiểu rõ nhất lại chính là bản thân mình.

Vì vậy, chuyện này càng trở nên lừa bịp hơn rồi.

Trời sắp sáng, trong sân đã vang lên âm thanh huyền ảo, An Nặc nằm ở trên giường đảo tròn mắt, chắc lúc này ba mẹ cô đã rời giường. Vì vậy An Nặc cũng run rẩy mặc quần áo chuẩn bị rời giường. Cô đã sinh sống tại đây một tuần lễ nên dần hiểu rõ. cô bây giờ là một đứa trẻ được mẹ cưng chiều, dĩ nhiên cũng được ba cưng chiều, nhưng bởi vì ba là đội trưởng đội sản xuất trong thôn, nên cô cũng phải biết giữ chừng mực. Lúc vừa đến nơi này cô cũng không cảm thấy lạ lắm khó hòa nhập lắm, An Nặc bây giờ đã an tâm đón nhận tình huống của nơi này. Mặc dù xã hội lúc trước ở thời hiện đại đã cực kỳ phát triển, không thể so sánh với cái niên đại này. Nhưng là đó là đối với một số người mà nói. Đối với cô lại không phải như vậy.

cô từ nhỏ là một cô nhi, ở cô nhi viện vừa học xong trung học, do thích học hành, không muốn buông tha cơ hội tiếp tục đi học, vì vậy dứt khoát đi làm kiếm tiền đóng học phí lên đại học. Bất đắc dĩ cái niên đại này học phí ở đại học vô cùng đắt đỏ, muốn dùng thời gian một kỳ nghỉ hè kiếm tiền trang trải học phí đại học năm thứ nhất quả thực là lời nói vô căn cứ.

Vì vậy lúc cô đang làm thêm ở quán cà phê, một người có kinh nhiệm tìm người mẫu nhìn trúng cô, nói cho cô biết điều kiện của cô rất thích hợp làm người mẫu, hi vọng cô có thể suy nghĩ đầu quân cho công ty của ông ta.

Mặc dù cô biết có rất nhiều tên lừa đảo lợi dụng cơ hội như thế đi gạt người. Nhưng do sức ép của tiền học phí khiến cô không còn cách nào khác. Biết bản thân mình là cô nhi, học tập chính là con đường ra duy nhất của cô, cô thực sự muốn thay đổi số phận, cô giấu trong tay áo một bình xịt hơi cay. Một tay áo khác giấu một con dao găm nhỏ, sau đó đến địa chỉ trên danh thiếp mà người đàn ông kia đưa.

Nhưng kết quả khi đến nơi làm cô không khỏi kinh ngạc. Không ngờ người cho cô danh thiếp lại là quản lý cấp cao của một công ty người mẫu lớn, cũng nhờ vào cơ hội lần này, cô được như ý nguyện kiếm được học phí năm thứ nhất. Cánh cửa đại học mở rộng đón chào cô.

Sau này, nhờ được lên trang bìa của một tạp chí lớn, cô lại được một đạo diễn nhìn trúng, tiếp sau đó, cô coi như thật sự tiến vào Làng Giải Trí, không còn vì học phí mà phát buồn, hàng năm còn dư giả quyền cho Cô Nhi Viện, ý tưởng của cô rất đơn giản, là cô nhi, vận khí của cô tốt, có thể có cơ hội tốt như vậy không vì học phí mà buồn phiền, nếu không có cơ hội như vậy thì cô dựa vào cái gì để lật người đây? Vì muốn trợ giúp nhiều giống như cô, cô luôn lặng lẽ quyên tiền cho các cô nhi viện, nhưng thật ra thì, cô cũng không thích nghề diễn viên này, cũng không ưa thích cái không khí của Làng Giải

Trí này. Nhưng đã làm mình tỉnh lâu như vậy, cô không nghĩ ra mình có thể làm được công việc gì khác.

Thật ra thì từ nhỏ cô đã có ước mơ làm bác sĩ, nhưng là đáng tiếc, bởi vì kiếm tiền trang trải sinh hoạt, thân bắt do kỷ, cô căn bản không có nhiều thời gian ở trường học, đa số đều dựa vào tự học, cho nên cô đành chọn chuyên ngành Tiếng Anh.

Dĩ nhiên, bởi vì tính chất công việc khiến cô phải xuất ngoại nhiều, thường thường phải sử dụng tiếng anh trong giao tiếp, cho nên tài nghệ nếu so với đám sinh viên ngày ngày ở trong phòng học khổ luyện dĩ nhiên khá hơn chút. Nhưng những thứ này đều là quá khứ rồi.

Cô bây giờ hài lòng với thân phận của mình hơn, mặc dù là ở nông thôn, nhưng vì cha của mình là đội trưởng đội sản xuất, cuộc sống ngược lại cũng không tệ lắm, hơn nữa nghe nói năm ngoái thi tốt nghiệp trung học liền thi đậu đại học trên thành phố, ở nhà địa vị càng thêm nước lên thì thuyền lên (địa vị càng cao). Cuộc sống như vậy khiến cô vô cùng hài lòng, hơn nữa cha của cô lại giúp cô chọn chuyên ngành y khoa mà cô thích.

Vừa lấy được tình thương của cha mẹ đồng thời có thể theo đuổi ước mơ ngày trước của mình, càng không cần vì việc học mà rầu rĩ, đối với cô như vậy là quá viên mãn rồi, mới qua một tuần cơ hồ cũng đã bắt đầu vui đến quên cả trời đất rồi.

Mặc quần áo tử tế vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy làn khói bếp như một lớp sương mù mỏng đang lượn lờ trong không khí. Đi vào phòng bếp thấy mẹ đang thổi lửa nấu ăn. Nhìn thấy con gái đi tới, liền cười hiền hòa nói: "Nhị cNha*", trong nồi có nước nóng đó, mau lấy nước rửa mặt đi."

(Nhị Nha: tên gọi ở nhà của nhân vật, người con thứ hai)

"Vâng." Đáp một tiếng cô đi lấy chậu nước rửa mặt.

Nghĩ lại, cô đã tới nơi này được một tuần nhưng vẫn trầm mặc ít nói, không dám nhiều lời, chỉ sợ nói nhiều sai nhiều. Tình huống bây giờ cũng đã biết được sơ sơ, tính cách cô gái này cùng mình không khác nhau nhiều, lại thích học tập, bây giờ tiếp nhận cuộc sống này cũng không có gì quá đột ngột.

Vì vậy rửa mặt xong, liền nhận cái nồi trong tay mẹ cô, lần đầu tiên chủ động mở miệng yêu cầu làm việc: "Điểm tâm cứ để con làm."

Cô không giải thích nhiều trực tiếp lấy cái nồi. Từ trong tủ bếp lấy ra hai quả trứng, lại lấy một ít thịt đông trong chén ra, cắt ra một cục thịt nạc, sau đó băm nhỏ.

Mẹ cô vẫn do dự đứng bên cạnh nhìn, nghĩ thầm đứa nhỏ này đang nghĩ gì vậy, chưa từng thấy nó nấu cơm lần nào, thịt và trứng đều là đồ tốt, mặc dù cô chỉ cắt chút thịt nạc, nhưng cứ như vậy ném vào trong nồi nấu, sẽ không có mùi vị gì, thật lãng phí đồ ăn.

An Nặc bị nhìn chằm chằm đến da đầu tê dại, mới đưa tay đẩy mẹ mình đi ra ngoài, còn bảo đảm: "Mẹ, mẹ yên tâm, con đã học với bạn ở trường rồi, đảm bảo không thành vấn đề."

Mẹ cô lúc này mới gạt đầu một cái, mặc dù không hiểu, nhưng vẫn đi ra ngoài.

An Nặc nhìn mẹ đi ra ngoài mới bắt đầu công việc của mình. Mặc dù cô là minh tinh, cuộc sống quang vinh chói lọi, nhưng lúc còn bé ở cô nhi viện cũng thường giúp các mẹ làm một số việc vặt, đến lúc trung học đã sống độc lập tự lo cho bản thân. Sau này có thời gian ở nhà nghỉ ngơi cô cũng thường tham khảo sách nấu ăn tự mình vào bếp nấu thử. Trừ loại loại bếp lò củi xưa này không dùng quen ra, còn lại cũng không có vấn đề gì.

Mấy ngày nay cô cũng quan sát qua, đội sản xuất ở đây đều là thanh niên trí thức ở Thượng Hải đến, cho nên đồ dùng ở nơi này cũng tương đối hiện đại, so sánh với những địa phương khác mà nói vật liệu đều là trực tiếp chuyển từ Thượng Hải về nên vẫn tính là tương đối phong phú. Bây giờ là mùa đông, thời điểm nông nhàn, nhưng gia đình cô vẫn có cuộc sống sung túc.

Suy nghĩ một chút mặc dù có món ăn nặc, nhưng mấy ngày qua mẹ cô chỉ làm món xào, dù thịt ngon nhưng ăn nhiều cũng không còn khẩu vị rồi. Nhìn trên đất thấy một chậu trứng muối, nghĩ thầm lấy ra làm cháo trứng muối thịt nạc chắc cũng có thể. Đem nồi cháo đặt lên bếp tiếp cầm hai củ cà rốt, bắt tay vào thái sợi. Bỏ cà rốt vào một chén, cắt nhỏ hành lá bỏ vào, sau đó để thêm gia vị, lại cho thêm chút đường, cuối cùng cho một ít hạt tiêu. Thêm hai muỗng dầu mè, rồi đảo đều đều. Chỉ chốc lát mùi thơm đã lan tỏa cả bếp.

Trước tiên đem cà rốt trộn bung vào nhà, sau đó trở lại phòng bếp tiếp tục khuấy đều nồi cháo, đợi cho cháo chín như cô mới bung nồi vào trong nhà, vào nhà thấy anh hai cùng chị dâu đã đến.

Thấy cô bung nồi vào nhà, chị dâu cô vội vàng nhận lấy nồi trong tay cô. Thấy cô đang còn muốn ra cửa, chị dâu cười kéo cô đến bên cạnh bàn ngồi: "Em ngồi đi, để chị đi lấy bát đũa, em cũng bận việc từ sáng sớm rồi, chị muốn đi giúp em nhưng mẹ không cho, nói em hôm nay muốn thể hiện bản lĩnh. Đợi lát nữa tất cả mọi người cùng nếm thử một chút."

Nói xong cười đi ra ngoài.

Cô cũng nghe lời ngồi xuống, theo cô quan sát, chị dâu cô là người hòa đồng, tính tình cũng là nói một không hai, không giống vài người có lời gì cũng che giấu. Đối xử với cô cũng rất tốt, luôn động viên và giúp đỡ cô trong học tập.

Chờ cho mọi người ngồi vào bàn ăn, An Nặc lấy cái muỗng nếm một ngụm nhỏ, không mặn không nhạt, không tệ, lâu rồi không nấu nhưng vẫn không đến nỗi nào.

Ngẩng đầu lên, liền thấy cả nhà đang e ngại nhìn nồi cháo cô nấu.

"Ăn ngon lắm, con đã học lỏm được phương thức bí truyền của cô bạn trong lớp. Mọi người ném thử một chút." An Nặc xấu hổ nói.

Vì vậy khi đội trưởng thôn mạnh dạn ném thử một miếng, lồng mảy đang nhúu lập tức buông lỏng ra. Ngắc đầu kinh ngạc nhìn An Nặc: "Nhị nha, không tệ, ăn rất ngon."

Tiếp gặp một ít cà rốt trộn, lại khen một câu: "Không tệ không tệ, Nhị nha nhà ta không hổ là sinh viên đại học, đến củ cà rốt cũng có thể nấu ngon như vậy."

Nói xong mọi người trong phòng bắt đầu ăn, trong miệng không ngừng chặc lưỡi tán thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nam phụ thực ra cũng không tồi

Trên bàn ăn mọi người bắt đầu nói chuyện: "Ai, ông xã, ông nói xem sao Phó Quốc Hoa có thể để cho vợ của mình bỏ đi theo người khác như vậy" Mẹ Nhị Nha nói.

"Phụ nữ các bà đúng là thích buồn chuyện, bà đừng có quan tâm đến chuyện đó có được hay không" Cha Nhị Nha không nhịn được chặc miệng nói.

"Cái ông này, sao tôi có thể không quan tâm được. Ông không phải là đội trưởng sao, việc lớn việc nhỏ trong đội chúng ta đều không phải do ông định đoạt sao, phải không Nhị Nha". Mẹ Nhị Nha nói xong vẫn không quên hỏi ý kiến sinh viên đại học trong nhà.

Nhìn ánh mắt trong suốt của Nhị Nha, Cha cô lại gấp một miếng rau trộn bỏ vào trong miệng: "Không để cho người ta đi thì có thể làm gì, người nhà Quốc Hoa cũng đồng ý rồi, hơn nữa bà xem, người tìm cô ta là xưởng trưởng ở Thượng Hải về, thuộc đơn vị quốc gia đó. Quốc Hoa có thể so sánh được sao. Hơn nữa, người ta cũng không chê cô ta đã gả cho người khác rồi, cô ta có thể không cảm động sao?"

"Phía trên có đồng ý không" Chị dâu cũng tò mò hỏi chen vào.

"Anh biết người đó, người đàn ông đó đã tìm ra Ma Hoàng (tên một loại thuốc), có thể chữa bệnh cao huyết áp, đã lấy được giấy chứng nhận của nhà nước rồi." Anh Nhị Nha cũng gia nhập thảo luận (+_+, câu này ta chém hoàn toàn, vì thực sự ko biết nó đang nói về cái gì nữa, mong các bạn thông cảm)

Đúng rồi, đúng rồi, chính là Phó Quốc Hoa, nam phụ bị kịch nhất trong các nam phụ.

"Mẹ Phó Quốc Hoa hiện tại thế nào rồi?" An Nặc mở miệng yếu ớt hỏi.

"Có thể như thế nào, khẳng định là đau lòng muốn chết, ban đầu lúc hai người mới kết hôn cũng chỉ làm bàn rượu, còn chưa làm chứng từ kết hôn, bây giờ người ta đi theo người khác rồi, hấn cũng không thể làm gì được. Thứ nhất, hai người không có giấy đăng ký kết hôn, nhà gái lại không phải là tự nguyện, chỉ có thể nhắm mắt để người ta đi thôi."

Chị dâu lại nói thêm: "Quốc Hoa hôm nay phải quay lại doanh trại rồi, người nhà của hấn đều rất lo cho hấn."

Lúc thời điểm đọc kịch bản An Nặc đã đặc biệt chú ý đến nhân vật này, bởi vì hấn là một người lính, tính cách cũng rất đàn ông, xét về tính tình phương diện An Nặc đều cảm thấy rất thích. Nhớ kịch bản viết về sau, vai nam chính cùng nữ chính có chuyện cần người trong bộ đội giúp, Phó Quốc Hoa lúc đấy không nói hai lời liền giúp, cuối cùng nữ chính cùng nam chính còn để cho con của mình nhận Phó Quốc Hoa làm Cha nuôi, kịch bản đến đó thì kết thúc, có thể nói tất cả mọi người đều vui vẻ rồi.

Nhưng cô cảm thấy cái kết đó không vui chút nào. Phó Quốc Hoa rõ ràng lúc đó vẫn còn thui thui một mình, còn phải nhận đứa con của vợ cũ làm con nuôi. Nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn thấy bất bình thay hấn.

Nhưng bây giờ nghĩ cái gì cũng vô dụng, đầu tiên cần phải nghĩ biện pháp khiến mình có thể độc lập, để cho mình có quyền đứng lên nói chuyện với mọi người, lúc đó giúp hấn cũng không muộn.

Cái thời đại này người có thể gia nhập quân ngũ đều phải là con em trong gia đình bản nông (nông dân nghèo), phú nông muốn đi cũng không được. Mặc dù nói làm lính là vinh quang, nhưng cũng chỉ là vinh quang trên danh nghĩa, người ở nhà khổ vẫn cứ khổ. Hơn nữa kể từ khi nền giáo dục được khôi phục, những người tốt nghiệp ra ngoài liền dề danh tiếng của người lính xuống mấy bậc. (ý là người có tri thức được trọng vọng)

An Nặc đang thất thần nhớ lại, mẹ cô đột nhiên kêu lên một tiếng: "Thôi chết, lần trước hứa mang trứng muối cho nhà chú ba còn chưa mang đi, Nhị Nha, con ăn xong thì mang cho chú ấy, chú ba của con hôm nào cũng nói với ta muốn gặp sinh viên đại học là con đấy."

Mấy ngày nay An Nặc cũng đã quen thuộc với đường xá nơi này. Nhà của chú ba cũng rất dễ tìm, ở bên cạnh cây đại thụ trong thôn. Vì vậy gặt đầu một cái, cùng chị dâu lấy rổ ra nhặt trứng chuẩn bị mang đi.

Vừa đi vừa suy tính, mình trước kia không học qua y học, cũng một thời gian dài không đọc sách rồi, kinh nghiệm lúc trước của mình cũng không thể phát huy ở thời đại này, nên làm thế nào đây? Mình nên giúp Phó Quốc Hoa thế nào đây?, hần sống trong quân đội, vốn dĩ đã rất khó gặp, cũng đừng nói đến chuyện giới thiệu đối tượng cho hần? Hay là giúp đỡ người nhà của hần. An Nặc vỗ vỗ đầu, cảm giác bản thân suy nghĩ quá nhiều mà một biện pháp thích hợp cũng không nghĩ ra được.

An Nặc trong lòng suy nghĩ, đi trên đường cũng không ngừng đầu, phanh, đột nhiên đụng phải một người, lão đảo mấy bước thiếu chút nữa ngã xuống, may nhờ người đối diện phản ứng nhanh, vội vàng đưa tay ra kéo cô lại. Kiểm tra lại một lượt trứng trong rổ, may quá không bị hỏng quả nào, ngừng đầu lên, trước mắt nàng là một người đàn ông mặc quân trang, bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi, toát ra mùi vị của một người lính.

Người đàn ông đó giúp cô đứng dậy ngay ngắn, sau đó hỏi: “Cô không sao chứ?”

Cô vốn đối với người lính luôn có cảm tình, người ta lại có thái độ tốt như vậy, liền ngừng đầu cười, trả lời: “Tôi không sao.”

Anh ta gật đầu, sau đó lách người rời đi.

An Nặc quay đầu lại nhìn, anh ta cao khoảng 1m8, quân trang trên người sạch sẽ phẳng phiu, nhìn bóng lưng thôi cũng biết bên trong bộ quân trang đó là vóc người rắn chắc. Không biết cơ bắp của anh ta so với mình thời hiện đại thì ai đẹp hơn?

Buồn cười lắc đầu một cái, cô tiếp tục lên đường giao trứng muối.

Vừa vào cửa nhà chú Ba, liền nghe thấy một hồi tiếng cho sữa. Giương mắt lên tìm kiếm, An Nặc sợ hết hồn, ông trời của tôi ơi, đây không phải là chó ngao Tây Tạng sao (hic còn này rất đắt đấy). Hàm răng sắc bén, mắt lộ ra hung quang. Ở cổ có một cái xích sắt.

An Nặc nhìn con “cho giữ cửa” này tim bùm bùm nhảy loạn, may mà nó được cột lại, bằng không cái mạng nhỏ của mình cũng mất đi một nửa. Vì vậy quyết định về sau đến nhà người ta nhất định phải gọi cửa trước, để cho người ta ra đón mình vào, nếu không gặp chuyện này lần thứ hai đoán chừng cô không còn phúc hưởng cuộc sống tươi đẹp này nữa rồi.

Vừa ần núp ánh mắt hung ác của con cho Tây Tạng, vừa đưa cổ hướng bên trong phòng nhìn, cô nghe thấy giọng nói của chú Ba cầm điều thuốc đi ra, vừa nhìn thấy cô, liền vui vẻ kéo cô vào trong nhà: “Nhị Nha tới chơi à, mau, mau vào nhà.”

Con chó Tây Tạng trong sân thấy cô bước vào nhà sữa càn dở đội hơn, không ngừng nhảy lên gầm gừ, khiến cô sợ đến nỗi vội tránh bên người chú Ba, ngộ nhờ dây xích của nó bị đứt, mình hôm nay không phải giao phó ở nơi này.

Chú Ba thấy cô sợ con chó này, vội vàng lên tiếng đe dọa nó: “Chó con, không được sủa, sủa ta đánh chết ngươi.”

Con chó nhìn thấy chủ nhân của mình che chở người phụ nữ kia, suy nghĩ một chút liền quyết định bỏ qua cho cô. Gầm gừ thêm hai tiếng rồi nằm trên đất.

An Nặc nghe thấy tên của con chó đó, liền không nhịn được bật cười. Được rồi, một con chó ngao Tây Tạng uy phong lẫm liệt như thế lại được đặt tên là ‘chó con’. Được rồi, nó uy phong nhưng cũng chỉ là một con chó, cái tên này cũng coi như thích hợp với nó. Vì vậy lại vụng trộm nhìn nó cười nhạo một phen. Không cẩn thận lại bị nó nhìn thấy, Chó nhỏ nhe răng, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ đe dọa, cô liền vội vàng bước vào trong nhà.

Vừa vào trong nhà cô đã thấy con trai của chú đang ngồi học bài, nhìn thấy An Nặc vào cửa, liền ngừng đầu chào: “Em chào chị”, cô đến bên cạnh sờ đầu nó nói: “Ngoan.”

Vừa lúc chú Ba cầm nước đi tới, đưa cho cô sau đó nói: “Tiểu tử thôi, thấy không, cố gắng mà học tập chị Nhị Nha, thi lên đại học là chuyện vinh quang cỡ nào, Chị Nhị Nha con sau khi tốt nghiệp còn làm bác sĩ, sau này cả nhà được nhờ rồi.”

Thấy chú Ba khen cô, cảm xúc của cô có giao động lớn, được người khác khen ngợi mình, phản ứng đầu tiên không phải là tự hào, mà cảm thấy hơi lúng túng. Không sai, dù sao người thi đậu đại học cũng không phải là cô, ngồi ở chỗ này hưởng thụ thành quả lao động của người khác, nói thế nào cũng cảm thấy bản thân da mặt thật dày.

“Chú Ba, cháu thấy tiểu Bảo cũng không tồi, rất chăm chỉ học tập, tương lai sau này so với cháu nhất định sẽ tốt hơn.” Vừa nói vừa sờ đầu Tiểu Bảo: “Có phải không Tiểu Bảo.”

Tiểu Bảo vội vàng tránh tay của An Nặc nhìn Ba mình nói: “Đúng vậy, con về sau muốn học đại học ở Bắc Kinh.”

Chú Ba nghe vậy vuốt cằm cười ha ha, nói: “Được, được, Tiểu Bảo nhà ta có chí khí.”

Ba người lại thuận miệng hàn huyên mấy câu, An Nặc thật sự là không còn gì để nói, cô vốn không thích tán gẫu nên thực sự không tìm được chủ đề để nói chuyện, cho nên cô đành lấy cớ trong nhà có việc, cô phải về nhà rồi.

Chú Ba định giữ lại cô mấy lần nhưng không thành công, vì vậy không giữ người nữa, chỉ dặn An Nặc có thời gian rảnh thì tới nhà chơi.

An Nặc trước khi ra cửa liền gật đầu đáp ứng.

Ra khỏi nhà chú Ba, An Nặc nghĩ thầm hay là đến nhà Phó Quốc Hoa xem một chút, biết người biết ta mới có thể vạch ra một kế hoạch hoàn hảo được.

Hi Hi.

Vì Vậy liền cười hì hì đi đến nhà Phó Quốc Hoa.

Hỏi mấy người dân trong thôn cô mới tìm thấy nhà của Phó Quốc Hoa, nhà của hân chỉ là một căn nhà nhỏ cũ nát. Cô đứng ngoài cửa nghe ngóng, liền nghe thấy giọng nói của một người phụ nữ lớn tuổi: “Con cũng đừng nhớ cô ta nữa, mẹ có thể thấy rõ, tâm tư của nó chưa lúc nào đặt ở trên người con, phải gả cho con chẳng qua là do gia cảnh nhà cô ta không đành hoàng, thấy con làm quân nhân mới kết hôn với con để vớt vát mặt mũi. Lúc ấy cô ta nói không muốn làm giấy đăng ký kết hôn mẹ đã nghi ngờ rồi, cô ta là không muốn cùng con yên ổn sống qua ngày. Mẹ muốn hai đứa sinh con, cô ta liền từ chối. Kết quả bây giờ có người là tìm tới. Cô ta là người thành phố, có thể cùng chúng ta sống cuộc sống khổ sở này ngày qua ngày sao? Mẹ cũng không thể ngăn người ta sống những ngày tốt đẹp. Người con cũng đã để cho chạy rồi, cũng đừng đau buồn nữa, hãy tìm một cô gái tốt khác thật lòng thật dạ với con đi.”

Lại nghe thấy tiếng đàn ông nói: “Con không nhớ cô ấy, cũng không phải không muốn cô ấy sống những ngày tháng tốt đẹp, con cũng biết cô ấy không yêu con. Đi thi đi rồi, lần này con trở về doanh trại sẽ rất bận rộn, không giống như trước đây cách một thời gian có thể về nhà được mấy ngày nữa, không thể về nhà thăm mẹ thường xuyên được, chuyện này coi như quên đi, mà con cũng không muốn chậm trễ cô gái khác nữa.”

Khác ở ngoài cửa nghe lên đến nhiệt huyết sôi trào, quả nhiên không sai, cô cũng biết, Kết thúc kịch bản tất cả đều vui vẻ, hiện tại vừa nghe, quả nhiên tất cả chỉ là bị kịch thôi.

Len lên nhìn vào bên trong, người đàn ông bên trong nhà không phải là người đụng vào cô sáng nay sao, cô còn nghĩ thôn mình chắc có đến mấy người lính cùng được phép về nhà. Chuyện này thật khéo, đúng là có duyên mà. Nói đến đây, cô lại muốn, một người lính tốt như vậy, trước đây trong làng giải trí có đã thấy đủ loại mỹ nam, có thể quyến rũ vợ của hân bỏ trốn, không biết nam chính phải là cái dạng gì a.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trước hãy chờ bản thân có năng lực đã.

“Mẹ cũng đừng lo nghĩ chuyện đó nữa, con cũng không muốn chuyện mỗi lần về nhà lại có một nàng dâu chờ con như vậy, nếu không phải là thành phần không được, người ta có thể để ý nhà mình sao.” Nói xong quay người đi ra cửa. An Nặc đang ghé sát tai vào cửa nghe trộm, động tác của Phó Quốc Hoa khiến cô giật mình lo sợ, cô vừa thu hồi cổ của mình lại, cửa nhà cũng vừa vạn mở ra.

Phó Quốc Hoa lúc mở cửa ra cũng giật mình, dù hân làm lính, phản ứng nhanh nhạy, nhưng vừa rồi thiếu chút nữa hân đã đụng phải người ngoài cửa. Nhìn kĩ, đây không phải là con gái của đội trưởng thôn sao. Nghĩ lại lần gặp nhau đầu tiên ở trong thôn, hân cảm thấy lần này thật đúng là có ‘duyên phận’.

Trong lúc An Nặc đang xoay chuyển đầu óc để lấy lý do, Phó Quốc Hoa lại lên tiếng trước: “Em đến có chuyện gì à?”

An Nặc ngẩng đầu nhìn Phó Quốc Hoa cười rục rờ một cái: “Em tới tìm thím, hỏi thăm một chút chuyện.”

Nụ cười này thiếu chút nữa khiến Phó Quốc Hoa lóa mắt(nguyên văn là mù mắt), hân gật đầu một cái, nói: “Mẹ anh ở trong nhà, em vào đi.”

An Nặc cúi đầu định đi vào, nhưng lại nghĩ hôm nay đã gặp mặt hai lần, nhưng đến đáng về cũng chưa có nhìn kĩ, cũng chưa nói chuyện được mấy câu, như vậy thì không được rồi. Vì vậy chủ động mở miệng hỏi: “Anh đi đâu vậy? Nghe nói hôm nay anh phải trở về doanh trại rồi, không ở nhà dọn dẹp đồ đạc sao?”

Phó Quốc Hoa cười cứng nhắc, nhìn khuôn mặt non nớt của cô, dùng giọng đối với một người em gái nói: “Anh ra ngoài hút thuốc, rồi quay lại ngay. Em vào nhà đi.”

Bên trong nhà, mẹ Phó Quốc Hoa thấy bên ngoài có người nói chuyện, liền đi ra ngoài xem là ai, vừa nhìn, không được rồi, đây là sinh viên đại học trong thôn mà, liền nhiệt tình kéo cô vào trong nhà. Thân thiết lôi kéo tay An Nặc hỏi: “Nhị Nha, cháu tới tìm ta có chuyện gì sao?”

An Nặc nghĩ thầm, phát hiện ra chuyện mình nghe lén, coi như tìm người không có việc gì cũng phải nhắm mắt cho qua thôi. Miệng nở nụ cười: “Thím, chuyện là, lúc cháu nghe bạn học ở ngoài tỉnh có đề cập đến món cá bầm viên chiên, món đó rất ngon, nghe mẹ cháu nói Thím nấu ăn ngon nhất nhì trong thôn, cháu muốn đến hỏi thăm một chút, Thím đã từng nghe thấy món ăn này chưa ạ?”

Mẹ Phó Quốc Hoa nghe xong cười híp mắt nói: “Thím cũng không nấu đâu cháu, năm đó ta đã từng đi theo học đầu bếp học nấu ăn. Chỉ là món ăn này Thím thật sự là chưa từng nghe qua, là món ăn vùng khác à?”

“Sao Thím biết vậy, bạn cháu nói đó là món cay Tứ Xuyên.” An Nặc giả vờ kinh ngạc nói.

“Món ăn của vùng chúng ta, Thím không dám nói biết làm toàn bộ, nhưng là nói hiểu thì tuyệt đối cũng không kém”

“Ngại quá, nếu Thím không biết thì cháu cũng không làm phiền nữa ạ, chờ đến trường học cháu lại hỏi bạn vậy. Hắc hắc.” An Nặc nói vòng vo rồi chuẩn bị đi ra ngoài cửa: “Thím, cháu xin phép đi về, bố mẹ cháu còn đang chờ ở nhà.” An Nặc cười hi hi chuẩn bị nhấc chân.

Nhưng lại bị mẹ Phó Quốc Hoa giữ lại: “Đứa nhỏ này, nước cũng chưa kịp uống đã vội vã đòi về, ngồi thêm chút nữa đi.”

“Không được, không được. Cháu đã ra ngoài rất lâu rồi.” Hai người từ chối nửa ngày, kết quả An Nặc nhất mực từ chối mới thành công trở lại con đường nhỏ đi về nhà.

Nhưng mà lần này không gặp được Phó Quốc Hoa, hắn nói ra ngoài hút thuốc, xem ra là đi rất xa.

Thật ra thì Phó Quốc Hoa đúng là có ý trốn đi xa một chút, lúc ở cửa ra vào đụng phải An Nặc là chuyện hắn không thể tưởng tượng được, khu nhà nhỏ của hắn cách âm không được tốt, bọn họ nói chuyện ở trong nhà, không biết cô ở ngoài sân nghe được bao nhiêu. Thật ra kể từ khi vợ hắn bỏ chạy theo người khác hắn đau lòng cũng có, thất vọng cũng có, hơn nữa cũng không biết phải đối mặt thế nào với người trong thôn. Vợ vừa mới cưới về lại bỏ chạy theo người ta, còn là người hơn mình về mọi mặt. Trong lòng hắn có loại khó chịu không nói được. Mặc dù hai người không phải yêu mới đến với nhau, nhưng vợ chồng một ngày ân ái là trăm năm tình nghĩa, nhưng lúc cô xoay người bỏ đi một điểm do dự cũng không có, hắn mặc dù tức giận, nhưng có thể làm như thế nào đây, còn không phải là nhầm mắt tha người, để mọi người xem chuyện cười mình sao.

Từ ngày đó về sau, Phó Quốc Hoa đều tránh mặt người trong thôn, mặc dù chuyện này cũng không khiến hắn hoàn toàn suy sụp, nhưng hắn vẫn có chút cảm giác không được tự nhiên. Giống như lúc gặp An Nặc vừa rồi.

Hắn cảm thấy An Nặc mà hắn biết từ trước đến nay đều rất thanh cao, cũng không hề kiêu ngạo với người trong thôn, đừng nói đến chuyện gia cảnh nhà cô tốt, bố của cô cũng là người tiến bộ, không những không phản đối cô học tập, mà còn ủng hộ tạo điều kiện cho cô, giờ thì cô ấy đã trở thành sinh viên đại học rồi. Phải biết rằng trong thôn có một sinh viên đại học, lúc ấy cả thôn oanh động (chấn động) như thế nào. Lên đại học là một chuyện khó cỡ nào, không biết làm sao hôm nay cô đột nhiên như biến thành người khác (đề gần hơn), nhưng càng khiến hắn thấy sợ cô hơn rồi.

Nhìn mặt đất đầy tàn thuốc, chắc lúc này cô ấy đã đi rồi, Phó Quốc Hoa đứng dậy, dập tắt tàn thuốc cuối cùng, chỉnh lại quần áo, đi vào trong nhà.

An Nặc thấy lần này nên rút kinh nghiệm, vẫn nên ở nhà thì hơn, chuyện của Phó Quốc Hoa, cũng không cần suy nghĩ nhiều như vậy. Hắn vẫn đang ở trong bộ đội, cô có lòng cũng với không tới, hơn nữa chỉ bằng cô hiện tại, đoán chừng cũng không giúp được gì, nếu đã vậy, không bằng khiến bản thân có năng lực rồi hãy nói.

Hành lý của An Nặc đòi trước mang về, không hổ là nữ sinh vừa thi đỗ đại học trở về, quả nhiên là chịu khó học tập, trong túi xách chỉ có vài bộ quần áo, còn lại tất cả đều là sách vở chồng chất. Nhìn qua thấy có tổng cộng 5 loại sách, bên trong là một quyển số học, hai quyển Anh ngữ, còn có hai quyển sách tham khảo về Y học và nhiều tài liệu vở ghi chép.

Lấy ra hai quyển sách tiếng Anh, nhìn lướt qua một lượt cũng chỉ là Anh ngữ cơ sở thôi, cùng tiếng Anh chuyên nghiệp để dịch thuật tạm thời không có quan hệ, nên đối với cô vô cùng đơn giản. Sau lại cầm lên quyển số học, đúng là hơi khó, nhưng đối với môn khoa học tự nhiên cô cũng không quá yếu kém, lúc trước cô chọn Anh ngữ chuyên nghiệp là bởi vì bắt buộc đi. Có điều với sách về y học thì quả thực đối với cô có chút khó khăn, có lẽ trước tiên cô nên bắt đầu học từ nó.

Vì vậy trong thời gian nghỉ đông liền ôn lại các kiến thức về y học. Đến thời điểm nhập học lại, đối với những kiến thức căn bản này cũng có thể hiểu rõ hơn.

Buổi tối trước một ngày phải trở về trường học, mẹ cô đem tất cả đồ dùng cần thiết của cô ở trường học toàn bộ nhét vào trong túi xách của cô, không biết là bao nhiêu thứ nó thật sự không chứa nổi nữa, nhưng mẹ cô vẫn cố gắng nhét thêm một đồng đồ vào, vừa than vãn nói: “Con nói xem, sao trường học lại phát cho con cái túi nhỏ như vậy hả, để không được bao nhiêu đồ.” An Nặc lúc này bất tri bất giác cảm nhận được tình thân, hốc mắt không tự chủ được hồng lên. Cô trước đây hầu như lúc nào cũng phải bay qua bay lại ở trong nước, một tháng còn xuất ngoại mấy lần, lúc ấy cũng chỉ có một cái rương hành lý nho nhỏ, chuẩn bị một số đồ dùng cá nhân, xác một tay là được. Nhìn cái túi cao bằng nửa người kia, đồ thật không ít. Nhưng mẹ vẫn còn oán trách túi quá nhỏ, không chứa nổi, đây chính là tâm tình của người mẹ trước lúc xa con, lần đầu tiên cô trải nghiệm, thiếu chút nữa cảm động chảy nước mắt.

An Nặc ngẩng đầu hít hít lỗ mũi, không chế xong tâm tình, sau đó kéo tay mẹ mình nói: “Mẹ, để con làm.”

Mẹ An Nặc gạt đầu đứng dậy, cũng ra ngoài đi học được quá nửa năm rồi, lúc đó cũng về nhà mấy lần, năng lực sắp xếp của con gái chắc cũng tiến bộ hơn nhiều rồi, bà muốn nhìn xem cô làm cách nào để nhét đồng đồ đó vào, vì vậy cứ yên tâm đứng ở một bên.

Kết quả nhìn một chút bà mới phát hoảng, An Nặc không nhét thêm đồ vào trong ngược lại lại lấy đồ trong đó bỏ ra, đó là thịt khô gói kỹ để cô mang tới trường học ăn, còn có đường, hạt dưa, bánh cùng dưa muối toàn bộ đồ ăn đều bỏ hết ra ngoài.

Mẹ An Nặc liền nóng nảy: “Nhị Nha, con đang làm gì vậy, đây là lễ mừng năm mới mẹ đặc biệt giữ lại cho con, để con mang đến trường học rảnh rồi có thể bỏ ra ăn, sao con không mang theo?”

“Mẹ, con ở trường học còn có thể đói bụng sao. Mẹ yên tâm, đều được nhà trường hỗ trợ mà, con không thiếu thịt ăn đâu.” Thật ra thì trường học rất cuộc như thế nào An Nặc cũng không biết, đây cũng chỉ là an ủi mẹ cô, những thứ đồ ăn vặt này cô cảm thấy không cần thiết phải mang đi, với lại thịt khô, hạt dưa, kiếp trước cô cũng ăn chán rồi, ở thời này những đồ này có thể coi là đồ tốt nhưng ở thế kỷ 21 thì những thứ như chocolate... mới được coi là đồ ăn vặt. Cho nên không cần mang đi, để lại cho người nhà ăn.

“Vậy con mang đường, cùng hạt dưa theo đi.” Mẹ cô vẫn không muốn bạc đãi cô sinh viên đại học này. “Mẹ, mẹ yên tâm, trường học con cái gì cũng

không thiếu, mẹ xem túi xách của con đã nhiều đồ như vậy rồi, ngày mai làm sao con xách đi được?.”

Mẹ cô vẫn kiên trì nói: “Vậy mai để cho anh trai con đưa đi.”

An Nặc che miệng cười: “Lần đầu tựu trường còn cần đưa đi, sao đến giờ rồi còn cần người đưa đi nữa chứ, để cho bạn học con nhìn thấy còn tưởng rằng con là một khuê nữ không thể tự lo liệu cho bản thân đây.”

Mẹ không đầu lại nổi cô, thờ phỉ phò rồi đi. Vừa nhìn thấy ba cô đang định than vãn, ba cô lại mở miệng trước: “Thôi, con gái lớn rồi, đã biết suy nghĩ. Không mang những thứ đấy cũng không sao, nó cũng không chết đói được.”

Cuối cùng những đồ ăn vặt kia đều để lại, An Nặc lên xe máy kéo vẫy tay tạm biệt cha mẹ lên đường đến trường học. (xe máy kéo: xe dùng trong nông nghiệp ấy, có nhiều loại quá ko biết chính xác loại nào, nên mình để chung chung nhé.)

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Mới vào sân trường.

Từ lúc ngồi ở trên máy kéo An Nặc vẫn cảm thấy chóng mặt, cô bình thường cũng không bị say xe, nhưng ngồi ở trên máy kéo bốn phương tám hướng đều là mùi dầu máy khiến người cô không khỏi nôn nao khó chịu, nhưng cũng không có biện pháp, ở cái niên đại này, có thể ngồi trên máy kéo đến trường đã được coi là đối xử ưu tiên đặc biệt với sinh viên đại học trong thôn rồi. Dù vậy cô thật sự không thể thích nghi được với phương tiện này.

Lắc lư mấy giờ cuối cùng cũng đã tới trường học, người lái xe phải gọi to một tiếng mới gọi được An Nặc dậy, nhìn bốn chữ Đại Học XX, người lái xe nhiệt tình lấy hành lý xuống cho cô, cô nói lời cảm ơn thì ông chỉ phất tay một cái rồi dục cô nhanh vào trường.

Đang cúi đầu đi vào trường, An Nặc chợt nghe thấy hình như có người đang có người gọi tên của cô, An Nặc, An Nặc. Cô nhìn hai bên, nhưng không thấy người đang gọi mình. Lại đi thêm hai bước, âm thanh lại càng trở lên rõ ràng, nó hình như là truyền đến từ phía sau.

Quay đầu nhìn lại, một cô gái mặc bộ đồ thể thao màu đỏ chót, cô gái này còn rất trẻ chắc cùng lứa tuổi của cô, gương mặt đỏ vẫn còn thờ hồng học, bộ ngực đã phát dục cũng theo bước chân lắc lư di động. Tay còn lôi kéo một người con trai cũng mặc bộ đồ thể thao màu đỏ như vậy, cảm giác khí chất hơi kém một chút, nhưng lúc này An Nặc cũng chẳng có thời gian để đánh giá. Lúc này An Nặc đang điều chỉnh lại vẻ mặt của mình để cho đối phương không nhìn ra tâm tình như nhìn thấy người xa lạ của mình. Chân mày khẽ nâng lên, thành khẩn nhìn hai người trước mặt, cất giọng “À?” một tiếng.

Cô gái mặc bộ đồ màu đỏ đối diện Cố Bình Bình không khỏi kinh ngạc, trước kia thời điểm An Nặc nhìn thấy Văn Bản thì hận không được dính vào đuôi cũng không đi, nhưng hôm nay khi nghe thấy tiếng cô gọi lại càng đi càng nhanh, phải biết rằng cô với Văn Bản từ trước tới nay đều gắn với nhau như hình với bóng.

Trước lúc nghỉ đông An Nặc nhìn thấy mình còn nhiệt tình không dứt bây giờ đối với mình lại lạnh nhạt thờ ơ như vậy. Cố Bình Bình giống như bị đánh 9900 cái, phải biết hiện tại nhân tài rất hiếm. Chỉ có nhân tài mới được mọi người tôn trọng, đương nhiên bạn của nhân tài cũng sẽ khác. Mà một trong những nhân tài ấy lại chính là An Nặc. Dù học ở bất cứ môn nào cô ấy cũng khiến Giáo Sư hải lòng, kể cả bài chuyên ngành cũng khiến cho chủ nhiệm khoa khen không dứt miệng, mà Cố Bình Bình cô trừ việc học còn những thứ khác đều hơn người. (cái này là cô ta tự kỷ thôi (>.<))

Mọi người, đặc biệt là những nữ sinh khác đối với cô thì chỉ có thể nói là châm chọc, nhưng đối với An Nặc thì lại là kính phục. Tất cả mọi người đều chủ động nói chuyện với An Nặc, mặc dù cô ta quá thật giống như người bỏ đi, xem xem trên người cô lúc nào cũng mặc áo bông đơn điệu cũ kỹ, quần bám đầy bụi bẩn, giày cũng nhem nhuốc. Dù nhìn đi nhìn lại cô ta vẫn là kiểu người vừa nhìn một lần đã thấy chán ngán. Nhưng hôm nay, Cố Bình Bình cảm thấy An Nặc hình như đã thay đổi, xinh đẹp hơn rất nhiều, nhưng nhìn kỹ một chút, vẫn là gương mặt kia. Hơi nhú mày, dấu nghi hoặc trong đáy lòng, ngó ngó bộ quần áo thể thao mẫu mới nhất mới mua về, lại sờ sờ gương mặt của mình. Cố Bình Bình cảm thấy tâm tình của mình đã tốt hơn rất nhiều.

Giật giật tay Văn Bản, Cố Bình Bình nói: “Hôm nay sao cậu không chào hỏi Văn Bản vậy? Cậu cũng đã lâu không gặp rồi. Không giống như chúng mình, ngày ngày ở chung một chỗ, hôm nay anh ấy còn chủ động chạy tới giúp mình cảm hành lý đây.”

Nhìn Cố Bình Bình khoe mắt lộ ra tự đắc, Văn Bản cái tên này khiến An Nặc uốn đầu lười một lần định bật ra cuối cùng lại nuốt trở về. Cô nhẹ nhàng gật đầu một cái ý chào hỏi, thuận tiện quan sát người tên Văn Bản này.

Mà Văn Bản vừa đứng liếc mắt nhìn cô, trong mắt rõ ràng lộ ra vẻ khinh thường.

An Nặc suy nghĩ, không phải trước đây cô đã làm ra chuyện gì ghê tởm chứ, xem ra người ta rất ghét bỏ mình. Ai, trong ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, mặc kệ như thế nào, trước mụm có đi rồi hãy nói. “Ah, mình có chút việc gấp phải đi trước đây, hai người có nhiều đồ như vậy cứ từ từ đi đi.” Nói xong liền xoay người định bước đi.

Cố Bình Bình nhanh tay kéo tay An Nặc lại, nét mặt có chút không tin nói: “Cậu đi đâu, chúng ta ở cùng một ký túc xá còn phải đi trước làm gì?, trước kia không phải cậu luôn chờ bọn mình sao, hôm nay cậu làm sao vậy?”

Nhìn gương mặt đối diện, An Nặc đầu tiên im lặng sau đó mắt lóe lên một cái, ký túc xá, đứng rồi cô không biết đường đến ký túc xá, cũng không biết bạn học của mình là ai, vốn đang tính toán tìm vận may, không ngờ lại không phải tốn chút công sức nào. Vì vậy cô liền thay đổi thái độ muốn bỏ chạy, thân thiết ôm cánh tay Cố Bình Bình, cười nói: “Vây cùng đi, cùng đi đi, mình giờ mới nhớ ra chuyện này hình như là ngày mai mới phải giải quyết, mình nhớ sai mất rồi.”

Cố Bình Bình hoài nghi nhìn An Nặc, cuối cùng vẫn quyết định tin tưởng cô, lại tiếp tục mang theo cảm giác cô rất ưu việt. Cùng An Nặc đi về phía ký túc xá.

Phòng của các cô ở tầng 2, trong phòng tương đối đơn sơ, có tổng cộng tám cái giường, ở giữa kê 2 cái bàn, trên bàn còn có một đồng sách vở, phía cuối phòng có một cửa sổ, dưới cửa sổ cũng là một cái bàn, phía trên để mấy cái ly cùng một số đồ vật. Lúc An Nặc đang đánh giá căn phòng, Cố Bình Bình đã kêu Văn Bản mang hành lý của mình đến một cái giường bên cửa sổ. Nhìn An Nặc vẫn còn đứng ngây ngốc ở cửa chính. Liền chỉ phía bên giường đối diện nói: “Cậu làm gì vậy, còn không cất hành lý đi, cậu không mệt à?”

Khi bọn họ cất xong hành lý vừa vận ngồi xuống lấy hơi, thì trong phòng chợt tràn vào một đồng người, bọn họ thân thiết cùng An Nặc và Cố Bình Bình chào hỏi, một cô gái có nước da ngăm đen lấy ra một bọc bên trong có thứ nhìn giống như viên thuốc gì đó, chia ra cho Cố Bình Bình cùng An Nặc ăn, Cố Bình Bình liếc mắt một cái sáu khoát khoát tay nói: “Không cần, vật này trong nhà mình có rất nhiều.”

Mà Văn Bản căn bản nhìn cũng chưa từng nhìn liền quay đầu sang chỗ khác.

Cô gái hơi lúng túng, quay đầu lại mới An Nặc ăn, An Nặc chưa từng ăn qua, dĩ nhiên muốn thử, cô gái kia thấy An Nặc thích ăn, vội vàng mời cô ăn nhiều một chút. Sau đó lại nói một ít chuyện phiếm với cô. Qua một lúc, Cố Bình Bình và Văn Bản nghỉ ngơi xong liền đứng lên ra ngoài, nhìn thời gian chắc là đi ăn rồi.

Hai người chân vừa mới bước đi, cô gái kia liền lại gần An Nặc kề tai nói nhỏ: “Sao vừa rồi cậu lại đi cùng bọn họ. Không phải cậu nói hai người bọn họ tốt nghiệp xong sẽ kết hôn sao. Cậu đang làm gì vậy, hiện chưa thịnh hành kiểu cướp chồng đâu, nếu cậu cứ tiếp tục như vậy, đồng nước bọt đó cũng có thể khiến cậu chết đuối đó. Hơn nữa, cậu xem tên Văn Bản đó, căn bản lúc nào cũng tỏ vẻ cao cao tại thượng, trừ Cố Bình Bình ra ai hấn cũng không thèm để trong mắt. Còn Cố Bình Bình đó, căn bản cũng không phải là người tốt bụng gì, cô ta khẳng định biết tâm tư của cậu, mới cố ý như vậy, nói không chừng phía sau đang chờ cơ hội đâm sau lưng cậu. Không phải lần trước mình đã nói với cậu rồi sao, hai người bọn họ đã cười nhạo chửi cậu ngu, tại sao cậu lại không biết hồi cải hả.”

Nói xong trên mặt còn có vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn An Nặc.

An Nặc từ lời nói của cô gái kia mới hiểu được thì ra là thân thể này lúc trước thăm mền Văn Bản, cho nên mới kết bạn với Cố Bình Bình.

Lần này cô mới biết thì ra là Cố Bình Bình lúc nào cũng tỏ ra mình hơn người cùng Văn Bản không đáng ngoảnh lại nhìn, tại sao lại bắt chuyện với mình.

Than một tiếng, An Nặc thành khẩn hướng về phía cô gái đối diện: “Mình thật sự là không cẩn thận đụng phải bọn họ, thật, không thể tránh đi, mình có thể thề.”

“Cậu biết là tốt rồi, Văn Bản bên khoa văn kia mặc dù có chút danh tiếng, nhưng so với hấn người nổi danh hơn hấn còn nhiều, cũng không biết cậu nghĩ thế nào, cố tình nhìn trúng người của Cố Bình Bình.”

Nghe cô gái chân thành khuyên bảo, An Nặc cảm thấy lời đề nghị này thực sự không tệ, lý do thân thể trước này nhìn trúng Văn Bản chẳng qua vì hấn là một con một sách, vóc người mảnh khảnh, sắc mặt tái nhợt, lúc nào cũng giả bộ thanh cao, quả thực giống vai nam chính trong kịch bản của Quỳnh Dao, không có việc gì cũng biết vô bệnh, ở thời đại của cô, người như hấn cũng không thiếu, nhưng trong mắt cô hấn còn không bằng một người lính bảo vệ quốc gia, già, người toát ra sức quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Còn chưa phải là vật hy sinh

Hai người đạt thành hiệp nghị sau đó cùng đi ăn cơm. An Nặc nhìn thấy cô gái từ trong túi xách móc ra hai tờ phiếu cơm mới phản ứng được, cái niên đại này vẫn dùng phiếu cơm. Nghĩ lại thời điểm vừa xuyên qua, lúc kiểm tra túi xách cô có tìm thấy trong ví có để vài phiếu cơm. Sau đó cũng mở hành lý lấy ra hai tờ phiếu cơm, hai người cùng hướng về phía phòng ăn.

Quả nhiên Cố Bình Bình và Văn Bản đang ăn cơm ở đó, hai người ăn cũng rất lịch sự. Nhìn qua gia giáo quả không tệ. Cố Bình Bình vừa ngẩng mặt thấy liền thấy hai người, thấy An Nặc bụng cơm đang tìm chỗ ngồi ăn, vội vàng phát tay một cái: “An Nặc, nơi này.”

Nhìn đĩa ăn của bọn họ đã gần hết. An Nặc lạnh nhạt lựa chọn không nhìn, cô đã tìm được ký túc xá, đối với cuộc sống ở đại học cũng có chút hiểu biết, không có thấp thỏm như lúc vừa mới bước xuống xe, hơn nữa Cố Bình Bình không phải người tố bụng gì, cô cũng chẳng muốn cùng bọn họ dây dưa, bởi vì đời trước An Nặc đã gượng ép cười quá nhiều, cô ở niên đại đó đã liều mạng chực năm, không khỏi hiểu rõ lòng người. mà Cố Bình Bình kiểu

ngạo kia lại có ý muốn lấy lòng cô chắc chắn là có ý đồ gì đó.

Cô cùng cô gái kia cùng đi đến một cái bàn sạch sẽ cách xe chỗ Cổ Bình Bình, hai người cùng ngồi xuống cầm đầu vào ăn món ăn của mình. Nhưng đáng tiếc thức ăn quá ít, An Nặc còn chưa ăn no, nhưng đã có người tìm tới cửa rồi.

Nhìn vẻ mặt Cổ Bình Bình như bị người ta bắt nạt. An Nặc thật ra thì trong lòng hơi kích động cô thật sự không thể gánh cái tội danh này, nhưng quá đáng tiếc chính là bên cạnh Cổ Bình Bình luôn có một Hộ Hoa Sứ Giả như vậy, khiến cô phải nhắc nhở bản thân mình phải thật sáng suốt.

Hộ Hoa Sứ Giả nhìn cô như nhìn tội phạm, mà người đẹp của hân trong mắt sương mù còn chưa tan, trưng ra bộ mặt uất ức.

Lúc này, người bị uất ức lên án: “An Nặc, sao hôm nay cậu không ăn cùng bọn mình? Bọn mình đặc biệt chọn chỗ để nhìn thấy chờ cậu, cậu tại sao lại không đến?” Trên mặt tỏ ra uất ức, còn dùng giọng nói của người bị hại nói.

An Nặc thấy loại chuyện này mà cũng bị tổn thương sao, nếu cô ta đã muốn vậy thì cô chiều, cô linh hoạt trả lời một câu: “Tại sao chúng ta phải ăn com cùng nhà?”

Cổ Bình Bình xem ra càng đau lòng, vội vàng lên án: “Bởi vì bọn mình đang đợi cậu.”

Cô khoát tay, nhún nhún vai: “Nhưng mình không có bảo các cậu chờ mà?”

“Nhưng chúng ta trước kia đều ăn cùng nhà.” Cổ Bình Bình luống cuống nhìn Văn Bản đứng bên cạnh.

“Nhưng trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, mình không muốn ăn cùng các cậu mà thôi, huống chi lúc mình tới các cậu cũng đã ăn gần xong rồi không phải sao? Rõ ràng là không có chờ mình a.” An Nặc cô ý nói ngăn ra.

Văn Bản đứng bên cạnh thấy Cổ Bình Bình chịu uất ức rồi cuộc không thể nhịn được nữa, hướng về phía An Nặc độc ác nói: “Cô nhớ đấy, là cô tự nguyện không theo chúng tôi, chúng tôi cầu còn không được, cô sau này đừng hối hận.” Sau khi nói xong liền kéo tay Cổ Bình Bình rời đi.

Bị hân chửi, An Nặc vẫn không sao cả bĩu môi, tiếp tục cúi đầu ăn com của mình...

Nhìn khuôn mặt An Nặc bình tĩnh, Tôn Diêu ngồi đối diện mới mở miệng dò xét thử: “An Nặc, cậu không sao chứ?”

Dĩ nhiên không có việc gì, An Nặc ngẩng đầu: “Có chuyện gì à?”

“Văn Bản hình như là giận thật, cậu thực sự không khó chịu à?” Hân lại vì Cổ Văn Bình mắng cậu như vậy.”

“Đáng đời chứ, trước kia tự làm tự chịu. Hi hi” An Nặc buông lỏng trả lời.

Tôn Diêu nhủ mảy, vẫn muốn tiếp tục an ủi cô, nhưng nhìn bộ dạng cô như vậy, không giống như người cần an ủi, hay là đang cố giả bộ, dù sao cũng đã thăm mền người ta lâu như vậy. Tôn Diêu nghĩ mãi không thông, chỉ là như vậy cũng tốt, cô cảm thấy An Nặc như vậy rất tốt, chính là người đó không thể dễ trong lòng được, lần này làm rất tốt, có thể dứt tâm với Văn Bản thật là quá tốt, sau đó cô lại mặt mày hơn hờ nói chuyện với An Nặc.

Thật ra Tôn Diêu đã đoán đúng, An Nặc quả thực lúc này không còn chút cảm tình nào với tên mặt trắng kia, cuộc sống trong làng giải trí ở thế kỷ 21, cô cũng chưa từng bị tên tiểu tử mặt trắng nào mê hoặc.

Ở trong ký túc xá một đêm, trừ Cổ Bình Bình mỗi lần nhìn thấy cô đều làm mặt lạnh, những thứ khác tất cả đều diễn ra bình thường.

Ngày mai An Nặc có giờ học buổi sáng, nên cô dậy thật sớm, trước kia luôn làm việc cả ngày lẫn đêm, có lúc một ngày chỉ được ngủ mấy giờ, hơn nữa không phải ở phim trường thì lại ngủ ở trên xe, chưa từng có quy luật làm việc và nghỉ ngơi, thời gian ở nhà một tháng tâm trạng hầu như lúc nào cũng lo âu thấp thỏm, đến trường học, rồi cuộc an tâm rồi, nghĩ đến mình có thể trở lại thời sinh viên tươi đẹp không buồn không lo. An Nặc nằm mơ cũng có thể bật cười.

Đã từng buồn ba khắp nơi tìm kế sinh nhai, không hưởng thụ được hết được cuộc sống ở đại học, lần này thì khác rồi, không cần vì kế sinh nhai mà bôn ba, cô muốn đem toàn bộ tâm trí cho việc học hành, đem ước mơ trước đây của mình thực hiện lại.

Môn học đầu tiên của kỳ mới là tiếng anh, môn học này không thông dụng như mấy chục năm sau. Thời kỳ này mọi người đối với tầm quan trọng của Anh ngữ còn mơ hồ, nên giáo trình Anh ngữ thời kỳ này chỉ là những giao tiếp cực kỳ thông dụng, đối với giảng viên vừa du học ở nước ngoài trở về mà nói, vì đã nhìn thấy thế giới đặc sắc bên ngoài nên liền hận không thể khiến cho tất cả học sinh của mình cái thời kỳ này ở ngoại quốc phát triển như thế nào, càng muốn học sinh mình hiểu rõ Tiếng Anh quan trọng như thế nào trong cuộc sống tương lai. Hận không thể đem toàn bộ kiến thức trong đầu mình nhét vào đầu học sinh. Nhưng nhìn những sinh viên có mặt trong phòng học lúc này, nhìn thái độ tư thế ngồi của họ có thể thấy họ không hề có hứng thú với môn học này. (mình cug hối hận vì ko học tiếng anh từ trẻ nè)

Vị Giáo sư trẻ tuổi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhưng khi nhìn thấy An Nặc ánh mắt đen láy, giống như mạng theo khát vọng vô cùng chăm chú nhìn mình, giống như muốn nhiều kiến thức hơn. Dĩ nhiên là vị giáo sư này hiểu lắm, nhưng vẫn nhiệt tình đối thoại với cô, An Nặc cũng hoàn toàn phối hợp trả lời cuộc đối thoại bằng tiếng anh. Cuối cùng lấy được sự hài lòng của giáo sư.

Giáo sư Anh ngữ đầy đầy cặp kính dày trên sống mũi: “Vị bạn học này, anh văn của em không tồi, có thể nói cho thầy biết em đã học như thế nào không?”

An Nặc bị hỏi câu hỏi dở khóc dở cười, nếu là hỏi cô học thể nào, đương nhiên là giống như mọi người nghe ghi âm, học trong sách, nói nhiều chữ sao. Nhưng cũng không thể nói như vậy được, cô không biết người niên đại này học tiếng anh như thế nào, dùng sức suy nghĩ một chút, mới ưỡn ngực ngẩng đầu nói: “A, trong thời gian nghỉ đông em dựa theo tài liệu của thầy cho học ạ.

Cách nói này lấy được sự tán thành của vị giáo sư trẻ tuổi, liền tiếp tục khảo nghiệm An Nặc, An Nặc cũng làm bộ có chút lắp bắp nhưng vẫn trả lời được.

Vì vậy trong lòng kính sau mắt giáo sư tỏa ra một loại ánh sáng, khích lệ An Nặc học anh văn, còn nói lúc nào rảnh rồi có thể tìm mình cùng thảo luận.

Hơn nữa thấy học trò của mình xuất sắc như vậy không nhịn được khích lệ khoe khoang một phen, từ đó tin An Nặc là thiên tài anh văn bắt đầu truyền ra toàn trường.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Tin đồn lan ra An Nặc chỉ biết vỗ trán thở dài, cô đã cố gắng giấu nghề. Ở trong kí túc xá biểu hiện bình thường với bạn bè, trong lớp bạn học đối với cô càng thân thiện hơn, mặc dù bọn họ đối với Anh văn không có hứng thú, nhưng thấy An Nặc biểu hiện xuất sắc như vậy, họ vẫn có chút tò mò cùng hâm mộ. Cũng không cảm thấy An Nặc có chỗ nào không đúng.

Lúc này, An Nặc mới cảm thấy yên lòng, nghĩ thầm hoặc là không làm, đã làm thì làm cho dứt khoát, thừa cơ hội này cùng giáo sư trao đổi nhiều một chút. Xem có thể kiếm được công việc phiên dịch nào không, nhờ nó có thể từ từ góp được một món tiền đầu tiên rồi. Dĩ nhiên giáo sư đối với sự nhiệt tình của An Nặc vui mừng không dứt, chỉ cần rảnh rồi sẽ phụ đạo cho cô.

Dĩ nhiên, trong lúc hai người trao đổi giáo sư cũng không ít lần hỏi An Nặc tại sao đột nhiên anh văn lại tiến bộ như vậy. An Nặc cũng sớm nghĩ ra biện pháp đối phó, chỉ nói trong thời gian nghỉ đông không có việc gì làm nên đã học rất nhiều từ đơn, cũng dựa theo ký âm chuẩn bị một số bài văn. Nói bản thân cảm thấy rất hứng thú với môn anh văn này.

Thời điểm kiếp trước, lúc An Nặc còn học đại học cũng biết rất nhiều sinh viên thường nhờ giáo sư của mình tìm một công việc phiên dịch, bình thường giáo sư đại học bên người luôn không thiếu những công việc như vậy. Huống chi ở cái niên đại này, luôn thiếu người phiên dịch, cho nên cơ hội nhận công việc này càng cao hơn.

Dần dần, quan hệ giữa cô và giáo sư anh văn càng ngày càng tốt, quả nhiên giáo sư bắt đầu đưa cho cô những văn bản cần phiên dịch. Chỉ là những văn bản này nội dung đa số đều là luận văn y học, cho nên mất rất nhiều thời gian, An Nặc mới bắt đầu học y nên có rất nhiều từ chuyên ngành không hiểu, những từ này cô đều nhờ giáo sư giúp đỡ, điều này càng khiến giáo sư cho rằng nhờ sự giúp đỡ của mình mà cô dần dần tiến lên, đối với cô càng khen không dứt miệng.

Mà càng được giáo sư coi trọng An Nặc lại càng là cái gai đáng ghét trong mắt Cố Bình Bình. Phiên dịch đòi hỏi rất nhiều thời gian nên An Nặc thường làm ở ký túc xá, bạn cùng phòng cô cũng không ai có tính tình ôn ào, nên trong phòng khá yên tĩnh, mọi người biết cô đang học nên cũng không ai đến quấy rầy.

Có một lần Cố Bình Bình có ý lại gần hỏi: “An Nặc, cậu cái này là đang làm phiên dịch à?”

Giáo sư đích thân giao phó, nên cô phải toàn tâm toàn ý làm, Cố Bình Bình lại chọn đúng lúc này đến phá đám. An Nặc mặc dù phiền lòng, nhưng cũng không thể phát giận với cô ta, dù sao chỉ có cô mới biết phiên dịch là chuyện phí tiền lực thế nào, khi bị người khác quấy rầy sẽ rất dễ dàng phạm sai lầm, nhưng người khác không biết, cho nên chỉ có thể bỏ qua không thể nổi nóng, tính khí không tốt sẽ khiến mọi người phản cảm, dần sẽ khiến cho mọi người cách xa mình. An Nặc đành trả lời Cố Bình Bình qua loa đại khái một cái.

“Lần trước mình còn thấy giáo sư đưa tiền cho cậu, hai người quan hệ này....Thật đúng là được, cậu giúp đỡ hần hần giúp cho cậu.”

Lời này vừa nói xong, Tôn Diệu đang ngồi đọc sách trên giường liền tức giận để sách xuống, chỉ vào Cố Bình Bình mắng: “Cậu tư tưởng xấu xa như vậy, còn dám ở trước mặt An Nặc nói, đừng tưởng rằng tất cả mọi người không biết, cả ban đều biết lời đồn này chính là từ miệng cậu mà ra.”

Cố Bình Bình nhìn An Nặc còn chưa kịp mở miệng, mà Tôn Diệu bình thường vẫn nhát gan lại dám mở miệng mắng cô, Cố Bình Bình là người kiêu ngạo đương nhiên không chịu được, cũng xoay người mắng lại: “Cậu thôi đi, người nào làm người đó biết.” Nói xong còn quang minh chính đại liếc An Nặc một cái.

An Nặc tất nhiên là biết chuyện này từ đâu mà ra, nhưng cô cũng không muốn Tôn Diệu vì chuyện này mà káo loạn, những lời đồn đại kiểu này cô có biện pháp khiến chúng nó mai danh ẩn tích, nhưng thấy hai người đã náo loạn đến mức đó rồi, muốn ngăn lại thế nào cũng không được, còn kính động đến cô quản lý ký túc xá.

Thấy cô phụ trách tới, dù là người đang gây gỗ hay người khuyên can, người đến xem nào nhiệt đều dừng lại mọi động tác, không dám ho he nhìn cô phụ trách dẫn bước tới: “Đã là sinh viên đại học rồi, không lo mà học hành lại đi gây gỗ, có phải muốn đến phòng phụ trách phải không?”

Cố Bình Bình phản ứng tương đối nhanh, vừa nghe thấy cô phụ trách nói đến phòng phụ trách, lập tức nước mắt lưng tròng: “Cô ơi, em không phải cơ ý cũng bạn ấy cãi nhau, em đang nói chuyện cùng An Nặc, là bạn ấy đột nhiên xông lên mắng em.”

Cô phụ trách thấy Cố Bình Bình chảy nước mắt, nhìn lại mấy sinh viên trong phòng cũng không có ai phản bác, liền tin tám phần. Cố Bình Bình nói lời này đúng là nói thật, dù sao là cô đang nói chuyện với An Nặc, giọng điệu vẫn rất bình thường, nếu chưa từng nghe những lời đồn đại kia thì mọi người còn nghĩ Cố Bình Bình là có ý tốt. Người ta đang nói sự thật với cô phụ trách, làm gì có ai phản đối chứ.

Cô phụ trách quét mắt nhìn mọi người trong phòng, phát tay ý bảo mọi người giải tán, sau đó gọi Cố Bình Bình cùng Tôn Diệu đến phòng làm việc của mình.

Nhìn Tôn Diệu mặt đỏ lên muốn phản bác nhưng lại không biết phải nói thế nào, tính tình nóng nảy như vậy nếu giằng co cùng cô phụ trách và Cố Bình Bình nhất định sẽ bị thua thiệt, vì vậy An Nặc chủ động đứng lên nói với cô phụ trách: “Thưa cô, hai người bọn họ cãi nhau là vì em, em cũng nên đến đó.”

Cô phụ trách cũng rất quý An Nặc. Đây đúng là một học sinh mẫu mực về mọi mặt, liền gật đầu đồng ý, sắc mặt cũng tốt hơn một chút nói: “Cùng đi đi.”

Ba người cúi đầu theo cô phụ trách đến phòng làm việc, cô phụ trách ngồi phía sau bàn làm việc: “Nói mau, chuyện gì xảy ra.”

Nhìn Tôn Diệu muốn xông lên giải thích, còn chưa kịp mở miệng đã bị An Nặc kéo lại. Mặc dù Tôn Diệu không biết tại sao An Nặc không để cho mình nói, nhưng cô vẫn biết An Nặc thông minh chừng nào, về bất kỳ phương diện nào cũng khiến cô kính phục, vì vậy dè dặt gấp gấp trong lòng, nhìn Cố Bình Bình xồng lênh kể khổ.

An Nặc thật ra thì cũng suy nghĩ đến chuyện mở miệng trước, một người thật ra thì thường có đồng cảm với người mở miệng đầu tiên, có thể tranh thủ đồng tình là điều tốt, nhưng vừa rồi ở ký túc xá đã bị Cố Bình Bình giành trước rồi. Cho nên An Nặc lựa chọn định không động, ta không động, gặp chiêu phá chiêu. Nếu như có thể từng chiêu một phá Cố Bình Bình, khiến cô phụ trách phát hiện ra cô ta đang nói dối, vậy thì càng tốt.

Nhìn Cố Bình Bình làm bộ đáng thương nói, trong lời nói còn thêm dầu điểm dấm. Biểu hiện của An Nặc vẫn bình tĩnh, mà Tôn Diệu càng lúc càng tức giận, nhưng vẫn theo ý của An Nặc không nói gì. Cố Bình Bình càng nói càng uất ức, tâm tình từ lúc bắt đầu uất ức biến thành tức giận bất bình, sau đó biến thành chịu nhục, nước mắt dần dần dừng lại, chỉ còn lại thút tha thút thít, đứng bên cạnh cô phụ trách, sau đó hai người cùng nhìn An Nặc. Phụ đại viên mở miệng: “Tôn Diệu còn có gì muốn nói không?”

An Nặc cầm tay Tôn Diệu, đứng ra nói: “Thưa cô, em thấy cảm xúc của bạn Cố Bình Bình không ổn định, em thấy trước nên để bạn ấy bình phục lại một chút, em sợ Tôn Diệu mở miệng lại kích thích bạn ấy, tránh cho hai người lại cãi vã. Hơn nữa bọn họ cãi nhau là vì em, bình thường bọn em ở ký túc xá quan hệ cũng không tệ, nhưng mà em cũng không hi vọng có người bị oan uổng. Cho nên em muốn nhờ cô có thể điều tra rõ chuyện này, trả lại sự trong sạch cho em, sau đó em có thể thuật lại chuyện vừa rồi từ đầu đến cuối.”

Cô phụ trách đã làm công việc này đã lâu, đương nhiên biết đám sinh viên vẫn luôn có những cuộc đấu đá, ganh tỵ lẫn nhau, đặc biệt là sinh viên nữ, trong lòng nghĩ tương đối nhiều, có lúc cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở, nói quá nhiều ngược lại khiến cho bọn họ thêm ghi hận.

Giống như chuyện ngày hôm nay, mặc dù nhìn thấy Cố Bình Bình khóc tương đối thảm, ngoài mặt có vẻ tin nài nói, nhưng cô biết cả hai đều đáng phạt, hiện tại An Nặc nói như vậy, liền chuyển vấn đề đến lời đồn đại không hay về An Nặc, lần này tốt lắm, lời đồn đại này khiến hai nữ sinh viên ngu ngốc cãi nhau là chuyện nhỏ, nhưng lời đồn đại này làm hại thanh danh của An Nặc trong mắt mọi người, lại là chuyện lớn.

Lần này tốt lắm, ai cũng không thể phạt. Hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là tìm được người tung tin ra đồn kia, trừng phạt thật nặng. Lúc ba người đi ra thì thấy thầy chủ nhiệm đang tiến vào phòng quản lý ký túc. An Nặc rất bình tĩnh, Tôn Diệu thật vui mừng, mà Cố Bình Bình, có chút không tự nhiên, sắc mặt còn có chút trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chân tướng được sáng tỏ

Cố Bình Bình bắt đầu thấy sợ, sợ thầy chủ nhiệm sẽ điều tra ra chân tướng, thời gian càng lâu, cô càng sợ, cuối cùng, đến Văn Bản cũng nhìn ra cô có cái gì không đúng, hỏi cô, cô cũng không dám nói.

Nghĩ tới chuyện 2 ngày trước xảy ra giữa Bình Bình với An Nặc, lại nghĩ đến chuyện xảy ra ở nhà ăn hôm đó, Văn Bản nghĩ thầm, trong lòng An Nặc quả nhiên không bỏ được hấn, bề ngoài lúc nào cũng làm bộ nhút nhát ngoan hiền, phía sau lại lòng dạ rắn rết. Cô ta vì muốn lấy sự chú ý của mình mà đi gây chuyện với Bình Bình, người phụ nữ này thật sự đáng ghét, Bình Bình nhu nhược như vậy, sao có thể là đối thủ của cô ta, đặc biệt là cô ta bây giờ...

Cái người thanh niên nhiệt huyết văn nghệ này thường chuyện gì liên quan đến Cố Bình Bình là biến thành người không có đầu óc, tự mình suy đoán, tự

mình làm những chuyện mà sau này có hối hận cũng không kịp. Văn Bản chính là một người như vậy nào không có óc. Hắn đứng danh chính ngôn thuận đứng trước mặt An Nặc chỉ trích gay gắt, chuyện này cũng nhanh chóng truyền ra toàn trường.

Thường những thủ đoạn nhỏ của các sinh viên trong trường các thầy cô thường không nhắc tới, hoặc mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng chuyện cũng đã náo đến nước này. Nên khi thầy chủ nhiệm đích thân điều tra rất nhanh đã tìm ra thủ phạm. Cố Bình Bình bị gọi lên phòng đào tạo, chân tướng của sự thật theo nước mắt như suối của Cố Bình Bình tràn ra.

"Thì ra Cố Bình Bình là người như vậy, không trách được An Nặc gần đây không chơi với cô ta. Thật là người nhỏ mọn, chúng ta cũng phải cẩn thận chút."

"Cô ta lại có thể giờ thủ đoạn ti tiện như vậy đối phó với bạn mình, chúng ta không nên chơi với người như vậy, cẩn thận một ngày nào đó lại bị cô ta đâm sau lưng."

"Còn có Văn Bản, trước kia còn cho hắn tài tử, bây giờ nhìn lại thật là không có đầu óc, cái này gọi là rắn chuột một ổ chứ sao."

Chuyện này truyền đi, Văn Bản vốn luôn tỏ ra thanh cao giờ biến thành gặp người ngại người, các nữ sinh đều chê hắn không có đầu óc, vốn còn ghen tỵ Cố Bình Bình tốt số lấy được Văn Bản ưu tú hơn người, hiện tại hận không được đem Văn Bản chê bai đến địa phương thấp nhất để chứng minh ánh mắt mình không tệ. Các nam sinh khác vốn ghét hắn luôn tỏ thanh cao, lần này tốt lắm, lời đồn truyền ra bọn họ mới biết thì ra người luôn tỏ thanh cao, sau lưng lại làm ra chuyện mà đứa con nít cũng không làm, đi bắt nạt một người con gái.

Lời đồn nói tiếp lời đồn, mới truyền tới tai giáo sư tiếng anh của An Nặc, gọi An Nặc lên phòng hỏi rõ sự tình, lắc đầu một cái, học hành không lo, chi lo đi ghen tỵ với người hơn mình.

Trần an An Nặc đôi câu sau, mới nhớ tới hôm nay tìm An Nặc tới là có tin tốt muốn nói. Vì vậy trên mặt lập tức mỉm cười, vỗ vỗ bả vai An Nặc mở miệng: "An Nặc à, thầy vẫn cảm thấy em về phương diện ngôn ngữ rất có thiên phú, nên thực hành nhiều hơn mới tốt, em cảm thấy thế nào?."

An Nặc gật đầu một cái, nhìn người đối diện đang quảng tới ánh mắt khích lệ: "Trước kia cũng nghe các thầy cô khác nói qua học ngoại ngữ chỉ từ trên sách vở là không được, phải nhiều nghe nhiều, nếu không chính là cảm, em cũng không biết có ý gì, bây giờ em mới hiểu được, giao tiếp thực tế là cần thiết."

Giáo sư đối với câu nói này của cô thường thức, hỏi An Nặc là người nào nói, ở niên đại này có thể có cái giác ngộ này, thật là tri âm. An Nặc trong lòng hoảng sợ một chút, âm thầm trách cứ mình tùy tiện. Nhưng trên mặt không tỏ ra bối rối nói: "Lúc đi qua lớp nào đó đã nghe được, hình như là vị giáo sư đó đang thảo luận vấn đề với học sinh, nghe thấy câu này, em cảm thấy rất hứng thú, liền nhớ kỹ, nghĩ thầm câu nói này chắc chắn sẽ có lúc phải dùng đến. Còn vị giáo sư kia em thực sự không nhìn thấy."

Nghe An Nặc nói như vậy giáo sư trong lòng hơi tiếc hận, cảm thán một cái lại tiếp tục đề tài lúc trước: "Nói đến cái vấn đề này, thầy có một người bạn, đã mở được ba nhà máy sản xuất linh kiện lớn, lần này cần cùng người Anh thương thảo một hợp đồng có liên quan đến máy móc, cậu ấy vẫn đang tìm một người có đủ khả năng phiên dịch, thầy cũng có thể giúp, nhưng thầy cũng ở tuổi này rồi, đứng ra làm phiên dịch cũng không thích hợp lắm, mấy người khác lại còn lớn tuổi hơn cả thầy, thầy biết em học anh văn chưa được bao lâu, nhưng tình hình bây giờ chỉ có thể để em đi thử một chút, đối phương cũng nói bọn họ sẽ tận lực nói đơn giản một chút. Hơn nữa thù lao tương đối cao, đây là một cơ hội rất tốt, thầy hy vọng em suy nghĩ một chút."

Thì ra là làm phiên dịch, An Nặc nghĩ thầm, mặc dù thời điểm vừa mới bắt đầu đối với dịch thuật chuyên nghiệp còn chưa quen lắm, nhưng bây giờ thích ứng một chút sau kết hợp bài chuyên ngành cũng có thể nói ra cả đại khái, đối với phương diện kiến thức chuyên ngành vẫn có thể hiểu. Bây giờ nghe cộng thêm đoán, phiên dịch cũng có thể toàn diện đến 90 %, đối với công việc có thể giao tiếp thực tế thù lao lại cao An Nặc đương nhiên sẽ không buông tha, mặc dù cô là sống lại, nhưng kiếp trước đã từng học anh văn lại thường xuyên ra nước ngoài, nên giờ có thể dịch được cũng không có gì để kiêu ngạo, dù sao cô cũng không phải là vạm vỡ.

Giống như người 20 tuổi nhưng có suy nghĩ 30, chênh lệch 10 năm. Cho nên hiện tại muốn làm lại từ đầu, phải giống như bọt biển hấp thu tất cả những điều cần thiết đó, mới có thể ở nơi này tìm ra phương hướng sống của bản thân.

Đối với sự thức thời của An Nặc, giáo sư cực kỳ hài lòng, dĩ nhiên, thức thời này không phải vì An Nặc nhận lời làm phiên dịch, mà là cô có thể nghe lời thầy giáo khuyên giải, hơn nữa rất nhanh tìm được thứ mình muốn, làm ra quyết định nhanh, chuẩn, chính xác. Mặc dù dùng hai từ này để hình dung có thể nói là tư tưởng hơi thoáng, nhưng có thể nói rằng lúc mình ở tuổi hai mươi cũng không thể có quyết định nhanh và cầu tiến như cô được.

Cầm trong tay danh thiếp, An Mặc khoe môi hơi nâng lên, không sai, cô ở trong thời kỳ rỗng rần lẫn lộn kiếp trước đã luyện đến công phu gùm càng già càng cay rồi, biết nắm bắt cơ hội, đặc biệt là thời điểm ở Làng Giải Trí, giả bộ ngu nghe không hiểu ám hiệu của đạo diễn, cũng chỉ có thể diễn những nhân vật không thể hiện nội hàm gì, nếu không phải là gương mặt và dáng dấp của cô khá, đoán chừng liên tục cách bình hoa cũng không có.

Nhìn bóng dáng An Nặc càng ngày càng gần, Văn Bản núp ở khúc quanh ánh mắt lóe lóe, hắn đã bao nhiêu lâu chưa nhìn kỹ cô rồi, có lẽ hắn chưa bao giờ nhìn qua cô. Nhớ trước kia cô là bạn của Bình Bình, nhưng đó là vì Bình Bình luôn nói An Nặc này tốt vậy thì tốt, nhưng An Nặc cũng thích hắn, cô rất lo lắng. Vì không muốn để cho Bình Bình lo lắng, hắn luôn ở trước mặt cô phê bình An Nặc cái gì cũng sai, vì vậy Bình Bình cười vui vẻ, dần dà, chính hắn cũng nghĩ rằng An Nặc là người không ra sao, làm chuyện gì cũng sai.

Cho đến sự kiện lần này, hắn mới biết hắn có lỗi ở nơi nào, tối thiểu, một người đàn ông, không nên ở sau lưng nói xấu một người phụ nữ hơn nữa làm không biết mặt. Nhìn An Nặc từng bước từng bước đi tới, cứ có cảm giác cô đã thay đổi, trở nên tự tin rồi, bước đi cũng là bộ dạng ưỡn ngực ngẩng đầu, cũng trắng hơn rồi, dù trên người cô mặc không phải là màu đỏ màu vàng của xu hướng năm nay, nhưng cũng xinh đẹp động lòng người, mặc dù ngũ quan không phải là tuyệt sắc. Là một người đàn ông, biết mình sai rồi, sẽ phải gánh chịu sai lầm.

Vì vậy hẳn hôm nay đứng ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

“An Nặc” nhìn thấy An Nặc đến đủ gần, Văn Bản từ trong góc khuất nhảy ra.

An Nặc quay đầu lại liền nhìn thấy biểu hiện nặng nề của Văn Bản.

Thật ra thì An Nặc vẫn cảm thấy lúng túng khi gặp hắn, trước đây hai người gặp mặt cũng chưa từng hòa hòa bao giờ, đều do Cố Bình Bình duy trì mối quan hệ này, sau khi Cố Bình Bình trở mặt, dù là An Nặc của trước kia hay thời điểm hiện tại, cô cảm thấy hai người vẫn không thể đơn độc nói chuyện với nhau.

An Nặc đứng lại, quay đầu nhìn hắn một lúc, hắn cũng chỉ cúi đầu, không nói lời nào. An Nặc chau mày, nghĩ thầm đây là tật xấu, phải thay đổi, nhưng chuyện này cũng không liên quan đến cô.

Nhìn chòng chọc một lúc, thấy Văn Bản như muốn nói lại dừng lại. An Nặc thờ dài một cái, vậy thì đi thôi, giống như mình đang làm khó hắn vậy. Quay đầu nói lại một câu: “Không có chuyện gì thì tôi đi trước đây.” Lúc chuẩn bị nhấc chân lại bị kéo lại. Trực giác của An Nặc báo có người muốn kéo tay mình, cô liền phản ứng nhanh tranh tay Văn Bản. Văn Bản cũng biết hành động của mình không thích hợp, mặt liền nóng lên.

Hắn không thể không chế rồi rầm trong lòng, rõ ràng muốn kéo An Nặc muốn nói lời xin lỗi, vì chuyện mấy ngày trước, nhưng hắn lại cảm thấy hết sức khó chịu. Không mở miệng được, ở trong lòng cũng thầm hận bản thân, cũng hận An Nặc tại sao không chịu chủ động cho hắn một cơ hội, mắt thấy An Nặc muốn đi, không mở miệng lại sợ bạn học truyền đi những lời đồn khó nghe hơn.

Vừa nghĩ như thế, vốn sắc mặt có chút thành khẩn dần lại trở lên khó coi hơn, nhìn An Nặc chằm chằm, mang theo tâm tình muốn nói ba chữ ‘thật xin lỗi’, thờ dài, quay đầu bỏ đi.

An Nặc cũng thờ dài nhẹ nhõm, đối với sự chủ động của Văn Bản cô vẫn cảm thấy khó xử, cô cũng không muốn có tiếp xúc gì với Văn Bản, nhưng nếu Văn Bản thật tâm nói xin lỗi cô, cô cũng không thể làm bạn lại với hắn, thật may là hắn không thật lòng muốn xin lỗi, cũng không muốn dây dưa nhiều với cô.

Đến phòng làm việc của giáo sư, gõ cửa hai tiếng nghe thấy tiếng người bên trong mời vào, An Nặc bước vào phòng thấy giáo sư đang nói chuyện vui vẻ với một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng còn đeo mắt kính gọng vàng, nhìn thấy An Nặc vào, giáo sư hào hứng kéo cô tới trước mặt người đàn ông đó giới thiệu: “Thư ký Từ, đây chính là cô sinh viên mà tôi kể cho cậu, tên là An Nặc.” Nhìn về mặt kích động – hài lòng của thư ký Từ, giáo sư càng tự hào không ngừng khen cô học trò giỏi của mình.

“An Nặc, đây chính là người bạn ta đã nói với em, người mà em vô cùng sùng bái, mau chào hỏi đi.”

Lời đều đã nói hết, cô ngu đến mấy cũng hiểu, mặc dù giáo sư căn bản chưa từng nhắc đến người bạn này. Nhưng là muốn cuộc gặp mặt trở lên vui vẻ, lời xã giao vẫn không thể thiếu, giáo sư nói xong cũng hướng về An Nặc nháy mắt, chỉ sợ An Nặc còn trẻ không hiểu được chuyện xã giao, nhưng hiển nhiên, An Nặc không phải người như vậy.

Cô lập tức phản ứng, cúi đầu chào thư ký Từ, mang theo nụ cười ngọt ngào nói: “Chào thầy Từ!” Kèm theo thể hiện sùng bái mười phần.

Lúc này, trong lòng thư ký Từ giống như có một cơn gió nhẹ quét qua, cả người như tràn ngập trong sắc xuân. Khiêm tốn nói liên tục “không dám, không dám, tôi cũng không phải là thầy giáo, gọi Anh Từ là được rồi”

An Nặc vô cùng nghiêm túc lắng đầu một cái: “Vậy làm sao được, đây một chữ cũng là thầy, hơn nữa về sau em còn nhờ thầy chỉ giáo nhiều.” Sau này, trong quá trình làm việc An Nặc đều ghi nhớ từng câu từng chữ mà thư ký Từ nói, khiến thư ký Từ vô cùng hài lòng, cũng khiến giáo sư anh văn của cô vô cùng tự hào. Cô không chỉ có nói chuyện mà làm việc vô cùng lão luyện, hơn nữa tư tưởng giác ngộ cũng rất cao, biết học vẹt là vô ích, chỉ có thực tế mới có thể đem kiến thức chuyển thành kinh nghiệm, sau này mới có thể vận dụng vào công việc. Ở thời đại này tư tưởng mọi người còn chưa được giải phóng hết, muốn sinh viên bỏ quyền sách xuống đi tới các công ty thực hành là chuyện vạn ác mà giáo sư hành hạ họ, nhưng đối với An Nặc, cô lại hạ quyết tâm rất lớn, quả nhiên không để cho hắn thất vọng. Có loại giác ngộ này về sau nhất định có thể làm thành chuyện lớn.

Lúc này giáo sư chỉ vui mừng khi có thể đào tạo ra một sinh viên ưu tú, giáo sư cũng không biết, tương lai mình hướng các công ty đề cử các sinh viên ưu tú, đã khiến địa vị của mình trong lòng các sinh viên đức cao vọng trọng đến cỡ nào, tất cả đều là từ hôm nay bắt đầu.

Vì An Nặc biểu hiện xuất sắc, thư ký Từ sau khi thử năng lực của An Nặc vài lần, liền quyết định nhận cô làm phiên dịch cho nhà máy lần này. Sau đó, còn khen cô một phen, còn nói cô cứ coi hắn như anh trai là được, nếu công việc có gì cần hỏi cứ tới tìm hắn, lần này cũng bên nước ngoài mua bán hẳn có toàn quyền phụ trách, nhất định sẽ để cho An Nặc có một lần kinh nghiệm làm việc vô cùng hoàn mỹ.

Đến nhà máy được ba ngày, An Nặc được sắp xếp làm việc ở một phòng tương đối tốt, để cho cô có thể nghiêm túc học các tư liệu mua bán, còn có thể làm quen với cách vận hành của nhà máy, đến lúc khách hàng có hỏi thì cô mới có thể phiên dịch chính xác và hoàn hảo được.

Mới vừa ngồi xuống không bao lâu, liền nghe thấy giọng thư ký Từ gọi: “An Nặc.”

“Thầy Từ” cô vội đứng lên nghênh đón.

“Hoàn cảnh thế nào? Đã thích ứng được chưa?” Thư ký Từ hí hóp mắt cười, giọng nói ôn hòa hỏi.

“Không tệ, so với học ở ký túc xá còn tốt hơn ấy chứ.” An Nặc cười trả lời.

“Vây thì tốt, để đồ xuống đi theo anh, anh dẫn em đi gặp lãnh đạo của chúng ta.” Thư ký Từ nhận lấy tài liệu trong tay An Nặc để xuống bàn, rồi dẫn cô đi ra ngoài.

An Nặc nhìn hần vội vội vàng vàng, nghĩ thầm, đi gặp lãnh đạo thì càng phải tích cực hơn rồi.

Đi không xa, đến một khúc quanh có một phòng làm việc cửa đã được mở sẵn, bên trong, sau bàn làm việc có một người đàn ông mặc tây trang, đang cúi đầu đọc tài liệu, từ bên ngoài nhìn vào chỉ nhìn được chòm tóc màu đen, còn mơ hồ nhìn thấy trên tai đeo gọng kính.

Thư ký Từ gõ gõ cửa, người phía sau bàn làm việc vẫn không ngẩng đầu, chỉ mở miệng nói: “Mời vào.”

“Trưởng Xưởng (giám đốc), đây là người phiên dịch mới của nhà máy chúng ta, là đặc biệt vì chuyện mua bán lần này mà mời tới, thầy giáo của cô ấy khen không dứt miệng, nên tôi dẫn đến ra mắt anh.”

Người đàn ông sau bàn làm việc sau khi ký tên vào văn bản, ngẩng đầu lên, nhìn khoảng ba mươi giây, sau đó hướng An Nặc vờn tay: “Xin chào, tôi họ Trương, gọi tôi là Trương xưởng trưởng là được rồi.”

Trương xưởng trưởng, cái tên này khiến lòng An Nặc co rúm lại một chút, đây không phải là tên của nam chính trong kịch bản sao, nhưng trong kịch bản rõ ràng là không có nhân vật của mình, sao lần này lại có cuộc gặp gỡ này, cô có chút không xác định, nhưng nghĩ, nếu như cô xuất hiện bên cạnh nam chính thì nhất định trong kịch bản sẽ có miêu tả, nhưng rõ ràng là không có mà.

Cố gắng kiềm chế tâm trạng, An Nặc đối với những vấn đề Trương xưởng trưởng hỏi đều đáp lại rất lưu loát. Cuối cùng, Trương xưởng trưởng đối với cô rất hài lòng, lúc cô chuẩn bị cáo biệt trở lại phòng làm việc, đột nhiên hắn gọi cô lại. Đúng rồi, trước kia cũng bên đối tác trao đổi là thư ký Khiết Tây Tập, cô tạm thời hãy dùng cái tên này để trao đổi với họ.

An Nặc trong nháy mắt cảm thấy mình bị sét đánh, không thể trùng hợp như thế được, Khiết Tây Tập, cái tên này như sấm đánh bên tai. Cô nhớ cái tên này thật sự đã từng xuất hiện trong kịch bản.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

An Nặc sùng sốt trong nháy mắt, Khiết Tây Tập. Trương xưởng trưởng, chuyện này.....

Không phải trong kịch bản có tình tiết, vai nam chính vừa tìm được nữ chính không lâu, vì cùng người ngoại quốc nói chuyện làm ăn, mới tìm một nữ phiên dịch, tên là Khiết Tây Tập. Nhưng thông qua mấy lần điện thoại cùng người ngoại quốc trao đổi mới phát hiện Khiết Tây Tập không tình thông anh vẫn như giới thiệu, chỉ là mèo khen mèo dài đuôi mà thôi. Vì vậy trương xưởng trưởng trong lúc vô cùng nhúc nhúc đầu đã sai người giúp hắn tìm kiếm một người phiên dịch mới, thật ra thì lúc bấy giờ tìm được người phiên dịch có hiểu biết về mua bán là tương đối khó, nhưng không phải là không tìm được, chỉ cần ngồi bên giao dịch trung gian (trung tâm môi giới) là có thể tìm được người tài. Khiết Tây Tập sở dĩ được nhận việc này là do có chân trong giúp đỡ chứ thật sự không phải là người giỏi giang như giới thiệu, hơn nữa cô ta lại không chịu nghe ý kiến của người khác, vì vậy Trương xưởng cảm thấy cô ta không thể dùng được, liền nhanh chóng tìm người khác thay công việc của Khiết Tây Tập, mà người đó chính là cô.

Trong kịch bản đối với tình tiết này cũng không có nói rõ, lúc này cô cũng không thể phản đối ý kiến của xưởng trưởng, hơn nữa điều này càng khiến An Nặc có thể yên tâm hơn rồi, trong kịch bản căn bản không có nhân vật của cô, nhưng có nhắc đến Khiết Tây Tập, giờ cô lấy thân phận của cô ta xuất hiện bên nam chính, cũng khiến cô đỡ thấp thỏm hơn, tâm cũng dần dần buông xuống.

Công việc phiên dịch đối với một người đã từng trao đổi nhiều lần với người ngoại quốc mà nói là chuyện vừa đơn giản, vừa không đơn giản. Trước kia mặc dù thường cùng người ngoại quốc trao đổi, nhưng tất cả nội dung cũng chỉ là giao tiếp bình thường, hoặc thảo luận kịch bản. Nhưng lần này là nói về công việc, có rất nhiều từ chuyên ngành về máy móc mà cô không biết. Cho nên, lần này cô phải chuẩn bị thật tốt.

Trong những ngày kế tiếp, công việc của cô vẫn diễn ra vô cùng suôn sẻ. Mỗi ngày trôi qua vô cùng phong phú, mỗi ngày học tập lý luận, thí nghiệm, giải phẫu, tra tư liệu. Hơn nữa bởi vì được trọng sinh, đối với chuyện kiếp trước thích làm giờ thành hiện thực nên vô cùng quý trọng, làm chuyện mình thích đi

nhien là như cá gặp nước, thành tích học hành cũng không ngừng nâng cao.

Có người nói rằng ông lúc nghiêm túc là có sức quyến rũ nhất, nhưng phụ nữ lúc nghiêm túc cũng rất có sức quyến rũ. Đặc biệt là An Nặc, dần dần càng giống An Nặc kiếp trước, vốn chỉ là khuôn mặt thanh tú mới lọt vào làng giải trí, nhưng lần lần vài năm vị trí lại ngày càng được định vị. An Nặc hiện tại cũng vậy, càng ngày càng xuất sắc, càng tỏa sáng, cô chỉ mặc quần áo bình thường, cũ kỹ, màu sắc nhẹ nhàng, so với các bạn cùng khóa thích màu sắc sặc sỡ, sáng vàng, đỏ tươi tạo thành sự chênh lệch rõ ràng. Nhưng chính sự khác biệt đó lại khiến An Nặc nổi bật hơn, gương mặt sáng lạn cùng làn da trắng nõn tạo ra cảm giác thanh cao nhưng nhu hòa, làm cho người ta không nhìn được muốn tới gần, đặc biệt là lúc cô rũ lông mi dài nghiêm túc làm việc.

Thời điểm khi khách ngoại quốc đến, An Nặc đối với việc tiến hành mua bán của công ty đã vô cùng quen thuộc, khách hàng ngoại quốc đến khảo sát có 5 người, trong đó có bốn nam một nữ, có một người đàn ông nhìn tuổi khá lớn, là người đứng đầu trong nhóm, còn có hai người là kỹ thuật viên cùng hai người là nhân viên nghiên cứu, đối với lần hợp tác này cả hai bên đều có thành ý rất lớn, bởi vì là lần đầu hợp tác.

Trong quá trình đi thăm xưởng, An Nặc trừ nhiệm vụ phiên dịch, cô cũng tốn nhiều thời gian tìm hiểu sở thích – hứng thú của đoàn, bọn họ thích cái gì, cái đó chính là phương thức câu thông, giải thích cho họ về văn hóa của Trung Quốc khiến cho bọn họ cảm thấy hứng thú, sau đó còn đưa bọn họ đi thưởng thức những món ăn nổi tiếng của Trung Quốc.

Trừ hài lòng về kết quả khảo sát, khách hàng đối với phong cách làm việc của công ty cũng vô cùng hài lòng, cái niên đại này đối với chuyện hợp tác với nước ngoài còn chưa phát triển lắm, chủ yếu là tập trung vào quốc nội, cho nên không hiểu cách tiếp xúc với khách hàng ngoại quốc, nếu có cũng chính là tận lực đánh vào mặt hàng cùng giá cả thể hiện với khách hàng, ở các phương diện khác đều không chú ý đến, cho dù có nghĩ cũng không thể chu đáo tỉ mỉ như cách An Nặc làm.

An Nặc đã khiến cho đoàn khảo sát thay đổi cách nhìn về nhà máy, bọn họ luôn nghĩ bên đối tác cũng không thành tâm muốn hợp tác lần này, nhưng qua quá trình trao đổi chân thành hơn nữa rất hợp ý với đoàn khảo sát, cho nên trừ hài lòng về lần khảo sát lần này, bọn họ còn đảm bảo có thể thương lượng lại về lợi ích, làm sao để hai bên cùng có lợi nhất.

Quả nhiên, sau khi đoàn khảo sát về nước hai ngày, phía nhà máy liền nhận được một đơn đặt hàng lớn, hơn nữa đối phương trong điện thoại còn bày tỏ trong tương lai sẽ còn hợp tác nhiều hơn, bọn họ cũng đối với tiêu mỹ nhân đông phương phiên dịch cảm thấy rất có hứng thú, hi vọng lần sau đi tới Trung Quốc vẫn có thể được hưởng sự chiêu đãi nhiệt tình của cô.

An Nặc đối với kết quả lần này hoàn toàn nằm trong dự liệu, cô trụ được làng giải trí một thời gian dài như vậy, chính là nhờ sự khôn khéo trong cách ứng xử và ánh mắt biết quan sát người khác. Đối với chuyện đơn hàng lần này, An Nặc không then đón nhận thành quả, dù sao cũng là cô dùng toàn tâm toàn lực đạt được. Thời điểm cô học vô cùng nghiêm túc, lúc làm việc lại vô cùng tận tâm, tính tình cũng rất coi trọng, gương mặt xinh càng khiến cho con người cô nổi bật hơn. Trương xưởng trưởng cảm thấy mình đối với cô, rất có ấn tượng. Chỉ là hắn không biết, hắn thương thức cô, là vì An Nặc cô là một mỹ nhân hoàn mỹ.

Đây là một bước trong kế hoạch của cô, bởi vì muốn đối kháng với nữ chính trong kịch bản này, chắc hẳn phải là một người có thực lực, được mọi người công nhận, chỉ khi được mọi người công nhận khả năng, mới không bị biến thành vật hy sinh. Muốn để mọi người công nhận mình thì phải làm gì, đương nhiên là phải làm một người gặp một người yêu (ai cũng quý mến mình), nhưng nếu bản thân mình có khuyết điểm, làm sao có thể khiến người khác yêu thích mình đây. Thật đúng là nhân vô hoàn nhân (không ai hoàn hảo), nhưng là con người toàn vẹn, đối với An Nặc mà nói nó cũng là một sự khiêu chiến, thời điểm đang làm bất cứ chuyện gì, cô đều nhắc nhở bản thân mình, cô chỉ đang diễn trò, làm một phụ nữ hoàn mỹ rất khó, nhưng để diễn thành một người phụ nữ hoàn mỹ lại có thể dễ dàng thực hiện được.

Làm như vậy, cô không cần đánh bại vàng hào quang của nữ chính để cho mọi người đứng về phía cô, cô chỉ cần thời điểm cô đối đầu với nữ chính xinh đẹp Dương Thanh, mọi người không đành lòng bỏ thêm đá xuống giếng.

Lần này cô đã diễn rất tốt, ngay cả nam chính trong kịch bản cũng không ngừng tán thưởng cô, năm lần bảy lượt nói cô là một nhân tài. Chỉ là cô không muốn nhận, vì trong hoàn cảnh này cô chính là Khiết Tây Tật trừ nhiệm vụ phiên dịch ra thì cô ta chỉ là nhân vật làm nền, hơn nữa Khiết Tây Tật bởi vì sĩ mê nam chính mà không muốn mất đi công việc phiên dịch này, nhưng cô ta lại không đủ thực lực để làm chuyện đó. Do vậy, kể từ khi cô lấy thân phận của Khiết Tây Tật đứng bên cạnh nam chính, cô liền cố gắng hết sức bù đắp sự thiếu hụt của bản thân, cố gắng khiến mình trở thành một người có năng lực, không để cho mình trở thành một nhân vật phụ dễ dàng hy sinh bất cứ lúc nào. Nhưng vai phụ rốt cuộc vẫn là vai phụ, vật hy sinh cuối cùng vẫn phải hy sinh.

Nữ chính cũng là một người thông minh, gặp nam chính cũng là trong lúc bản thân đang trở tài, nếu nhân vật nữ phụ cũng diễn kịch thành một mỹ nhân hoàn mỹ, liệu có thể đuổi theo nữ chính được không, hay là sẽ có hậu quả tệ hại đây. An Nặc càng cảm thấy đau đầu hơn rồi, rút cục bước tiếp theo cô nên làm gì. ...

Sau lần phiên dịch thành công này, dù Trương xưởng trưởng và thư ký Từ liên tục muốn giữ cô lại, nhưng An Nặc đều khéo léo từ chối. Cô chuẩn bị dọn dẹp đồ về trường báo cáo với giáo sư của mình, nói cho ông biết cô đã hoàn thành nhiệm vụ được giao, sau đó chuẩn bị toàn tâm toàn ý vui đùa vào học chuyên ngành y, cô nhận lời làm công việc phiên dịch này không chỉ là để kiếm tiền, mà còn vì đây là chuyện giáo sư giao phó, hiện tại đã giúp xong rồi, cũng không cần thiết phải ở lại nữa. Dù sao đối với sinh viên đại học thì chuyện học mới là chính sự. Vì vậy hai người chỉ có thể vô lực nhìn bóng lưng An Nặc rời đi, cô biết lúc này mình nhất quyết phải kiên định. Muốn thoát khỏi số mạng hi sinh của nhân vật phụ, chuyện đầu tiên phải làm là khiến cho người và vật đều rời khỏi quỹ đạo trong kịch bản. (thay đổi lại kịch bản)

Khi An Nặc về đến trường, một học kỳ đã bước vào giai đoạn cuối, vì vậy cô lại bắt đầu tập trung vào việc học, hoàn thành xuất sắc trong kỳ thi. Đeo balo lên vai, cô bắt xe về nhà để hưởng kỳ nghỉ hè dài ngày.

Buổi trưa, An Nặc ăn cơm xong mới rời khỏi ký túc xá, đợi mãi cô mới bắt được xe về quê, lúc về đến đầu thôn trời đã tối hẳn rồi. An Nặc đeo balo

chậm chậm hướng vào trong thôn, mặc dù không có đèn đường, nhưng ở thời đại này lòng người còn tương đối thuần phác, hơn nữa mình là người trong thôn, cô cần bản không cần phải lo lắng có nguy hiểm gì.

Càng vào trong thôn, trong lòng An Nặc càng cảm thấy vui sướng, mặc dù cô là giả, nhưng gia đình cô lại là thật, trước đây cô là cô nhi, không được hưởng sự ấm áp của gia đình, hiện tại cô đã có một mái nhà để về, cô chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy hạnh phúc rồi.

Nhưng cố tình chuyện lại không như mong muốn, đi được một đoạn An Nặc cảm thấy sau lưng có người đang đi theo mình, lại còn có hơi rượu nồng nặc phả lên. Người này vẫn một mực yên lặng đi sau lưng cô, mang theo vẻ mặt bị ối đã bị che lấp trong bóng đêm, bàn tay bản thiêu dường như đang muốn tóm cô lại.

Nghe tiếng bước chân phía sau, An Nặc dần dần cảm giác có cái gì không đúng, cô đi nhanh hai bước, người phía sau cũng đi nhanh hai bước, cô đi chậm lại, người đó cũng đi chậm lại, người này chắc chắn không phải người tốt bụng gì. An Nặc biết cô không thể quay lại nhìn hần, chỉ có thể làm bộ như không biết tiếp tục tiến về phía trước, nếu không người phía sau sẽ liều mạng nhào lên.

Nghe tiếng bước chân phía sau ngày càng loạn choạng. An Nặc càng đi nhanh hơn, nhìn xung quanh lại chỉ là cánh đồng vắng lặng không một bóng người, có lẽ người phía sau muốn đuổi theo cô. An Nặc trên trán đã chảy ra một giọt mồ hôi lạnh. Hoàn cảnh xung quanh đúng là kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay, đầu óc An Nặc không ngừng xoay chuyển, nghĩ hết tất cả các biện pháp có thể thực hiện trong lúc này, nhưng đều không khả thi, lúc cô đang chuẩn bị liều mạng chạy thoát thân, trước mắt lại có một người đàn ông cao lớn mặc quần áo màu xanh hiện ra, miệng thở ra một làn khói trắng, trong tay còn cầm vật có đốm lửa đỏ nhỏ. Khi gương mặt hoàn toàn lộ diện dưới ánh trăng, ánh mắt đen láy nhìn cô chăm chú hỏi: “An Nặc, sao lại về muộn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

An Nặc nghe được âm thanh, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Phó Quốc Hoa đang đứng dưới thân cây, bóng dáng cao lớn phản chiếu dưới ánh trăng thật nhu hòa ấm áp. An Nặc cảm thấy mắt của mình đã có một làn sương mờ bao phủ, cô vui mừng chạy nhanh đến chỗ Phó Quốc Hoa đứng.

Đôi giày dưới chân cô dính đầy bùn đất, hơi thở rối loạn, gương mặt tái nhợt đầy mồ hôi, xem ra cô đang rất sợ hãi. Phó Quốc Hoa định đưa tay vỗ bả vai an ủi cô, nhưng khi cô cúi đầu hơi lộ ra cái cổ trắng nõn, hần cảm thấy làm như vậy không thích hợp lắm, đồ mặt liền thu tay lại. Hần lúng túng ngẩng đầu, ánh mắt bén nhọn nhìn lướt qua bóng dáng tên bí ối phía sau. Bóng dáng phía sau giật mình hoảng sợ, quay đầu nhìn xung quanh sau đó hướng nơi khác chạy đi.

An Nặc đứng ở đó khôi phục lại tâm tĩnh, Phó Quốc Hoa cũng chỉ đứng bên cạnh không nói gì, hai người trầm mặc hồi lâu, đợi đến khi nhịp tim của An Nặc khôi phục lại bình thường, Phó Quốc Hoa mới mở miệng lên tiếng: “Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

Hai người liền một trước một sau bước đi, cách nhau một bước chân, An Nặc nhìn bóng lưng của Phó Quốc Hoa phía trước, cô thấy mình nên nói gì đó, tối thiểu phải nói tiếng cảm ơn. Cô mạnh dạn tiến thêm một bước đi song song cùng anh. Ngẩng đầu nhìn nửa gương mặt góc cạnh rõ ràng, dưới ánh trăng càng thêm nổi bật nhu hòa hơn rất nhiều.

“Anh Quốc Hoa, trời đã tối rồi, một mình anh ở đây làm gì vậy?”

Phó Quốc Hoa vốn đã quen sự trầm mặc của hai người. Đột nhiên nghe được giọng nói thanh thúy của cô ngạc nhiên quay mặt sang nhìn cô, thấy cô đã điều chỉnh tốt tâm tĩnh, hai mắt mở to nhìn hần, cái miệng nhỏ nhắn hồng hào hơi nhếch lên, chứng tỏ tâm trạng của chủ nhân nó hiện giờ rất tốt.

Quốc Hoa quay đầu vuốt vuốt ống tay áo: “Anh ra đây hút thuốc, còn em, sao giờ này mới về, giờ cũng hơn chín giờ rồi.”

An Nặc thờ dãi: “Ai biết được, rõ ràng là tính có thể về đến nhà trước khi trời tối, không ngờ lại gặp chuyện như vậy.” Nói xong cúi đầu xuống làm làm cho người ta không nhìn rõ nét mặt của cô. Quốc Hoa không biết tâm tĩnh của cô có phải lại xấu đi hay không. Hay vẫn còn sợ hãi? Hần vốn không giỏi đoán tâm tư của phụ nữ, càng không biết cánh phụ nữ thích nghe lời nói gì, mặc dù đã trải qua 1 cuộc hôn nhân. Nhưng hai người chung đụng thì ít cách xa thì nhiều, hần luôn có chuyện bận bịu không giải quyết xong, mà tâm tư của Dương Thanh Mỹ cũng chưa từng đặt ở trên người hần, hai người bình thường cũng chỉ trao đổi những câu đơn giản. Cuộc hôn nhân mang cho hần không ít thương tổn, chứ đừng nói hần có thể học được ở bên trong cái gì. Nếu nói hần không học được gì ở đoạn hôn nhân này cũng không hần, nếu có thì chỉ có tiếc nuối, nếu có thì là những lời thúc giục của mẹ muốn hần tìm kiếm mối hôn nhân khác, nếu có thì là những ánh mắt khác thường của những người trong thôn nhìn hần mà thôi, hần cũng xấu hổ không dám gặp ai nữa.

Lúc Phó Quốc Hoa còn chìm đắm trong suy nghĩ, định mở miệng an ủi cô chuyện đã qua rồi, còn muốn nghiêm khắc phê bình cô lần sau không được đi ra ngoài lúc trời tối thế này, cô gái đi một mình bên ngoài thế này không an toàn. Không nghĩ tới lúc này An Nặc đã ngẩng đầu lên, vẻ mặt vẫn rất bình thản, nhìn qua không có gì không đúng. Phó Quốc Hoa chỉ biết gãi đầu, làm như không thấy ánh mắt như đưa đám của cô lúc này.

Hai người tiếp tục trò chuyện trên đường, cô hỏi hần lần này được nghỉ mấy ngày, hần trả lời lần này được nghỉ tương đối dài, vì cấp trên phái hần đến trường quân sự học, chắc phải mất hai năm không được về nhà, cho nên trước khi đi cấp trên cấp phép mười ngày cho hần về quê thăm người thân. An Nặc biết, sau đợt học này anh sẽ được thăng lên chức đại đội trưởng, mà sau khi anh học xong trở về cũng chính là lúc gặp lại Dương Thanh Mỹ.

An Nặc vừa nghe anh nói, vừa dựa theo kịch bản tính thời gian, những chuyện xảy ra giữa hai người đó, cô cũng nhớ rõ ràng, nhưng sau đó thì sao, cô có chút mờ mịt.

Con đường tình yêu của Phó Quốc Hoa tương đối bi thảm. Dương Thanh Mỹ sau khi được mối tình đầu tìm đến vui mừng đến phát khóc, từ lúc này trở đi, người đàn ông này bắt đầu bị tổn thương, vốn luôn án náy vì cùng vợ chung đụng thì ít cách xa thì nhiều, thật vất vả mới về nhà nghỉ phép, vừa vào đến cửa đã thấy mẹ mình đang tức giận, còn vợ mình đang ngồi dưới hiên nước mắt ràn rụa.

“Mẹ, có chuyện gì vậy, có chuyện gì mẹ đừng trách cô ấy, đều tại con không thể thường xuyên ở nhà, mẹ, xin mẹ hãy thông cảm.”

Nhìn con trai mang theo gương mặt tươi cười nhìn Dương Thanh Mỹ nói lời hòa giải, bà càng nghĩ càng tức, mỗi lần con trai về cô ta đến gương mặt tươi cười cũng không có, mặt lúc nào cũng lạnh tanh, tuy nói những việc mà người con dâu phải làm cô ta đều tận lực làm, nhưng bà vẫn cảm thấy cô ta chỉ làm cho hết trách nhiệm. Là một người từng trải bà có thể thấy rõ, lòng của cô ta không ở nơi này, cô ta không tình nguyện, nhưng không phải bọn họ ép buộc cô phải gả, là chính cô ta xin được kết thân với con trai mình, vốn bà còn vui mừng vì con trai có thể lấy được người vợ đẹp người đẹp nết. Nhưng ai biết được, ai biết được người phụ nữ này lại có thể mở miệng, lại có thể yêu cầu bọn họ để cô đi với người tình. Sau khi lợi dụng thanh danh của nhà bà, cô ta lại có thể bỏ theo người tình làm xưởng trưởng (giám đốc) trên thành phố lớn. Không trách được lúc đầu cô ta sống chết không chịu ký vào giấy hôn thú (giấy đăng ký kết hôn), không trách được lòng của cô ta lúc nào cũng không nóng không lạnh. Hóa ra là như vậy, hóa ra là như vậy. Người có học thức đều nói tại sao cô ta có thể không biết xấu hổ, da mặt dày như vậy, còn dám chảy nước mắt giả bộ uất ức.

Phó Quốc Hoa nhìn mẹ mình dần tức giận đến phát run, hốc mắt dần đỏ lên, mới nhận ra có chuyện không đúng, trước kia hai người chung sống vẫn rất tốt, mẹ của hắn cũng là người thấu tình đạt lý, bởi vì hắn thường xuyên không ở nhà, ngay cả trách nhiệm của một người đàn ông trong nhà hắn cũng không làm được, cho nên với người con dâu này, có thể nhường nhịn thì liền nhịn, hắn chưa bao giờ thấy hai người cãi nhau đến mức này.

Nhìn mẹ mình nhắm mắt lại không nói lời nào, hắn chỉ đỡ vợ đến băng ghế ngồi xuống, mới thả hành lý trên vai xuống, đi tới trước mặt vợ của mình, muốn giúp cô lau nước mắt, nhưng lại thấy ý cự tuyệt trên mặt cô. Bàn tay vô lực rũ xuống, lấy khăn tay trong túi đưa cho cô, vừa mở miệng hỏi: “Thanh Mỹ, có chuyện gì vậy?”

Dương Thanh Mỹ nghe câu hỏi của Phó Quốc Hoa xong thì òa khóc ra tiếng, quỳ xuống mặt đất, quỳ trước mặt Phó Quốc Hoa, khiến hắn sợ hết hồn, vội vàng đưa tay ra đỡ, nhưng Dương Thanh Mỹ nhất định không đứng lên, chỉ kêu khóc cầu xin hắn, cầu xin hắn để cho cô đi.

“Em biết là em có lỗi với anh, có lỗi với mẹ anh, nhưng em cầu xin anh, em không thể phụ tấm lòng của anh ấy, thì ra anh ấy chưa từng quên em, anh ấy vẫn một mực tìm em, van cầu anh, van cầu anh để em đi.” (nếu tên kia không làm giám đốc vậy chị có bỏ theo anh ta ko)

Ở trong lòng Phó Quốc Hoa, Dương Thanh Mỹ vẫn là một người lạnh nhạt, cô cũng là một người có trí thức, nhưng bởi vì xuất thân trong gia đình thấp kém, bị mọi người xem thường, khinh bỉ, cô cũng không tức giận hay phản ứng lại. Sau khi gả cho hắn, cô lúc tức giận cũng chỉ xì mũi, vui vẻ cũng chỉ cong cong khóe miệng. Chưa từng lớn tiếng hay có phản ứng nào loạn này.

Tay Phó Quốc Hoa đưa ra đỡ cô liền cứng ngắc giữa không trung, thì ra không phải tính cách của cô lạnh nhạt, mà là nơi này không đáng giá để cô phải tức giận, cô lần đầu tiên khóc trước mặt hắn, khóc đến vô lực như vậy, đây là lần đầu tiên cô cầu xin hắn, cầu xin đến khản cả giọng, cô là vợ của hắn, mặc dù không có tình yêu, nhưng cũng đã chung đụng một đoạn thời gian, cô giúp hắn có một mái nhà hoàn chỉnh, hắn đã từng cảm thấy vui vẻ biết bao. (đọc đến đoạn này thật sự buồn cho anh này quá)

Nhưng cái nhà này, hắn còn chưa kịp vun đắp đã sụp đổ.

Nhìn Dương Thanh Mỹ khóc đến rồi tình rồi mù, nhìn mẹ mình tức giận không muốn mở mắt ra nhìn, hắn nghĩ, hắn thật vô dụng, ngay cả vợ mình cũng không giữ được, cũng khiến mẹ mình đau lòng như vậy. Hắn cảm thấy không còn hơi sức để an ủi cô nữa, chỉ yên lặng đỡ cô dậy, nói: “Đề anh suy nghĩ một chút.”

Sau đó, dìu mẹ mình vào phòng, xoa bóp chân tay đang phát run của bà, làm xong tất cả, yên lặng đi ra khỏi phòng, cầm theo một túi thuốc lá đi ra khỏi nhà.

Lúc hắn về nhà, đã là sáng sớm ngày hôm sau, gương mặt hắn đầy vẻ tang thương, mới 26 tuổi nhưng nhìn qua đã già đi rất nhiều, hắn yên lặng giúp cô dọn dẹp hành lý, yên lặng tiễn cô ra bến xe, sau đó yên lặng xoay người về nhà, an ủi mẹ già lau khô nước mắt. (aaaaaaaaa tôi muốn khóc quá.)

Từ nay về sau, lần nào về nhà hắn cũng trầm mặc, mỗi một lần về nhà, hắn lại nghiệm thuốc lá nhiều hơn. Mẹ hắn mỗi lần nhìn thấy hắn rút một cây thuốc lá ra, luôn khò sờ rơi nước mắt, sau đó hắn dần không dám ở nhà, chỉ có thể trốn đến một nơi nào đó, hút thuốc xong mới trở lại. Lo lắng mẹ mình phát hiện, thời gian càng lâu, hắn lại tránh càng xa.

An Nặc biết, hắn trốn đi hút thuốc chính là nghĩ đến nữ chính Dương Thanh Mỹ kia rồi, cô nghĩ, không hổ là nữ chính, nhân tâm như vậy mà vẫn có thể khiến một người đàn ông nhớ mãi không quên.

Đáng tiếc, cô chỉ là đánh giá qua kịch bản, chỉ là cái nhìn đại khái, còn chưa tính toán đến nội tâm nhân vật trong kịch bản, nếu không cô sẽ biết, Phó Quốc Hoa tránh ra ngoài chỉ là bởi vì mỗi lần khi nhìn thấy hắn rút cây thuốc lá từ trong balo ra, mẹ hắn liền oán giận Dương Thanh Mỹ không ngừng nghỉ, thay con trai mình bất bình, nhưng Phó Quốc Hoa cảm thấy, ban đầu hắn khổ sở, là bởi vì hắn vất vả thành lập nên một mái nhà, thế nhưng hắn lại không có năng lực giữ lại nó, làm người lính, có lúc muốn nhất chính là một mái nhà, ở bên ngoài gió thổi nắng chiếu đi qua, nếu có một mái nhà luôn chờ hắn, điều đó thật hạnh phúc biết bao. Nhưng Dương Thanh Mỹ bỏ đi, giờ cùng hắn đã là một người xa lạ, hắn không muốn mẹ mình nhắc đến cô ấy nữa, hắn đã quên chuyện đó, hắn cũng hi vọng mẹ mình có thể bỏ qua chuyện đó, khôi phục thành một người lưu loát vui vẻ như trước kia.

Mặc dù An Nặc hiểu sai, nhưng cô cũng sẽ không biến thành thánh mẫu đến an ủi hân. Cô chỉ nhìn người đàn ông có tính tình ảm đạm bên cạnh, nội tâm xúc động mãnh liệt, rất muốn chiếm hân thành của riêng mình, ngực hình như có cái gì đó đang reo hò cổ động, hân là của người, là của người, là của người....

Hai người đi đến cổng nhà An Nặc thì dừng lại, Phó Quốc Hoa không nói gì, đứng tại chỗ nhìn cô, ý bảo cô an tâm vào trong nhà, hân cũng phải về rồi. An Nặc đi hai bước, chợt quay đầu lại, nhìn hân nở nụ cười lộ rõ hai má nún đồng tiền.

"Anh Quốc Hoa, sau này hãy bớt hút thuốc một chút."

Quốc Hoa nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô, giọng nói cô ngọt ngào gọi tên hân, ánh mắt của hân cũng cong cong lên, nhẹ nhàng nói: "Cô gái nhỏ, quản nhiều chuyện đấy."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

An Nặc đứng ở cổng, vuốt tóc, chỉnh sửa quần áo lại lần nữa, xác định mình ổn rồi, mới đẩy cửa ra đi vào. Vào cửa liền nhìn thấy mẹ mình đang ngồi trước cửa nhà. Thấy cô vào vội vàng đứng dậy, An Nặc cũng vội đi tới ôm bà thật chặt: "Mẹ, con về rồi."

Mẹ kéo lấy tay cô, nhìn chung quanh, hỏi: "Sao con lại gầy đi nhiều vậy?"

An Nặc cảm thấy buồn cười, trước kia cô cũng đã từng thấy những học sinh từ xa trở về, câu nói đầu tiên của bố mẹ người đó luôn là: con gầy. Đây là một định luật không thay đổi, giờ cô cũng cảm nhận được câu này rồi. Cô nhìn mẹ cười nói: "Con ở trường ăn ngon ngủ tốt, cộng thêm quốc gia cho hỗ trợ, con ăn còn không hết, sao có thể gầy đi được."

"Vậy sao? Sao mẹ vẫn cảm thấy con gầy đi đấy." Dùng ánh mắt nghi ngờ quan sát An Nặc mấy lần, thờ phào nhẹ nhõm: "Thôi, thời gian nghỉ này mẹ sẽ bù lại cho con." Nói xong bà lại nghĩ ra chuyện gì nói: "Ài, ba con nói ra công làng đón con, con không gặp ông ấy à?"

"Công thôn?" An Nặc nhớ lại đoạn đường mình đi cùng Phó Quốc Hoa, rõ ràng không có người nào. "Không có, con không thấy ai cả."

Mẹ cô nhíu mày một cái: "Không biết ba con làm gì nữa, hơn năm giờ đã nói đi ra công thôn chờ con rồi, mẹ mới vừa bảo anh con đi tìm, kết quả con đã về rồi, mà hai người con chưa gặp nhau." Hai người đang nói, cổng ken két một cái lại mở ra. Cha An Nặc anh trai đã trở lại.

Hai người mặt mày hớn hở vào nhà, Cha cô nói: "Nếu không phải vừa rồi gặp Phó Quốc Hoa, ta còn không biết Nhị Nha đã trở lại. Đứa nhỏ này."

An Nặc kêu một tiếng: "Ba, anh."

Lúc này chị dâu cô mới nghe được bên ngoài có nói giọng, mới phát hiện tất cả mọi người đã về nhà. Nhô đầu ra hô, "Ba mẹ, Nhị Nha, mau vào nhà ăn cơm thôi."

An Nặc đồng ý một tiếng, trước tiên đem balo cất vào phòng, ra ngoài rửa tay liền vào phòng bếp chuẩn bị dọn cơm, chui vào phòng bếp, chị dâu đang bận rộn liền dừng lại quan sát cô, cười nói: "Thành phố quả nhiên là nơi hợp phong thủy, nhìn Nhị Nha nhà chúng ta kia, càng ngày càng xinh đẹp hơn rồi."

An Nặc mặt liền đỏ lên, chị dâu nói chuyện, vĩnh viễn đều nhanh mồm nhanh miệng như vậy, cô chỉ mỉm cười đáp lại. Giúp chị dâu đem đồ ăn đang còn nóng bung lên bàn, mọi người cùng ngồi xuống bán ăn cơm. Trên bàn ăn cả bốn người kia đều ra sức gấp món ăn vào bát của An Nặc, cho đến khi cô nói ăn nhiều dạ dày sẽ không thoải mái, mọi người lúc này mới dừng tay, ăn cơm tới xong ba cô dặn dò cô nghỉ ngơi trước, bốn ba trên đường cả một buổi chiều cũng mệt rồi, nói xong liền đẩy An Nặc về phòng của cô.

An Nặc ở trong phòng nhìn xung quanh, vòng tới vòng lui không muốn lên giường, bởi vì mới vừa ăn cơm xong, An Nặc đã có thói quen không ngồi hay không ngủ ngay sau khi ăn xong. Nhìn thấy balo của mình, mới nhớ sau khi thi xong cô đã vào thành phố mua một ít quà tặng. Lấy quà trong balo ra, đầu tiên là quà của ba mẹ, đi tới cửa phòng của bọn, cốc cốc..., Mẹ cô ra mở cửa, thấy cô, liền kéo cô vào trong phòng.

An Nặc đặt những đồ bày trên bàn. Ba cô hơi ngẩn đầu, hỏi: "Đây là gì?" An Nặc đem quà tặng mở ra, ba cô không lên tiếng, mẹ cô đã mở miệng hỏi trước: "Đây là cái gì a, mua nhiều đồ như vậy, con làm gì có tiền?"

An Nặc kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống, lấy ra cái hộp lớn nhất trong đó: "Đây là đài cassette, cho ba." Lại lấy ra một bút máy rất đẹp "Đây cũng là quà cho ba." Ba cô nhìn hai thứ cô đưa tới, cũng không đưa tay ra nhận ngay, lại nhìn cô hỏi: "Con lấy tiền ở đâu ra? Có phải tiết kiệm tiền tiêu vặt mua không?"

An Nặc biết cha cô sợ cô nhìn đôi dùm tiền, bạc đãi mình, buồn cười nâng khóe miệng, nhìn ông nói: "Yên tâm, con không có tiết kiệm tiền tiêu vặt, con còn đối xử với bản thân mình rất tốt, các bạn ở ký túc xá còn nói con sống vô cùng sung túc đấy."

Ba cô vẫn là không yên lòng: "Thật không, vậy sao con có thể mua những thứ này? Đây đều không phải đồ rẻ tiền."

"Kỳ học vừa rồi giáo sư Anh ngữ của con có giới thiệu con đến làm phiên dịch cho một công ty, không chỉ có tiền lương cao, hợp đồng ký kết thành công họ còn thưởng thêm rất nhiều. Cho nên ba yên tâm, con mua những đồ này, chỉ tiêu hết một phần mười thôi, thật đấy"

Ba An Nặc nhìn thẳng vào mắt cô, thấy ánh mắt con gái trong trẻo không gợn sóng, lại nhìn gương mặt tinh xảo của cô, cảm thấy cô quả thật đối xử tệ bạc với bản thân, mới gạt đầu một cái. Sau đó lại cảm thấy An Nặc đi làm phiên dịch không thích hợp, lại mở miệng hỏi: "Con đi làm phiên dịch không ảnh hưởng gì đến kết quả học tập đấy chứ, Nhị Nha sau này con sẽ trở thành bác sĩ, mà bác sĩ thì không thể học hành qua loa, con phải có trách nhiệm với người bệnh."

Ba cô quả nhiên là người biết nhìn xa trông rộng, luôn có thể đưa ra những quan điểm, nhận định, đường đi chính xác cho con cái mình, An Nặc nghe ông nói như vậy, cảm thấy người cha này đối với con gái rất mực quan tâm, những vấn đề liên quan đến con gái đều suy tính rất tỉ mỉ.

Cô nói: "Con cũng cảm thấy như vậy, ba yên tâm, lần này là do giáo sư nhờ giúp đỡ, vì người phiên dịch của công ty đó mới vừa từ chức, tạm thời không tìm được người thích hợp nên mới nhờ con thay thế, việc này sau này cũng không tới phiên con nữa, hơn nữa, con cũng nghĩ phải tập trung vào việc học, so sánh với Anh vẫn, con vẫn cảm thấy có hứng thú với Y học hơn."

Ba cô vui mừng gạt đầu một cái, nói: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Lúc này mới vui mừng tiếp nhận quà tặng của cô, nghĩ thầm con gái mình đúng là trưởng thành rồi, không cần ông quan tâm nữa, còn biết hiếu thuận bọn họ.

An Nặc lại quay đầu hướng mẹ mình chỉ chỉ đồ trên bàn nói "Mẹ, còn dư lại đều là của mẹ." An Nặc lấy ra một bộ quần áo nói: "Đây là bộ đồ mùa hè đang rất thịnh hành trên thành phố, mặc thoải mái, thấm mồ hôi, còn rất mát."

Mẹ cô vui mừng nhận lấy, sờ sờ bộ quần áo, quả nhiên là quần áo ở thành phố mang về có khác, hoa văn đẹp mắt như vậy, đảm bảo người trong thôn không ai có kiểu dáng này. An Nặc thấy mẹ mình thích, trong lòng cũng vui mừng, cầm quần áo nhét vào trong ngực bà, lại cầm một món đồ khác trên bàn, một cái cái hộp tròn đẹp, mở ra bên trong có một tầng giấy thiếc, bên trong đựng bột mịn màu trắng, vừa mở ra liền có một cỗ mùi thơm bay tới, An Nặc đem nó lại mũi mẹ mình, mẹ cô ô lên một tiếng, "Cái này thật là thơm."

An Nặc dùng ngón tay lấy ra một chút, điểm ở trên mặt mẹ cô, cười nói: "Cái này dùng để thoa lên mặt."

Mẹ cô nhìn cô một cái, lại đưa tay lên mặt xoa xoa, vừa xoa hết bà liền kinh ngạc nhìn An Nặc: "Đây chính là Tuyết Hoa cao mà người thành phố hay dùng phải không, đúng là đồ tốt." (tuyết hoa cao: chắc là tên một loại kem dưỡng ẩm)

"Vâng, con đặc biệt mua cho mẹ, gió ở quê mình hơi lớn, thường xuyên bôi cái này sẽ giúp mặt đỡ bị đau rát."

An Nặc

Ba cô đang tìm hiểu cái máy cassette, thấy hai mẹ con nói chuyện, ngẩng đầu lên nhìn, "Đã tuổi này rồi, còn dùng Tuyết Hoa cao, mùi đậm như vậy, cũng không sợ người ta chê cười."

Mẹ cô liền phản bác: "Tôi thích cái này, ông quản được, con gái của tôi hiểu kính tôi, ông tốt nhất cứ ngồi yên đấy."

An Nặc nhìn hai người lờ qua tiếng lại, trong lòng cũng biết tình cảm của bọn họ rất tốt, cuối cùng đem mấy hộp trên bàn còn lại giới thiệu cho mẹ cô, "Cái này cùng Tuyết Hoa cao có công hiệu giống nhau, nhưng tốt hơn nhiều, cũng không có mùi vị gì, cái này dùng để bôi lên lúc da bị khô nẻ, cái này ba cũng có thể dùng được. Còn nữa, mỗi ngày dùng cái này để thoa lên tay."

Mẹ cô còn có chút do dự, "Này lãng phí quá đi, mắc như vậy. Để bôi tay thật đáng tiếc?"

"Không mắc, nó rất hữu ích, mẹ cứ dùng đi, nếu không bảo vệ da tay cho tốt, đến mùa đông lạnh rồi, tay vừa sưng vừa đau sẽ không làm gì được."

Mẹ An Nặc thấy cô nói có lý, đến mùa đông tay lúc nào cũng nứt nẻ quả thật không thể làm việc gì tốt được, nhìn An Nặc ánh mắt chân thành lại hỏi một câu: "Thật không đắt?"

"Thật không đắt, mẹ cứ yên tâm dùng đi." Mẹ cô lúc này mới gạt đầu một cái.

Thật ra thì mấy loại mỹ phẩm này còn mới mẻ vừa xuất hiện trên thị trường này sao có thể không đắt, đối với gia đình An Nặc mà nói, coi như là đang dùng đồ hạng sang rồi, nhưng ở cái thời đại này đồng mỹ phẩm đó so với chuyện ăn - mặc đắt đỏ kia thì đúng là cô không nói láo, so sánh ra đúng là còn rẻ hơn rất nhiều. (họ)

Nhìn cha mẹ tập trung nghiên cứu đồ trong tay, An Nặc cười cười hài lòng, chào bọn họ, cô lại trở về phòng mình lấy quà cho anh trai và chị dâu.

An Nặc cũng mua cho anh mình một cái đài nhưng không có bút máy, bởi vì ba cô hay phải sử dụng đến bút viết, hơn nữa người thời này luôn thích có một cây bút viết cái ở trong túi áo, cho nên An Nặc tặng ba mình cây bút máy cũng giống như tặng ông một bảo vật, còn anh trai của cô lại không hứng thú với chuyện viết lách này.

Tặng đài cassette chính là vật rất hữu dụng, trong quá trình tiếp xúc với người trong nhà, nên cô cũng hiểu đôi chút về sở thích của họ, hơn nữa những đồ cô tặng đều là đồ cần thiết, ví dụ như cái đài này, mặc kệ là già hay trẻ, nam hay nữ, đều thích nghe những thông tin hữu dụng từ nó, cho nên đài

cassette trở thành vật rất cần thiết ở thời đại này.

Quả nhiên không sai, anh trai cô nhận được đài liền cầm nó ôm hôn nửa ngày. Mắt đen bóng nhìn cô nói mình cũng đang chuẩn bị mua một cái, giờ lại được cô tặng rồi. Dù vui mừng nhưng vẫn không quên hỏi cô mua mất bao nhiêu tiền, muốn lấy tiền trả cho cô, còn mình nhận tâm ý là được rồi, cô vẫn còn là một sinh viên chưa kiếm được tiền, hơn nữa vật này cũng không hề rẻ. Vẫn nên trả lại tiền thì tốt hơn.

An Nặc lắc đầu một cái, giải thích sơ lược một chút, cô được giáo sư Anh văn coi trọng, nên hay được nhận công việc phiên dịch, kiếm được không ít tiền.

Anh trai cô cũng từng nghe nói nghề phiên dịch kiếm được rất nhiều tiền, cũng biết một vài người làm nghề này rồi. Nghe An Nặc nói như vậy, lúc này mới an tâm nhận quà, An Nặc cũng tặng cho chị dâu bộ mỹ phẩm giống như của mẹ, với một bộ quần áo, tuy nhiên kiểu dáng trẻ trung hơn của mẹ cô, màu sắc vàng tươi. Đây là màu đang rất lưu hành trên thị trường.

Quả nhiên chị dâu cô nhìn thấy những đồ đó thì vui mừng cười không khép miệng lại nổi, còn nói mình tốt số, không chỉ có bố chồng mẹ chồng đối xử tốt với mình, ngay cả em chồng cũng đối với mình rất tốt. Nhìn bộ quần áo An nặc tặng, nghĩ thầm nếu cô mặc vào chắc chắn sẽ khiến cho mọi người trong thôn lác mắt, quả nhiên em chồng mình có mắt chọn đồ.

An Nặc rời khỏi phòng anh trai, đi dạo một vòng quanh sân, cảm giác mình có phần buồn ngủ, lúc này mới vào phòng, lên giường, nằm xuống ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Em muốn gả cho anh

Ngày thứ hai An Nặc dậy thật sớm, cả tối hôm qua cô không thể ngủ ngon giấc, trong giấc mơ đều là hình ảnh của Phó Quốc Hoa, mơ thấy thời điểm Phó Quốc Hoa cưới Dương Thanh Mỹ...hứa sẽ cả đời yêu thương cô ta, mơ thấy Phó Quốc Hoa cùng Dương Thanh Mỹ lúc thổ lộ tâm tình, mơ thấy gương mặt ảm đạm đau khổ của hắn khi Dương Thanh Mỹ bỏ đi, cuối cùng trong đầu chỉ còn sót lại một câu, anh là của em, là của em, là của em...

Đẩy cửa ra ngoài mới phát hiện mọi người cũng đã dậy, chị dâu cô tối hôm qua nhận được món quà mình yêu thích hôm nay nhìn thấy cô càng nhiệt tình hơn, chị dâu bình thường đối với cô cũng không tệ, hơn nữa An Nặc là em chồng, lại được cha mẹ chồng hết mực yêu thương, nên chị dâu dĩ nhiên phải lấy lòng mình nhiều hơn, cô cũng không cảm thấy không thoải mái, hai người mặc dù không có mâu thuẫn, nhưng cũng không hẳn là thân nhau như chị em ruột, chỉ là tương kính như tân mà thôi. Nhưng kể từ khi cô lên đại học, dần dần cô cảm thấy thân thiết với người chị dâu này hơn, nếu là trước kia. Có đồ gì tốt có thể nhớ tới cha mẹ của mình coi như đã không tệ, anh trai cũng chưa chắc đã có phần, huống chi là chị dâu cô, nhưng là hiện tại, chị dâu thường giúp mình làm việc không nói, cô có mua quà cũng nhớ đến phần của chị dâu, mặc kệ là do cô học hỏi từ cuộc sống trong trường hay là do trong thâm tâm cô dần coi trọng người chị dâu này, nhưng cô biết chị dâu cô xứng đáng được nhận những điều đó.

"Nhị nha, nhanh đi rửa mặt ăn cơm."

An Nặc nhìn chị dâu đang giục mình đi ăn cơm, nghĩ thầm mình cũng chỉ mua cho chị ấy ít quà mà thôi, nhưng có thể thấy được chị ấy thực sự vui mừng, con người ở niên đại này thật sự thuần phác, dùng thật lòng nhất định có thể đổi lấy thật lòng, mọi người đều là thật lòng đối đãi với nhau, thích chính là thích, không thích chính là không thích, ít có người cầm dao đâm sau lưng mình, cũng không có nhiều loại người ngoài mặt thấy mình thì tươi cười, sau lưng lại giở trò đồi bại (có Cô Bình Bình đấy). Cho nên cái niên đại này có rất nhiều người nhận nhau làm anh em, An Nặc nhớ trước đây cũng quen biết mấy vị tiền bối trong giới nghệ thuật như vậy, mấy người đó cùng nhau kết nghĩa anh em, lúc về hưu rồi tình cảm đó vẫn được gắn kết chưa từng đứt đoạn, người nhà của họ cũng thật tâm đối đãi coi nhau như anh em trong nhà.

Ở niên đại này tình yêu nam nữ cũng thuần phác như vậy, hai người yêu nhau đến với nhau, không hề coi trọng vật chất, trong trường học bạn học cũng như vậy, nếu hai người thích nhau, sẽ ở cùng nhau, sau đó cùng nhau cố gắng, cùng nhau phấn đấu, khích lệ lẫn nhau, rồi cùng tiến về phía trước. Thực ra cô cũng rất hâm mộ bọn họ, đối với tình yêu cô cũng có chút động lòng, dù có rất nhiều người theo đuổi cô, nhưng cô lại không để một ai ở trong lòng, bây giờ nghĩ lại, có lẽ là trong lòng đã sớm có một người, đã sớm động lòng với anh rồi.

Là lúc nào đây? Cô cũng không thể nói chính xác, có lẽ là đêm đó anh đưa cô về nhà, cũng có lẽ là lúc anh xuất hiện kịp lúc khi cô bị người khác đuổi theo, cũng có lẽ là lúc hai người gặp nhau lần đầu tiên, nhìn thấy anh trong bộ quân trang màu xanh chinh tề, cũng có lẽ là cô đã phải lòng anh lúc đọc kịch bản ở kiếp trước.

Tại sao cô lại thích anh? Cô thích anh ở điểm nào đây? Cô cũng không biết nữa, cô chỉ biết, cô nhất định là càng ngày càng thích anh, thích đến nỗi tim đang ở trong lồng ngực gào thét, thích đến nỗi không thể quên cũng không thể để nên nổi.

An Nặc nhìn bóng của mình trong chậu nước, bắt tri bắt giác nó đã dần giống gương mặt của mình trước đây, dù không giống hoàn toàn, nhưng cũng được năm, sáu phần mười rồi, đặc biệt là thời điểm cười lên, có lẽ là còn có chút non nớt, có lẽ khi đó mình 19 tuổi cũng giống như vậy, so với nữ mình tình bình hoa di động An Nặc trước đây, chỉ là có chút non nớt mà thôi.

Đưa ra ngón tay của mình chạm vào cái bóng trong chậu nước, An Nặc cười cười, cứ làm như vậy đi.

Ban ngày An Nặc rất an tĩnh ở trong phòng đọc sách, thời gian này tất cả mọi người đi làm việc của mình rồi, công việc cũng không nhiều, chủ yếu là chăm sóc cánh đồng, anh trai cô nói cô không cần ra ngoài đó, đang là mùa hè nên việc nhà nông cũng không nhiều, An Nặc vừa vừa trở về, nghỉ ngơi một chút, không có việc gì đọc sách thì đọc sách, chị dâu cô cũng nói như vậy.

An Nặc nghĩ như vậy cũng tốt, việc nhà nông cô vốn cũng không biết làm, mặc dù có chút trí nhớ của kiếp trước, nhưng mà nhìn thấy và trực tiếp làm là hai chuyện khác nhau, rốt cuộc thì cô cũng chưa từng làm qua, khẳng định không thuần thục, giúp qua loa là chuyện nhỏ, ngộ nhờ bị nhìn ra sơ hở liền xong đời.

Cho nên An Nặc không tỏ vẻ mà quyết định ở nhà, đến lúc nấu cơm xuống phụ một tay là được.

Buổi tối cơm nước xong, nhìn thấy mặt trời đã xuống dần, An Nặc chuẩn bị đi ra cửa thực hành kế hoạch. Hướng về phía trong phòng cha mẹ hô một tiếng: "Ba, con đi ra ngoài tản bộ một chút." Nghe được bên trong truyền tiếng 'con đi đi, về sớm chút', An Nặc liền vỗ vỗ tay nhỏ bé ra cửa.

Lúc này, cô muốn đem tâm ý của mình nói rõ với Phó Quốc Hoa, bởi vì hôm nay cô mới biết Phó Quốc Hoa đã về nhà được một thời gian, đoán chắc sắp đến ngày anh phải đi rồi, trong thời gian này, từ từ bồi dưỡng tình cảm chắc chắn sẽ không có tác dụng, còn không bằng trực tiếp nói rõ với anh, kiểu gì cũng khiến anh khắc sâu bóng dáng của cô vào tâm trí, hai năm sau anh trở về dù không có tình cảm thì vẫn còn chút ấn tượng.

Hôm Phó Quốc Hoa đưa cô về nhà, cô cũng đã biết đại khái mỗi tối anh sẽ trốn ra hàng cây đầu làng hút thuốc lá, An Nặc biết, đối với chuyện mẹ anh ép anh kết hôn, anh luôn tìm cách lẩn trốn, ban ngày nhiều việc phải làm nên mẹ anh không có thời gian cầu nhàu, nhưng cơm nước buổi tối xong xuôi bà lại tìm cách thuyết phục con trai. Đây là thời vừa mở cửa cái cách, gia đình có cơm ăn là tốt rồi, đừng nói tivi, mà ngay cả đài cassetes cũng ít có người có, nên sau khi ăn xong không có hoạt động giải trí gì, mọi người không có gì để làm, chỉ đành nói chuyện phiếm cho qua, mà trong nhà Phó Quốc Hoa, đây chính là thời gian để mẹ anh cầu nhàu, thúc giục anh mau chóng cưới vợ mới. Đối với chuyện này An Nặc có thể khẳng định chắc chắn, bởi vì ngoại trừ chính anh đã từng nói, trong kịch bản cũng từng nhắc đến chuyện này.

An Nặc đi đến hàng cây mà cô gặp anh lần trước chờ, quả nhiên chỉ một lúc sau liền thấy bóng dáng anh đang chậm rãi đi tới.

Nghe thấy có người gọi 'anh Quốc Hoa', Phó Quốc Hoa đang chuẩn bị cúi đầu châm thuốc ngẩng đầu lên, thấy cô gái nhí đứng đối diện, hần trăm mặt đem thuốc chuẩn bị châm bỏ lại vào bao thuốc, rồi cất vào trong túi áo.

"Sao em lại ở nơi này?" Phó Quốc Hoa mở miệng.

"Em cũng không biết, ăn cơm tối xong muốn đi bộ cho tiêu cơm, kết quả đi tới đi lui đã ở nơi này." An Nặc cười hi hi trả lời: "Còn anh, thím lại cầu nhàu sao?" Nhìn Phó Quốc Hoa cất thuốc lá An Nặc cực kỳ hài lòng, lời cô nói tối hôm đó anh đã để ở trong lòng, hơn nữa thái độ của anh, ánh mắt của anh, An Nặc cảm giác khả năng mình gả cho anh là rất lớn. Cô ở trong ngành giải trí không lý tưởng, nhìn màu sắc, đoán ý định của người khác, cũng sắp thành tinh rồi, huống chi bây giờ đối thủ là một vị quân nhân, An Nặc liếc một cái là có thể nhìn thấu anh, anh mặc dù còn đối đãi với cô như một người em gái, nhưng đối với người em gái này lại có chút yêu thích, anh đem mình thành em gái, chắc là chưa từng nghĩ đến phương diện yêu đương kia, không sao, mình sẽ gieo mầm mống trong lòng của anh ấy, từ từ chờ nó nảy mầm, nở hoa.

Nhìn Phó Quốc Hoa không trả lời, chỉ thờ dài, An Nặc liền chủ động thay đổi đề tài chán ngắt này.

"Anh Quốc Hoa, anh có thể kể cho em nghe chuyện trong quân doanh các anh được không, cả chuyện binh sĩ các anh bị thương trong nhiệm vụ nữa? em thực sự rất tò mò đấy?"

Phó Quốc Hoa vì câu hỏi của cô mà phì cười, cô gái nhỏ không hổ danh là sinh viên đại học, đến nói chuyện phiếm cũng không quên mình học y học, thế nhưng vừa mở miệng liền hỏi nguyên nhân bị thương, dù hẳn biết nguyên do, nhưng nếu lời nó ra làm chủ đề nói chuyện, chỉ sợ người ta lại nghĩ cô là người háo sắc.(háo sắc...ko hiểu nữa)

An Nặc thấy anh cười, trong lòng rất hả hê, quả nhiên có hiệu quả rồi, lần này nhất định có thể làm cho anh khắc sâu ấn tượng, nói chuyện phiếm không có gì khó, muốn cùng anh tán gẫu, nhất định phải là chuyện không bình thường, lần sau anh có cùng người khác nói chuyện, sẽ luôn nhớ tới người tán gẫu với anh những chuyện mà người khác không dám nói.

Hai người cứ như vậy người hỏi ta đáp, mãi cho đến trời tối hẳn, ánh trăng sáng tỏ, Phó Quốc Hoa mới từ dưới tàng cây đứng lên, hướng An Nặc vẫy tay: "Trời không còn sớm, để anh đưa em về."

An Nặc vẫy tay ra, để vào trong lòng bàn tay của anh, nhưng không dùng lực, để cho anh kéo cô dậy, tay hai người vừa chạm tay vào nhau, liền nghe trong không khí truyền tới một câu nói: "Phó Quốc Hoa, hai năm sau trở lại lấy em nhé."

Phó Quốc Hoa không thể tin nhìn cô gái nhỏ trước mặt, đột nhiên cảm thấy bàn tay nhỏ bé trong tay mình nóng rực, không thể tin nhìn cô, một cô gái nhỏ bé, đứng ở chỗ đó khéo léo đáng yêu, ánh mắt sáng rực mà kiên quyết nhìn hắn, khiến cho hắn không biết làm sao.

Dùng lực kéo An Nặc lên, không ngờ dùng lực quá mạnh khiến cô mất thăng bằng, ngã nhào vào ngực mình, một mùi hương thơm ngát xông thẳng vào mũi của hắn, người trong ngực mềm nũng giống như không xương dựa vào người mình. Giống như một đứa trẻ.

Phó Quốc Hoa đã kết hôn, dĩ nhiên đã từng ôm phụ nữ, nếu là nói Dương Thanh Mỹ khi ôm vào trong ngực giống như tường tượng của hắn là một phụ nữ trưởng thành ngọt ngào, còn đối với An Nặc, lại giống như một đứa trẻ mềm nũng toàn tâm toàn ý dựa vào mình, không thể không nói, trong lòng hắn lại cảm thấy mình càng thêm thích vật mềm nhũn này. Vừa nghĩ như thế, Phó Quốc Hoa mặt liền đỏ lên, không hoàn toàn là cảm giác xấu hổ, mà cảm thấy bản thân thật biến thái khi có cảm giác với một cô gái nhỏ như vậy.

Hắn ho hai tiếng, đem An Nặc đỡ dậy, nghĩ làm bộ như không nghe thấy. Ai biết được An Nặc lại nhìn thấu tâm tư của hắn, theo dõi ánh mắt của hắn lại nói một lần: "Phó Quốc Hoa, em thích anh, em muốn gả cho anh."

Lần này hắn không thể giả bộ không nghe được rồi, chỉnh lại sắc mặt: "Nhóc con, gì mà thích với không thích chứ, lo mà học tập cho giỏi, đừng đi theo người khác thói xấu."

An Nặc cúi đầu, không nói gì, hai người lạ một trước một sau bước đi, chỉ có điều lần này An Nặc đi phía trước, mà Phó Quốc Hoa theo phía sau. Nhìn bóng lưng An Nặc mảnh khảnh, Phó Quốc Hoa không biết nên nói những gì, hắn có cảm giác tội lỗi, cũng biết chuyện này không thể tin, dù sao An Nặc vẫn còn nhỏ chưa hiểu tình yêu là gì, sau này sẽ hiểu thôi.

Vừa nghĩ như thế, hắn lại cảm thấy trong lòng có mất mát mơ hồ. Vội vàng ép xuống.

Hai người cứ như vậy một đường im lặng, đi thẳng đến nhà An Nặc. Phó Quốc Hoa cũng không chế được tâm tình của mình. Mặc dù An Nặc rất đáng yêu, cảm giác lúc mình ôm cô ấy cũng rất an tâm, hắn thích cảm giác như thế, nhưng lại nghĩ An Nặc kém mình gần mười tuổi. Cô lại rất xinh đẹp, còn là sinh viên đại học, tương lai tốt đẹp đang ở phía trước chờ cô, mình nếu vì lòng riêng đáp lại cô mới gọi là cảm thú. Cô còn nhỏ, không biết tương lai sẽ gặp phải những chuyện gì, nhưng hắn không còn nhỏ nữa, hắn biết, tương lai của cô tiền đồ nhất định sẽ bùng sáng, quyết không thể để mình trì hoãn.

Mất thấy cổng nhà An Nặc, Phó Quốc Hoa há hốc mồm, do dự nửa ngày chỉ nói được một câu: "Em vào đi." Vốn giọng nói dễ nghe giờ có chút khàn khàn, giờ nghe ra giống như giọng nói của một người đang khổ sở.

An Nặc nghe thấy anh nói, dừng lại một chút, lại tiếp tục bước đi. Phó Quốc Hoa không đi theo đứng lại một chỗ nhìn cô. Ai ngờ An Nặc lại được hai bước, đột nhiên quay đầu lại chạy tới chỗ Phó Quốc Hoa, đi tới sát cạnh hắn, hai người đứng sát lại một chỗ, cô cao 1m65 ngẩng đầu nhìn anh cao 1m8, quan sát một chút đột nhiên nhón chân lên.

Giờ phút này môi của An Nặc chỉ cách môi Phó Quốc Hoa một đầu ngón tay, Phó Quốc Hoa không biết An Nặc có chủ ý gì, cũng không dám lộn xộn, hô hấp âm áp phá lên mặt hai người. Ở cự ly mập mờ này, An Nặc mở miệng nói: "Coi như anh có là đá vừa xấu vừa cứng, nhưng một ngày nào đó em nhất định sẽ cầm cờ đỏ ở trên đó để cho nó tung bay." (hự ...)

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Trốn Tránh

Hai người cứ đứng đối mặt nhau như vậy, An Nặc nhìn chăm chăm vào mắt anh, da anh đen nhem đôi mắt sáng rực, cô muốn qua ánh mắt đó thời niên anh để anh không tài nào thoát ra được, An Nặc kiểm chân dần dần tiến sát lại Phó Quốc Hoa hơn.

Phó Quốc Hoa cảm thấy có nguy hiểm đang nhào tới, khi hơi thở và khoảng cách của hai người càng lúc càng gần, trực giác của hắn nói cho hắn biết nên tránh ra, nhưng lúc này An Nặc lại dừng lại.

"Hi hi" một tiếng, tiếng cười như chuông gió truyền đến tai, An Nặc đứng thẳng dậy cười tươi nhìn hắn. Nhìn gương mặt lúc nào cũng đen sì của Phó Quốc Hoa lúc này đỏ ửng bối rối, sau đó xoay người bỏ chạy.

Phó Quốc Hoa cảm thấy vô cùng hối tiếc khi không ngăn cản hành động của An Nặc ngay từ đầu, vừa nghĩ tới nếu như An Nặc không chủ động dừng lại như vậy hai người sẽ... lúc này mặt Phó Quốc Hoa càng đen hơn, An Nặc còn trẻ như vậy khiến hắn có cảm giác tội ác, càng làm cho hắn đau khổ hơn chính là ở trước mặt cô toàn bộ kiêu ngạo của một người quân nhân hắn hoàn toàn biến mất.

Hắn phiền não muốn hút thuốc để cho phiền não của mình an lòng lắng xuống, nhưng khi đốt thuốc kẹp ở giữa hai ngón tay hắn lại chậm chạp không muốn đặt ở trên môi, từng luồng khói thổi qua, trước mặt Phó Quốc Hoa lại xuất hiện gương mặt xinh đẹp cùng đôi mắt trong sáng của An Nặc, cô nói: "Phó Quốc Hoa, sau này bớt hút thuốc đi."

Lắc lắc đầu, muốn toàn bộ nỗi lo lắng trong đầu hắn văng ra ngoài, hung hăng hít hai hơi khói, giống như đang muốn chứng minh cho ai nhìn, nhưng lại bị sặc hắt hơi đem thuốc ném xuống đất. Trầm mặt sải bước đi.

Về đến nhà An Nặc thấy trên chiếc bàn trong sân có đặt một cái chậu nhỏ, trong chậu đựng một đĩa dưa hấu đang ướp nước lạnh, bên trên được đặt bằng miếng vải mỏng. Trước lúc cô đi chị dâu có dặn, tối nay sẽ bỏ dưa hấu ăn, chắc vì không thấy mình về nên chị ấy mới để dưa hấu ướp lạnh ở đây, để mình về thấy có thể lấy ăn.

Hướng phòng ba mẹ vẫn còn sáng đèn hô một tiếng: "Mẹ, con mang dưa hấu về phòng ăn nha."

"Đi đi." Nghe được giọng nói đang cười của mẹ, cô đoán cha mẹ cô lại đang thảo luận chuyện gì rồi, mặc dù bọn họ không còn trẻ nữa, nhưng tình cảm vẫn trước sau như một, cô ngoắc ngoắc khoe miệng cầm đĩa dưa hấu trở về phòng.

Vào phòng, trong đầu An Nặc lại hiện lên hình ảnh giữa cô và Phó Quốc Hoa ban nãy, cầm lên một miếng dưa hấu cắn xuống một miếng lớn, hương vị

ngọt ngào mát lạnh dần dần lan tỏa, giống như có một dòng chảy ngọt ngào đang tuôn vào khiến cho cả người cũng ngọt như mật .

Cô biết, mình hôm nay nếm được vị ngọt rồi, nhưng cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng nhiều hơn nữa!

Mãi cho đến ngày đi, Phó Quốc Hoa vẫn không có được ngày nào ngủ yên ổn, lúc tỉnh táo hẳn khác chế mình không nên nghĩ đến cô, khác chế không được liên tìm cho mình vô số lý do để thuyết phục, tự nói với bản thân hẳn đã trải qua một lần thất bại trong hôn nhân, mặc dù hẳn biết cô chủ động quyến rũ hẳn, nhưng hẳn không thể cứ như vậy đầu hàng, cô còn nhỏ, mới vừa vặn tiến vào thời kỳ trưởng thành, cái tuổi này dễ dàng đối với phái nam có ấn tượng tốt, đặc biệt sau đêm trải qua kinh sợ kia, hẳn tình cơ ra tay giúp cô, cô đối với hẳn có cảm tình, chuyện này rất bình thường. Nhưng có thể cô không hiểu, đây chỉ là thiện cảm mà thôi, cô còn không hiểu yêu là gì. Lại càng không hiểu hôn nhân là như thế nào.

Suy nghĩ lại cuộc hôn nhân thất bại của hẳn, thờ dài, có lẽ hẳn cũng không hiểu, nhưng hẳn biết cô còn chưa tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài, còn không biết mình muốn cái gì. Tiền đồ của cô bùng sáng, không thể bị buộc vào hẳn người đã từng trải qua cuộc hôn nhân thất bại.

Mặc dù hẳn đã nỗ lực cảnh báo mình, nhưng mỗi đêm ngủ vẫn không thể không chế mơ thấy cô, mơ thấy hẳn vô xi biết rõ cô thuần khiết, biết rõ cô u mê, lại đồng ý yêu cầu của cô. Mơ thấy cô gả cho hẳn sau dần dần từ một người vui vẻ luôn nở nụ cười trở thành một người lạnh lùng âu sầu. Mơ thấy cô và hẳn nhìn nhau với vẻ mặt miễn cưỡng, nhưng tội tệ hơn là hẳn lại không muốn thả cho cô đi. Cuối cùng, gương mặt tươi cười sáng rỡ dần thay thế bằng gương mặt đầy nước mắt, cuối cùng, là gương mặt đầm đìa nước mắt của Dương Thanh Mỹ và của cô hòa lẫn lộn vào nhau, hẳn muốn để cho cô trở về con người ngày xưa nhưng lại không thể làm được.

Phó Quốc Hoa từ trong cơn ác mộng tỉnh dậy, kể từ khi gia nhập quân đội, mỗi ngày đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc mệt mỏi nên lúc ngủ không có thói quen nằm mơ, chớ đừng nói là gặp ác mộng. Sờ sờ huyệt trên trán mình. Hẳn ảo não cảm lên một liều thuốc kẹp ở trong tay nhưng không châm lửa, giống như vậy cũng có thể để cho cảm xúc của hẳn bình phục một chút.

Hẳn biết, nếu như mình không có định lực nhất định sẽ có kết quả như vậy, trong lòng cảm giác tội ác trong cơn mộng không tìm được biện pháp áp chế giải phóng ra ngoài. Nó vẫn không ngừng hiện lên trong đầu hẳn, nhắc nhở hẳn đó hoa mềm mại kia ở trong tay hẳn dần dần trở nên khô héo khổ sở cỡ nào.

Đem liều thuốc đặt ở trên mũi ngửi mùi hương nhàn nhạt của nó, khuôn mặt kiên nghị từ từ khôi phục bình thường, chờ tâm trí có một chút dao động dần khôi phục trở nên nguội lạnh. Hẳn mới nằm xuống nhắm mắt lại một lần nữa.

Kể từ khi An Nặc không chút ngại ngần tỏ lộ tình cảm với Phó Quốc Hoa, sau đó cô chưa từng gặp lại anh, giống như thật sự không có duyên phận, mặc kệ An Nặc có cố ý tạo ra trường hợp tình cờ nào, hai người cũng không còn có vô tình nhìn thấy nhau nữa.

Ngày Phó Quốc Hoa đi. An Nặc rời giường từ sáng sớm, đi tới gốc cây mà hai người tình cờ gặp gỡ lần trước, núp ở phía sau cây đợi hơn hai giờ mới nhìn thấy bóng dáng của anh, vẫn là bộ quân trang màu xanh đỏ, sau lưng còn đeo thêm một balo to, không giống như những tân binh khác tràn đầy tinh thần phấn chấn, nhưng lại có sự uy nghiêm của người lính. Anh như vậy cùng với miêu tả của anh trong kịch bản hoàn toàn không có chút sai lệch, có lẽ so với cô tưởng tượng ra còn càng làm cho người khác động lòng hơn. Bởi vì qua quá trình trải nghiệm gian khổ, trên người của anh càng tăng thêm chánh khí cùng uy nghiêm.

An Nặc cũng không định hiện thân, chỉ là đơn thuần nghĩ muốn đưa tiễn anh. Đã nhiều ngày cố gắng nhưng vẫn không gặp anh, cùng trong một thôn nhỏ như vậy, đáp án duy nhất là anh đang trốn cô, có lẽ là đêm hôm đó cô tỏ lộ có chút gấp gáp, nhưng cô không hối hận. Phó Quốc Hoa đi lần này sẽ là hai năm, hai năm này bọn họ sẽ không được gặp mặt nhau, muốn cho chuyện sau này có thể thành công thì lúc này nhất định phải để lại trong lòng anh một ấn tượng sâu sắc, còn phải so với bóng dáng của Dương Thanh Mỹ khác sâu hơn. cô không muốn thời điểm anh mệt mỏi hay vui vẻ trong đầu sẽ xuất hiện hình dáng của Dương Thanh Mỹ, cô muốn hẳn nhớ đến đều là hình ảnh tươi cười của cô, hình ảnh cô bá đạo, cô thích anh.

Hiện tại anh không chấp nhận cô cũng không sao, trước cứ bá chiếm tim của anh, hai năm sau sẽ chậm rãi đoạt lấy.

Phó Quốc Hoa đi gần đến chỗ gốc cây kia thì do dự dừng lại một chút, nhưng chỉ là trong phút chốc, lại kiên định đi về phía trước. Hẳn nhìn thấy trên đất bóng dáng hơi lộ ra cũng biết người ẩn nấp sau gốc cây, chỉ là cô chưa đi ra hẳn liền làm bộ như không nhìn thấy.

Thật ra thì trong lòng hẳn mơ hồ hi vọng cô đi ra nói với hẳn vài câu, nhưng hẳn lại sợ cô ra ngoài sẽ nói với hẳn về chuyện đó, dù sao hẳn đã quyết định tránh tình cảm của cô chờ đợi chính cô từ từ nguội lạnh, hẳn ra lệnh mình không được quay đầu nhìn cô, mím môi một cái kiên định hướng phía trước đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 14: Ân tình

Từ xưa phụ nữ sinh con thường không dễ dàng, mặc dù y học lúc này so cổ đại đã phát triển hơn nhiều. Nhưng nhiều sản phụ vẫn không khỏi lo lắng, Dương Thanh Mỹ chính là một ví dụ.

Mang thai được mười tháng Dương Thanh Mỹ mới có biểu hiện sắp sinh, cô vội vàng gọi mẹ chồng lấy đồ đã chuẩn bị sẵn để vào bệnh viện, mẹ chồng

cô vội vàng thu dọn đồ đạc còn không quên để lại tờ giấy nhắn tin cho con trai mình, để cho hắn tan việc trực tiếp hướng bệnh viện chạy tới. Sau đó liền đỡ Dương Thanh Mỹ đến bệnh viện.

Đọc đường đi Dương Thanh Mỹ mặc dù sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng là vẫn mỉm cười cố gắng chịu đựng. Mẹ chồng cô lại có vẻ mặt trấn định, như không có chuyện gì xảy ra.

Thời điểm Trương Diệu (Trương xưởng trưởng) đi tới bệnh viện mẹ của hắn đang ngồi ở trên ghế dài trong hành lang, đầu hắn đầy mồ hôi, chạy đến bên cạnh mẹ mình cố gắng lấy lại hơi thở, lấy tay lau mồ hôi trên đầu, hỏi: "Mẹ, cô ấy thế nào rồi, đã vào bao lâu rồi?"

Mẹ Trương Diệu thấy hắn lo lắng, đưa tay vỗ vỗ tay hắn: "Không có việc gì, không có việc gì, vợ của con, có thể gắng gượng qua, lòng dạ nó ác độc như vậy, đối xử tàn nhẫn với người khác như vậy, đối với mình cũng hung ác lắm."

Trương Diệu nhìn sắc mặt mẹ mình, nhưng không phân ra được là mẹ mình đang nói xấu hay khen ngợi. Chỉ có thể trầm mặc không nói, ở trong hành lang đi tới đi lui. Vòng vo một hồi, mẹ hắn rốt cuộc không nhìn được nữa, đưa tay kéo hắn lại, mở miệng: "Con đừng đi đi lại lại nữa, ban đầu nó vì trở lại với con mà ngay cả uống thuốc nạo thai loại chuyện độc ác như vậy cũng dám làm, hơn nữa đứa bé này lại phải dùng tất cả các biện pháp y học để lớn lên, giờ nó bị khó sinh cũng là chuyện bình thường thôi, con đừng đi qua đi lại nữa, làm mẹ chóng hết cả mặt." (hắc, lại có chuyện thế đấy)

Nghe mẹ nhắc lại chuyện sinh non lúc trước, tâm tư Trương Diệu có chuyển biến rất lớn, vốn tâm tình đang kích động vì sắp được làm cha lúc này lại bị dội gáo nước lạnh, tất máy, muốn khởi động lại cũng không được. Nhìn tâm tình của con trai mình lạnh xuống, mẹ hắn hừ một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Tâm tình kích động của hắn biến mất, dĩ nhiên là do chuyện nạo thai mà mẹ hắn nói làm dập tắt. Lúc ấy, Dương Thanh Mỹ mới vừa cùng hắn trở lại thành thị, mỗi ngày trôi qua sắc mặt của cô cũng rất thâm đậm (buồn rầu), nhìn qua có vẻ rất nhu nhược, cũng bởi vì cô nói cuộc sống vợ chồng trước đây không được tốt nên về vấn đề đó vẫn còn có chút suy yếu, do đó trong thời gian này không thể cùng hắn làm chuyện đó. Chỉ là hai người mặc dù không làm được, nhưng Dương Thanh Mỹ lại có biện pháp khác để cho hắn thỏa mãn, có lúc lấy tay, thỉnh thoảng cũng sẽ dùng miệng, tóm lại cô có thể làm cho hắn sáng khoái là được rồi, cho nên hắn đối với chuyện Dương Thanh Mỹ nói mình bị suy yếu chuyện đó cũng không có quá mức để ý, lại cảm thấy cô rất thành thật, dù sao dùng cách thức khác để cho hắn thỏa mãn cũng không có vấn đề gì, hắn cũng chưa từng đòi hỏi cô.

Nhưng một hôm, mẹ hắn lại tình cờ phát hiện Dương Thanh Mỹ đã dùng băng vệ sinh dày thấm máu nhiều ngày liên tiếp, gọi con trai tới hỏi mới biết hai người vẫn chưa làm đến bước cuối cùng, mỗi lần Dương Thanh Mỹ đều lấy mọi lý do cùng phương pháp để từ chối khéo, lúc này bà mới phát hiện ra con dâu mình đã phá thai, chuyện này cũng quá độc ác rồi.

Chắc chắn lúc Dương Thanh Mỹ dọn về ở với Trương Diệu mới phát hiện ra mình có bầu, vì bố Phó Quốc Hoa đi theo Trương Diệu trở về thành thị, nên mới đem chuyện mang thai giấu kín, sau khi phát hiện mình có con với Phó Quốc Hoa sợ đứa nhỏ sẽ trở thành hiểm họa, sợ nó sẽ làm ảnh hưởng đến cuộc sống giữa cô và Trương Diệu, đặc biệt là mẹ anh, cuối cùng vẫn quyết định không nói ra, lén lút uống thuốc phá thai.

Sau khi Bà Trương phát hiện ra chuyện này, thấy cô cũng đang chịu khổ sở, hơn nữa con trai mình thực sự thích cô ta, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, vì vậy bà chỉ gọi tới con trai tới nói với hắn suy đoán của mình. Trương Diệu cũng có cùng suy nghĩ với bà, nếu hai người đã ghi danh kết hôn, đó chính là muốn an ổn sống qua ngày, cô nạo thai chẳng qua cũng vì muốn sống yên ổn với hắn. Nói ra ngược lại không được, tổn thương tình cảm hai người, còn không bằng không nói. Nhưng ở thời điểm cô vì mình mà sinh con, lúc nghĩ tới hành động độc ác lúc nạo thai của cô, cảm giác của hắn làm gì cũng không thể vui mừng nổi, nhưng hắn cũng không biết rõ tại sao lại vậy.

Lúc Dương Thanh Mỹ đang trong phòng sinh, An Nặc đang trong phòng thí nghiệm giải phẫu, giáo sư hướng về phía học sinh rồi quay lại nhìn thi thể ở trên bàn giải phẫu cầu nguyên, sau đó nói: "An Nặc, tới đây giúp thầy làm mẫu, chúng ta bắt đầu giải phẫu."

An Nặc tiến đến vững vàng cầm dao giải phẫu trấn định hơn nữa còn thành thạo làm mẫu khiến đám bạn học chung quanh không khỏi kinh ngạc hít một ngụm khí, không hề là An Nặc, không chỉ có lý thuyết dùng dao vượt trội so với bạn cùng khóa, còn có thể suy một ra ba. Đến giải phẫu cũng có biểu hiện vô cùng hoàn mỹ, từ tiết thứ nhất cô đã bắt đầu biểu hiện kinh nghiệm cùng chuyên nghiệp, các bạn khác khi nhìn thấy thi thể trên bàn giải phẫu sắc mặt đã tái nhợt, có vài người mồ hôi lạnh đã chảy ra đầy đầu, khi nhát dao mổ đầu tiên hạ xuống máu chảy ra đã có vài người bị choáng, còn có vài người nôn mửa. Nhưng An Nặc lại không vậy, mặt cô lấy lại bình tĩnh rất nhanh, trấn định hỏi giáo sư từng chi tiết nhỏ. Khiến giáo sư giải phẫu rất hài lòng về cô. Sau đó giáo sư lại phát hiện, An Nặc không chỉ có thông minh học giỏi, hơn nữa lý luận kiến thức vô cùng vững chắc, lúc vận dụng vào thực tế cũng nổi trội hơn so với bạn cùng lớp, mỗi một chi tiết nhỏ cũng muốn phải làm được tốt nhất. Dần dần giáo sư muốn An Nặc bắt đầu thực hành, ví dụ như làm mẫu cuộc giải phẫu hôm nay. Thật ra thì không chỉ hôm nay, mỗi một lần làm mẫu An Nặc cũng khiến cho hắn cực kỳ hài lòng.

Nhìn An Nặc hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc, giáo sư gật đầu một cái ý bảo An Nặc xuống, còn mình bắt đầu giảng giải. Cuối cùng, sau khi cảm ơn người đã hy sinh vì y học hiến xác của mình, lớp học mới kết thúc.

An Nặc tháo bao tay đi ra phòng học. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, thời gian 2 năm trôi qua thật nhanh, ngày anh trở về cũng càng ngày càng gần, không biết mình ở trong mắt anh còn bao nhiêu phần trăm, nhưng mặc kệ bao nhiêu, về sau trong tâm trí anh nhất định chỉ có bóng dáng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Gặp Dương Thanh Mỹ

Sau khi kết thúc lớp học An Nặc trở về ký túc xá, cô vẫn còn đeo khẩu trang y tế trên đầu còn đội mũ, chỉ để lộ ra đôi mắt sáng nhưng trên đường vẫn thu hút được bao ánh mắt nhìn.

"Nhìn kia, đó không phải là nữ sinh viên khoa y nổi danh đó sao? một bông hồng có gai xinh đẹp" Người nói chuyện là Luru Hải, hần nhìn An Nặc chăm chăm ánh mắt không ngừng sáng lên.

Pằng một cái tát vỗ vào đầu hần "Thôi đi, cô ấy nhìn thấy đại tài tử còn không thay đổi sắc mặt, còn có thể nhìn trúng cậu sao."

Nghe thấy người khác bàn luận về mình, nhưng An Nặc vẫn giả bộ như không nghe thấy tiếp tục đi đường của mình, những lời như vậy trong trường học cô cũng nghe nhiều rồi, những người này đối với cô mà nói đều là trẻ con, cũng chỉ cười cười cho qua chuyện, chỉ là trong lòng cô vẫn luôn hy vọng Phó Quốc Hoa có thể quay trở về sớm một chút. Có thể là do không khí ở trường làm ảnh hưởng, hàng ngày nhìn thấy mọi người có đôi có cặp, cô cũng hy vọng có thể nhanh chóng tìm được nửa kia của mình, chỉ là trong lòng cô chỉ có anh mà thôi, mặc dù hai người đã lâu không gặp, nhưng tình cảm An Nặc dành cho anh lại càng ngày càng sâu rồi, ngẩng đầu nhìn bầu trời, cũng chỉ còn nửa năm nữa thôi.

Cúi đầu đi tiếp cô lại nghe thấy có người gọi mình: "An Nặc, An Nặc!"

An Nặc quay đầu lại, nhìn thấy người gọi mình, liền nở ra một nụ cười lễ phép "Từ giáo sư, có chuyện gì ạ?"

Vì vừa gấp rút đuổi theo An Nặc nên hơi thở giáo sư có chút hỗn loạn, nhưng vẫn tự nhiên rất tao nhã.

"Em đi nhanh thật đấy, xong tiết học cô chỉ dọn ít tài liệu, ngẩng đầu lên đã không thấy em đâu rồi." Từ giáo sư vuốt tóc, lúc này mới vừa đi vừa cùng An Nặc trò chuyện.

"Chuyện là thế này, bệnh viện chồng cô cần một bác sĩ thực tập, cô thấy năng lực của em rất tốt, nên đã đề cử em qua đó học tập, đây là một cơ hội tốt để em thể hiện năng lực của mình đấy."

An Nặc nghe thấy giáo sư Từ nói như vậy, biết giáo sư đang muốn tạo điều kiện cho mình, thật lòng nghĩ cho mình, chuyện tốt như vậy cô cầu còn không được, cố gắng kìm nén vui sướng, hỏi thăm qua tình hình trong bệnh viện, thật không ngờ đó lại là bệnh viện lớn của tỉnh. Cô liền nhanh chóng gật đầu.

Vài ngày sau, An Nặc đã chính thức trở thành sinh viên thực tập trong bệnh viện, dù xét theo quá trình học thì cô chưa đủ tư cách làm thực tập sinh, nhưng do được đề cử nên mới được đặc cách nhận vào bệnh viện. Cũng may bệnh viện thời bấy giờ chưa chú ý đến các quy tắc ngầm hay ghen ghét này nọ, mọi người đều chú tâm vào công việc của mình, An Nặc đến bệnh viện được phân vào thực tập ở khoa tim mạch, được đích thân trưởng khoa dẫn dắt, làm đối tượng trọng điểm được bồi dưỡng. Lúc bắt đầu cô có nhiệm vụ theo trưởng khoa cùng các bác sĩ khác đi đến các phòng bệnh, ghi chép lại bệnh lý của bệnh nhân, trưởng khoa Hạ sẽ nói rõ tình trạng và cách chữa trị cũng như xử lý tình huống của từng bệnh nhân, nhìn qua là để cho cô làm những ghi chép đơn giản, trên thực tế là đang dạy An Nặc cách chẩn đoán lâm sàng. (oai tôi mù tịt về ngôn ngữ y học)

Trưởng khoa đối với An Nặc không kiêu ngạo cũng không nóng nảy, mọi chuyện an bài cho cô cũng rất thỏa đáng, thậm chí khi giao công việc cho An Nặc làm trước cũng phải hướng dẫn tỉ mỉ, ngoài công việc để cô ghi chép lại bệnh án, còn cho phép cô tham gia các cuộc họp chẩn đoán bệnh án, thậm chí còn cho cô vào phòng giải phẫu quan sát. Còn An Nặc vẫn giữ được thái độ làm việc nghiêm túc từ lúc đầu.

Trưởng khoa tin tưởng thái độ của An Nặc cũng vô cùng hài lòng, cảm thấy cô so với mình lúc trước đi theo các giáo sư khác thực tập thái độ còn tốt hơn rất nhiều, đây là một loại tinh thần đáng quý, đặc biệt là đối với An Nặc diện mạo thanh tú, học tập xuất sắc, hơn nữa còn là con gái. (ông này chê con gái ko làm được việc đặc biệt là gái xinh đấy)

An Nặc cho tới nay cũng rất được lòng người, nhưng chỉ là trong giới hạn quen biết của cô thôi, giống như bây giờ đang ở bệnh viện. An Nặc thường ra ra vào vào, người chưa từng tiếp xúc với cô sẽ nói cô kiêu ngạo, lúc nào cũng tỏ thanh cao khiến người khác không muốn tiếp xúc. Đối chuyện này, quả thật là oan uổng cho An Nặc. Lúc trước cô làm trong ngành giải trí, lúc nào cũng phải dẽ hình tượng trước mặt người hâm mộ, cô không thể tỏ ra quá nhiệt tình, cũng không thể hành xử theo cách tự nhiên, hơn nữa lúc nào cũng có phóng viên đi theo chụp ảnh. Thời gian đó cô đã luyện cho bản thân lúc nào cũng giữ một bộ mặt, không quá thân thiện nhưng cũng không lạnh lùng quá. (+.+)

An Nặc theo nghiệp diễn bao nhiêu năm, cái quy tắc đó đã sớm ngấm vào xương tủy. Hiện tại xuyên đến nơi này cô vẫn không bỏ được thói quen đó, giờ những người trong bệnh viện chưa từng tiếp xúc trực tiếp với cô đều nói cô khó gần, nói cô cậy mình xinh đẹp mà không thèm để mắt đến người khác. Còn những người đã từng tiếp xúc với cô lại tính cách cô rất tốt, tuy nói cô là bác sĩ thực tập, nhưng rốt cuộc kinh nghiệm cũng có hạn, có lúc gặp phải chuyện không hiểu chuyện cô vẫn còn phải nhờ cậy các y tá trong khoa chỉ giáo.

An Nặc giờ đối với loại chuyện này đã thành thói quen, mọi người trong bệnh viện dần cũng không nói cô nữa, tóm lại lâu ngày biết nhân tâm, cô có tự tin rồi mọi người sẽ không nghĩ tính cách của cô ngạo mạn kênh kieu nữa.

Qua một thời gian thực tập, trưởng khoa đã tin tưởng cho An Nặc đi thăm bệnh nhân mà không cần người hướng dẫn, kinh nghiệm và khả năng phán đoán của cô cũng càng ngày được nâng cao.

"Bác sĩ Tiểu An tới rồi à, mau tới mau tới, ta đã mang hình cháu trai của ta đến đây, cháu xem đi, có phải nó rất đẹp trai không?."

An Nặc vừa vào cửa phòng bệnh đã thấy người nằm ở giường số ba đang gọi cô. Bà cụ này ngay từ lần đầu tiên gặp đã thích cô, khen cô tuổi trẻ tài

cao, sau đó lại nói đến cháu trai của mình, nói cô cùng cháu trai của bà cũng là tuổi trẻ tài cao, thời kỳ cải cách mở ra nó đã tự mình buồn bán, mặc dù tuổi tác còn nhỏ, nhưng đã kiếm được không ít, quốc gia đang khích lệ mọi người làm ăn buôn bán, nói là tuổi trẻ tài cao cũng không quá đáng, thấy An Nặc còn nhỏ tuổi là đã được chủ nhiệm nhìn trúng, nhân phẩm lại không, đáng đáp lại xinh đẹp, rất hợp với cháu trai của bà, mỗi lần nhìn thấy An Nặc là bà lại nhắc đến cháu trai của mình, chính là muốn đem duyên phận của An Nặc và cháu trai của mình định xuống.

An Nặc lại không muốn bà bị mất hứng, đi tới trước giường nhìn tấm hình trong tay bà mấy lần, đáng người không tệ, vừa nhìn chính là người thông minh, chỉ là nhìn tâm tình lộ rõ ra ngoài, có thể do chưa từng trải, lúc này người làm ăn cũng thành thật, không có gian trá như thời hiện đại. Cô vẫn thích Phó Quốc Hoa cẩn trọng kín kẽ hơn, có vị của đàn ông, nói trắng ra là, tính số tuổi trong trí óc, cô nhìn người trong ảnh như nhìn một người em trai, thật sự không khoi dậy một chút hứng thú nào.

Dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng vẫn phải khen vài câu. Nhìn bà cười đến thấy răng không thấy mắt, cô đương nhiên phải nói mấy câu phù hợp: "Đáng đáp thật đúng là không tệ, thật là tuổi trẻ tài cao, người theo đuổi anh ấy chắc cũng không ít?" An Nặc cũng là cười híp mắt.

Bà vừa nghe miệng lại ngoác đến mang tai: "Tất nhiên, cháu trai ta được hoan nghênh vô cùng, chẳng qua ta nhìn họ không vừa mắt, ta thích nhất vẫn là cháu."

Hai người nói thêm vài câu, An Nặc liền đề ý đến hộp com để trên mặt tủ

"Bà ơi, sao bà lại ăn cay rồi, bệnh của bà phải tuyệt đối ăn đồ cay mà."

Vốn đang cười đến vui vẻ liền thay đổi thành mặt đau khổ: "Ta chỉ ăn một chút thôi, lâu rồi chưa được ăn, nên muốn ăn một miếng, cũng không ảnh hưởng cái gì, cháu không được nói với con dâu ta đâu đấy, nếu không lần sau ta không thể cầu xin nó được."

"Vậy cũng không được, nếu bệnh tình của bà trở nặng, bọn cháu sao có thể giao phó với chị ấy đây." An Nặc làm bộ nghiêm túc nói.

"Tiểu An à, ta khẳng định lần sau sẽ không ăn nữa, cháu đừng nói với con dâu ta, nếu không nó lại cần nhàn ta nữa." vừa nói vừa làm vẻ mặt năn nỉ.

Cuộc đối thoại của hai người khiến cho mọi người trong phòng bệnh đều phì cười, An Nặc lại tiếp tục đi kiểm tra tình huống của các bệnh nhân khác, tất cả mọi người khôi phục không tệ, An Nặc gật đầu một cái đi đến phòng bệnh tiếp theo.

Nhìn ghi chép danh sách bệnh nhân ngoài phòng, phòng 316, giường số 1 Dương Thanh Mỹ, An Nặc suy nghĩ một chút, Dương Thanh Mỹ hình như không bị bệnh tim, hay là trùng tên trùng họ. Lật bệnh án trong tay, An Nặc bước vào người phòng bệnh.

Vừa vào cửa An Nặc đã phát hiện ra mình đoán sai rồi, người đó chính là Dương Thanh Mỹ trong kịch bản, vì cô nhìn thấy Trương Diệu, Trương xường trưởng đang dọn com cho lão bà của hần.

Người phụ nữ nằm ở trên giường có chút mập, nghĩ đến thời gian này chắc cô ta vừa sinh xong không bao lâu, nên còn chưa khôi phục. Mặc dù hơi mập, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến khí chất nữ nhân, tuy trên người mặc quần áo bệnh nhân, nhưng vẫn không mất vẻ quyến rũ, còn thêm mấy phần yếu ớt khiến người khác muốn ra tay che chở..

An Nặc vừa bước vào phòng đã có người chào hỏi: "Bác sĩ Tiểu An tới rồi."

An Nặc hướng mọi người gật đầu một cái, hướng về người đàn ông vừa cùng cô chào hỏi: "Anh Lý, hôm nay anh cảm thấy thế nào rồi."

"Tốt vô cùng, vết thương cũng không đau nữa." Anh Lý đối với An Nặc cũng rất nhiệt tình, đối với một người bác sĩ ôn hòa như cô, chưa bao giờ ghét bỏ bệnh nhân phiền toái, xin gì được nấy, các bệnh nhân đều rất quý mến cô.

An Nặc đang định nói nếu vết thương không đau như vậy có thể yên tâm rồi, nhưng là cô còn chưa kịp mở miệng, chỉ nghe thấy có người gọi: " An Nặc!"

Trương xường trưởng hôm nay vừa lúc nghỉ ngơi, liền thay mẹ mình đi đưa com trưa, để cho hần mẹ ở nhà nghỉ ngơi trông đứa trẻ, không ngờ lại gặp An Nặc ở đây, chào hỏi đó là nhất định.

Mà An Nặc không cần nhìn cũng biết là ai gọi, bởi vì trong bệnh viện đại đa số mọi người đều gọi cô là bác sĩ Tiểu An, trừ những người lớn tuổi gọi cô một tiếng sẽ gọi Tiểu An. Còn gọi hần tên cô, không cần suy nghĩ cũng biết chính là Trương xường trưởng. Vốn theo phát triển của kịch bản, Khiết Tây Tạp cũng đã cùng Trương xường trưởng có quan hệ mập mờ, hơn nữa còn bị Dương Thanh Mỹ bắt gặp, nhưng lúc đây Trương Diệu lấy cớ cô ta là phiên dịch, và hai người đang đi bàn chuyện làm ăn.

Nhưng do An Nặc cố ý tránh né kết quả, luôn cố gắng giữ khoảng cách với Trương Diệu.

An Nặc đi tới trước giường Dương Thanh Mỹ, hướng về phía đối diện hai người cười cười: "Trương xường trưởng a, đã lâu không gặp, chị dâu như thế nào?"

Dương Thanh Mỹ chưa từng gặp cô, vẫn không rõ tình huống là như thế nào, Trương Diệu tiếp lời nói: "Không có sự tình gì lớn, lúc sinh xong thì luôn cảm thấy khó thở tức ngực, bác sĩ khám nói rằng nhịp tim không ổn định, nhưng không nghiêm trọng. Nhưng anh thấy trước kia cô ấy vốn khỏe mạnh, tim lại không có dị tật gì, nên không yên tâm, muốn cô ấy nằm viện hai ngày để quan sát." Nói xong lại nhìn vợ mình, giới thiệu: "Đây là An Nặc, trước kia giáo sư cô ấy cử đến làm phiên dịch cho công ty anh." Rồi hướng An Nặc nói: "Đây là vợ anh, Dương Thanh Mỹ, em cứ gọi chị dâu là được."

An Nặc theo lời của hần hướng về phía Dương Thanh Mỹ kêu một tiếng chị dâu. Đi tới đầu giường nhìn bệnh án, quả thật chỉ viết nhịp tim không ổn định. An Nặc nghĩ thầm, Trương Diệu đối với Dương Thanh Mỹ quả nhiên lo lắng quá mức, bác sĩ đã nói chỉ là vấn đề nhỏ rồi, còn nhất định nằm viện quan sát quan sát, chiếm giường của bệnh nhân khác.

Mặc dù trong lòng An Nặc nghĩ như vậy, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra, tiến hành kiểm tra như thường lệ hỏi vài câu, sau đó nói với hai vợ chồng yên tâm không có việc gì, hoàn toàn có thể về nhà nghỉ ngơi, đoán chừng là do thời điểm mang thai bị áp lực dẫn đến khản trương. Hơn nữa bình thường cũng có vài người có nhịp tim không ổn định.

Lại hỏi thăm tình hình con bọn họ vài câu, An Nặc cũng không có nhiều chuyện tán gẫu liền quay sang các bệnh nhân khác, đợi đến An Nặc ra khỏi phòng bệnh, Dương Thanh Mỹ mới hỏi Trương Diệu: "Phiên dịch ở công ty anh sao có thể chạy tới đây làm bác sĩ vậy." Ngoài miệng mặc dù hỏi khách khí, nhưng trong lòng lại coi thường cái thời buổi này ai cũng có thể làm bác sĩ được rồi.

Trương Diệu nghe thấy vợ mình hỏi không khách khí như vậy, hần vốn cảm thấy An Nặc chính là một nhân tài, liền bắt bình giải thích thay cho An Nặc: "Sao em lại nói vậy, cô ấy vốn dĩ là sinh viên trường y mà, cô ấy không chỉ là sinh viên xuất sắc ngành y, mà trình độ anh ngữ so với dân chuyên ngành phiên dịch còn xuất sắc hơn, lúc ấy trong xưởng thiếu phiên dịch, lại có một nhóm người ngoại quốc đến hợp tác làm ăn, may mà giáo sư của cô ấy quen biết chúng ta, mới đề cử một nhân tài như vậy, bằng không thật đúng là không biết phải làm sao." Nói xong lại càng cảm thấy An Nặc là một nhân tài, căn bản không để ý sắc mặt lão bà mình ngày càng khó coi, cuối cùng còn nói một câu: "Nếu không phải là An Nặc một lòng thích y học, sợ làm trễ nãi học tập nên giúp đỡ xong lại vội vã trở về trường học, nếu không anh nhất định sẽ nghĩ mọi biện pháp để giữ cô ấy lại, em không biết đấy thôi, năng lực giao tiếp cùng người ngoại quốc của cô ấy, vô cùng tốt, vô cùng chuyên nghiệp." Lời nói nói là xong rồi, nhưng không không thể nghĩ ngờ đã nhóm lên một ngọn đuốc trong lòng Dương Thanh Mỹ, khiến sắc mặt của cô càng đen hơn.

Dương Thanh Mỹ cũng là một người phụ nữ mạnh mẽ, do muốn thay đổi thành phần gia đình mới chấp nhận lấy Phó Quốc Hoa, sau này Trương Diệu tìm được cô, nhưng lúc đó cô đã mang thai, theo lý thuyết bình thường người phụ nữ sẽ chấp nhận ở lại bên Phó Quốc Hoa. Nhưng cô không làm vậy được, cô cảm thấy nếu cô đi theo Phó Quốc Hoa thì cả đời sẽ phải sống ở thôn quê không bao giờ ngóc đầu lên được. Vì vậy cô đã lén lút nạo thai, đi theo Trương Diệu trở thành trưởng xưởng phụ nhân, Trương Diệu cũng là người tâm cao khí ngạo giống cô, cho nên hai người mới hấp dẫn lẫn nhau, vốn Trương Diệu không dễ dàng nịnh nọt, nhìn thấy cái gì cũng cảm thấy không bằng mình, mặc dù hai người cũng thích đối phượng, nhưng chưa bao giờ trực tiếp khen ngợi ai bao giờ. Hai người vốn cũng không thích nịnh nọt, nên Trương Diệu chưa từng khen ngợi cô cô cũng chưa từng để trong lòng, nhưng cô vẫn cảm thấy mình ở trong lòng hần vẫn rất tốt, chỉ là hần không nói thôi.

Hôm nay nghe thấy hần khen ngợi An Nặc, mới biết hần cũng có khen ngợi tán tụng người khác, hơn nữa nếu người hần khen là đàn ông, dù sao hần nói đến sẽ liên quan đến vấn đề công việc, nhưng giờ hần lại khen ngợi một người phụ nữ, còn là một cô gái xinh đẹp, nhìn khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp của cô ta, lớn thêm chút nữa nhất định sẽ khiến cánh đàn ông phải thần hồn điên đảo.

Dương Thanh Mỹ biết mình là người có khí chất, cô cũng có thể thuần thực biến mình thành người thanh cao tao nhã, nhưng không có nghĩa là cô cũng không hâm mộ vẻ đẹp của người khác.

Dương Thanh Mỹ đang không ngừng gia tăng ghen tỵ với An Nặc, bên kia thì có một người phụ nữ hơn 40 tuổi tiếp lời hỏi họ: "Ai, em gái mới tới, hai người cũng biết bác sĩ Tiểu An à?"

Dương Thanh Mỹ vừa nghe thấy tên An Nặc, tức giận liếc chòng một cái, ý bảo có người đang hỏi hai người, để cho hần trả lời. Trương Diệu quay đầu lại nhìn người phụ nữ đó đang muốn nói chuyện với bọn họ. Hần vốn là giám đốc của một công ty lớn, được mang danh lãnh đạo nên tự cho mình siêu phàm, mặc dù nơi này là phòng bệnh hạng sang, nhưng nếu giường bệnh thường hết thì những người bình thường sẽ được chuyển vào đây. Vì vậy đối với người phụ nữ không quen biết kia, hần chỉ đáp lời cho qua chuyện: "Trước kia làm phiên dịch ở công ty tôi." Sau đó lại quay đầu đi không có ý định nói tiếp.

Nhưng người phụ nữ đó vẫn chìm trong hưng phấn không để ý đến hần: "Ồ, cô bé này thật giỏi vừa có thể làm bác sĩ vừa có thể làm phiên dịch, thực là không tồi, không trách được trường khoa Hạ lại khen ngợi như vậy, thật đúng là có bản lĩnh, còn trẻ như vậy đã được làm bác sĩ, còn có thể phiên dịch, về sau nhất định sẽ được nhiều người tôn kính."

Dương Thanh Mỹ ở trên giường bệnh, vừa nghe người đối diện nói An Nặc về sau nhất định có thể được người khác tôn kính. Trong lòng lại càng âm ứ, cô bây giờ là một phu nhân giám đốc, lúc nào cũng có người đi theo nịnh bợ, nhưng được người khác tôn kính coi trọng thì lại chưa từng có. Cái này chỉ trách cô không gặp thời, nếu không cô cũng nhất định học y học, thành tích đạt được chắc chắn hơn cô An Nặc kia nhiều.

Càng nghĩ càng thấy ghen tỵ, Dương Thanh Mỹ dứt khoát nằm xuống quay mặt vào trong nhắm mắt giả bộ ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Gặp lại Mạc Kỳ Thiên

Sau đó An Nặc cũng không chú ý tình huống của Dương Thanh Mỹ, mặc dù Dương Thanh Mỹ là nữ chính, nhưng cô ta lại không có liên quan đến cuộc sống của cô, hơn nữa thoát khỏi quan hệ với Trương Diệu, cũng khiến cho cuộc sống của mình an ổn hơn, có một công việc ổn định quan hệ đồng nghiệp tốt. Dù sao Trương Diệu cũng là giám đốc một công ty, dù thế nào tay anh ta cũng đuổi không đuổi tới mình (không còn quan hệ hay liên quan đến mình),

huống chỉ hấn lại yêu Dương Thanh Mỹ như vậy, nếu không may mình sẽ bị biến thành vật hy sinh mất. Cô không muốn cùng Dương Thanh Mỹ ganh đua so sánh, mỗi ngày trôi qua thật vui vẻ mới là điều quan trọng đối với cô lúc này.

Hai ngày sau Dương Thanh Mỹ xuất viện, trong thời gian đó hai người cũng không có trao đổi gì, mỗi ngày cũng chỉ theo quy tắc bác sĩ hỏi bệnh nhân tình trạng sức khỏe hôm nay thế nào, Dương Thanh Mỹ xuất viện có thể là vì các bác sĩ đều nói với Trương Diệu cô ta không gặp vấn đề gì cả không cần nằm viện, nằm viện hai ngày cũng không phát hiện ra vấn đề gì, cuối cùng hấn mới tin phán đoán của bác sĩ, thu dọn đồ đạc xuất viện.

An Nặc vẫn đang an ổn trong bệnh viện thực tập, mọi người trong viện cũng rất hoan nghênh quý mến cô. Tính thời gian chắc không bao lâu nữa Phó Quốc Hoa sẽ kết thúc khóa học trở về quân doanh, hơn nữa quân doanh của anh cũng gần thị trấn An Nặc đang sống. An Nặc cố gắng suy tính tìm cách xuất hiện lại trong cuộc sống của anh một lần nữa, lại không ngờ ông trời cho cô cơ hội nhanh như vậy.

Cách thị trấn cô không xa có thôn bị vỡ đê do mưa bão, bệnh viện cô có cử một số nhân viên đi xuống thôn để làm công tác cấp cứu, An Nặc lại là thực tập sinh duy nhất ở bệnh viện lúc bấy giờ, cảm thấy đây là việc cấp bách nên cũng xung phong nhận việc. Nhưng bác sĩ khác cần phải ở lại bệnh viện chữa trị cho các bệnh nhân khác. Mặc dù cô chưa thể cầm dao phẫu thuật, nhưng đối với việc xử lý những khâu cấp cứu đơn giản thì vẫn có thể làm được, hơn nữa bệnh viện lại đang thiếu người, nên để cô đi cũng không có gì không thích hợp.

Đối với việc xung phong nhận việc của An Nặc, lãnh đạo bệnh viện rất hài lòng, còn biểu dương cô, sắp xếp thêm một vài nhân viên khác nữa cấp tốc xuống vùng gặp nạn làm công tác cấp cứu.

Đến khu vực gặp nạn lòng An Nặc cũng khản trương lên, trong thôn phải tới một người lính dẫn đoàn bác sĩ đến một lán được xây dựng tạm để làm nơi chữa bệnh, trong lều có rất nhiều người bị thương, tất cả mọi người chỉ được băng bó đơn giản, rất nhiều người bởi vì vết thương ngâm ở trong nước quá lâu dẫn đến lở loét. An Nặc cũng không kịp hỏi thăm tình hình thiên tai thế nào, dặn dò các y tá đi cùng lên tính toán xử lý các tình huống khẩn cấp.

Phần lớn những người ở đây đều bị thương bên ngoài, cũng có người do ở trong nước quá lâu lại trải qua kinh sợ nên bị sốt li bì không hạ, sau khi được điều trị sức khỏe cũng đã ổn định hơn, nhưng người bị thương nhẹ thì tiến hàng băng bó lại, sau khi công việc hoàn thành An Nặc mới thả lỏng cơ thể chui ra ngoài lều hỏi thăm tình huống tại nạn hiện tại, cũng hỏi họ xem còn việc gì phải làm không.

Ngoài trời đã tạnh mưa, An Nặc đứng ở cửa lều nhìn các binh sĩ bận rộn không ngừng đi qua đi lại, tất cả mọi người đang chuyên chở bao cát, chắc là để đắp lại chỗ đê bị vỡ. An Nặc ngại không dám quấy rầy bọn họ, đứng yên trước cửa quan sát tình huống.

Một lúc sau, có hai binh lính khiêng một cái cáng chạy tới.

“Bác sĩ, đội trưởng của chúng tôi bị thương trong lúc đang cứu người, cô mau mau kiểm tra cho anh ấy đi.”

An Nặc vội vàng tránh người để cho hai binh lính kia khiêng cáng vào trong lều. Khi hai binh sĩ kia khiêng cáng qua người cô, cô nhìn liếc qua liền nhận ra người nằm trên cáng là người mà cô đã nhớ nhưng hai năm nay. Cô kinh ngạc nhìn anh, theo thời gian cô tính thì lúc này anh vẫn còn đang ở trường, vẫn chưa trở lại, sao giờ anh lại ở đây?

Nhưng cô không có thời gian nghĩ nhiều, chuyện gấp trước mắt là phải xử lý vết thương của Phó Quốc Hoa đã.

Phó Quốc Hoa thấy An Nặc cũng kinh ngạc, thấy cô mặc áo blu dài mới hiểu ra, xem ra cô bé này đã học thành tài giờ có thể một mình đảm đương vị trí của bác sĩ rồi, hai năm trôi qua rồi, lời nói năm đó không biết cô còn nhớ rõ không, hay cuối cùng cô cũng biết lúc đấy mình còn trẻ không hiểu chuyện.

An Nặc thấy Phó Quốc Hoa nhìn mình chằm chằm, nhưng lại không mở miệng bắt chuyện, hai binh lính bên cạnh cũng không rời đi, cũng không biết anh có ý gì, có phải hay không muốn để cho người khác biết quan hệ của hai người? Suy nghĩ một chút, An Nặc cũng không chủ động mở miệng chào hỏi, mà trực tiếp cầm kéo giải phẫu cắt bỏ quần áo dính dính lên vết thương, trên bắp đùi anh bị hai vật nhọn ghim sâu vào bên trong, vết thương đã bị phồng nước trắng bệch, An Nặc tiếp tục kiểm tra nhưng chỗ khác, lấy tay nâng chân của anh giúp anh cong đầu gối lại, vừa làm xong liền nghe thấy Phó Quốc Hoa hít một hơi. An Nặc đưa tay sờ hai cái, hỏi binh lính bên cạnh: “Bị gãy xương sao?”

Binh lính vội vàng trả lời: “Mới vừa rồi có người gặp nguy hiểm, nên đội trưởng của chính tôi trực tiếp lao xuống cứu người, kết quả hai người cùng bị nước cuốn trôi, đến lúc bị va vào một tảng đá lớn đội trưởng mới cản lại được.”

Là do va đập mạnh dẫn đến gãy xương sao. An Nặc không nói gì, tiếp tục kiểm tra xem anh còn vết thương nào khác không, lại nhìn thấy trên mắt cá chân phải của anh cũng có một vết thương tương đối dài, hơn nữa nó lại là vết thương cũ, chỗ vết thương cũng bắt đầu bung mủ, chắc chắn là do lúc bị thương không được xử lý tốt, hoặc là sau khi được xử lý lại bị ngâm trong nước lâu dẫn đến vết thương lở loét.

Ngày này thật là, sao lại không thương tiếc bản thân mình vậy chứ, nhìn những vết thương lớn nhỏ của anh, sắc mặt của An Nặc càng lúc càng trầm xuống, lúc xử lý vết thương cũng cố ý nặng tay một chút. Cô vừa xử lý vết thương nhìn hai binh sĩ nói: “Hai cậu quay lại làm việc đi, những vết thương này cũng không quá nghiêm trọng, chỉ là gãy xương thôi nằm trên giường nghỉ ngơi vài hôm là được.”

Hiện tại nước lũ vẫn chưa được khống chế, tình hình tai ương vẫn còn tương đối nghiêm trọng, hai binh lính kia nghe được bảo đảm của An Nặc, vội vàng chào đội trưởng cùng cô rồi vội vã đi làm nhiệm vụ.

Lúc này bên giường chỉ còn lại An Nặc và Phó Quốc Hoa, cô xử lý vết thương càng nặng tay hơn, hấn không thể khiến anh ghi nhớ thật lâu lần bị thương này để lần sau biết đường mà tránh. Mà Phó Quốc Hoa chỉ nhắm mắt lại nhin đau, cố gắng không nhìn sắc mặt càng ngày càng tệ của An Nặc.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Qua một lúc lâu, trên đùi không có động tác gì nữa, Phó Quốc Hoa nhắm mắt nghĩ, hẳn thật không ngờ được hai người sẽ gặp nhau trong hoàn cảnh này, hẳn lời thôi nhếch nhác được người khác khiêng đến trước mặt cô, cô gái bé nhỏ mỗi ngày mỗi đêm xuất hiện trong tâm trí hẳn dường như lại không nhớ hẳn, ngay cả câu chào hỏi cũng không muốn nói với mình, nhìn sắc mặt âm trầm của cô, hình như tâm trạng của cô không được tốt.

Phó Quốc Hoa không xác định được cô gái nhỏ kia còn nhớ hẳn hay không, cũng không biết nên mở miệng thế nào, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại, hóa giải bối rối của mình. Vết thương trên đùi đã được băng bó xong, nhưng cô vẫn chưa đi, hẳn biết, vì hẳn vẫn cảm nhận được hơi của cô, nhưng hẳn vẫn không dám mở mắt ra, Phó Quốc Hoa nghĩ mình từ trước đến giờ vốn không nói nhiều, vậy thì cứ thế nhắm mắt thôi. Đợi cho cô ấy đi là tốt rồi.

Kết quả, không ngờ, hẳn nhắm mắt được một lúc liền ngủ mất.

Khi tiếng hít thở đều đều truyền tới, An Nặc đã bị người đàn ông trên giường chọc cho phì cười. Vốn định xử lý vết thương xong sẽ đứng ở bên giường phụng mang trợn mắt nhìn anh, chờ anh mở mắt ra cô sẽ chất vấn anh. Cô cảm thấy, làm một người lính, anh phải có tính cảnh giác cao hơn người thường, lúc nào cũng đề ý âm thanh xung quanh mình. Anh tối thiểu cũng phải mở mắt ra nhìn chuyện đang xảy ra chứ, ai biết cô không đợi được anh mất, lại đợi đến lúc anh ngủ thiếp đi.

Thật ra thì An Nặc suy đoán ngược lại với suy nghĩ của Phó Quốc Hoa, cũng bởi vì anh là quân nhân, hẳn có thể phán đoán chuẩn xác tình hình hiện tại không nguy hiểm, cho nên mới buông lỏng cảnh giác lại không cẩn thận ngủ thiếp đi. Cứu hộ mấy ngày liên tục, hơn nửa lúc nào cũng phải ngâm mình trong nước, cả người sớm đã mệt mỏi không chịu nổi.

An Nặc bắt đầu dĩ nhiên anh, trên mặt anh râu ria nhô ra không ít, lúc ngủ còn cau mày, có vẻ ngủ không được thoải mái. Quân trang còn chưa kịp đổi lại, trên người còn dính đầy bùn đất, bộ dáng không nhìn ra được chút chỉnh tề nào. Ông quần cũng bị cắt bỏ, trên đùi còn bị cố định lại. Cho dù hình tượng như vậy, An Nặc vẫn cảm thấy đẹp mắt.

Trong giấc ngủ Phó Quốc Hoa lại gặp ác mộng, trong giấc mộng hẳn đang ở trong nước cứu người, có lúc hẳn ở trên bờ chỉ huy, có lúc lại thấy sắc mặt lạnh lùng của An Nặc, nói với hẳn anh là ai vậy. Những hình ảnh này không ngừng luân phiên xuất hiện trong đầu hẳn, hẳn muốn giãy dụa ra ngoài, lại kiệt sức không làm được, trên trán bắt đầu chảy mồ hôi. Cuối cùng An Nặc thấy hẳn ngủ không yên giấc, không ngừng giãy dụa, sợ ảnh hưởng đến vết thương mới vỗ vỗ vào người hẳn, hẳn mới đột nhiên mở mắt.

“Gặp ác mộng sao?” An Nặc vẫn làm mặt lạnh hỏi.

Phó Quốc Hoa lắc đầu một cái: “Không có, chắc là do quá mệt thôi.”

An Nặc gật đầu: “Thần kinh của anh khẩn trương cao độ mấy ngày liền, hiện tại chưa thể tỉnh táo rõ ràng, là chuyện thường, hai ngày nữa sẽ không có vấn đề, chắc là mấy ngày nay anh gặp áp lực rất lớn?” vừa nói vừa cầm một chén nước đưa cho anh.

An Nặc đưa nước cho hẳn, hẳn liền nhận lấy. Phó Quốc Hoa tỉnh dậy có chút khát nước, vì vậy cầm lấy cốc nước liền uống một ngụm to. Sau khi uống xong đem cái cốc trả lại cho An Nặc. An Nặc nhận lại cốc cũng không nói gì xoay người để xuống cái bàn bên cạnh. Đợi đến lúc cô quay lại sắc mặt liền thay đổi, cô trợn mắt nhìn anh ói: “Phó Quốc Hoa, anh được lắm!”

Phó Quốc Hoa vừa định mở miệng, nhưng lúc này An Nặc lại quay mặt đi chỗ khác, cô đang nhìn ra ngoài cửa lều xem có ai ở gần đó không, nhưng bên ngoài không có ai chú ý đến bọn họ. Cô lại quay lại nhìn anh chằm chằm. Trong đôi mắt tràn đầy bất mãn.

Phó Quốc Hoa dĩ nhiên không hiểu tại sao An Nặc lại đột nhiên nổi giận. Không thể làm gì khác hơn là bày ra bộ mặt vô tội.

An Nặc nhìn dáng vẻ ngờ ngác của anh lại càng giận hơn, xoay người muốn đi. Phó Quốc Hoa mặc dù không biết tình huống ra sao, nhưng vẫn kéo tay cô lại, rốt cục cô giận hẳn vì chuyện gì. An Nặc thấy Phó Quốc Hoa kéo mình, cơn giận cũng vơi đi một phần, quay lại hỏi hẳn: “Anh không phải đang giả bộ không biết em sao, kéo em làm gì?”

Phó Quốc Hoa kéo tay của cô lại, nắm tay cô trong lòng bàn tay, tay cô vừa nhỏ vừa trơn mượt, vừa mềm mại, trong lòng bàn tay lạnh lạnh, không phải người xưa thường nói tay đông âm hạ mát là người có thân thể tốt hay sao. Cảm giác được nắm tay của cô thật là thích. “Anh giả bộ không biết em lúc nào?” Đối với cơn giận bộc phát của An Nặc, Phó Quốc Hoa liền nghiêm túc lại, về mặt nghiêm chỉnh giải thích, sắc mặt cũng âm trầm lại, nhưng An Nặc không sợ sắc mặt này của anh.

“Anh còn mạnh mẽ, lúc này khi hai binh lính kia khiêng anh tới, anh đã giả bộ không quen em. . . em không biết có phải anh không muốn cho người trong quân đội biết quan hệ của hai chúng ta hay không, nên em cũng không dám chào hỏi anh. Giờ anh còn nghi ngờ em.” Lúc An Nặc nói chuyện môi còn chu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn héch lên, có vẻ như tức giận nhưng cũng giống đang làm nũng.

Phó Quốc Hoa có chút buồn cười, cô gái nhỏ này nhìn thì giống như trưởng thành rồi, nhưng tính khí lại không lớn lên chút nào. Buông lỏng tay cô ra, hẳn dựa lại về đầu giường. Trên tay còn giữ nhiệt độ của anh, An Nặc cảm thấy trên mặt mình nóng nóng, mặc dù trước kia kinh nghiệm gì cũng đã từng

trải qua, nhưng cô vẫn thấy thẹn thùng, không phải vì động tác này, mà bởi vì trước mặt người này.

Nhìn Phó Quốc Hoa lại im lặng, An Nặc lại thấy tức giận, nghĩ thầm, người này, hỏi hai ba câu anh mới đáp lại một câu. Cô phải em anh một lần mới được.

“Đợi lát nữa người của anh tới, em sẽ nói với bọn họ là em biết anh.” An Nặc đứng tại chỗ cho hai tay vào trong túi áo, lười biếng nói.

Phó Quốc Hoa liền hí nửa mắt: “Nói thật.” “Vây bọn họ hỏi quan hệ của hai ta là gì thì em trả lời thế nào?”

“Vây em liền nói cho bọn họ biết em là vị hôn thê của anh.”

An Nặc kể sách của cô đã thành công rồi, Phó Quốc Hoa nghe được lời của cô mắt cũng mở hết cỡ, vội vàng lên tiếng: “Cô gái nhỏ, em sao có thể nói bậy bạ như vậy?”

An Nặc vừa nghe thấy anh nói vậy, xem ra cô còn chưa đồn được anh đến bước đường cùng, được thôi: “Em nói bây giờ nào, chúng ta hai năm trước đã nói chuyện này rồi, anh quên rồi sao? Hay là anh ở ngoài trời hoa ghẹo nguyệt rồi phải không?”

“Làm gì có.....Anh cũng lớn tuổi rồi, còn em chỉ là một cô gái trẻ tuổi, ở nơi này làm ầm lên, về sau em làm sao lấy chồng được.” Vừa nói sắc mặt Phó Quốc Hoa vừa nghiêm túc lại, sắc mặt này nếu binh sĩ của hắn nhìn thấy, sẽ biết bọn họ lại phải chịu đau khổ rồi, nhưng An Nặc lại không nghĩ như vậy, cô không sợ anh.

Không nhìn sắc mặt của anh, An Nặc tiếp tục nói to: “Em sẽ lấy, sao em có thể không lấy được chồng, anh chừng nào cưới, em liền gả lúc đó. Ban đầu anh cũng không nói không đồng ý, giờ nếu dám bội tình bạc nghĩa, em sẽ đi tìm lãnh đạo các anh tố cáo.”

Phó Quốc Hoa nhớ tới thời điểm hai năm trước An Nặc nói với hắn lời này, hắn chỉ cho cô lúc ấy bông bột nói ra, mấy ngày sau sẽ quên đi. Nên lúc ấy hắn quả thật không có cự tuyệt, nhưng đáng nhẽ cô cũng nên hiểu, đó chỉ là chuyện thuận miệng nói ra mà thôi. Theo suy nghĩ của anh, ở trường đại học của cô chắc phải có rất nhiều nam thanh niên trẻ tuổi theo đuổi cô, sau đó cô sẽ có câu chuyện tình yêu tốt đẹp với họ, sau đó tốt nghiệp rồi kết hôn. Lặng lẽ nhìn cô một chút, vẫn là khuôn mặt nhỏ bé lớn chừng bằng bàn tay, giờ tức giận mà khuôn mặt hồng hồng, lông mi cong vút hai mắt tròn tròn, còn có làn da trắng nõn, dù ở nơi đâu cũng là một cô gái xuất sắc, chả nhẽ trong trường học không có người theo đuổi cô sao? Dĩ nhiên không thể. Vây sao cô còn cố chấp với hắn như vậy, Phó Quốc Hoa không thể không thừa nhận, hắn có chút động lòng, hắn thích An Nặc, thích đến nỗi không thể kìm nén lại được, nhưng hắn đã 30 tuổi rồi, lại từng trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, còn cô lại đang trải qua thời gian tươi đẹp nhất của thời con gái, nếu hắn dao động, có phải sẽ tạo lại một bi kịch hay không, hắn cũng không biết được.

Phó Quốc Hoa đang suy nghĩ, An Nặc lại tiếp tục mở miệng: “Em cũng đã đợi anh hai năm rồi, anh bây giờ lại không muốn chịu trách nhiệm phải không, nếu hôm nay anh không nói rõ ràng, em liền, em liền đi ra ngoài cửa khóc.”

Nói xong liền co người lên ghế, úp mặt xuống đầu gối, bày ra bộ dáng rất đau lòng, thật ra thì cô vẫn đang nhìn lên biểu hiện của Phó Quốc Hoa, tính toán bước tiếp theo nên làm gì để có thể bắt anh vào tròng.

Thật ra, Phó Quốc Hoa biết cô đang giả bộ, hắn cũng cảm thấy có chút buồn cười, có thể hắn hơi lớn tuổi, An Nặc tính tình quái khiến cho hắn muốn cưng chiều cô, che chở cho cô. Đầu óc của hắn ngổn ngang, căn bản không thể suy nghĩ được gì, tâm tư của hắn luôn nghĩ về cô, nhưng lý trí lại nói cho hắn biết hắn không thể làm vậy. Hắn sợ mình buột miệng nói đồng ý, nên chỉ có thể ngồi đó trầm mặc.

An Nặc nhìn nét mặt anh từ rồi rầm dần bình tĩnh lại, biết không thể đùa giỡn được nữa, hết cách rồi, chỉ có thể châm lên một cây thuốc thôi. Vì vậy làm bộ giận dỗi từ trên ghế xuống, hướng về phía anh hừ hừ một tiếng, nói: “Được rồi, anh khá lắm.” Sau đó vén rèm đi ra ngoài, chỉ là cô đi không bao lâu, đi một vòng qua khu lều trại sau đó trở về. Vén rèm lều Phó Quốc Hoa lên, hướng vào bên trong rống: “Phó Quốc Hoa, sau đợt cứu tế này, nếu anh còn không kết hôn với em, em liền đi tìm mẹ anh, nói anh bội tình bạc nghĩa, không chịu trách nhiệm!” Sau khi nói xong vừa tức vừa vội vàng chạy ra khỏi lều.

Lần này, sau khi An Nặc rống giận tất cả mọi vật xung quanh đều trở nên im lặng mấy giây, sau đó liền trở lên hỗn loạn.

Thì ra bác sĩ An Nặc là vị hôn thê của Phó đội trưởng, không trách được cô ấy lại chạy tới tận đây cứu tế. Hơn nữa vị hôn thê của Phó đội trưởng thật là xinh đẹp, giống như người từ trong thùng sữa bò ra vậy, cô ấy thật trẻ trung, Phó đội trưởng đúng là có phúc khí, nghe nói bác sĩ Tiểu An còn thúc giục Phó đội trưởng mau chóng kết hôn nữa, thật sự không nhìn ra Phó đội trưởng lại có giá trị thị trường tốt như vậy, thật là nhân tài. Bác sĩ Tiểu An xinh đẹp như vậy, vừa là bác sĩ, lại trẻ tuổi, bọn họ nếu có được nửa phúc khí của Phó đội trưởng thì đi ngủ cũng phải mỉm cười. Lúc này phải nên khuyên nhủ Phó đội trưởng, mau chóng lấy bác sĩ về nhà mới có thể yên tâm được.

Trong lều ngoài lều tất cả đều đang thảo luận chuyện vừa mới xảy ra, vốn bọn họ thấy bác sĩ Tiểu An uất ức ở bên ngoài lều đi tới đi lui, nghĩ thầm ai dám làm cho cô bị uất ức, vì vậy liền chú ý đến hành động của cô, ai biết cuối cùng cô lại chạy đến lều của đội trưởng Phó Quốc Hoa rống lên những lời như vậy, lúc này mọi người mới hiểu ra sự tình.

Phó Quốc Hoa sau khi nghe thấy những lời rống giận của cô, biết chắc người bên ngoài đều nghe thấy hết rồi, chắc tất cả mọi người đều đã hiểu lầm. Nhưng sao ở trong lòng hắn lại có cảm giác nhẹ nhõm muốn thở phào đây?”

Thấy sự hỗn loạn bên ngoài lều, bác sĩ Tiểu An người khỏi xưởng mọi chuyện đang núp ở một góc cười trộm.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Bồi dưỡng tình cảm

Sau khi kế hoạch uy hiếp của An Nặc thành công, quan hệ của bọn họ phát triển giống như An Nặc dự tính, trong thời gian ngắn tin đồn đã truyền ra khắp quân doanh đóng ở đó. Đến khi tình hình cứu nạn dần ổn định, tất cả chác chiến sĩ trong doanh đều gọi cô là chị dâu nhỏ. Đúng như mục đích cô mong muốn, còn lại chính là bức bách Phó Quốc Hoa chấp nhận là được.

An Nặc sau khi gây chuyện, sợ Phó Quốc Hoa chất vấn, nên cả ngày hôm sau cô cố tình tránh mặt anh, sau khi thấy Phó Quốc Hoa không tìm cô chất vấn, giống như chấp nhận lời đồn đại kia, lúc này An Nặc mới yên tâm, thỉnh thoảng đứng ở xa hướng Phó Quốc Hoa nháy mắt một cái, để cho anh chiếm tiện nghi của mình, còn phải cho anh vào bẫy anh mới nguyện ý. Mặc dù có oán trách đôi câu, cũng không làm ảnh hưởng tâm tình của cô.

Xác định Phó Quốc Hoa không có ý trách phạt mình, An Nặc mới xuất hiện trước mặt anh, chuẩn bị lấy lòng anh bằng mọi cách.

Vì khu này là khu cứu nạn, nên có rất nhiều đồ ăn, chủ yếu là đồ hộp chỉ cần đun nóng lên là có thể ăn. Trước kia khi đi đóng phim cô cũng từng phải ăn những thức ăn này, dù mùi vị không ngon lắm nhưng vì thời gian gấp rút nên cũng nhắm mắt ăn cho xong bữa. Còn Phó Quốc Hoa anh sống trong quân đội chắc cũng không lạ gì những thức ăn này, An Nặc cầm lấy hai túi cháo gói cầm vào trong lều bếp, bắc nồi lên bếp đun sôi nước lên đồ hai gói cháo vào, chờ nó nở ra thể là xong. Sau khi cháo chín cô còn bỏ thêm thịt khô cùng dưa chuột muối mà mẹ cô chuẩn bị cho cô cầm đi, chờ cho cháo bớt nguội cô mới múc vào cặp lồng cầm đến chỗ Phó Quốc Hoa, đây là món ăn tốt cho bệnh nhân bị dạ dày.

Phó Quốc Hoa sau một ngày không gặp An Nặc, tinh thần cũng tỉnh táo hơn nhiều, trải qua một ngày suy nghĩ, lại thấy An Nặc nở nụ cười lấy lòng, còn công khai liếc mắt đưa tình với hắn, Phó Quốc Hoa cảm thấy buồn cười, với điều kiện bây giờ của An Nặc cần gì phải nghĩ hết cách lấy lòng hắn, hắn cũng cảm thấy mình không thể nhìn nổi vẻ mặt uất ức của cô, cũng không muốn để cho cô bị uất ức.

Nhìn Phó Quốc Hoa nhận cơm hộp mình đưa tới, trong lòng An Nặc mới thả lỏng một chút, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, lại bị anh kéo tay lại, co xoay người lại nhìn anh không hề anh muốn cự tuyệt cô? Đang suy nghĩ xem phải ứng đối thế nào, lại nghe được giọng trầm thấp của anh: “Em thật sự đã suy nghĩ kĩ rồi sao?”

Lời này lọt vào tai An Nặc, rõ ràng là ý tứ thỏa hiệp. Vì vậy, An Nặc cũng nghiêm túc nhìn anh, đi về phía trước hai bước, cúi người xuống, nhìn kỹ khuôn mặt anh, thừa dịp anh không phòng bị trực tiếp cúi xuống, nói: “Em đã thích anh từ lâu rồi, chỉ sợ anh không chấp nhận thôi?”

Lúc đôi môi An Nặc chạm vào môi Phó Quốc Hoa, trong nháy mắt hắn cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, lúc này chỉ còn cảm nhận sự mềm mại mà đôi môi cô mang đến, dù chỉ chạm nhẹ một cái rồi rời đi nhưng cũng đủ khiến cho lòng hắn ngứa ngáy. Hắn cũng 30 tuổi rồi, còn trải qua một cuộc hôn nhân, giờ chỉ một cái chạm nhẹ của một cô gái nhỏ cũng khiến lòng hắn xao động, chuyện này nói ra thật quá mất mặt rồi, chuyện hắn nên làm cũng đã làm, mà cô khẳng định còn là một cô bé chưa biết mùi đời, nghĩ như thế nào cũng là cảm giác không thể tin được. Nhưng chỉ cần hơi thở ngọt ngào của An Nặc vây quanh hắn là lý trí của hắn lại mềm nũn không nhớ nổi chuyện gì nữa.

An Nặc sau khi trộm được hương tâm tình cũng tốt lên, nhìn Phó Quốc Hoa sắc mặt nghiêm túc giáo dục mình: “Đây là nơi công cộng mà, em thật là.” Tâm tình cô đang tốt không thèm chấp anh, chu cái miệng nhỏ nhắn ra ý bảo anh mau dùng bữa, lại thấy anh không được tự nhiên cúi đầu. An Nặc thấy vậy càng cười sán lạn, vênh vào tự đắc đi kiểm tra thân thể cho các bệnh nhân khác.

Kể từ khi công khai quan hệ, An Nặc lấy danh nghĩa là bạn gái của Phó Quốc Hoa chăm sóc cho anh rất cẩn thận, lúc không có chuyện gì làm liên lụy không được dính lấy anh, kể chuyện cười cho anh nghe, có lúc quần lấy anh bắt anh kể chuyện trong quân đội. Phó Quốc Hoa không hiểu sao An Nặc lại có hứng thú với chuyện trong quân đội như vậy, mặc dù kính ngạc, nhưng vẫn tìm mấy chuyện lạ vật kể cho cô nghe.

Lúc này, đa số phái nữ đều thích đàn ông lịch sự, theo lý thuyết An Nặc là sinh viên đại học, thì càng phải sùng bái những người có văn hóa kiến thức sâu rộng mới đúng. Không ngờ cô lại sùng bái và có hứng thú với giới quân nhân như vậy. Có thể lúc trước cô sống trong lòng giải trí cái thời đại mà nam nữ không phân biệt được, đặc biệt là đàn ông có diện mạo càng thanh tú đáng yêu, lại càng được phụ nữ yêu thích, các nam mình tinh cũng lần lượt giả gái để thu hút người hâm mộ, mà lần nào cũng khiến khán giả phấn khích hét chói tai.

Mặc dù An Nặc cũng không cảm thấy bọn họ khó coi, hơn nữa được đông đảo khán giả yêu thích như vậy cũng không thể phủ nhận thực lực của họ, chàng qua là bởi vì cô ở trong vòng vây mỹ nam đó, nhìn quá nhiều, thẩm mỹ cũng bị bão hòa rồi, hơn nữa cô vẫn thích người đàn ông mạnh mẽ hơn, cho nên đối với những người lính rất là sùng bái. Nhưng cô thích Phó Quốc Hoa không phải vì anh là một người lính, mà bởi vì anh là một người đàn ông trầm tĩnh, đứng đắn, cả người tỏa ra sức hấp dẫn.

Phó Quốc Hoa gãy xương, ước chừng ba tháng sau mới khỏi hẳn (lâu nhĩ), mặc dù anh không thể đứng dậy chỉ đạo nhưng vẫn không an tâm, hàng ngày đều chống nạng ra ngoài chỉ đạo, mất thêm hai tuần, tình hình cứu nạn đã tạm ổn định. Những người bị thương nghiêm trọng đều được sơ tán đưa đến bệnh viện, mà những người thương nhẹ cũng rời lán đi tìm gia đình. Công việc của An Nặc lúc này có thể nói là hoàn thành nhiệm vụ rồi, lúc này cô đi tìm Phó Quốc Hoa yêu cầu anh cùng trở lại trị trấn với mình, chuyển đến bệnh viện để anh an tâm tĩnh dưỡng. Nhưng Phó Quốc Hoa không đồng ý, nếu anh có phải nằm viện thì cũng là nằm viện dành cho quân nhân, không thể đến bệnh viện của An Nặc được, nếu không người khác sẽ chế giễu anh cho coi. Nhưng An Nặc lại làm nũng uy hiếp, triển khai toàn bộ kỹ năng của bản thân, cuối cùng cũng nhận được nụ cười thỏa hiệp của anh.

An Nặc được như ý nguyện vội vã sắp xếp cho anh nhập viện ở bệnh viện cô, mặc dù nằm khác khoa, nhưng cô vẫn có thể quần quýt bên anh để bồi dưỡng tình cảm. Đầu tiên chỉ có một bệnh nhân nằm cùng phòng Phó Quốc Hoa biết nữ bác sĩ xinh đẹp Tiểu An là người yêu của anh. Sau đó cả khoa

chính hình từ bác sĩ đến y tá đều biết thì ra bác sĩ Tiểu An đã có đối tượng, qua mấy ngày nữa cả bệnh viện rộng lớn đều biết chuyện của cô, các nam bác sĩ thì hết sức đau lòng, còn các nữ bác sĩ cũng ý tá ngày nào cũng cập nhật tình huống mới nhất giữa bác sĩ Tiểu An cùng đối tượng của cô.

Mỗi người đều có lòng hiếu kỳ, đặc biệt là bác sĩ Tiểu An mà bọn họ vẫn luôn quan sát, giờ cô đã âm thầm thay đổi thành một người khác rồi. Mọi người đối với chuyện của hai người rất có hứng thú, các bác sĩ nam còn có ý tiếp cận Phó Quốc Hoa để thăm hỏi tình hình, nhưng hẳn lại là người ít nói nên họ không thể moi móc được thông tin gì, bọn họ không thể làm gì khác hơn là trực tiếp tìm An Nặc. An Nặc cũng tốt bụng, trước sự tò mò của mọi người liền trả lời không cự tuyệt câu nào, cũng không sợ người khách chế diễu thể hiện sự yêu thích cùng sùng bái của mình dành cho Phó Quốc Hoa.

Sau chuyện này, An Nặc đến chỗ Phó Quốc Hoa cũng dễ dàng hơn. Hiện giờ An Nặc vẫn chỉ là sinh viên thực tập, nhưng cô cũng xác định sau khi tốt nghiệp sẽ đến nơi này làm việc, cho nên bệnh viện phân cho An Nặc một phòng trọ riêng, hưởng phúc lợi của một nhân viên chính thức. Ba bữa hàng ngày của Phó Quốc Hoa đều do chính tay An Nặc chuẩn bị, không chỉ được ăn ngon, lại còn đủ chất dinh dưỡng. Dưỡng bệnh trong vòng ba tháng, không những không sút cân tiêu tụy vì nằm viện lâu ngày, mà ngược lại còn tăng cân, da mặt hồng hào.

Đến lúc Phó Quốc Hoa có thể đi lại, hai người rút cục cũng có không gian riêng, mỗi ngày sau bữa cơm tối An Nặc sẽ lôi kéo anh ra công vườn hoa bệnh viện đi dạo. Lúc mới đầu Phó Quốc Hoa đi còn tương đối khó khăn, An Nặc phải đỡ cánh tay anh, đi một đoạn lại nghỉ một lúc. Sau khi Phó Quốc Hoa đi lại dễ dàng hơn, An Nặc liền bắt đầu không thành thật, lúc ban đầu chỉ đem bàn tay bé nhỏ của mình đặt vào tay anh, lúc đầu Phó Quốc Hoa còn kinh ngạc nhìn cô, sau khi bắt gặp ánh mắt uy hiếp của cô anh đành mỉm cười nắm chặt tay lại. Nhưng dần cô càng lớn mật, có lúc dựa sát vào người anh, có lúc lơ đãng miệng cô suýt qua mặt anh, cuối cùng lơ đãng hôn lên môi anh, lơ đãng đưa đầu lưỡi treu đùa anh, cuối cùng cũng thành công khiến anh đổi từ khách sang làm chủ đáp lại nụ hôn nồng nhiệt của cô.

Trong mấy ngày nay Phó Quốc Hoa cũng đã quen, cô gái nhỏ này lá gan cũng thật lớn, thường khiến hẳn phải kinh ngạc, nhưng trong lòng hẳn lại thích tính cách đó của cô. Hẳn biết mình tương đối nhàm chán, so với những người khác hẳn khô khan hơn nhiều. Nhưng An Nặc lại không để ý đến điểm đó, còn luôn chủ động, khiến cho hẳn vô cùng cảm động. Chung đụng một thời gian hẳn thấy An Nặc là một cô gái đáng yêu, tính cách hai người cũng rất hợp nhau. Một cô gái như vậy ai có thể không thích, cô chủ động xuất kích còn có ai có thể không động lòng, hẳn phát hiện mình càng càng càng không thể xa cô, mỗi ngày nhìn thấy cô trong mắt cũng chỉ có cô, thời điểm không nhìn thấy cô trong đầu của hẳn cũng tràn ngập hình ảnh của cô.

Càng ngày hẳn càng phát hiện ra nhiều điểm tốt của An Nặc, lại sợ một ngày nào đó cô sẽ không thích hẳn nữa, nếu như cô khóc trước mặt hẳn, cầu xin hẳn để cho cô đi, hẳn có thể làm gì đây? Chỉ nghĩ thôi hẳn đã cảm thấy khổ sở, so với thời điểm Dương Thanh Mỹ bỏ đi hẳn còn buồn bực hơn. Hẳn có thể xác định nếu như ngày đo xảy ra hẳn nhất định sẽ không thể buông tay để cho cô đi, cái cô gái bướng bỉnh, xinh đẹp, khả ái đó nhất định phải thuộc về hẳn.

Cho nên, điều hẳn có thể làm bây giờ chính là che chở cô, cưng chiều cô, để cho cô không thể rời bỏ hẳn, như vậy hẳn mới có thể yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Dương Thanh Mỹ sau khi sinh con của Trương Diệu lại luôn nhớ tới khoảng thời gian hai năm sống chung với Phó Quốc Hoa, gương mặt của hẳn luôn xuất hiện trong đầu cô chuyện mà trước nay chưa từng xảy ra. Nguyên nhân chính là mỗi lần nằm ngủ lại mơ đến đứa bé đã bị cô phá bỏ. Sau khi có con, mẹ chồng đối với cô thân thiết hơn nhiều. Mặc dù trước đây mẹ chồng đối xử với cô cũng rất tốt, nhưng cũng chỉ ở mức độ trách nhiệm giữa mẹ chồng và nàng dâu, hiện tại hai người cùng chăm sóc đứa bé, lại có không ít tiếng nói chung. Còn Trương Diệu, mặc dù đối xử với cô vẫn rất tốt, nhưng công việc lúc nào cũng bận rộn, có lúc cô cần người tâm sự anh cũng không có ở bên không thể chia sẻ, hiểu cô, quan tâm đến cô. Mặc dù không phải anh cố ý làm như vậy, chỉ là do công việc quá bận rộn, nhưng có lúc cô vẫn cảm thấy đau lòng, cảm thấy cô đơn. Nhưng hiện tại cũng cải thiện hơn nhiều rồi, bởi vì Trương Diệu đã cố gắng rút bớt công việc để có thời gian bên con, như vậy thời gian hai người bên nhau cũng nhiều hơn. Trương Diệu cũng có thời gian quan tâm đến tâm tình của cô.

Vốn cuộc sống đang rất tốt đẹp, nhưng khi nhìn khuôn mặt nhỏ bé của con, cô liền nhớ đến đứa bé còn chưa kịp hình thành đã bị cô bỏ đi chỉ vì muốn rời bỏ Phó Quốc Hoa. Đứa bé đó không làm sai chuyện gì, nó không có tội, là cô có lỗi với đứa bé đó. Có lỗi với Phó Quốc Hoa.

Cô muốn làm chuyện gì đó để đền bù cho hẳn, cũng để cho lòng mình thanh thản hơn.

Sau bữa cơm tối, Dương Thanh Mỹ gọi Trương Diệu vào phòng của bọn họ: “A Diệu, em muốn bàn với anh một chuyện.”

Trương Diệu ngồi bên cạnh giường treu đùa con, hẳn không ngừng dùng ngón tay chọc nhẹ vào khoe miệng con, nhìn con thích thú há miệng muốn cắn ngón tay của hẳn, mỗi lần con sắp cắn ngón tay hẳn lại rút ra, qua mấy lần như vậy cái miệng nhỏ nhắn của con hẳn nhếch lên chuẩn bị khóc, Trương Diệu sợ không giám treu chọc nữa, vội vàng ôm con vào trong ngực dỗ dành. Vừa nựng con vừa ngẩng đầu nhìn Dương Thanh Mỹ nói: “Có chuyện gì sao? Nói xong lại cúi xuống nhìn con cười, nói thêm một câu: “Nhìn tính khí của con chúng ta này, cũng không vừa đâu.”

Dương Thanh Mỹ nhìn vẻ mặt uất ức của con trai, trừng mắt liếc hẳn một cái, đứng lên đi tới cạnh hẳn ngồi xuống, vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai: “Gần đây em hay nằm mơ đến đứa bé em phá bỏ trước đây, nó ở trong bụng khóc không ngừng gọi mẹ.”

Trương Diệu nghe thấy cô nhắc tới đứa bé kia, không biết cô đột nhiên muốn nhắc tới chuyện này làm gì, mặc dù cô không nói cho hẳn biết chuyện phá

thai cũng là vì hấn, mặc dù hai người cũng đã nói rõ với nhau, nhưng chuyện này đã trở thành chuyện cấm kỵ giữa hai người. Cô không đề cập tới, cô sợ nhắc tới chuyện kia sẽ khiến hấn nhớ tới chuyện cô đã từng gả cho người khác. Mà hấn không đề cập tới, chính là vì không thể tin được người con gái xinh đẹp – lương thiện mà mình yêu, thật ra lại có lúc có thể ngoan độc với chính đứa con của mình, nhưng là vì hấn, cho nên hấn lựa chọn quên.

Nhìn nét mặt chồng cứng nhắc, cô có chút khổ sở, đưa tay vuốt ve khuôn mặt của hấn, muốn an ủi hấn. Trương Diệu nhìn khuôn mặt nhu tình như nước của người phụ nữ trước mặt, hấn không đành lòng để cho cô thất vọng. Hôn lên trán của cô: “Em nói tiếp đi.”

“Em muốn anh ấy gặp con mình, muốn con nhận anh ấy làm cha nuôi”. Dương Thanh Mỹ thấy sắc mặt Trương Diệu trong nháy mắt cứng ngắc, biết chuyện này đã khiến cho hấn không thoải mái, nhưng cô vẫn phải nói, nếu như không đền bù cho Phó Quốc Hoa cùng đứa bé kia. Cả ngày lẫn đêm cô sẽ sống trong lo lắng, bị lương tâm cắn dứ, nếu Trương Diệu thật sự yêu cô, sẽ hiểu cô, nhất định sẽ không nhẫn tâm nhìn cô bị lương tâm cắn dứ.

Trương Diệu nghe thấy cô nói như vậy trong lòng cực kỳ không thoải mái, hấn biết cô làm như vậy không phải vì muốn còn liên hệ gì với Phó Quốc Hoa, cũng biết cô tuyệt đối không thích Phó Quốc Hoa, gả cho anh ta chỉ vì hoàn cảnh bắt buộc thôi, nhưng vừa nghĩ tới tên đàn ông kia đã từng có cô, hấn liền hận trên thế giới sẽ không còn người đàn ông này. Nhưng nhìn Dương Thanh Mỹ ở trước mặt hấn nhẹ nhàng cắn môi, gương mặt thanh tú tràn ngập đau khổ, hấn không đành lòng cự tuyệt cô, dù sao cô cũng vì đến với hấn mới làm vậy, giờ lại để cô một mình chịu đựng đau khổ cùng lương tâm khiến trách, hấn cũng không cách nào bỏ mặc cô được. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là cung chiêu nhìn cô, nói: “Trước, anh với em đi hỏi thăm tình huống của anh ta hiện giờ xem thế nào đã, được không?”

Nghe Trương Diệu nói như vậy, Dương Thanh Mỹ hoàn toàn yên lòng, người đàn ông này quả nhiên rất yêu cô, vì vậy mặt cảm động nhìn hấn. Trương Diệu quả nhiên bị ánh mắt muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào của Dương Thanh Mỹ khiến cả cơ thể nóng lên, liền đem con trai đã ngủ say trong lòng đặt sang một bên, kéo Dương Thanh Mỹ hướng trên giường ngã xuống, cảnh xuân tươi đẹp lại diễn ra cả đêm (@-@)

Mà lúc này vết thương của Phó Quốc Hoa đã khỏi không sai biệt lắm, chỉ có điều do không đi lại vẫn cần dùng nạng, cho nên lúc này hành động vẫn không được thuận tiện, không thể làm gì khác hơn là ở trong bệnh viện ngây ngô cả ngày. Có điều hoàn cảnh bây giờ so với lúc vừa tới tốt hơn nhiều, lúc mới đến do có nhiều bệnh nhân nên hấn phải chen chúc với bệnh nhân khác trên một giường. Hấn là một người lính, hơn nữa ngoại trừ An Nặc không có người thân đi cùng, những bệnh nhân cùng phòng cũng chỉ anh hỏi tôi đáp một lời, mọi người vẫn còn lúng túng, sau này nhờ An Nặc vận dụng quan hệ sắp xếp cho hấn một phòng đơn, lúc đấy hấn mới cảm thấy thoải mái hơn.

Hiện tại, trong phòng đơn nhỏ này lại chật kín người, lúc An Nặc đến thấy trong phòng có mười mấy người, trong tay đều là trái cây cùng quà, đến hỏi thăm Phó Quốc Hoa.

An Nặc vừa vào, liền nghe thấy mười mấy người đồng thanh: “Chào chị dâu.” Vốn thanh âm của quân nhân rất vang, nhiều người cộng lại âm thanh càng chấn động hơn, dù đã từng trải qua trường hợp còn lớn hơn thế này nhưng trước mặt lại là một đám quân nhân khiến cô không khỏi đỏ mặt.

Phó Quốc Hoa thấy mặt An Nặc từ từ hồng, cảm thấy rất mê người, nhưng nghĩ tới lũ ranh con trong phòng thấy tượng cảnh tượng cô gái nhỏ ngượng ngừng đỏ mặt, lại cảm thấy người khỏi xương chuyện này thật đáng đánh.

“Nếu dọa cô ấy sợ, các cậu sau này cứ cẩn thận đấy cho tôi.” Phó Quốc Hoa hướng về phía bọn họ rống lên một tiếng. An Nặc đi tới bên cạnh Phó Quốc Hoa, cầm lên cái chén ở trên bàn đưa cho anh: “Em biết ngay anh lại quên uống thuốc, mau uống đi.” Nhìn Phó Quốc Hoa do dự hoang mang nhận lấy. An Nặc lại nhỏ tiếng nói một câu: “Đến anh em còn không sợ, ai còn có thể dọa em?”

Mặc dù âm thanh của An Nặc rất nhỏ, nhưng mấy binh lính bên cạnh giường vẫn nghe được, còn có hai người nhìn không được bật cười thành tiếng. Phó Quốc Hoa trừng mắt nhìn người cười thành, mặt đen lại uống thuốc, đến khi đưa lại cái chén cho An Nặc mới thôi trừng mắt nhìn người kia.

Nhìn chằm chằm Phó Quốc Hoa uống thuốc xong, An Nặc quay đầu lại thân thiết gọi những người chiến sĩ bảo vệ nhân dân. “Đề tôi đi lấy ghế băng cho các anh ngồi, ngồi xuống rồi từ từ nói chuyện.” Nói xong liền đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài, cô nhớ trong phòng của Man Diệp có rất nhiều ghế đầu tròn, vừa lúc có thể lấy ngồi. Còn chưa đi được hai bước, lại bị ngăn cản: “Chị dâu không cần đâu ạ, cầm nhiều ghế như vậy, rất nặng, lại khiến đội trưởng của chúng tôi đau lưng đấy.” An Nặc đang chuẩn bị mở miệng, lại bị Phó Quốc Hoa cắt lời: “Không cần phải lấy đâu, bọn họ ở bộ đội lúc tổng duyệt đều phải đứng vài tiếng, đây là chút lòng thành, bọn họ đứng cũng thoải mái, em cho bọn họ ngồi xuống, bọn họ khẳng định tay cũng không biết để ở nơi nào rồi.”

An Nặc nghe anh nói xong, lại quay lại nhìn mấy người lính trong phòng, quả thật đứng rất thoải mái, lúc này mới tin lời anh, gật đầu một cái. Cầm một túi táo vốn mua cho anh để ở trong ngăn kéo, cầm ra đi rửa, rửa xong lại chia cho mỗi người một quả để họ từ từ ăn. Sau đó ngồi xuống giường Phó Quốc Hoa nhìn bọn họ nói chuyện.

Chuyện bọn họ nói đến đều là chuyện cứu nạn vừa rồi, đều là chuyện sau khi Phó Quốc Hoa gặp tai nạn, giải cứu người dân như thế nào, cuối cùng an bài nạn dân như thế nào, vì An Nặc ở khu vực cứu nạn một đoạn thời gian, đối với những tình huống căn bản cô cũng biết một chút, cho nên khi nghe bọn họ trò chuyện, An Nặc cũng sẽ phụ họa đôi câu bày tỏ cô cũng rất hứng thú với câu chuyện của bọn họ. Vì vậy không khí trong phòng bệnh rất vui vẻ hòa thuận. Mọi người trò chuyện một chút, có một binh lính nhìn đồng hồ nói, tổ trưởng, chúng ta mau về thôi hết thời gian rồi. Mọi người đang nói chuyện háng say đều vội vàng nhìn đồng hồ, quả nhiên thời gian trôi qua thật nhanh, bọn họ đến từ sáng sớm, giờ đã sắp đến trưa rồi, trong bộ đội có quy định 12 giờ trưa phải có mặt trong quân doanh. Nếu không đi nhanh sẽ không kịp mặt, mọi người đều rời rít chào chuẩn bị rời khỏi, An Nặc nhìn dáng vẻ của bọn họ cũng không giữ lại nữa. Nhưng nhìn thấy những quân nhân khi cứu tế thì không tiếc bản thân mình, nhưng khi sắp trở về thời gian quy định của quân doanh lại sợ hãi thay đổi sắc mặt, không khỏi yêu thích bọn họ thêm một phần.

Trải qua lần thăm bệnh này, Phó Quốc Hoa bị đám quân lính này bám lấy khiến cả người ngứa ngáy, ngày ngày không sợ làm phiền người khác, lúc nào cũng hỏi An Nặc khi nào hấn có thể xuất viện, An Nặc lại bị anh hỏi nhiều đến phiền, thậm chí thành giận hỏi anh: “Anh như vậy có phải là không muốn ở chung một chỗ với em phải không? Nếu anh thật sự nghĩ như vậy thì ngay bây giờ anh đi đi.” Nói xong cũng từ trên giường Phó Quốc Hoa đứng lên, bước nhanh ra ngoài, dáng vẻ rất tức giận. Cô biết anh đã ở trong bệnh viện một thời gian dài, sẽ rất nhớ cuộc sống trong quân doanh, nhưng cô thật sự

không chịu nổi Phó Quốc Hoa cứ hỏi câu này nhiều lần trong ngày, tình hình của anh bây giờ, nhanh nhất thì nửa tháng nữa mới xuất viện được. Anh mỗi lần hỏi cô như vậy, nhìn anh nóng lòng gương mặt thì ngóng chờ cô không nỡ nói với anh thời gian còn lâu như vậy, cho nên không thể làm gì khác hơn là giả bộ bực phát tính tình, dọa anh một chút, để cho anh trước đem chuyện này qua một bên.

Quả nhiên Phó Quốc Hoa cho rằng cô đang hiểu lầm. Vội vàng kéo bàn tay bé nhỏ của cô không cho cô đi: “Anh chỉ nóng lòng muốn trở về quân doanh huấn luyện những binh sĩ kia, anh nào dám có ý nghĩ kia, em đừng hiểu lầm.” An Nặc nghe anh khẩn trương giải thích, trong lòng không nhịn được cười, sợ bật cười thật, vì vậy vội gạt tay anh ra làm bộ muốn đi.

Cảm thấy động tác giãy giụa của An Nặc, Phó Quốc Hoa dĩ nhiên không buông tay, nhưng lực nắm của anh vẫn không lớn. Thấy An Nặc muốn hất tay mình ra, hấn lại càng dùng sức giữ cô lại, kết quả không khống chế được lực, dùng sức quá mạnh. An Nặc không đứng vững ngã vào lồng ngực của anh, cảm thấy thân thể anh cứng ngắc. An Nặc nhìn không được bật cười. trông tượng ra sắc mặt đen sì hiện giờ của anh. An Nặc liền núp trong ngực của anh cười không ngừng.

“Em cố ý.” Phó Quốc Hoa lúc này mới biết được sự thật. An Nặc vẫn ở trong ngực hấn chưa đi ra. Một lát sau cười đủ rồi, mới cảm thấy đỉnh đầu có cặp mắt nóng rực đang nhìn mình, ngẩng đầu lên, quả nhiên hai mắt Phó Quốc Hoa như hai ngọn đuốc sáng rực. Cô vô tội nhìn anh chớp mắt hai cái.

Phó Quốc Hoa nhìn thấy bộ dáng ngây thơ vô tội của cô, yên lặng cảm tạ trời cao đã cho hấn bảo bối tình quái như vậy, lúc cô nghiêm chỉnh có thể khiến cho hấn rất an tâm, có thể thấy cô là một cô gái thông minh và có tính chịu đựng tốt. Thời điểm cô giả vờ khiến hấn vừa yêu vừa hận, đối với cô gái nhỏ trong lòng khiến hấn ham muốn ngừng mà không được. Thời điểm cô nũng nịu trông rất đáng yêu ngây thơ, khiến hấn muốn nâng niu cô trong lòng bàn tay hết mực cưng chiều. Lông mày của cô cong cong, đôi mắt to tròn đen lóng lánh. Hấn có thể nhìn thấy bóng dáng của mình trong đôi mắt đó, cái mũi khéo léo thẳng tắp, thời điểm đến gần hấn cũng khiến hấn mất đi năng lực tự kiểm chế. Đôi môi lại rất mềm mại, nhìn qua cũng biết mềm nhũn, ngọt ngào, nền giống như khi còn bé được ăn đường vậy, yêu thích không bỏ được.

Nghĩ đến tư vị lúc hôn cô trong công viên, hô hấp của hấn lại càng dồn dập hơn, mà cô dường như cũng nhìn thấu suy nghĩ của hấn, mỗi chuôi tiếng cười mê người lại truyền ra. Hấn nhìn cô đắm đuối, ánh mắt cô giống như đang thách thức hấn, hấn cảm tức cúi đầu ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô, vút đi toàn bộ lý trí. Hấn ngậm nút lấy đôi môi của cô, nên tư vị ngọt ngào như đường mật đó, là lưỡi liếm từng điểm trong cái miệng nhỏ nhắn đó, cô cũng chủ động đưa lưỡi ra cùng anh quấn quýt, nghe thấy hơi thở gấp của cô, hấn hôn sâu hơn một cái mới rời đi, cảm giác thật tốt đẹp khiến cho hấn không ngừng ham muốn, cũng luôn khiến cho hấn bức bối không thờ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Canh thứ nhất

Khi Trương Diệu nói sẽ nhờ người tìm hiểu tình hình của Phó Quốc Hoa, Dương Thanh Mỹ mới thấy yên lòng, cô cũng cảm thấy nên tìm hiểu tình hình của Phó Quốc Hoa trước đã.

Cô biết Trương Diệu chỉ muốn xác nhận thật cẩn thận khi để Phó Quốc Hoa nhận con trai mình làm con nuôi, dù sao hấn cũng là ba ruột của đứa bé. Dương Thanh Mỹ rời Phó Quốc Hoa đã hai năm rồi, trong hai năm này, nói không chừng Phó Quốc Hoa đã lấy dính thói xấu gì, hoặc là trong lòng đau khổ chưa gượng dậy nổi, chuyện này đúng là phải suy tính cẩn thận, cũng không thể để con trai nhận người không ra gì làm cha nuôi, chẳng phải hại con trai mình sao. Ngộ ngờ đến lúc đó Phó Quốc Hoa có vấn đề gì, con trai sẽ không thể phủ nhận người cha nuôi này, chả phải là hại nhi tử. Cũng có khả năng Phó Quốc Hoa đã tái hôn, hơn nữa sống rất hạnh phúc, căn bản không còn đau lòng vì cô, lúc này đương nhiên hấn cũng không cần nhận con trai cô làm con nuôi, mặc dù hai người bọn họ cảm thấy điều này căn bản không có khả năng. (khinh người quá đáng)

Vì Dương Thanh Mỹ liên tục thúc giục, Trương Diệu không thể không nhanh chóng phái mấy người đặc lực ra ngoài hỏi thăm tình hình, nhưng kết quả thu được lại khiến hấn không khỏi phải suy nghĩ.

Lúc ấy Dương Thanh Mỹ cùng Phó Quốc Hoa căn bản không có tình cảm, nên hấn cũng không hề để ý đến tình hình của Phó Quốc Hoa lúc đó. Căn cứ theo những người hấn phái đi hỏi thăm đến báo cáo, theo tin tức nội bộ, Phó Quốc Hoa trong bộ đội lúc này đã là Đại đội trưởng, đã lên đến chức vị Thượng tá, coi như là một sĩ quan cao cấp rồi. Hơn nữa còn là sau khi Dương Thanh Mỹ rời đi không lâu, liền được quân đội cử đi học tập, sau khi trở về liền được thăng chức. Điều này có nghĩa là trước khi ly hôn với Dương Thanh Mỹ Phó Quốc Hoa phải là một trung đội trưởng, khi đó bởi vì Phó Quốc Hoa không ở quân khu tỉnh, nên hấn không nghe được tình hình của hấn, nên liên tin lời Dương Thanh Mỹ rằng Phó Quốc Hoa chỉ là một tiểu đội trưởng nhỏ nhoi.

Bây giờ nghe nói Phó Quốc Hoa đã được điều đến quân khu tỉnh, hơn nữa còn là chức vị Thượng tá, sự chênh lệch này có thể nói là rất lớn so với chức vị tiểu đội trưởng. Một tiểu đội trưởng hấn quả thật nhìn không thuận mắt, nhưng đại đội trưởng thì khác, nếu để con trai mình nhận hấn làm cha nuôi, đừng nói về sau làm cái gì cũng dễ dàng hơn, ngay cả mình, lúc cùng chính phủ lập mối quan hệ cũng sẽ dễ dàng hơn. Mặc dù sự xuất hiện của hấn làm mối quan hệ của Phó Quốc Hoa và Dương Thanh Mỹ tan vỡ, có thể hai người bọn họ thực sự có lỗi với Phó Quốc Hoa, nhưng nếu hai người bọn họ thành tâm thành ý bày tỏ áy náy, để tỏ lòng thành ý của bọn họ cùng áy náy, bọn họ tính để cho đứa con mới ra đời không lâu nhận hấn làm cha nuôi, cũng có thể coi là chuyện hợp tình hợp lý.

Hấn phái người đi hỏi thăm được Phó Quốc Hoa sắp trở lại quân khu tỉnh nhận chức, mặc dù chuyện hấn được thăng chức còn là chuyện được bảo mật, nhưng hấn có thể xác định Phó Quốc Hoa sắp tới. Chuyện này chắc chắn cũng sắp được đăng lên báo rồi.

Trương Diệu sau khi về liền đem tình hình của Phó Quốc Hoa nói với Dương Thanh Mỹ, nhưng cũng không nói hết tình hình cụ thể, chỉ đem những chuyện rêu rĩa cho vợ nghe. Đại loại là Phó Quốc Hoa được quân đội điều đi học tập hai năm, lần này về vừa lúc hấn tới quân khu tỉnh, người thì vẫn không có thay đổi gì, cho nên có thể để con trao nhận hấn làm cha nuôi. Đêm chuyện Phó Quốc Hoa được thăng chức lên thượng tá giấu đi là chuyện đương nhiên, dù sao không có người đàn ông nào nguyện ý thừa nhận tình địch của mình tốt hơn mình, đặt biệt là Phó Quốc Hoa, hấn lại là người đầu tiên của Dương Thanh Mỹ.

Dương Thanh Mỹ không biết chỉ cần để Phó Quốc Hoa nhận con trai mình làm con nuôi, như vậy con đường tương lai của con trai sẽ được bình thản, cha ruột là thương nhân, cha nuôi làm quan, đó chính là chiếm toàn bộ chỗ tốt rồi. Thế nhưng thời điểm Dương Thanh Mỹ bị Trương Diệu có ý che giấu, không biết rõ tình huống hiện tại, nên sau khi nghe chồng nói nhìn đứa con trong ngực nói: “Bảo bối, mẹ xin lỗi, đều do mẹ quá ích kỉ, cho nên để con chịu uất ức.”

Vốn đã nhận định chuyện kết nghĩa lần này, hai vợ chồng Trương Diệu cũng chuẩn bị đến quân khu tỉnh tìm Phó Quốc Hoa, tìm cách liên hệ với hấn, mang lên một bàn tiệc lớn bày tỏ thành ý của bọn họ, cũng làm Phó Quốc Hoa không thể cự tuyệt, một người là vì chức vụ của Phó Quốc Hoa, một người là để cho lương tâm của mình không còn ách náy. Mục đích khác nhau, nhưng mục tiêu lại đồng nhất, chính là khiến Phó Quốc Hoa không thể cự tuyệt.

Nhưng dù hai người có bàn tính kỹ thế nào, cũng không có nghĩ đến người định không bằng trời định.

Một hôm Dương Thanh Mỹ đưa con đi khám bệnh, đứa bé sinh ra có bị bệnh vàng da, cho nên cứ định kỳ cô lại đưa con đi kiểm tra lại. Mà hôm nay cũng chính là ngày Phó Quốc Hoa xuất viện, An Nặc giúp hấn sắp xếp hành lý xong liền ngồi xuống dọn dẹp, vì quân khu phải xe tới đón hấn còn chưa tới. Vì vậy An Nặc liền quần lấy Phó Quốc Hoa làm nũng, đòi hấn đảm bảo khi trở về quân đội nhất định mỗi ngày đều phải nhớ cô, không cần mỗi ngày phải viết thư, nhưng mỗi buổi tối nằm mơ đều phải mơ thấy cô. Những điều này nghe như yêu cầu, nhưng thực ra An Nặc đang trêu chọc Phó Quốc Hoa. Có thể do trùng sinh lại ở một thân thể nhỏ tuổi nên tính cách của cô cũng trẻ con hơn. Cô cũng cảm thấy thích thú với tính cách này của mình, trẻ tuổi thật tốt, cô có thể làm nũng hấn một cách phở trương, nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của hấn nhìn cô mà cảm thấy vui vẻ.

Phó Quốc Hoa năm nay đã 30 tuổi, nếu như An Nặc không trọng sinh, vậy cô cũng sắp si tuổi anh, cách biệt như vậy sẽ khiến Phó Quốc Hoa yên tâm hơn nhiều, nhưng cô lại trùng sinh trên người cô gái 20 tuổi, đối với một cô gái trẻ có thể nói, Phó Quốc Hoa đã là người có tuổi rồi, nhưng mà cô không để ý đến điều này, chỉ cần cô yêu anh là được.

Đàn ông đối với phụ nữ nhỏ tuổi hơn sẽ càng cưng chiều, sẽ nhẫn nhịn hơn, bởi vì họ sẽ cảm thấy cô còn nhỏ, cưng chiều một chút cũng không quá đáng, giống như hiện tại, Phó Quốc Hoa đang ngồi trên ghế một cách đoan chính, mà An Nặc lại có dáng vẻ lười biếng, dựa sát vào trong ngực anh, không thèm để ý đến sắc mặt của anh, lôi kéo bàn tay đầy vết chai sần do trải qua nhiều năm tháng huấn luyện vất vả. Cùng anh trò chuyện, đây chính là cảnh hay xuất hiện khi hai người ở chung với nhau.

“Phó Quốc Hoa, khi nào thì anh lấy em?” An Nặc mạnh mẽ hỏi anh.

Phó Quốc Hoa vừa nghe An Nặc hỏi như vậy, trở tay cầm bàn tay nhỏ bé không thành thật của cô, chính thức mở miệng: “Lần này về nhà, anh sẽ tranh thủ đến nhà em, có được không?” Hấn nói có chút không xác định, chủ yếu là muốn nghe một lời khẳng định từ An Nặc, hấn cũng muốn cưới ngay mà nhưng chỉ sợ An Nặc không vội gả.

An Nặc nghe thấy vậy vui vẻ cười nói: “Đương nhiên là càng sớm càng tốt rồi, em chính là đang vội gả đây, chẳng qua là người nhà em nhất định sẽ làm khó anh.”

Phó Quốc Hoa từ phía sau ôm chặt cô lại, cúi đầu vào cạnh lỗ tai nói: “Muốn kết hôn với con gái yêu nhà người ta nuôi bao nhiêu năm, anh còn không xứng với em, ba mẹ em có ngăn cản cũng là chuyện bình thường.” Thời điểm anh nói chuyện khí nóng không ngừng phun trên lỗ tai An Nặc, khiến mặt cô dần đỏ lên, cô từ trên người anh đứng lên, xoay người ngồi xuống đối mặt với anh, hai tay quần lên cổ anh, dựa đầu vào trán của anh nói: “Phó Quốc Hoa, em có thấy anh buồn bức chỗ nào đâu, rõ ràng là anh còn đang mơ hồ thôi”. Phó Quốc Hoa vừa định nhún lông mày dạy dỗ cô, cô gái nhỏ này, đang nói chuyện chính sự lại quay sang tán tỉnh. Nhưng hấn còn chưa kịp mở miệng, liền bị An Nặc nhẹ nhàng ngăn miệng lại, hấn nghĩ cô trùng hấn, nhưng cô lại nhắm hai mắt lại, một bộ dáng vẻ hưởng thụ. Khiến Phó Quốc Hoa không thể làm gì, chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng.

Hấn biết cô gái bé nhỏ này chỉ khi ở trước mặt hấn mới nhiệt tình như lửa, dáng vẻ như vậy lại khiến lòng tự tin của hấn cực kỳ thỏa mãn.

Tình cảm mới vừa ấm lên, hai người chính là thân mật thế nào cũng không đủ, ở trong lòng An Nặc, chỉ cần tình cảm đến, dù có tiến xa hơn cô cũng thấy không sao cả, dù sao ở thế kỷ 21 cô đã sống ngốc nghếch 28 năm. Nhưng Phó Quốc Hoa không giống vậy, nếu cô làm quá mức, nhất định sẽ dọa hấn. Cho nên hấn cảm thấy, tốt nhất là nên kết hôn sớm một chút, như vậy có thể danh chính ngôn thuận giao mình cho tình yêu, giao cho hấn.

Nụ hôn mãnh liệt đi qua, hai người ôm lấy nhau thở hổn hển, hấn tựa đầu vào cổ cô bình phục tâm tình, tay của cô lại vuốt ve tâm lưng kiên nghị của anh. Kéo dài một lúc, An Nặc giờ tay lên nhìn đồng hồ, cúi đầu hôn trán Phó Quốc Hoa một cái, nói: “Đến giờ rồi, chúng ta đi xuống đi.” Thấy Phó Quốc Hoa trên cổ cô gât đầu một cái, cô đẩy anh đứng lên, đầu tiên chỉnh lại quần áo của mình, sau đó cũng giúp anh chỉnh sửa lại trang phục, sau khi thấy không có vấn đề, Phó Quốc Hoa mới cảm hành lý hai người cùng nhau đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Canh thứ 2

Lúc đi đến cửa, An Nặc đột nhiên nhớ, hôm qua cô có mua cho Phó Quốc Hoa một ít trái cây vẫn còn để quên ở trong phòng chưa đem theo, liền dẫn anh đứng đó chờ, cô quay lại lấy túi trái cây. Hôm qua, cô cố ý ra ngoài mua cho anh một ít trái cây để cho anh ôm nây cảm đi, bệnh nhân vừa mới xuất viện nên bổ sung nhiều vitamin thiên nhiên mới có thể tăng cường sức chống cự, Phó Quốc Hoa lại là một đại lão gia, nếu như cô không chuẩn bị cho anh, không biết lúc nào anh mới có thể nhớ tới mình cần ăn trái cây.

Phó Quốc Hoa muốn gọi cô lại, nhưng An Nặc vội như không nghe thấy, chắc chắn anh sẽ bảo cô không cần quay lại lấy nữa, như vậy sao được, cô nhanh chân quay lại phòng làm việc lấy hoa quả để mặc Phó Quốc Hoa đứng ngây ra nhìn. Nhìn bóng lưng An Nặc biến mất, Phó Quốc Hoa không thể làm gì khác hơn là cầm lấy hành lý bước tới cửa chính bệnh viện.

Dương Thanh Mỹ sau khi kiểm tra sức khỏe cho con xong, lúc này cũng đang chuẩn bị về nhà, khi bước đến gần cửa bệnh viện liền thấy bóng lưng một người đàn ông mặc quân phục nhìn vô cùng quen mắt, rất giống Phó Quốc Hoa, nhưng cô không thể nghĩ ra vì sao Phó Quốc Hoa lại ở chỗ này, nếu như hắn bị bệnh thì phải vào bệnh viện quân đội mới đúng. Mang theo tâm tình không xác định, Dương Thanh Mỹ muốn tiến về phía trước xác định lại. Thật không ngờ, người đó lại chính là Phó Quốc Hoa. Lúc Phó Quốc Hoa quay sang Dương Thanh Mỹ theo bản năng né tránh ánh mắt của hắn, giả bộ như cô không nhìn thấy hắn. Nhưng khi cô thấy Phó Quốc Hoa nhìn mình, dù đã cố kìm nén nhưng mặt vẫn không ngăn được nóng dần lên.

Cô cũng không biết tại sao cô phải né tránh hắn, cô biết dù cô làm bộ như không nhìn thấy cũng không thể che giấu sự thật rằng cô đã nhìn thấy hắn. Có lẽ do chột dạ, cũng có lẽ do thói quen trước đây khi hai người vẫn còn là vợ chồng cô vẫn luôn tìm cách né tránh hắn, ả núp hắn. Nhưng cô quả thật không có ý.

Nếu hắn nhìn thấy cô, khẳng định biết cô đến gần hắn chính là muốn xác định xem có thực sự là hắn hay không. Dù sao đây cũng là hành động của một người khi nhìn thấy người quen, như vậy không bằng cô cứ quang minh chính đại đi tới, dù sao cô cũng đã quyết định đền bù cho hắn, ngay cả con trai bảo bối của mình cũng để cho hắn nhận làm con nuôi rồi, hắn cũng không thể đành lòng trách móc cô được. Đúng là cô làm tổn thương trái tim của hắn, nhưng trong hôn nhân mà không có tình yêu thì không thể bền vững được, mà cô thì không hề có chút tình cảm nào với hắn, hắn nên hiểu rõ rằng mới đúng.

Dương Thanh Mỹ ổn định tâm tình của mình xong, ôm chặt con mình hướng Phó Quốc Hoa đi tới, đứng trước mặt hắn, dùng giọng nói vui vẻ nhất gọi hắn một tiếng: "Quốc Hoa"

Thời điểm mới kết hôn, cô vẫn còn rất xấu hổ vì hoàn cảnh gia đình của mình nên ít khi xuất hiện chỗ đông người, vì sợ người khác xem thường mình, cô luôn tỏ ra buồn bã. Những lúc nhìn thấy cô e dè, gương mặt nghiêm túc hàng ngày của hắn luôn kéo ra một nụ cười để khích lệ cô, hơn nữa lúc nào cũng hỏi han ân cần, thời gian đó cô cũng luôn lợi dụng điểm này để đạt được mục đích của mình. Nhưng sau đó cô phát hiện, dù cô có làm mặt lạnh đối với hắn, đưa ra yêu cầu với hắn, hắn sẽ vẫn thực hiện yêu cầu đó cho cô. Cho nên từ đó cô cũng không cần làm bộ làm tịch để lôi kéo sự đồng tình của hắn nữa.

Phó Quốc Hoa thấy Dương Thanh Mỹ ôm đứa bé tới chào hỏi với hắn, hắn cũng lễ phép gật đầu chào lại cô một cái, cũng không mở miệng. Không phải hắn cố ý không mở miệng, mà là hắn thực sự không biết phải mở miệng nói cái gì. Lúc này hai người có lẽ nên ôn chuyện cũ, nhưng suy nghĩ kỹ một chút hai người bọn họ thật sự không có chuyện cũ gì. Trước kia hắn đóng quân ở quân khu cách xa nhà, thời gian về nhà vốn ít, hơn nữa hắn cũng cảm giác được cô không hề nhớ hắn cũng không muốn nói chuyện với hắn, hai người căn bản không hề hiểu rõ về đối phương, giờ muốn ôn lại chuyện cũng không tìm được chủ đề.

có lẽ hắn nên khen đứa bé trong lòng cô thật khéo khinh. nhưng khi nhìn đứa bé trong lòng cô, mặt đã được che kín qua lớp vải voan mỏng, thật sự là nhìn không rõ khuôn mặt. Vì vậy Phó Quốc Hoa càng không biết phải làm sao, chỉ có thể không mở miệng, giữ yên lặng.

Nhưng hắn trầm mặc lại khiến Dương Thanh Mỹ nghĩ rằng trong lòng hắn vẫn còn giận mình, nếu không phải như vậy, tại sao hắn lại không muốn mở miệng nói chuyện với mình? Nhưng không sao, cô nhin, dù sao mình cũng muốn hòa giải với hắn, là mình có lỗi với hắn, cần phải giữ thái độ vui vẻ.

"Quốc Hoa, anh làm gì ở đây vậy?" Dương Thanh Mỹ cố gắng bỏ bất mãn trong lòng với Phó Quốc Hoa, tiếp tục nói chuyện với hắn.

"Thời gian trước làm nhiệm vụ, không cẩn thận bị gãy chân, nên phải nằm viện một thời gian, hôm nay xuất viện, tôi đang chờ xe ở quân doanh đến đón." Dương Thanh Mỹ hỏi cái gì, hắn liền trả lời cái đó.

Lúc làm nhiệm vụ bị thương. Dương Thanh Mỹ vừa nghe cũng biết hắn nhất định là bởi vì trong lòng có chuyện nên mới để mình bị thương trong lúc làm nhiệm vụ, cô biết hắn là một người có tính tự chủ rất mạnh, nếu trong lòng không có chuyện, thì sao có thể để bản thân mình bị thương trong lúc làm nhiệm vụ chứ. Nhiệm vụ của bọn hắn chắc chắn là rất nguy hiểm, lần này chỉ bị gãy xương, vẫn còn xem như vận khí tốt. Căn cứ theo như Trương Diệu nói, hắn hai năm qua cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt, nên chắc chắn khi hoàn thành nhiệm vụ được về nhà, hắn lại nghĩ đến cô?

Dương Thanh Mỹ có một ý niệm như vậy, lại càng nghĩ càng cảm thấy chuyện đúng là như vậy, nếu như hắn không thể để xuống chuyện này, vậy trong lòng hắn vẫn còn tức giận, như vậy lúc này hắn lạnh với cô là điều có thể giải thích được. Dù sao coi như giữa bọn họ cũng có chút quan hệ, cũng không thể có thái độ lạnh nhạt cô chào hỏi, hắn chỉ gật đầu đáp lại như vậy được.

Thật ra thì Dương Thanh Mỹ suy đoán vẫn có một chút chính xác, Phó Quốc Hoa quả thật là do trong lòng luôn thương nhớ một cô gái nên mới để bản thân mình phân tâm lúc làm nhiệm vụ, nhưng cô gái đó không phải là Dương Thanh Mỹ, mà là một cô gái nhỏ tên là An Nặc. Lúc ấy Phó Quốc Hoa xuống nước sau khi nhận thấy nước chảy quá xiết, sợi dây buộc trên eo hắn thiếu chút nữa không kéo được, nếu như sợi dây kia xảy ra vấn đề, không chỉ có người hắn cứu không thể trở lại, mà ngay cả chính bản thân hắn cũng không thể còn sống mà trở về. Trong nháy mắt đó trong đầu hắn liền hiện lên bóng dáng của An Nặc, đuôi thế nào cũng không đi, trong đầu hắn lại vang lên câu nói đùa mà hai năm trước cô nói với hắn, hai năm trôi qua thật nhanh,

hắn vẫn chưa xác định được tình cảm của mình. Dù cô đã quên mất, hắn cũng muốn xác định lại xem cô có thật sự quên rồi không. Nếu như không thể quay về, như vậy đó nhất định sẽ là tiếc nuối lớn nhất trong lòng hắn.

ý nghĩ của Phó Quốc Hoa đương nhiên Dương Thanh Mỹ không biết, cô cảm thấy phỏng đoán của mình là chính xác, cho nên đối với dáng vẻ này của hắn cô vẫn rất vui mừng, biểu hiện của Phó Quốc Hoa khiến cho sự ngạo mạn trong cô vô cùng thỏa mãn, nhưng cô đang có lỗi với hắn, dù sao bây giờ cô cũng đang hạnh phúc. Hắn không quên được cô, mặc dù cô rất cảm động, nhưng lại không có cách nào cho hắn thứ hắn muốn được, để cho con trai mình nhận hắn làm cha nuôi, đã là sự đền đáp lớn nhất rồi. (ợ, bà này tự phụ ghê)

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Nghĩ tới đây, Dương Thanh Mỹ xích gần lại hơn một chút, cô muốn Phó Quốc Hoa nhìn thấy rõ con trai kháu khỉnh đáng yêu của mình, thuận tiện biểu lộ ý tứ một chút muốn để đứa bé nhận hắn làm cha nuôi, để cho hắn chuẩn bị tâm tình. Mới vừa xích đến liền nhìn thấy Phó Quốc Hoa đang nhìn quanh về phía cầu thang. Cô đột nhiên nhớ tới vấn đề mình vừa định hỏi nhưng lại quên chưa hỏi.

“Anh bị thương không phải nên ở lại bệnh viện quân đội sao? Tại sao lại ở nơi này?”

Phó Quốc Hoa nhìn về phía cầu thang nhưng vẫn chưa xuất hiện bóng dáng mà hắn lúc nào cũng muốn ôm vào trong ngực đâu, lúc này mới quay đầu trả lời lại Dương Thanh Mỹ: “là bởi vì...”

“Là bởi vì anh ấy ở đây thì tôi mới chăm sóc được dễ dàng hơn.” Phó Quốc Hoa còn chưa nói hết lời, liền bị An Nặc chặn lời nói tiếp. An Nặc sau khi quay trở lại phòng lấy trái cây, lúc quay lại không quay lại đường cũ mà đi vòng qua phòng làm việc xuống lối cầu thang khác để rút ngắn đoạn đường.

Vừa đến khúc quanh ra ngoài cửa bệnh viện An Nặc liền nhìn thấy Dương Thanh Mỹ đang đứng bên cạnh Phó Quốc Hoa nói gì đó, nhưng ánh mắt Phó Quốc Hoa vẫn luôn chú ý về phía cầu thang. Nhìn nét mặt Dương Thanh Mỹ cũng biết hai người bọn họ đã đứng chung một chỗ được một lúc, tối thiểu không phải vừa mới đụng mặt nhau. Vì nét mặt Dương Thanh Mỹ rất bình tĩnh, không phải vì mới nhìn thấy người quen mà giao động. Nhưng nhìn Phó Quốc Hoa vẫn luôn nhìn về phía cầu thang, biết anh đang chờ cô, cô cũng cảm thấy yên tâm phần nào.

Phó Quốc Hoa quay đầu nhìn lại, quả nhiên là cô gái nhỏ An Nặc. Hắn vẫn nhìn về phía hướng cầu thang, không ngờ An Nặc lại xuất hiện từ hướng khác. Xem ra hắn vẫn chưa nắm rõ hết được nơi làm việc của cô rồi.

An Nặc tiến lại gần Phó Quốc Hoa, động tác tự nhiên kéo lấy cánh tay anh, Phó Quốc Hoa cũng không đẩy cô ra, sau nhiều lần bị An Nặc đánh bất ngờ, Phó Quốc Hoa đối với chuyện An Nặc thân mật với hắn trước mặt người ngoài cũng đã thích ứng không sai biệt lắm, chỉ cần không nhiều loạn tác phong và kỷ luật, hắn bình thường cũng không để ý. Phó Quốc Hoa một cánh tay bị An Nặc kéo, cái tay còn lại cũng rất tự nhiên nhận lấy túi hoa quả mà An Nặc đang cầm, không thể để cho cô ấy mất tay được.

Được một người đàn ông che chở, cảm giác này thật là tốt, loại cảm giác này khiến An Nặc vô cùng hưởng thụ. Tâm tình An Nặc trở lại vui vẻ như trước nhìn Dương Thanh Mỹ. Vươn tay hướng cô ta chào hỏi: “Chào chị Thanh Mỹ, chị còn nhớ em không?”

Dương Thanh Mỹ lúc đầu còn không hiểu tình huống trước mặt là như thế nào, nhưng rất nhanh đã xuống nghi vấn trong lòng, dù sao cô cũng là một người phụ nữ có đầu óc. Nhìn hành động giữa An Nặc và Phó Quốc Hoa, có thể chắc chắn giữa hai người đó đang có gì đó mập mờ, chẳng lẽ Phó Quốc Hoa và An Nặc đang quen nhau? Cái cô An Nặc này, lần trước gặp mặt Trương Diệu còn khen ngợi cô ta hết lời, lần này gặp mặt lại cùng Phó Quốc Hoa quan hệ mập mờ không rõ, cô càng lúc càng không thích cô gái An Nặc này, cảm giác giống như ai đó đang giành đồ của cô vậy. An Nặc xuất hiện tất cả cảm giác ưu việt của cô trước đây toàn bộ đều không còn.

Đột nhiên ý tưởng lóe lên, Dương Thanh Mỹ liền nói: “Nhớ, tại sao có thể không nhớ được chứ, lần trước tôi nằm viện chúng ta đã từng gặp nhau, là do Trương Diệu giới thiệu. Anh ấy bình thường không bao giờ khen ngợi người khác, lại khen cô không ngớt miệng, tôi đây cũng vậy, cảm thấy cô đặc biệt đáng yêu đấy.”

An Nặc vừa nghe, cũng biết bên trong lời nói của cô tay có ngụ ý gì, ở trong làng giải trí đã lâu, chuyện mượn dao giết người này cô còn lạ gì, Dương Thanh Mỹ nói câu này bên ngoài ý là muốn khen cô, nhưng bên trong lời này lại có thể hiểu rằng bọn họ quen biết là qua Trương Diệu, mà Trương Diệu đối với An Nặc cô đặc biệt có ấn tượng, không bao giờ khen ngợi người khác nhưng lại đặc biệt khen cô, đây không phải là muốn nói giữa cô và Trương Diệu rất thân quen sao. Trương Diệu là ai, là người khiến Phó Quốc Hoa có một cuộc hôn nhân thất bại, giờ người hắn yêu lại có quan hệ không rõ với tên đầu sỏ ấy, nếu là một người đàn ông nông nổi đã sớm tức giận đến mất trí rồi.

Dương Thanh Mỹ nói dứt lời liền im lặng quan sát nét mặt của hai người đối diện, trên mặt An Nặc vẫn là nụ cười ngọt ngào không hề thay đổi. Còn nét mặt Phó Quốc Hoa vẫn vậy, không hề có một chút thay đổi nào, nhưng tư thế của hai người từ khoắc tay đã chuyển sấm nắm tay nhay. An Nặc không thêm đề lời nói của Dương Thanh Mỹ để ở trong lòng, bởi vì Phó Quốc Hoa không phải loại người chỉ vì câu nói thuận miệng của một người nào đó mà bắt đầu suy đoán lung tung. Chỉ cần không có mười phần chứng cứ, anh nhất định sẽ không tin tưởng người kia. Anh không chỉ có thể cho nửa kia của mình hoàn toàn tin tưởng, còn có thể đảm đương trách nhiệm là một người đàn ông, là cây cựa trọt cho người phụ nữ dựa vào. Giống như Dương Thanh Mỹ, cô đến bây giờ cũng không hiểu tại sao Phó Quốc Hoa không giống như trước kia. Có lẽ đó là do sự xuất hiện của An Nặc, cô ta đã đoạt đi Phó

Quốc Hoa vốn đối với cô yêu say đắm, đối với cô sẵn sàng. Thật ra thì cô không hiểu, chuyện này không có quan hệ đến An Nặc, chỉ vì hấn đối với Dương Thanh Mỹ trước kia một phần là vì trách nhiệm, cho nên cách cư xử cũng khác nhau.

“Trước kia tôi có giúp Trương Xường trường một số công việc, có thể khiến cho Trương Xường trường hài lòng, tôi lại nhận được tiền lương cao như vậy, nên cũng không cảm thấy chột dạ.” An Nặc cười cười, bình tĩnh đẩy trách nhiệm vì nhận lương cao mà phải cố gắng, khiến lão bản hài lòng, cô là nhân viên cũng cảm thấy an tâm.

Nhìn đứa bé trong lòng Dương Thanh Mỹ, An Nặc nhớ lại chuyện nhận con nuôi, vốn còn phải một khoảng thời gian nữa, trong kịch bản lúc Phó Quốc Hoa nhận con Dương Thanh Mỹ làm con nuôi, lúc ấy đứa bé đã được hơn hai tuổi rồi. Từ lúc mình trọng sinh đã định ra một cuộc sống khác, cô thay đổi, khẳng định cũng sẽ khiến những người xung quanh ảnh hưởng, người chung quanh thay đổi sẽ khiến diễn biến cốt chuyện cũng sẽ thay đổi. Nếu vậy sẽ có nhiều tình tiết thay đổi và có nhiều tình huống bất ngờ xuất hiện, nhưng thay đổi và biến hóa như thế nào thì cô không dám chắc được. Nếu như Phó Quốc Hoa nhận đứa bé này làm con nuôi, như vậy mối quan hệ giữa anh và vợ chồng Dương Thanh Mỹ sẽ không bao giờ dứt được.

An Nặc kéo tay Phó Quốc Hoa đến gần đứa bé trong ngực Dương Thanh Mỹ, đem tấm khăn che mặt đứa bé vén lên, để lộ đứa bé có khuôn mặt trắng hồng mơn mẩn, mặc dù đó là con của Dương Thanh Mỹ, nhưng giờ phút này An Nặc cũng thật lòng thích đứa nhỏ này. Nhìn lại mẹ còn hai người một chút, An Nặc quay đầu lôi kéo Phó Quốc Hoa nói: “Đứa nhỏ này thật là đáng yêu, chúng ta sau này cũng có thể sinh ra một đứa nhỏ đáng yêu như vậy, nếu lần đầu có thể sinh được một đôi long phượng là tốt nhất, anh thấy có đúng không?”

Phó Quốc Hoa đang nhìn An Nặc trêu chọc đứa bé, hấn cũng cảm thấy cô khả ái giống như đứa bé kia vậy. Đang nhìn mê mẩn, An Nặc đột nhiên quay lại nói một câu như vậy, làm hấn không tiêu hóa được, mặt cũng đỏ dần lên.

Nghe An Nặc nói như vậy, Dương Thanh Mỹ nhân cơ hội đang chuẩn bị cơ hội nói chen vào một câu, đúng lúc này xe đón Phó Quốc Hoa đã đến, An Nặc vội vàng lôi kéo Phó Quốc Hoa nói tạm biệt Dương Thanh Mỹ: “Chị Thanh Mỹ, hôm nay chúng em còn có việc, không thể nói chuyện thêm được, lần sau gặp lại sẽ hàn huyên tiếp nhé.” Nói xong cũng không chờ Dương Thanh Mỹ đáp lại, vốn Dương Thanh Mỹ cũng không muốn cùng Phó Quốc Hoa ở chung một chỗ, nhưng khi An Nặc hành động như vậy, cô lại có cảm giác chính mình đang muốn níu kéo, quẩn lầy bọn họ vậy.

Lôi kéo Phó Quốc Hoa đi đến bên cạnh xe, đem hành lý của anh bỏ vào trong xe, vốn hành lý của anh lúc đến bệnh viện chỉ có một ít đồ cần thiết. Nhưng An Nặc cảm thấy không đủ, vì vậy đã mua thêm cho anh rất nhiều đồ, từ đồ dùng đến đồ ăn. Cuối cùng lúc xuất viện lại thành túi lớn túi nhỏ. Phó Quốc Hoa sắp phải lên xe rồi, An Nặc không nỡ để anh đi một mình, chỉ cần hôn đơn giản lên mặt cũng được, nếu không sẽ không để anh đi.

Phó Quốc Hoa nhìn xung quanh, rồi cúi xuống khiến trách cô: “hồ đồ”

“Em không có hồ đồ, hôm anh mà anh không hôn em, em sẽ không để cho anh đi.” An Nặc mặc dù đang uy hiếp, nhưng nghe lại càng giống làm nũng.

Phó Quốc Hoa bắt đầu đi: “Đây là nơi làm việc của em, để cho người khác nhìn thấy bác sĩ Tiểu An vô lại thì làm thế nào đây?” Phó Quốc Hoa có thể nói được câu nào cũng đã nói ra hết, nhưng An Nặc vẫn nhất quyết không thả hấn ra. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nhân lúc xung quanh không có ai để ý đến bọn họ, hấn thật nhanh in xuống mặt An Nặc một nụ hôn. Sau đó nghiêm mặt lên xe, để lại An Nặc với nụ cười đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Tính toán

An Nặc sau khi thực hiện được quỷ kế, trong lòng rất vui sướng, cùng binh lính lái xe chào hỏi xong lại quay về phía Phó Quốc Hoa làm mặt quỷ. Cô luôn thích yêu cầu Phó Quốc Hoa chủ động thân mật với mình, bởi vì cách này có thể thúc đẩy nhanh chóng tình cảm của hai người, giúp tình cảm này có thể nhanh nở hoa kết trái. Nhưng cô cũng là người biết phải trái, biết chọn thời điểm thích hợp để đưa ra yêu cầu với anh, để khiến anh nhất định thỏa mãn yêu cầu của cô, lúc nào không nên như vậy cô tuyệt đối sẽ không làm, sẽ không có tình gây sự khiến anh chán ghét mình. Giống như hôm nay, hai người chuẩn bị xa nhau rồi, nếu cứ để cho Phó Quốc Hoa đi như vậy, cô nhất định sẽ cảm thấy có chút không xa rời được, vì về sau sẽ không thể mỗi ngày gặp mặt nữa. Không biết trong lòng của anh cảm thấy như thế nào.

Dương Thanh Mỹ thấy hai người giữa chốn đông người mà thân mật không coi ai ra gì, cô thật muốn nói móc hai người một câu. Chỉ là cô lại có chút tức giận, Phó Quốc Hoa lại bị cô gái nhỏ kia xô mũi dẫn đi, trước kia Phó Quốc Hoa từng nói ở trước chỗ đông người có hành động thân mật như vậy, ngay cả hai người lên giường động tác của hấn cũng rất quy củ, không có một chút triển miên hưởng thụ, hấn chỉ trầm lặng lặp lại các động tác vận động(>.<). Chỉ là không sao, cô cũng chẳng vui vẻ gì khi cùng hấn triển miên hưởng thụ.

Dương Thanh Mỹ nhìn xe đi đã đi xa dần, An Nặc vẫn còn đứng ở chỗ cũ vậy tay, trong lòng có chút coi thường. Là phụ nữ cần phải dè dặt một chút, phải để cho đàn ông thấy mình là người nhút nhát yếu đuối, đáng yêu của An Nặc, cùng Phó Quốc Hoa đứng chung với nhau quả thật là khác xa một trời một vực. Một người phụ nữ thanh cao mới được đàn ông coi trọng, An Nặc có khá hơn nữa thì thế nào chứ? Chỉ với chuyện cô ta không hiểu về đàn ông như vậy, sớm muộn gì cũng bị đàn ông ruồng bỏ.

Thật ra đến tột cùng cũng không biết là người nào không hiểu chuyện, tối thiểu không hiểu được điều đó cũng không phải là An Nặc. Đối với đàn ông, nếu An Nặc cô yêu hấn, thì sẽ luôn làm điều tốt nhất cho hấn. Vô luận là về phương diện nào. Cho nên An Nặc cô chỉ có ở trước mặt Phó Quốc Hoa

mới biểu hiện ra vẻ mặt trẻ con nghịch ngợm, thích làm nũng, hay ra vẻ bá đạo, không nói lý, có lúc lại sẵn sốc, đánh lấy anh, mỗi một mặt là vì anh mà thể hiện, đối với anh, cùng đối với người khác đương nhiên là không giống nhau.

ở trước mặt người đàn ông khác, cô là người có năng lực, thông minh cũng có thể nói là ứng xử khôn khéo. Nhưng những biểu hiện của cô như làm nũng, lấy lòng, ăn vạ, những thứ này những người đàn ông khác sẽ không thể thấy được. Nếu như mình dùng thật lòng đối đãi với người ấy, người ấy sẽ cảm thấy được, cũng sẽ bởi vì cô mà kiêu ngạo, bởi vì cô ở trước mặt hắn và những người đàn ông khác không giống nhau, những người đàn ông kia vĩnh viễn cũng không thấy được những vẻ mặt đáng yêu kia của cô. Mà không phải giống như cách của Dương Thanh Mỹ, đối với người đàn ông nào nào cũng lên mặt, cũng tỏ vẻ thanh cao, theo An Nặc đó chẳng qua chỉ là một loại quyền rũ nhất thời đối với đàn ông mà thôi, đây là một lạo để cho bọn họ nhìn thấy nhưng sờ không tới, có thể sẽ câu được những người đàn ông kiêu ngạo nên muốn thách thức, nhưng đối với nữ nhân này cũng chỉ được một đoạn thời gian mà thôi. Đối xử với người đàn ông mình yêu giống như những người đàn ông khác, lúc nào cũng bày ra thái độ thờ ơ lạnh nhạt, nhưng lại muốn mình có địa vị trong tâm trí của hắn, đây cũng là chuyện An Nặc xem thường nhất, tiếp tục như vậy, thời gian lâu dài người đàn ông đó nhất định sẽ cảm thấy chán ngán.

cho nên cô không muốn mình lúc nào cũng phải tỏ ra thanh cao, cô chỉ đem tấm lòng chân thật nhất thể hiện trước mặt người mình yêu, cũng nhất quyết không để cho những người đàn ông khác nhìn thấy biểu hiện này của mình, đây mới là loại tình cảm chung tình nhất.

Đáng tiếc Dương Thanh Mỹ không thể suy nghĩ như An Nặc, nếu như cô ta biết An Nặc luôn coi thường cái vẻ lúc nào cũng tỏ ra thanh cao nhưng ngu ngốc kia, không biết cô ta sẽ có tâm tình gì.

Trương Diệu tan việc về đến nhà liền nhìn thấy Dương Thanh Mỹ đang ngồi trên ghế salon trong phòng khách, cô cứ ngồi ôm con đôi mắt thất thần nhìn về phía trước không biết đang nghĩ cái gì. Đã hơn sáu giờ rồi, trong phòng bếp vẫn vắng ngắt, cơm cũng chưa nấu. Trương Diệu sợ hết hồn, hôm nay cô đưa con trai vào bệnh viện khám, nhìn biểu hiện của cô như vậy, không phải con trai mình đã xảy ra chuyện gì chứ?

vừa nghĩ như thế trong lòng Trương Diệu liền quỳnh lên, vội vàng chạy tới kiểm tra con trai trong ngực cô, nhìn gương mặt con hồng hào vẫn đang ngủ say, đáng vẻ rất khỏe mạnh, tâm tình hắn mới buồn lòng xuống một chút, lúc này mới mở miệng hỏi người phụ nữ đang ngăn người ra kia: "Thanh Mỹ? có chuyện gì sao? Em đang nghĩ gì thế?"

Dương Thanh Mỹ lúc này mới từ trong suy nghĩ của mình trở lại: "A Diệu, anh về rồi sao?"

"UHm, Sao em lại ngồi ở đây, đang suy nghĩ gì vậy? Hôm nay không phải đưa con đi bệnh viện khám sao, đứa bé không sao chứ?" Đứa bé mặc dù nhìn qua không vấn đề gì, nhưng Trương Diệu vẫn không yên lòng.

"A, đúng rồi, hôm nay em đến bệnh viện, bác sĩ nói con trai của chúng ta đã không còn vấn đề gì rồi, gần đây còn rất khỏe mạnh." Dương Thanh Mỹ nhớ lại tin tức tốt hôm nay, hướng về phía Trương Diệu dịu dàng cười cười.

Trương Diệu lúc này mới thực sự yên lòng, đưa tay đỡ lấy con trai trong lòng cô ôm vào trong ngực, dịu dàng nói: "Vậy sao em lại ngồi ở chỗ này ngăn người vậy? Con đã không sao rồi, em còn không vui chỗ nào sao?"

Dương Thanh Mỹ tựa vào bờ vai thân thuộc, nhẹ nói: "Con không sao, em đương nhiên rất vui mừng, làm sao có thể mất hứng đây? Hôm em ở bệnh viện có gặp Phó Quốc Hoa và An Nặc đi cùng với nhau."

"Phó Quốc Hoa và An Nặc đi chung với nhau? là sao? Anh ta đã trở lại rồi sao?" Trương Diệu không biết Phó Quốc Hoa trở về lúc nào, càng không biết hắn lại có quan hệ với An Nặc. Hắn khẽ đem Dương Thanh Mỹ kéo vào trong lòng, nhìn chăm chú vào mặt cô hỏi.

Dương Thanh Mỹ nhìn thấy phản ứng của hắn, thờ dãi một cái. "Đúng vậy. Hôm nay em ở bệnh viện lúc nhìn thấy hai người bọn họ cũng phản ứng y hệt như anh. Hai người bọn họ không chỉ đi cùng nhau, mà xem ra quan hệ của hai người còn rất tốt."

"Làm sao có thể, An Nặc cùng hắn sao có thể tiến tới với nhau, đừng nói là hắn từng ly dị, cho dù có chưa kết hôn, An Nặc cũng không thể coi trọng hắn." Trương Diệu căn bản không tin, lúc An Nặc còn làm việc cho hắn, đừng nói hắn từng vụng trộm khen ngợi ra ám hiệu với cô bao nhiêu lần, nhưng cô căn bản lúc nào cũng giả ngốc, đến ngay cả thư ký của hắn, cậu ta luôn tỏ thái độ chăm sóc cô như vậy, cô còn tỏ thái độ cự tuyệt rất rõ ràng. Nếu nói An Nặc không nhìn trúng thư ký của mình, muốn tìm một người đàn ông tài giỏi hơn, hắn còn có thể tin. Nhưng nói An Nặc coi trọng Phó Quốc Hoa thì hắn không thể tin được.

những lời này Trương Diệu cảm giác mình chính là nói thật, không có ý tứ gì đặc biệt, nhưng người nói vô tâm, người nghe có ý, Dương Thanh Mỹ liền tức giận, nói: "Anh có ý gì, cái gì mà hai người đó không thể đến với nhau, cái gì mà hắn không xứng cưới An Nặc, ý của anh có phải là em xứng đáng gả cho Phó Quốc Hoa còn cô ta thì không, phải không?"

Trương Diệu lúc này mới phản ứng được, mới nhớ ra Dương Thanh Mỹ là vợ cũ của Phó Quốc Hoa. Vợ vàng đèn bị nói: "cho nên anh trước đây không phải đã nói em gả cho hắn là nỗi uất ức lớn nhất của em sao."

Dương Thanh Mỹ tròn mắt nhìn hắn một cái, mới thôi. Nói tiếp: "Em hôm nay đưa con trai đi khám bệnh xong lúc chuẩn bị ra về đã nhìn thấy Phó Quốc Hoa ở cửa bệnh viện, em nghĩ nếu là anh ta đến khám bệnh thì đáng nhờ nên đến bệnh viện quân khu mới phải, tại sao lại ở nơi này, vừa lúc anh ta cũng nhìn thấy em, em nghĩ có lẽ nên thương lượng trước chuyện để con trai mình nhận anh ta làm cha nuôi, như vậy em mới không còn nợ hắn cái gì, quyết tâm làm mới tiến lên chào hỏi, ai biết đã thấy An Nặc đi tới, hai người còn tự nhiên nắm tay, An Nặc còn nói muốn sinh con cho Phó Quốc Hoa đây."

nghe vợ mình nói như vậy, Trương Diệu mới có chút tin, hai người đó thực sự có quan hệ qua lại sao. Hắn ngược lại cảm thấy tiếc cho An Nặc, nếu cô ấy chọn thư ký của mình còn tốt hơn nhiều lần. Dù sao cũng là người của mình, nói không chừng sau này có thể trợ giúp mình, lưu lại một nhân tài. Nghe Dương Thanh Mỹ nhắc đến chuyện cha nuôi. Liên hỏi: "Vậy em đã nói với anh ta để cho con trai mình nhận hắn làm cha nuôi chưa? Anh ta nói thế nào?"

So với chuyện An Nặc có quan hệ với Phó Quốc Hoa, hẳn quan tâm đến chuyện sau này có thể nhờ Phó Quốc Hoa hỗ trợ trong sự nghiệp hay không mới là điều quan trọng.

Dương Thanh Mỹ lại có suy nghĩ ngược lại với hẳn, không cảm thấy vấn đề nhận con nuôi này có quan trọng hay không. Vì vậy cô trả lời như việc này không còn liên quan đến mình nữa: "Còn chưa kịp nói thì An Nặc đã tới rồi, người ta còn muốn sinh cho anh ta mấy đứa con đấy, Cho nên anh ta còn cần phải nhận con nuôi sao. Em thấy cuộc sống của anh ta bây giờ không tồi, cũng không có đáng thương như chúng ta tưởng tượng, như vậy càng không phải hy sinh con trai mình, như vậy không phải tốt hơn sao?"

Trương Diệu nghe thấy cô nói như vậy liền nổi nóng, việc nhận cha nuôi là do chính cô đề xuất, chuyện lót đường cho sự nghiệp sau này hẳn cũng đã tính toán xong, nếu như con trai hẳn không được nhận cha nuôi, vậy không phải là để cho hẳn nhìn miếng thịt ngon đã dâng đến tận miệng rồi còn rơi mất hay sao?

"Không Được, phải nhận." Trương Diệu tức giận đứng lên, quên mất luôn phải dịu dàng với Dương Thanh Mỹ, giọng nói còn rất cứng rắn cùng tức giận, khiến Dương Thanh Mỹ nghe xong về mặt cứng đờ.

"Tại sao phải nhận, em lúc đầu nghĩ hy sinh con trai mình để nó nhận anh ta làm cha nuôi, là vì sợ hẳn không đứng dậy được, em lại cảm thấy tội lỗi, nhưng giờ cuộc sống của anh ta đã ổn định rồi, không cần chúng ta đồng tình. Còn muốn con chúng ta nhận cái người không có tương lai kia nhận cha nuôi làm gì." Dương Thanh Mỹ cự tuyệt cũng rất lưu loát, nhất định không để cho con trai mình chịu thiệt.

nhìn Dương Thanh Mỹ cái gì cũng không hiểu nhưng chuyện gì cũng muốn can thiệp, hẳn cảm thấy rất tức giận, nhưng lại không muốn cãi nhau với cô, không thể làm gì khác hơn là nói ra sự thật: "Phó Quốc Hoa hiện tại đã thăng cấp lên Thượng Tá, về sau nói không chừng còn có thể thăng cấp nữa, trước kia hẳn không là gì, nhưng bây giờ đã được điều về tỉnh rồi, vậy coi như là mạng lưới liên lạc, không chừng về sau có thể là người lót đường cho con trai của chúng ta đấy."

Dương Thanh Mỹ bị lời nói của Trương Diệu chấn áp: "Hắn lên chức?" Không đợi Trương Diệu trả lời, nhưng nhìn ánh mắt của chồng cô cũng biết đây là sự thật. Vừa nghĩ tới hẳn lên chức cô lại nghĩ đến lúc gặp hẳn ở bệnh viện. Cô lại càng thấy ghét An Nặc thêm. Quả nhiên cô ta đúng là con cáo già. Những thứ khác không nói tới, hôm nay lại thêm một chuyện, ban đầu lúc cô ở cùng Phó Quốc Hoa luôn phải chịu khổ, hiện tại thế nào, hiện tại cô rời Phó Quốc Hoa đi, hẳn liền thăng chức bên cạnh cũng có người khác, mà người đó lại là An Nặc.

không phải là cô hối hận, dù sao cô cũng không thích Phó Quốc Hoa, không thích hẳn ở điểm nào, có thể trở lại với Trương Diệu là chuyện hạnh phúc nhất. Nhưng cô chính là không thích Phó Quốc Hoa cùng An Nặc ở chung một chỗ, hẳn sao có thể quên ngay lúc cô rời đi hẳn đã phải chịu bao nhiêu đau khổ. Càng nghĩ lại đáng về của hẳn chiều nay khi đi cùng An Nặc, cô lại càng tức giận, giờ trong đầu cô dừng nói là áy náy, mà còn nghĩ Phó Quốc Hoa là một người vong ân phụ nghĩa, cô mới quay người lại hẳn đã cùng với người phụ nữ khác tay trong tay, hẳn tại sao lại không nhớ rõ, cô đi theo hẳn chịu biết bao nhiêu khổ sở chứ.

tôi thiếu cũng nên nhớ cô là người tài giỏi đến đâu.

nhìn Trương Diệu vẫn bình tĩnh nhìn mình, cô biết anh sợ cô nghe được chuyện Phó Quốc Hoa lên chức cô sẽ hối hận, anh thật ngốc, sao cô có thể hối hận được, lần này cô coi như đã nhìn thấu cách làm người của hẳn ta, thay đổi thất thường, vong ân phụ nghĩa, cô quả thực may mắn khi bỏ hẳn trở về với Trương Diệu.

Sợ A Diệu đau lòng vì sợ cô phát hiện ra Phó Quốc Hoa thăng chức mà hối hận, vì vậy cô kiên định đi tới, dựa vào trong ngực anh. Để chứng minh mình không hối hận. Sau khi xác định lại tình cảm, hai người bọn họ lại bắt đầu thương lượng chuyện để con trai mình nhận Phó Quốc Hoa làm cha nuôi.

Lần này mục tiêu của hai người đã đồng nhất, chính là vì tiền đồ của con trai và sự nghiệp phát triển của Trương Diệu mà chuyện nhận con nuôi này nhất định phải thành, bởi vì Dương Thanh Mỹ cảm thấy Phó Quốc Hoa nợ cô, để cho cô đi theo hẳn chịu nhiều khổ sở, lại vong ân phụ nghĩa nhanh như vậy. Đã có lẽ thăng khí hùng (lý do chính đáng), hai người có ý nghĩ xấu xa lại dần cảm thấy đây là chuyện vô cùng quang minh chính đại.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Ai bận việc này

Sau khi bàn xong kế hoạch tiếp theo, Dương Thanh Mỹ mới an tâm nhiều hơn, việc này cũng không cần quá gấp gáp, chỉ cần Phó Quốc Hoa có chỗ dụng là được, dù sao con trai vẫn còn nhỏ, sự nghiệp A Diệu cũng đang phát triển không tệ, cho nên thêm găm thêm hoa loại chuyện như vậy làm lúc nào cũng không có vấn đề gì, chỉ cần có thể thêm vào là được.

Buông xuống chuyện này, Dương Thanh Mỹ ngược lại nhớ lại chuyện khác, cô vốn là người luôn có chủ tính từ trước, từ nhỏ muốn làm cái gì nhất định sẽ đem hết toàn lực đi làm, giống như cải thiện lý lịch của bản thân, cô ngay cả chuyện gả cho người mình không yêu cũng giám làm. Cô luôn là người kiêu ngạo, giờ lại xuất hiện một An Nặc không biết từ đâu chui ra, khiến cho lòng tự ái của cô bị chà đạp nặng nề, mặc kệ so về bất kỳ phương diện nào cô cũng không bằng An Nặc. Mặc dù cô không muốn thừa nhận, nhưng đây đúng là sự thật.

Dương Thanh Mỹ không muốn chịu thua, bằng mọi cách cô phải vượt qua An Nặc, thấy An Nặc ở trong bệnh viện được mọi người tôn trọng, như cá

gặp nước. Cô cũng muốn tạo nên sự nghiệp của riêng mình, để cho mọi người có thể nhìn thấy, cô không hề thua kém An Nặc ở điểm nào.

Trong suốt mấy ngày, cô luôn suy nghĩ mình có thể làm được những gì. Cô trước kia nếu không đi học, toàn bộ thời gian còn lại là ở đồng ruộng, làm việc. Sau khi theo Trương Diệu một thời gian ngược lại có chút mưa dầm thấm đất học được chút chuyện buôn bán, quen thuộc nhất với cô lúc này chính là chuyện làm ăn. Người có công lớn trong chuyện này là Trương Diệu, mặc dù cô đối với chuyện trên thương trường không có hứng thú gì, nhưng bởi vì cô đã gắn bó với A Diệu một đoạn thời gian thấy anh vì công việc mà cực kỳ bận rộn, anh mỗi ngày đi từ sáng sớm đến tối tịt mới về, nên anh luôn tự trách mình đã không làm tròn trách nhiệm với cô. Vì vậy buổi tối mỗi ngày, anh luôn tìm cách chọc cô vui vẻ, còn đem chuyện công việc ra kể cho cô nghe. Mặc dù là vì muốn chọc cô vui vẻ, nhưng Trương Diệu chính là người tuổi trẻ tài cao, những chuyện anh kể bao hàm không ít đạo lý, cô cũng thu được lợi ích không nhỏ. (tuồng bờ)

Nếu như cô đứng lên kinh doanh, lại có Trương Diệu ở một bên hỗ trợ, không biết kết quả sẽ như thế nào, nếu như sự nghiệp của cô thành công, đến lúc đó cô có thể vượt trước An Nặc rồi, cũng sẽ làm cho chồng mình nhìn xem năng lực của cô so với An Nặc cũng không kém là bao.

Nhưng phải buôn bán cái gì đây, cô từ nhỏ đã không có hứng thú đặc biệt với đồ gì, cũng không có sở trường gì, chỉ là dáng dấp của cô xinh đẹp, hơn nữa đặc biệt chú ý đến cách ăn mặc, cho nên ở trước những ánh mắt hâm mộ, ghen tỵ của mọi người mới nuôi thành một chút kiêu ngạo. Nghĩ đến ăn mặc, đúng vậy!, ý tưởng chợt lóe lên. Từ nhỏ cô đã chú ý đến cách ăn mặc của bản thân, mặc dù thời điểm đó quần áo cũng chỉ có vài bộ, màu sắc cũng chỉ có mấy loại, nhưng cô vẫn biết cách mặc làm sao cho đẹp mắt. Hơn nữa, hiện tại cái cách mở cửa, cách ăn mặc của mọi người cũng đa dạng hơn xưa, đặc biệt là người thành phố, không chỉ về kiểu dáng, mà màu sắc cũng khác nhau, phụ nữ nào chả thích ăn diện. Thật vất vả mới không phải xếp hàng mua vài vốc quần áo, giờ người nào có chút tiền dư đều không phải sẽ đầu tư vào quần áo sao.

Không thể không nói, nữ chính thì vẫn là nữ chính, nhà biên kịch luôn luôn mở ra cho nàng một con đường lát vàng và trải đầy hoa. Để cho cho nữ chính gây dựng sự nghiệp phát triển, không chỉ có vậy, còn cho cô mở ra một nhãn hiệu của riêng mình, và nhãn hiệu này càng ngày càng nổi tiếng.

Chỉ là tên của nhãn hiệu cũng chỉ có một mình cô biết nguyên nhân. Nhãn hiệu thời trang của cô là “Thanh Mỹ”. Dĩ nhiên, cô sẽ không nói cho bất luận ai biết tên nhãn hiệu là lấy tên của cô, mà nguyên nhân khiến cô chọn tên đó chính là để áp chế An Nặc, còn muốn rất nhiều người biết đến cô, thỏa mãn hư vinh của cô.

Sau khi Dương Thanh Mỹ thương lượng với Trương Diệu, Trương Diệu ngược lại rất ủng hộ, công việc của hắn ngày càng bận rộn không có nhiều thời gian quan tâm đến cô, hiện tại cô có việc muốn làm rồi, không phải là bán quần áo thôi sao, hắn sẽ mở cửa hàng cô cô, cũng chỉ là một cửa hàng nhỏ mà thôi, chuyện này hắn có thể dư sức làm.

Thời gian này Dương Thanh Mỹ đang vui mừng tập trung mở tiệm quần áo của mình. Thanh Mỹ cảm thấy ngày cô đem An Nặc giẫm đạp dưới chân mình gần ngay trước mắt rồi. Nghĩ tới An Nặc bị người khác nói cô ta không bằng mình sẽ có bao nhiêu buồn bực, còn cô sẽ có bao nhiêu vui vẻ.

Chỉ là An Nặc lại không thêm quan tâm đến chuyện đó. Cô không có việc gì rảnh rỗi lại ngồi viết thư cho Phó Quốc Hoa, nói với anh mỗi ngày cô làm những gì, trong bệnh viện bệnh nhân nào lại muốn giới thiệu đối tượng cho cô..., sau đó hỏi anh có nhớ cô hay không. Cuối cùng nói cho anh biết cô nhớ anh, muốn hôn anh.

Lúc nhân viên đưa thư tới cho Phó Quốc Hoa hắn đang trên sân huấn luyện, nhận được thư về mặt của hắn vẫn không có một chút biểu hiện nào, rất bình tĩnh đem thư bỏ vào trong túi áo, ai cũng không thấy hắn lúc nhìn thấy lá thư xinh đẹp là đáy mắt lóe lên một nụ cười thần nhiên.

Trở về phòng, Phó Quốc Hoa không kịp chờ đợi mở lá thư. Thấy cô kể chuyện mỗi ngày cô làm gì, kể lại rất chi tiết khiến hắn giống như đang ở trước mặt cô vậy, thấy cô nói có bệnh nhân nào đó lại muốn giới thiệu đối tượng cho cô, hắn đã cảm thấy cô gái bé nhỏ không biết trời cao đất rộng kia nhất định là cố tình khiêu khích hắn, hắn hận không được bế cô tới đây đánh một trận vào mông của cô. Nhưng hắn cũng rất lo lắng nếu thật sự có tên đàn ông khác quần lấy cô, hắn hận không được đứng ở bên người cô đánh đuổi tất cả những người dám có chủ ý với cô. Cuối cùng thấy cô nói muốn hôn hắn, hắn liền không nhịn được nghĩ đến đôi môi mềm mại của cô, cảm giác khi ngậm nó trong miệng, vừa nghĩ tới cả người liền nóng như bị lửa đốt, huyết dịch như có xu hướng tụ tập xuống thân dưới. Phó Quốc Hoa đỏ mặt, gấp bức thư lại để sang một bên, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Phó Quốc Hoa nhận được thư, trong đầu lúc nào cũng suy nghĩ đến An Nặc. Mà An Nặc, trong kỳ nghỉ phép về nhà lại vì tương lai hạnh phúc của hai người mà chuẩn bị mở một phòng khám.

Vì lịch học bận rộn nên An Nặc không thể ở lại lâu, ngay mai cô phải trở lại rồi. Buổi tối sau khi người nhà giúp cô dọn dẹp xong, ăn cơm tối mọi người liên lời kéo An Nặc mỗi người một câu trò chuyện với cô.

“Nhị Nha, lần này ở khu vực gặp nạn cứu trợ như thế nào?” Mẹ An Nặc hỏi, thật ra thì đây là lần đầu về nhà từ sau khi cô đi cứu trợ ở khu vực bị lũ lụt, không phải là vì muốn chăm sóc Phó Quốc Hoa mà không trở về, mà còn là vì cô thật sự không được nghỉ ngơi quá hai ngày để có thể trở về thăm người thân. Cho nên mãi đến lúc này mới có thời gian trở về, mọi người dĩ nhiên đều quan tâm xem cô ở khu vực chịu nạn có phải chịu khổ hay không, có gặp phải nguy hiểm gì không.

Đây chính là cơ hội để cô nhắc tới Phó Quốc Hoa trước mặt người nhà, vì vậy cô liền nhân cơ hội này nói: “Lúc con đến khu vực gặp nạn đã gặp anh Quốc Hoa, anh ấy bây giờ đã lên chức đại đội trưởng, cũng chính là người chỉ huy vụ cứu tế lần này. Có anh ấy chăm sóc nên con không có sảy ra vấn đề gì.”

Mẹ An Nặc gật đầu một cái: “Chuyện này mẹ cũng đã nghe Thím con nói. Quốc Hoa là một đứa bé đáng hoàng, con gặp được nó thì ta cũng yên tâm, khẳng định con sẽ không phải chịu thua thiệt gì.”

An Nặc vừa nghe, không ngờ mẹ cô có thể đoán được điểm này, cô thật sự là không bị thua thiệt gì, mà ngược lại chiếm được tiện nghi của người ta rồi, phía nói có người chịu thiệt, vậy khẳng định chính là Phó Quốc Hoa không thể nghỉ ngơi.

An Nặc mắt đảo hai vòng: “Mẹ, mẹ thân anh Quốc Hoa là người như thế nào?”

Mẹ An Nặc mở miệng: “Nó rất đàng hoàng, cũng có thể chịu khổ.” Cha cô chen vào một câu: “Ta thấy đứa trẻ này cũng rất có lòng trách nhiệm, lại cầu tiến. Con xem người ta trẻ tuổi như vậy đã lên chức đại đội trưởng, xem ra đã phải chịu không ít khổ sở.”

An Nặc nghe ba mẹ cô đánh giá, xem ra họ đối với Phó Quốc Hoa có ấn tượng cũng không tệ lắm, nhưng coi như không tệ, cô cũng phải dùng chiến thuật đi đường vòng. Dù sao mình cũng là con gái yêu của họ, Phó Quốc Hoa lại vừa ly dị. Nếu nói thẳng với người nhà, nhất định sẽ bị phản đối, ba mẹ cô mặc dù thấy Phó Quốc Hoa được, nhưng nếu như muốn cho anh làm con rể, như vậy chắc chắn sẽ không được. Cái thời đại này, người có thể tiếp nhận người vừa ly dị lấy con gái yêu của mình, chắc không có nhà nào đồng ý.

“OH, đúng rồi, con lần này gặp anh Quốc Hoa..., con còn gặp Dương Thanh Mỹ ở trong bệnh viện đó.” An Nặc nhìn mọi người quanh bàn, lại ném ra một câu.

Những lời này mặc dù ngắn, nhưng lại thành công khiến mọi người tò mò, đặc biệt là chị dâu của cô, là một người vô cùng thích những chuyện bát quái.

“Cô ta đến bệnh viện của em làm gì?” An Nặc nhìn chị dâu nổi lên tính tò mò cũng không hề chặn lại, trực tiếp mở miệng trả lời.

“Mang thai, đến bệnh viện em sinh.” An Nặc trả lời rất bình tĩnh.

“Thật là một đứa không biết xấu hổ, Quốc Hoa đã đau khổ vì cô ta biết bao nhiêu, vậy mà cô ta tốt rồi, bỏ đi với gian phu, giờ còn sinh con cho tên gian phu đó nữa. Nếu không phải do cô ta Quốc Hoa đến bây giờ liên cái gia đình cũng không có thành sao?.” Chị dâu An Nặc khinh bỉ mắng Dương Thanh Mỹ, An Nặc cũng cảm thấy chị ấy không nói sai.

An Nặc gật đầu một cái tán thành quan điểm của chị dâu: “Đúng vậy, anh Quốc Hoa để bây giờ vẫn chưa tái hôn, không biết mẹ anh ấy có vội hay không?”

“Gấp, sao có thể không vội đây? Nghe nói thím ấy đã bắt đầu chọn mới khác cho cậu ta rồi, có thể là bởi vì đã xảy ra chuyện trước, nên lần này thím ấy chọn lựa rất kỹ lưỡng.” Nghe câu hỏi này của An Nặc, mẹ cô biết khá rõ chuyện liền mở miệng nói.

An Nặc nghe đến đó liền thất thần, vì muốn người nhà có thể chấp nhận Phó Quốc Hoa mà cô quyết định đi đường vòng, trước tiên để người nhà có ấn tượng tốt về anh, những thứ khác chỉ có thể đề đến về sau hãy nói, tóm lại trước khi Phó Quốc Hoa về quê, cô còn có thời gian đem chuyện mình thích anh truyền thụ lại với người nhà. Quá cấp thiết sẽ khiến cho người nhà hoài nghi.

Chỉ là không ngờ được, mẹ của Phó Quốc Hoa lại đang ráo riết tìm đối tượng cho anh, không biết anh đã gặp qua người nào hay chưa, có động lòng hay không. An Nặc nghĩ, lần sau nếu gặp anh, nhất định phải tra hỏi cho cẩn thận. Chỉ là cô vẫn còn có chút tính táo. May nhờ cô xuống tay sớm, hiện tại Phó Quốc Hoa có thể được tính là cây đã có chủ rồi. Coi như xếp đối tượng cho anh có khá hơn nữa, chỉ cần cô không cho phép anh nhìn là được.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Lá thư An Nặc gửi cho Phó Quốc Hoa cũng đã được hai tuần lễ, cũng sắp đến ngày nghỉ phép rồi, thời gian nghỉ cụ thể vẫn chưa được tiết lộ, nhưng lần nghỉ này hẳn đã quyết định đến gặp bố mẹ An Nặc, dù sao Chủ tịch Mao cũng đã nói qua muốn kết hôn thì phải dùng hết mọi biện pháp, kể cả phải giờ trò lưu manh. Cho nên nhiệm vụ chính của lần nghỉ phép lần này chính là khiến bố mẹ An Nặc tiếp nhận mình, đây là một nhiệm vụ khó khăn, tốt nhất nên bắt tay vào làm từ sớm. Hôn nữa hẳn cũng đã nhắn tin về nhà, mẹ hẳn cũng không phản đối, nếu có phản đối thì đại khái chính là vì An Nặc là một cô gái quá tốt.

An Nặc nhận được tin này cảm thấy rất vui, từ trong thư có thể thấy được Phó Quốc Hoa thật lòng thật dạ muốn kết hôn với cô, thái độ còn vô cùng thành khẩn, đặc biệt cuối cùng anh còn nói cho cô biết, anh cũng rất muốn cô. Không biết vì sao, chỉ mấy chữ ngắn ngủi này đã đủ khiến An Nặc cảm thấy như miệng anh đang ở sát lỗ tai cô không ngừng phả ra những hơi thở nóng rực khiến cả người cô cũng nóng lên.

An Nặc lúc này mới giật mình, cô quả thực rất nhớ anh, muốn gặp anh ngay lúc này, cất bức thư đi, cô nghĩ, không biết thời điểm cô xuất hiện ở trước mặt anh, anh sẽ có phản ứng gì.

Tính toán xong, sáng chủ nhật An Nặc từ nhà trọ bệnh viện lên đường, xách theo bọc lớn bọc nhỏ, trong túi xách chứa một ít đồ dùng cần thiết, đồ ăn vặt, thịt bò khô, vốn còn muốn mang theo một ít trái cây, nhưng do cái túi đã quá nặng, lại không bỏ vào được bao nhiêu, cho nên đành để lại.

Khoảng trưa hôm đó An Nặc đến cửa quân khu, từ bệnh viện đến quân khu cũng bằng khoảng đoạn đường từ đó về đến nhà ở quê, nhưng đoạn đường đi không cực khổ như vậy. Nhìn hai lính trinh sát cao lớn đứng gác cổng, An Nặc vừa đến gần, lính trinh sát liền làm tư thế cản đường, hỏi cô muốn thăm ai.

An Nặc nhìn hai anh lính thân thiện cười, ý bảo cô không có ý muốn xông vào, sau đó mở miệng: “Tôi tìm Phó Quốc Hoa, ở doanh đoàn ba.”

Lính trinh sát ngạc nhiên nhìn cô, nhìn An Nặc chắc chỉ chừng tầm 20 tuổi. Liên cho rằng cô là em gái của Phó Quốc Hoa. Đúng là kinh ngạc, dù thế nào cũng không nghĩ ra Phó Quốc Hoa lúc nào cũng có bộ dáng nghiêm nghị kia lại có một cô em gái xinh đẹp như vậy.

Cũng không thể trách người lính đó, An Nặc lúc này đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, dưới mặc quần âu màu xanh dương nhạt còn đóng thùng nữa, nhìn rất gọn gàng trẻ trung, cũng không lộ rõ hết đường con ra để cho người khác cảm thấy không đứng đắn. Chân mang một đôi giày thể thao trắng. Trên lưng đeo cái balo to, nhìn qua giống như một học sinh.

Hơn nữa gương mặt cô lúc này không khác với gương mặt kiếp trước là mấy, chỉ khác ở điểm trước đây cô là một nữ minh tinh xinh đẹp kiều ngạo, trên người mang theo hơi thở xa cách, nhưng bây giờ cô đã thu lại loại phong cách đó, trọng sinh sống ở thời đại này một thời gian, trên người lại có thêm một loại hơi thở khiến người khác an tâm. Tóc được buộc gọn ở phía sau, làm nổi bật lên gương mặt trái xoan, lúc cười còn để lộ hai má nún đồng tiền, cộng thêm ánh mắt linh động, chỉ cần nhìn qua một lần thì không thể không thích cô.

An Nặc đăng ký xong, lính trinh sát liền gọi cho Phó Quốc Hoa ra ngoài nhận người, còn An Nặc đứng ở cổng chờ anh. Bởi vì kỷ luật trong quân đội rất nghiêm ngặt, anh lính trinh sát rất muốn làm quen với cô, nhưng lại không dám làm trái quy định, bọn họ không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể len lén hướng về phía An Nặc cười khúc khích. An Nặc nhìn dáng vẻ hai anh lính gác cổng như vậy cũng không nhìn được cong cong khóe miệng. Nụ cười này của An Nặc khiến hai anh lính thụ sủng nhược kinh (được quan tâm mà giật mình hãi (>.<)), càng cố gắng lấy lòng An Nặc.

Phó Quốc Hoa lúc đi ra thấy hai trinh sát gác cổng đang hướng về tiểu cô nương nhà hán nháy mắt ra hiệu, tâm tình của hán trong nháy mắt liền hạ xuống, nhưng lại không thể hướng tức giận về phía An Nặc, không thể làm gì khác hơn là hướng cơn tức giận lên trên người hai lính trinh sát.

Hai anh lính tội nghiệp vẫn không biết chuyện, thấy lãnh đạo đến liền đứng thẳng chài, cô gắng lấy lòng lãnh đạo anh trai của cô gái xinh đẹp này.

An Nặc thấy Phó Quốc Hoa đi tới cô chỉ muốn ngay lập tức chạy vọt tới trong ngực anh, chỉ là biết trong trường hợp này nhất định là không được, đây là hành động miệt thị quân uy. Cũng không thể kéo tay anh, đây là biểu hiện không nghiêm túc. Bình thường cô làm như vậy, nũng nịu một chút còn chưa tính, nhưng bây giờ đang trong quân đội. Có nhiều người quan sát như vậy, cô cũng không dám để anh mất mặt.

An Nặc không biết bày tỏ cảm xúc của mình lúc này thế nào, cô chỉ biết hướng về anh cười, Phó Quốc Hoa nhìn bộ dạng giả ngu của cô, chuyện tiểu cô nương nhà hán vừa hấp dẫn ánh mắt của những tên đàn ông khác cũng lập tức bay khỏi đầu.

Đưa tay tiếp nhận túi đồ của cô, hán mất liền nhìn thẳng đi vào trong, An Nặc cũng liền trái một bước phải một bước đi theo anh.

Mới vừa vào phòng nghỉ được phân riêng cho anh, An Nặc nhìn bóng lưng anh nghiêm chỉnh giúp cô cất túi đồ. Lập tức từ phía sau nhào tới ôm cổ Phó Quốc Hoa, cả người dính vào tấm lưng thẳng tắp của anh: “Có nghĩ đến em không?”

Cô cắn lỗ tai anh hỏi

Cảm thấy tấm lưng cứng ngắc dần mềm xuống, trong lòng cô cười trộm, người đàn ông này vẫn còn tinh khiết như vậy, lâu như thế mà vẫn chưa quen được.

Cảm thấy thân thể mềm mại nhỏ bé của cô dán vào người mình, muốn đem cô chuyển đến phía trước. Nhưng An Nặc nhất quyết ôm lấy cổ hán không thả, cái miệng nhỏ nhắn cũng dính vào trên lỗ tai hán hôn nhẹ.

Phó Quốc Hoa bất đắc dĩ, lên tiếng: “Xuống.”

An Nặc vẫn như cũ nằm trên lưng anh, ha ha cười ra tiếng: “Không xuống, em muốn anh công em”

Phó Quốc Hoa hết cách với cô, tuổi nhỏ tốt ở chỗ chính là An Nặc tùy chỗ có thể cùng anh làm nũng ăn vạ, còn không lo bị anh ghét. An Nặc trên lưng Phó Quốc Hoa không ngừng trêu chọc anh, hướng tới cổ anh hôn nhẹ, để cho lòng anh ngứa ngáy khó nhịn, nhưng lại không thể đụng tới cô.

Phó Quốc Hoa muốn trị An Nặc có hàng trăm loại phương pháp, đơn giản và hữu hiệu nhất chính là lôi kéo cánh tay nhỏ bé của cô rồi ném qua vai, còn sợ cô không ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ? Nhưng Phó Quốc Hoa không làm vậy được. Trầm mặc suy nghĩ một chút, sau đó xoay người, lúc đầu An Nặc còn không biết anh muốn làm gì, nhưng thấy ăn bỏ rơi người trên lưng đi đến giường ngồi xuống, thấy phản ứng của anh như vậy An Nặc liền bỏ tay ra.

Phó Quốc Hoa vẫn ngồi yên trên giường, khép ánh mắt nhìn cô, An Nặc nghĩ thầm, người này cũng quá tặc rồi. Chỉ là cô cũng không kháng nghị, lật người đứng lên, lại hướng tới trên đùi anh ngồi xuống đối diện ôm cổ anh, ở khóe miệng anh hôn một cái, rõ ràng cười lại giả vờ giọng hung ác nói: “Nói, có nhớ em không?”

Không biết vì sao, An Nặc lại đặc biệt thích những hành động thân mật cùng anh, đặc biệt là cảm giác ở trong ngực anh, giống như cảm giác lúc cô còn nhỏ ở trong cô nhi viện, từng ảo tưởng được ba mình ôm vào trong ngực. Trước kia không có ba, cho đến khi cô trưởng thành cũng không cảm nhận được cảm giác này.

Sau khi sống lại ở kiếp này, mặc dù có ba nhưng lúc trọng sinh thì thân thể này đã lớn, nằm sắp vào trong ngực ba cũng không thích hợp. Nhưng Phó Quốc Hoa có thể thỏa mãn tâm nguyện này của cô. Kể từ lần đầu tiên anh ôm cô, cô liền thích cảm giác này. Dáng người cô nhỏ nhắn nằm trong lòng ngực rộng lớn của anh, nghe hơi thở của anh, nghe tiếng tim đập của anh, cảm giác như thế khiến cho cô không khỏi an tâm. Từ cảm giác giống như đang trong lòng ba của mình, cô còn bắt chợt kích động muốn hôn anh. Chính cảm giác này cũng làm cho An Nặc quyến luyến không dứt.

Phó Quốc Hoa nghe cô cố làm giọng nói hung ác, hai tay thuận thế ôm ngang hông cô, hông của cô rất nhỏ chỉ hai bàn tay là có thể cầm, không biết thường ngày cô ăn cái gì, một chút thịt cũng không có, nhìn bộ ngực của cô một chút, mặc dù địa phương đó trở mã cũng không tệ lắm.

“Em có nhớ anh không?” Âm thanh trầm thấp ở bên tai cô vang lên, ngẩng đầu nhìn gương mặt nghiêm túc của anh, cảm giác như đang thảo luận một vấn đề nào đó quan trọng vậy.

“Em hỏi trước, Anh trả lời em đi.” An Nặc tựa vào trên ngực anh làm nũng.

Nói hết lời này chờ một lúc lâu cũng không thấy âm thanh đáp lại, An Nặc kỳ quái ngẩng đầu nhìn anh, Phó Quốc Hoa đang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt cô chấp cảm giác như nhất định phải nghe được câu trả lời của cô mới thôi.

Với ánh mắt này An Nặc chỉ có thể gờ hai tay nhận thua: “Nhớ, nhớ, mỗi ngày đều nhớ, nơi này cũng nhớ.” An Nặc ngồi thẳng lên dựa vào trán anh. “Nơi này cũng nhớ.” Cô kéo tay anh đặt ở ngực mình.

Thấy động tác của An Nặc, Phó Quốc Hoa ánh mắt hiện thoáng qua hài lòng cùng vui vẻ. Nhìn chăm chăm cô cười đến cong khóe mắt rồi hôn lên môi của cô, dùng hơi thở lửa nóng và sự nhiệt tình nói cho cô biết hắn cũng rất muốn cô.

Cảm nhận được sự nhiệt tình của Phó Quốc Hoa, An Nặc cũng ra sức đáp lại anh, tay vòng trên cổ anh dần xiết chặt. Phó Quốc Hoa hôn không hề có kĩ xảo hay quy luật gì, chính là dựa vào trực giác ở trên môi của cô gặm, hút lấy, đầu lưỡi đưa vào trong miệng của cô giống như cuồng đạo càn quét, điên cuồng khiến An Nặc không nhịn được bật ra tiếng rên rĩ. Cảm nhận được sự điên cuồng của anh, An Nặc cũng dùng nhiệt tình giống như vậy đáp lại. Hai tay nhỏ bé từ cổ trượt xuống eo của anh, dùng sức kéo quần áo anh, bàn tay lạnh lẽo dính vào trên da thịt như lửa nóng của anh. Sờ lên cơ bụng săn chắc nhiều đàn hồi khiến cô muốn ngừng mà không ngừng được. Tay nhỏ bé ở cơ bụng sáu múi xoa nắn, xoa chán rồi lại tiến lên ngực của anh, mò tới hai điểm nhỏ, bàn tay không thành thật còn ở đó dùng móng tay gầy gầy, véo...đến khi cảm thấy nó hơi đứng thẳng, cô hài lòng dùng ngón tay mảnh khảnh tiếp tục kẹp lấy nó.

Ngồi trong ngực Phó Quốc Hoa, cô cảm nhận được địa phương dưới mông mình càng ngày càng nhô ra, cô đang suy nghĩ tay của mình có muốn trượt xuống hay không, có thể hù anh một trận hay không, thì lúc này Phó Quốc Hoa lại rời khỏi đôi môi của cô. An Nặc nhìn anh một cái, đang chuẩn bị kéo đầu anh xuống để tiếp tục, nhưng anh lại đem bàn tay đang làm loạn của cô kéo xuống rồi ôm chặt lấy cô, không cho cô tiếp tục tác quái: “Đừng động, cứ như vậy để cho anh ôm một lúc.”

Nhìn nét mặt anh cố gắng nén dục vọng, An Nặc cảm thấy anh đáng yêu không chịu được. Còn sinh ra một loại kích động muốn đẩy anh ra tiếp tục vuốt ve. Chỉ là hiện tại không có cách nào áp dụng, chỉ đành đợi đến sau này vậy. Cô liền thuận theo tựa vào trong ngực anh, tránh lại tiếp tục hành hạ anh.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

“Anh nói xem, nhờ ba em không đồng ý thì phải làm sao?” An Nặc dựa vào lòng Phó Quốc Hoa hỏi.

“Anh sẽ nghĩ biện pháp.” Phó Quốc Hoa mặt trầm tư.

“Biện pháp gì?” An Nặc hỏi tới. “Đến lúc đó em sẽ biết, đừng lo lắng.” Đây coi như là cam kết giữa hắn với cô.

Thật ra An Nặc cũng không quá lo lắng, bởi vì Phó Quốc Hoa trong cảm nhận của cô vẫn luôn là người đáng tin cậy, cũng có thể do nguyên nhân cô yêu anh, mà cô chưa bao giờ cảm thấy anh không xứng với cô, hơn nữa anh còn hơn cô rất nhiều là đẳng khác. Ba cô là một người hiểu chuyện, mặc dù Phó Quốc Hoa tuổi hơi lớn một chút, nhưng ở thời đại này như vậy là không xứng đôi.

Hai người cứ ngồi chung một chỗ như vậy, không cần nói gì, nhưng vẫn có thể cảm thụ được không khí ấm áp.

Lính trong quân doanh nghe nói Phó Quốc Hoa có người đến thăm, hết cả buổi chiều Phó Quốc Hoa dẫn An Nặc đi thăm nhưng nơi có thể đi, để cho cô có thể hiểu đại khái tình hình trong quân doanh, tất cả binh lính trong doanh đều chú ý đến cô gái xinh đẹp đang đi phía sau đại đội trưởng, còn đặc biệt chạy đến báo cáo với chính ủy. Chính ủy nghe được chỉ liếc mắt một cái: “Đẹp hơn nữa cũng không đến lượt các anh, nghe rõ chưa.”

Mặc dù mọi người không có được tin tức xác thật, nhưng mọi người trong quân doanh đều truyền tai nhau, cô gái xinh đẹp đó chính là em gái của đại đội trưởng. Cái lời đồn đại không thiết thực này cho đến buổi chiều Phó Quốc Hoa dẫn An Nặc đến phòng ăn mới nghe được.

Đến bữa ăn, Phó Quốc Hoa dẫn An Nặc đến phòng ăn, đi ngang qua mọi người đều chào một tiếng “Chào đại đội trưởng.” Rồi hướng về phía An Nặc lộ ra những ánh mắt hứng thú. Chỉ là Phó Quốc Hoa chưa mở lời giới thiệu, bọn họ chỉ là cấp dưới dĩ nhiên không dám mở miệng hỏi thăm. Cho nên cũng chỉ có thể tò mò nhìn.

Sau đó từng đoàn từng đoàn trưởng cùng chính ủy hướng phía Phó Quốc Hoa cùng An Nặc đi tới, truyền ánh mắt cho nhau, thật không ngờ em gái Phó

Quốc Hoa lại xinh đẹp như vậy. Mấy người đó tiến tới, Phó Quốc Hoa thấy bọn họ nhìn An Nặc với ánh mắt hứng thú liền đem từ không hoan nghênh hiện lên trên mặt.

Đối diện với mấy người cùng cấp bậc, bình thường Phó Quốc Hoa đều cùng bọn họ cười giỡn. “Đội trưởng, đến ăn cơm sao?” Đứng ở chính giữa, chính ủy mở miệng. Mặc dù đối với Phó Quốc Hoa về mặt đùa giỡn, nhưng lại hướng về An Nặc với thái độ nghiêm chỉnh nói: “Xin chào, chúng tôi đều cùng là đội trưởng, tôi tên là Tề Diệp.” Hai người bên cạnh cũng lần lượt mở miệng, “Xin chào, tôi tên là Lôi Tuấn.” “Xin chào, tôi tên là Dương Siêu.”

Phó Quốc Hoa coi như đã nhìn ra, mấy người này chạy đến đây chính là muốn làm quen với cô gái nhỏ nhà hân. Bọn họ đến đây ăn cơm sao? Hân còn chưa trả lời, mấy người đó đã hướng về phía sau hân giới thiệu bản thân rồi. Nghiêm nghị nhìn lướt qua ba người. Còn nghĩ bọn họ nhiệt tình như vậy có hù An Nặc hay không. Lại thấy An Nặc đứng ở đó tự nhiên thanh thản hướng bọn họ vờn tay. “Chào mọi người, tôi tên là An Nặc là...” thời điểm vừa nói chuyện vừa cười liếc mắt nhìn Phó Quốc Hoa bên cạnh. “Vị hôn thê!”

Đối diện với ba người đàn ông như vậy mà An Nặc vẫn có thể tự nhiên thanh thản, trong mắt ba người kia không khỏi hiện lên tia tán thưởng. Đến lúc nghe An Nặc giới thiệu là vợ sắp cưới của Phó Quốc Hoa, tất cả mọi người đầu tiên là kinh ngạc sau đó lại đột nhiên sáng tỏ. Không trách được thời gian trước Phó Quốc Hoa lại từ chối làm quen với cô gái trong đoàn văn nghệ, thì ra là trong lòng có người rồi. Mặc dù cô gái trong đoàn văn nghệ đó cũng không tệ, nhớ ngày đó Phó Quốc Hoa từ chối lúc đấy chính ủy còn quan tâm hỏi han một phen. Mặc dù cuối cùng bị hân dùng ánh mắt của hân khiến không thể mở miệng khuyên dc, trong lòng mọi người cũng cảm thấy thực sự tiếc cho hân. Nhưng giờ nhìn An Nặc là có thể hiểu ra mọi chuyện, cô gái trong đoàn văn nghệ đó có thể không tồi, nhưng cái vị hôn thê này thì có thể nói là tuyệt đối xuất sắc.

Tề Diệp đột nhiên nhớ tới, đây chính là bác sĩ Tiểu An ở khu cứu trợ lũ lụt mà binh lính trở về nói, Tề Diệp nhìn Phó Quốc Hoa trong mắt ý tứ nói: lão đại, diễn phúc không cạn a, âm thầm dấu một chị dâu nhỏ xinh đẹp như vậy trong nhà.

Lúc An Nặc giới thiệu bản thân giọng nói không hề nhỏ, chung quanh không ít người nghe được. Một cái tin lớn như vậy, không bao lâu truyền ra, nhìn đại đội trưởng bình thường cẩn thận tỉ mỉ nghiêm chỉnh, thì ra cũng thích mỹ nhân. Chỉ là tin tức truyền ra những người có ý tứ với An Nặc liền ít hơn đi nhiều. Nếu không may đề đội trưởng bắt được là chết chắc, ngày mai nhất định sẽ bị nhận bài huấn luyện tăng gấp bội.

Cơm nước xong trở lại phòng khách, An Nặc giữ anh lại nói chuyện một hồi lâu mới để cho anh đi, chưa quên để cho anh thịt bò khô mang theo, lúc bình thường có thể bổ sung năng lượng. Lời mặc dù nói như thế, thật ra cũng chính là tâm ý của An Nặc, muốn cho anh nên thử một chút.

Trước khi đi, Phó Quốc Hoa dặn dò An Nặc: “Buổi tối ngủ nhớ đắp chăn kín, nơi này buổi tối rất lạnh, nhớ chưa?” An Nặc khéo léo đáp. Phó Quốc Hoa gật đầu một cái: “Vậy đội lát nữa không có việc gì liền đi ngủ sớm một chút, trưa mai huấn luyện xong anh sẽ dẫn em ra ngoài.” An Nặc gật đầu một cái.

Phó Quốc Hoa nhìn An Nặc đứng bên giường, giữa hai người cách một khoảng cách, cô vẫn ngoan ngoãn đứng ở đó nói chuyện với anh, cũng không tiến lại kê cận hân, đột nhiên hân có chút cảm thấy không thích ứng, trong lòng có chút trống trải. Lời cũng đã nói hết rồi, hân cũng đến lúc phải đi.

Đang chuẩn bị xoay người mở cửa, An Nặc đột nhiên lên tiếng: “Đội chút, còn thiếu em một nụ hôn chúc ngủ ngon.” Nhảy hai bước đến trước mặt anh, nhón chân hôn lên khoe miệng anh một cái, sau đó nhanh chóng lùi lại, hướng về phía anh làm tư thế mời.

Bị hôn bất ngờ Phó Quốc Hoa cảm thấy trong lòng như được lấp đầy, mặc dù trên mặt không hề thay đổi, nhưng tâm tình khá hơn rất nhiều, nhìn cô có ý muốn đuổi người, anh không muốn trở về cũng đã muộn, vì vậy đành theo ý cô hướng ngoài cửa đi, lúc đi qua cô liền nói: “Quý tình hạnh phúc.”

An Nặc nhìn anh ra cửa, cười hi hi nói: “Lãnh đạo, hẹn gặp lại.” Sau đó đóng cửa lại. Phó Quốc Hoa quay đầu nhìn cánh cửa đã đóng lại, lắc đầu một cái tiếp tục đi ra ngoài.

Sau khi Phó Quốc Hoa đi, An Nặc nhẹ nhàng rửa mặt, lúc không trang điểm quả nhiên thoải mái, mỗi đêm đi ngủ khi tháo bỏ tất cả trang sức xuống. Cô nằm giang chân tay hình chữ đại ở trên giường, cùng Phó Quốc Hoa ở chung một chỗ, cảm nhận được không khí ngọt ngào. Coi như không nói cái gì, trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào. Đến lúc ngủ thiếp đi khóe miệng vẫn cong lên.

Phó Quốc Hoa cũng giống vậy, trên đường trở về vẫn một mực nghĩ đến An Nặc, bước đi cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Trước kia khi kết hôn cùng Dương Thanh Mỹ, hân chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác này. Khi đó hân cho rằng kết hôn chính là như vậy, người khác nhận được thư người nhà gửi tới nhưng hân không có, hân nghĩ, có lẽ là bởi vì trong nhà hân cũng không xảy ra chuyện gì lớn, Dương Thanh Mỹ cũng chưa bao giờ đến thăm hân, nhưng bởi vì mẹ hân ở quê đã già yếu, nên có Dương Thanh Mỹ ở nhà thay hân chăm sóc hân cũng cảm thấy yên tâm hơn, hơn nữa cũng không có đặc biệt nhớ cô, cho nên không có cảm giác được có cái gì không ổn.

Nhưng cô gái nhỏ này thì khác, thì ra không có chuyện gì quan trọng vẫn có thể viết thư để tâm sự, dù viết những chuyện nhỏ nhặt nhưng lại khiến cho hân cảm nhận được khác, chỉ một câu em nhớ anh cũng khiến cho hân vui vẻ thật lâu. Cô còn âm thầm đến quán doanh thăm hân khiến hân cảm thấy kinh ngạc cùng vui mừng. Cho nên hân biết hai người gặp mặt không nhất định là hân phải về nhà mới nhìn thấy. Đại khái đây mới là có nhà, có cảm giác của nàng dâu. Mặc dù hai người còn chưa kết hôn.

Sáng sớm ngày thứ 2, An Nặc bị tiếng gõ cửa đánh thức. Mở cửa, Phó Quốc Hoa đứng ở bên ngoài, cầm trong tay một cặp lồng, bên trong là cháo trắng, phía trên còn có một ít dưa muối, còn có một cái màn thầu và một quả trứng gà. Trứng gà còn là do Phó Quốc Hoa dùng đặc quyền để lấy.

Bộ đội ăn cơm đều rất nhanh, sợ An Nặc đói bụng, nên bữa sáng của cô hân chủ động mang tới.

Vừa định để anh đi vào trong, Phó Quốc Hoa lại đem đồ giao cho cô, nói thời gian eo hẹp, còn phải chạy trở về huấn luyện. An Nặc gật đầu một cái, anh liền sai bước đi. Ăn điểm tâm, An Nặc rất cảm động, mặc dù đây chỉ là chuyện nhỏ, nhưng anh quả thực là đã đặt cô ở trong lòng rồi.

Buổi trưa, mặc dù thời gian trôi qua thật nhanh, nhưng dù sao như vậy cũng đã đủ rồi, anh đã dành thời gian cả buổi chiều ngày hôm qua cho cô, cũng đã đến lúc cô phải về rồi.

“Anh phải nhanh chóng trở về lấy em, em về nhà trước dọn đường cho anh đánh trận nha.” An Nặc cười nói giỡn.

“Ừ” Phó Quốc Hoa giờ tay sờ tóc cô, mỗi một lần nhìn cô giống như chú mèo nhỏ tình nghịch, hần liền muốn xoa xoa tóc cô. “Nếu như người trong nhà không đồng ý, tình hình không như dự kiến, thì trước cứ theo bọn họ, chuyện còn lại chờ anh trở về giải quyết.”

An Nặc gật đầu một cái. Cùng anh đi ra bên xe, cô bước lên xe không quay đầu nhìn lại, nhưng cô biết chỉ cần quay đầu là nhất định có thể nhìn thấy anh đang đứng ở đó nhìn cô.

Bởi vì anh nói anh sắp được nghỉ phép, cho nên An Nặc cũng phải cố gắng, mỗi tuần không có ca trực đều sắp xếp chạy về nhà. Mà lúc về nhà chuyện nói nhiều nhất là nói đến Phó Quốc Hoa, kiểu như, anh Quốc Hoa chăm sóc con rất tốt, Quốc Hoa còn trẻ như vậy đã là đội trưởng rồi, còn tuổi trẻ tài cao. Lại như, anh ấy thật có lòng trách nhiệm, anh ấy....

An Nặc mỗi lần về nhà đều nói đến Phó Quốc Hoa, cố gắng tận dụng mọi chuyện, cũng không hề che giấu cô có hảo cảm với Phó Quốc Hoa, có lúc làm như tò mò hỏi thăm chuyện tình của anh, vòng vèo khiến người trong nhà khen anh. Bởi vì thời gian không còn nhiều lắm. An Nặc hy vọng có thể dùng cách thức đơn giản mà hữu hiệu này là bước cơ sở chờ lúc anh trở về.

Lúc này, ba mẹ, anh trai và chị dâu cô rút cuộc cũng cảm thấy An Nặc có gì đó không bình thường. Mờ miệng hỏi cô luôn nhắc tới Phó Quốc Hoa là có ý gì. An Nặc cũng ngay thẳng trả lời: “Con nhìn trúng anh ấy.”

Cha An Nặc vội vàng lên tiếng: “Con đang nói lăng nhăng gì đấy, tuổi con và Phó Quốc Hoa cách nhau nhiều như vậy, nếu nó có đối tượng khác rồi, không phải ảnh hưởng đến hạnh phúc của người ta sao.”

An Nặc nhìn ba mình thật lòng lo lắng cho Phó Quốc Hoa, xem ra cũng rất có cảm tình với anh. Vì vậy to gan nói: “Anh ấy có đối tượng rồi, nhưng đó cũng chính là con, ba hãy yên tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Lời của An Nặc như một tia sét đánh thẳng vào gia đình cô.

Bốn người đối diện đều tròn to hai mắt, ba An Nặc tức giận vỗ mạnh tay xuống bàn: “Con lặp lại lần nữa.”

“Ba, anh ấy rất tốt với con, con cũng chỉ cần có vậy.” An Nặc chân thành nói.

“Không được, nó hơn con nhiều tuổi như vậy, lại làm lính, sẽ không có nhiều thời gian bên con. Hơn nữa con tưởng vợ lính dễ làm sao. Đến lúc đó mấy tháng không được gặp mặt. Con có chịu được không.” Lúc ba An Nặc nói tâm tình vẫn rất kích động: “Trong trường con bạn học không ít, bệnh viện cũng có nhiều nam đồng nghiệp, sao con không tìm một chỗ ở đấy. Đến lúc đó con sẽ thấy con và Phó Quốc Hoa không thích hợp.”

“Ba, không phải vấn đề có thích hợp hay không, là anh ấy thật lòng với con. Hơn nữa là do con thích anh ấy trước, con từ trước tới nay chỉ thích những người có lòng trách nhiệm, dù người đó là quân nhân cũng được.”

“Con bây giờ còn nhỏ, còn chưa hiểu rõ chuyện này, hai người các con chênh lệch quá lớn. Số tuổi cũng lớn, sau này con nhất định sẽ hối hận, với điều kiện của con bây giờ rõ ràng có thể tìm được đối tượng tốt hơn, nhưng con lại đi chọn nó, rồi con sẽ hối hận, sẽ lại rời bỏ nó. Con có từng nghĩ đến chuyện này chưa, cũng có thể con sẽ làm tổn thương nó. Đến lúc đó, Quốc Hoa phải làm thế nào? Nghe mẹ, con phải tìm người xứng đôi với con về mọi mặt, như vậy con mới có thể hạnh phúc.” Mẹ An Nặc không nhịn được ở bên cạnh nói.

An Nặc biết tại sao ba mẹ lại lo lắng điều này, Dương Thanh Mỹ ban đầu cũng như vậy, gả cho Phó Quốc Hoa sau cũng không an phận bỏ đi theo người khác. Khiến Phó Quốc Hoa bị tổn thương. Nhưng cô cùng Dương Thanh Mỹ không giống nhau, Dương Thanh Mỹ và Phó Quốc Hoa đến với nhau không phải vì tình yêu, cô không biết tương lai cô ta có thể hối hận hay không, bởi vì khi đó cô chưa từng thấy qua thế giới hấp dẫn bên ngoài. Nhưng cô không giống vậy, đối với phồn hoa bên ngoài xã hội, cô đã thấy quá nhiều, cũng bởi vì thấy nhiều, cô mới biết Phó Quốc Hoa là loại đàn ông quý giá cỡ nào, cũng biết anh chính là người mình cần. Ở trước mặt anh, cô có thể là chính mình, cũng không cần phải che dấu mặt xấu của cô trước mặt anh.

Mặc dù trong lòng cô biết, nhưng cô lại không thể dùng những lý do này để thuyết phục ba mẹ cô, trong mắt ba mẹ, cô chỉ là đứa con gái mới lớn vừa bước ra ngoài xã hội, mặc dù thông minh, nhưng rất nhiều chuyện vẫn cần phải có ba mẹ chỉ điểm dẫn dắt.

“Cha, mẹ. Dương Thanh Mỹ gả cho anh ấy là có mục đích riêng, khi đạt được cái mục đích đó rồi, cô ta tự nhiên sẽ không nguyện ý ở lại nữa, hơn nữa lòng của cô ta cũng không đặt trên người anh Quốc Hoa. Nhưng con lại thật lòng thích anh ấy, cho nên điểm xuất phát giữa con và cô ta hoàn toàn bất

đồng. Khi người khác xuất hiện thì cô ta đương nhiên có thể buông tay, hơn nữa còn là không kịp chờ đợi, nhưng An Nặc cô thì khác, cô sẽ nỗ lực giải quyết vấn đề, cũng Quốc Hoa nói chuyện bàn bạc với nhau.” An Nặc chỉ có thể trả lời như vậy.

“An Nặc, nghe chị dâu, làm vợ lính thật sự rất khổ, em bao lâu mới có thể gặp cậu ấy một lần, công việc của em cũng bận rộn, không có ai chăm sóc không nói, đến lúc ốm đau, cậu ấy cũng không thể ở bên cạnh em được, đến lúc đó em mới nên được mùi khổ của cô đơn, khi đó hối hận cũng đã muộn.” Lời của chị dâu An Nặc nói là lời thật lòng, chuyện này cũng không phải một hai người than vãn, người nghe liền thấy khó chịu, huống chi người trong cuộc.

An Nặc mỉm cười nhìn chị dâu mình, biết bọn họ thật lòng muốn tốt cho cô. Nhìn anh trai, không biết anh ấy định nói gì. Kết quả hần nhìn thấy em gái nhìn mình, thờ dãi, chỉ nói một câu: “Anh ủng hộ em.”

Lời này vừa nói xong, liền bị vợ đang ngồi bên cạnh dùng cùi chỏ chọc vào người, hần nhìn ba mẹ không có phản ứng gì, đáng vẻ như đang suy tính, cũng chưa lên tiếng.

Không phải tất cả mọi người đều phản đối, An Nặc thờ dãi một hồi, có người tán thành như vậy chuyện này vẫn còn khả năng, chỉ là mọi người đối với chuyện tiếp nhận có chút bất đồng thôi, nếu cô cố gắng, đoán chừng không bao lâu nữa cô có thể gả cho anh rồi.

Vì An Nặc đã cho người nhà đủ thời gian để suy nghĩ, nên khi Phó Quốc Hoa đi tới nhà An Nặc gặp trưởng bối, mọi người mặc dù không có sắc mặt tốt, nhưng cũng không bị lung túng quá mức. Nhiều lắm chính là thông báo trực tiếp với Phó Quốc Hoa chính là: Không đồng ý.

Đối với kết quả này, Phó Quốc Hoa cũng đã chuẩn bị tâm lý. Ngày hôm qua hần mới về nhà nói chuyện cụ thể với mẹ, đối với chuyện An Nặc đề xuất tới con tri nhà mình, mẹ hần cực kỳ vui mừng, một là do bà rất thích An Nặc, là sinh viên đại học không nói, đáng đáp lại ưu nhìn, mấu chốt là con trai bà cũng thích. Chỉ cần con trai có thể hạnh phúc, bà còn có mong muốn gì hơn. Chuyện này còn có thể giúp bà mở mày mở mặt, con trai của bà, bà nhìn đương nhiên là tốt ở mọi điểm. Chuyện Dương Thanh Mỹ khiến con trai bà bị tổn thương, trong lòng bà vẫn còn lo lắng.

Cho nên đối với quyết định của con trai lần này bà hết sức ủng hộ, cũng nghĩ đến chuyện gia đình An Nặc có thể phản đối. Không sao, con trai nó có biện pháp, bà cũng không quan tâm. Ủng hộ là được.

Phó Quốc Hoa lúc về đến nhà, An Nặc không có ở đây, vẫn còn đi làm ở bệnh viện. Hần cũng không thông báo cho cô biết. Lần đầu tiên đến gặp trưởng bối nhà cô có thể họ sẽ đồng ý, nhưng cũng có thể không đồng ý, hần không muốn cô bị kẹp ở giữa hai bên.

Rạng sáng ngày thứ 2, Phó Quốc Hoa xách theo lễ vật đặt mua từ tỉnh thành tới cửa. Đầu tiên là thăm dò thái độ người nhà cô. Hần nói rõ ý đến của mình, ba mẹ cô cũng không làm ra phản ứng dữ dội, chỉ nói ba chữ: không đồng ý.

Chỉ là Phó Quốc Hoa vẫn quyết tâm tới, không đồng ý không sao, hần sẽ dần dần khiến cho họ đồng ý. Có người nói con rể là nửa con trai, Phó Quốc Hoa đã quyết tâm là con rể nhà họ An, thì phải làm con trai nhà họ trước. Trong nhà có chuyện gì hần có thể làm hần đều xắn tay vào làm.

Lúc mới bắt đầu, mẹ An Nặc còn ngăn, không để cho hần làm, nói để người ngoài như hần làm mấy chuyện này thì còn ra thể thống gì. Nhưng không có hiệu quả. Ba An Nặc nhìn thấy vậy cũng không để cho mẹ cô ngan cản nữa, chỉ nói nếu hần muốn là cứ để cho hần làm, dù sao ông nhất quyết không gả con gái cho hần.

Mấy ngày liên tiếp, Phó Quốc Hoa sáng sớm đã tới nhà, bởi vì là quân nhân được huấn luyện trong một thời gian dài, nên làm bao nhiêu cũng không thấy mệt, tốc độ còn nhanh, mỗi ngày ở nhà An Nặc làm xong hết mọi việc, còn có thời gian về làm việc nhà mình.

Hần thực sự lấy thành ý như một người con trai của gia đình An Nặc, trọng điểm là hần thật ra nói không nhiều lắm, đều là dùng hành động thực tế để chứng minh. Hơn nữa, lúc hần trở lại không thông báo với An Nặc, khiến gia đình An Nặc cũng cảm thấy hần thật tâm thật ý để An Nặc ở trong lòng. Nếu như hần cùng An Nặc trở về, con gái nếu còn cứng gẫn, nếu là gia đình thương yêu chiều con, khẳng định sẽ đồng ý. Nhưng làm như vậy sẽ tổn thương đến tình cảm của họ, khiến tình cảm giữa con gái và bố mẹ bị sút mẻ.

Cho nên mấy ngày trôi qua, anh trai An Nặc không nói gì, dù sao từ đầu hần đã đứng bên phía ủng hộ, là một người đàn ông, hần đương nhiên biết Phó Quốc Hoa là hàng người gì, người như vậy sẽ không dễ cam kết (hứa), nhưng nếu đã cam kết (nên là gì ta) thì nhất định sẽ coi trọng và giữ lời hứa, cho nên hần tin tưởng giao em gái cho Phó Quốc Hoa, trừ khi là em gái không muốn hần chăm sóc, nếu không nhất định Quốc Hoa sẽ chăm sóc cho em gái mình còn tốt hơn cả bọn họ. Điều này khẳng định Ba cũng biết, chẳng qua là quan tâm đến con gái nên suy nghĩ bị rối loạn, cảm giác An Nặc có thể tìm được một người tốt hơn. Nhưng lại không nghĩ đến, tốt hơn không nhất định sẽ thích hợp hơn.

Thật ra thì mấy ngày qua, ba An Nặc cũng không ngừng tự hỏi mình, kết luận cuối cùng cũng giống như anh trai của An Nặc, chẳng qua là một người cha, ông không muốn để cho con gái yêu của mình đi theo người khác một cách dễ dàng như vậy, ông muốn làm khó Phó Quốc Hoa, muốn thử thách làm khó cậu ta.

Nhìn biểu hiện của Phó Quốc Hoa, chị dâu An Nặc là người đầu hàng đầu tiên, cũng dần dần nói tốt cho anh trước mặt bố mẹ chồng. Một người đàn ông âm thầm làm được như vậy, nếu là cô, cô cũng sẽ động lòng. Kế tiếp mẹ An Nặc cũng đầu hàng. Thái độ đối với Phó Quốc Hoa cũng đã tốt hơn rất nhiều. Mỗi ngày hần làm việc xong nhất định sẽ giữ hần lại uống chén nước, nghỉ ngơi tán dóc với hần một chút. Nội dung nói chuyện đương nhiên là hỏi thăm tình hình của hần hiện tại, mục đích rất rõ ràng.

Mà ba An Nặc, vẫn mặt lạnh nhìn Phó Quốc Hoa làm việc ở nhà mình.

Cách hai ngày, An Nặc được nghỉ phép về nhà. Nói gần nói xa cảm giác thái độ của mọi người trong nhà đã thay đổi không ít, vốn còn cảm thấy có chút kỳ quặc, kết quả là ngày hôm sau thấy Phó Quốc Hoa tới nhà cô mới hiểu ra. Thật ra An Nặc muốn nói một câu: “Ngu quá, sao không dùng trí?” nhưng

nhìn anh dùng hành động chất phác để đã động lòng gia đình cô, thì trong lòng cô cũng vô cùng cảm động. Anh yên lặng vì cô mà chịu đựng, cô tin tưởng anh có thể vì cô mà chống lên một mảng bầu trời, bảo vệ cô thật tốt.

Vì vậy An Nặc cũng không nói gì, chỉ tôn trọng quyết định của anh. Cũng không đem chuyện này nói lại với người trong nhà nữa, chỉ cười cười. Cùng anh cũng thế, trước mặt người nhà, cô tỏ ra rất biết điều, không động thủ tay chân.

Nhưng ánh mắt cô nhìn anh, có thể thấy rõ sự nhớ nhung cùng tình cảm mãnh liệt.

Mẹ An Nặc không đành lòng, đem lão già nhà mình kéo vào trong phòng, hỏi xem ông suy nghĩ thế nào. Ba An Nặc vẫn bình thản hút thuốc, không lên tiếng. Mẹ An Nặc nhìn thấy vậy, tức giận nói: “Tôi nói ông rút cuộc có quan tâm đến con gái không vậy, trước kia thấy hai đứa chênh lệch quá nhiều, sợ Nhị Nha để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, khuyến nó là phải, nhưng hiện tại thì khác, Quốc Hoa đúng là có thành ý, tôi xem nó đối với Nhị Nha rất tốt, sẽ không để cho Nhị Nha khổ đâu.” Sau khi nói xong ngó ba An Nặc, ông vẫn cúi đầu hút thuốc lá, giống như tất cả chỉ tập trung vào điếu thuốc lá ấy.

“Tôi hỏi rốt cuộc ông có nghe điều tôi vừa nói không? Tôi thấy Quốc Hoa so với ban đầu ông đối với tôi còn tốt hơn nhiều.” Mẹ An Nặc nóng nảy nói.

Lúc này ba An Nặc cũng hút xong, ngẩng đầu lên ném điếu thuốc xuống đất rồi dùng chân dẫm tàn thuốc, hướng về phía mẹ An Nặc nói một câu: “Bà nói mò gì vậy, cũng không biết ngược.” Sau đó vẫy vẫy tay áo đi ra ngoài.

Rúc cuộc vẫn không chịu trả lời. Mẹ An Nặc ở phía sau hừ một tiếng.

Ba An Nặc ra cửa, đi tới sân thấy Phó Quốc Hoa đang xếp gọn lại đồng củi đốt trong sân. Ho một tiếng, Phó Quốc Hoa xoay người lại nhìn ông. Lúc này ba An Nặc mới mở miệng: “Ra ngoài nói chuyện với tôi một lát.”

Phó Quốc Hoa buông đồ trong tay, phui phui quần áo một trước một sau đi theo ba An Nặc ra cửa. Hai người ở bên ngoài đi dạo hồi lâu, cũng không biết nói những cái gì. Sau khi trở về, ba An Nặc trở về phòng, còn Phó Quốc Hoa tiếp tục đến phòng bếp làm việc mình còn chưa làm xong.

Thấy ánh mắt nghi vấn của An Nặc: “Ba em đồng ý rồi, đừng lo lắng, lát nữa anh sẽ kể tỉ mỉ với em.”

An Nặc nghe anh nói liền bật cười, anh chính là một người đàn ông có thể tin tưởng, chỉ cần đứng ở sau lưng anh, tin tưởng anh, ủng hộ anh là được.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 28: Sắp kết hôn rồi

Buổi tối, An Nặc cùng Phó Quốc Hoa tản bộ trên con đường nhỏ cách ngoài thôn không xa.

“Trưa nay anh và ba em đã nói những gì vậy, sao ba em lại đồng ý?” An Nặc hỏi.

“Thế nào, em không hy vọng ba em đồng ý sao?” Phó Quốc Hoa liếc cô một cái.

“Làm sao có thể, em chính là tò mò chứ sao. Anh không phải đã nói có thời gian sẽ kể tỉ mỉ với em sao, giờ không phải có thời gian rồi sao? Anh mau nói đi.” Giọng nói của An Nặc vô cùng ngọt ngào, chỉ cần nghe âm điệu thôi cũng đủ cho người khác thấy cô giống như đang làm nũng.

“Ngày mai anh phải quay lại quân doanh rồi, lần này trở về anh đến gặp trưởng bối nhà em, lần sau trở lại sẽ dẫn em đi gặp mẹ anh. “Phó Quốc Hoa đi ở bên cạnh hỏi: “Em có nguyện ý gả cho anh không?”

Hiện tại mới hỏi có thể hay không đã quá muộn? An Nặc nghĩ, anh khẳng định biết cô nguyện ý gả. Đại khái anh hỏi như vậy chính là tương tự với cầu hôn, dù hình thức câu hỏi giống nhau, cũng tránh khỏi tiếc nuối về sau. Nhìn sắc mặt Phó Quốc Hoa, mặc dù trời quá tối không nhìn thấy rõ, nhưng nhìn dáng vẻ cứng nhắc của anh là có thể khẳng định anh đang đỏ mặt.

“Ừ” An Nặc cũng không muốn quanh co treu chọc anh, phòng ngừa anh thẹn quá hóa giận.

Trong lòng An Nặc vẫn cảm thấy gấp gáp gia trưởng thì phải thừa dịp gấp sớm, nhưng Phó Quốc Hoa về nhà không thông báo cho cô, cô cũng không chuẩn bị quà tặng gì. Hơn nữa cô ngày mai cũng phải quay trở về bệnh viện, buổi tối còn có ca trực. Anh ngày mai cũng phải quay lại doanh trại rồi. Không có biện pháp, cũng đành phải như vậy trước.

Hai người đi vào trong thôn, buổi tối người ở bên ngoài cũng không ít, cho nên lần này An Nặc ungx không dám có động tác to gan gì.

Hôm sau, An Nặc trở về bệnh viện, Phó Quốc Hoa cũng thu dọn hành lý trở về doanh trại. Nhưng còn chưa kịp thông báo hỷ, khách không mời mà đến lại tới rồi.

Buổi trưa huấn luyện xong đang chuẩn bị về nghỉ ngơi, lại có người ngăn cản đường đi.

“Anh Quốc Hoa, em nghe nói anh đã có vợ sắp cưới.” Ngăn Phó Quốc Hoa lại là một người con gái cao chừng một mét sáu mươi lăm (nói chiều cao ra làm gì), chính là cô gái trong đoàn văn nghệ, tên là Tôn Oánh Oánh.

Phó Quốc Hoa hơi nhú mào, khẽ gật đầu, cũng không muốn dây dưa nhiều với cô. Tránh qua cô định tiếp tục đi về phía trước.

“Phó Quốc Hoa, sao lúc tôi biểu đạt tâm ý của tôi sao anh không nói mình đã có vợ hôn thê.” Tôn Oánh Oánh giận.

“Tôi cũng không nói tôi không có.” Lại bị ngăn cản đường một lần nữa, Phó Quốc Hoa có chút mất hứng.

Tôn Oánh Oánh là một lính văn nghệ, là một người có tài, đáng đáp lại đẹp, nên trong đoàn thường được cử làm vai chính, vốn cô coi trọng Phó Quốc Hoa là bởi vì Phó Quốc Hoa đối với cô luôn luôn là sắc mặt không chút thay đổi. Cô nghĩ thầm, Phó Quốc Hoa là một người chính chắn sâu sắc, khác hẳn với những binh lính nông cạn hơi hợt kia. Ai biết được lần trước Phó Quốc Hoa không nói rõ lý do cự tuyệt. Tôn Oánh Oánh lại tưởng nhầm Phó Quốc Hoa ngượng nên không nhận, hơn nữa còn là cô mở miệng trước. Nếu không phải là Phó Quốc Hoa tuổi tác không lớn cấp bậc cũng không thấp, cô cũng không thêm để mất đến lần.

Lúc ấy Phó Quốc Hoa cùng Dương Thanh Mỹ đã kết hôn, mặc dù giữa bọn họ không có tình yêu, nhưng dù vậy hắn cũng rất có trách nhiệm, cho nên Phó Quốc Hoa từ đó trở đi nhìn phụ nữ khác sắc mặt đều không thay đổi. Cũng không phải bởi vì hắn không chú trọng diện mạo, mà là hắn không hề để ý tới.

Lúc ấy vì kết hôn cùng Dương Thanh Mỹ mà hắn không chú ý đến người phụ nữ nào nữa, huống chi giờ cô gái nhỏ kia đã chiếm trọn trái tim hắn, để cho cả tâm trí hắn chỉ có mình cô.

“Phiền toái, tránh ra.” Phó Quốc Hoa căn bản không muốn cùng người xa lạ bàn luận vấn đề này, nói càng nhiều lại càng nói không rõ ràng.

Nhưng nhìn Tôn Oánh Oánh mặt vẫn cứng mạnh không có ý từ nhượng đường, Phó Quốc Hoa cũng không muốn khách khí với cô ta nữa. Đưa tay gạt nhẹ cô sang một bên, còn mình thình lình nhanh chóng vượt qua người cô.

Tôn Oánh Oánh không hề phòng bị, dưới hành động bất ngờ của Phó Quốc Hoa, cô cắn răng hận hắn muốn chết, cô thích hắn, hắn chẳng những không cảm kích ý tốt lại còn ra tay với cô. Lần đầu tiên cô lâm vào tình cảnh khó xử như vậy, mặc dù bên cạnh không có ai trông thấy, nhưng cũng khiến cô xấu hổ muốn đến muốn chui xuống đất. Dậm chân một cái, cô cố nén nước mắt quay người bỏ chạy đi.

Thật tốt trong cuộc sống mặc dù có những việc nhỏ xen giữa, nhưng cũng không ảnh hưởng bao nhiêu đến tâm tình của hắn, xé chiều hôm đó Phó Quốc Hoa liền đem tin mình chuẩn bị kết hôn báo cáo với cấp trên. Điều hắn muốn làm ngay bây giờ chính là muốn cưới An Nặc vào cửa.

Dương Thanh Mỹ quyết tâm gây dựng sự nghiệp quả nhiên đã thành công, chuyện này An Nặc đã sớm biết, cho nên cũng không cảm thấy kinh ngạc gì. Cô ta đúng là đã tự lập cho mình một nhãn hiệu riêng. Những ngày sau này của Dương Thanh Mỹ đều rất thuận buồm xuôi gió. Con trai có mẹ chồng lo, chồng lại toàn lực ủng hộ công việc của cô.

Ở cái thời đại cải cách mới mở cửa này, đàn ông buôn bán cũng cần dùng mọi tâm trí để tính toán, huống chi là phụ nữ, lúc này sự ủng hộ của Trương Diệu khiến cô cảm động biết chừng nào. Bởi vì có Trương Diệu ủng hộ, cô từ từ có sự nghiệp của riêng mình, cô mới bắt đầu hiểu, hành động của cô đối với An Nặc là nhỏ mọn cỡ nào. Mặc dù bây giờ chỉ là một cửa hàng nhỏ, nhưng nếu so sánh giữa người chỉ ở nhà giúp chồng dạy con hay một người làm công nhân ở nhà máy nào đó thì còn tốt hơn nhiều lắm, cô cho là như vậy.

Hơn nữa hiện tại làm ăn, hộ cá thể (cửa hàng nhỏ) cũng được quốc gia khích lệ, cô cũng coi như là hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, cô cảm giác như cô đã thể hiện được giá trị của mình, lòng dạ cũng mở rộng ra rất nhiều, lúc ấy An Nặc là một thầy thuốc, mà cô lại được Trương Diệu nuôi dưỡng ở trong nhà, mặc dù trước kia cô quả thật cảm thấy như vậy là không tệ, tối thiểu không cần đi theo Phó Quốc Hoa sống một cuộc sống khổ sở thiếu thốn, cô càng không ngừng tự nói với mình rằng cô không có sai, không phải theo đuổi hạnh phúc là quyền của mọi người sao? Nhưng khi thấy Phó Quốc Hoa có người tốt hơn cô ở bên cạnh, thì trong lòng cô làm cách nào cũng không cân bằng lại được. Từ bỏ Phó Quốc Hoa, cô cần cảm thấy sau này mình nhất định sẽ cao cao tại thượng khiến cho hắn phải ngược lên nhìn cô, thời gian hắn ở trong quân đội không có thời gian chăm sóc cho vợ, hết thời gian nhập ngũ hắn lại muốn làm bộ đội chuyên nghiệp, như vậy cô lại phải sống những ngày tháng cô đơn khổ sở. Cô là người mạnh mẽ, cô không cho phép người khác xem thường cô, lại càng không cam tâm cả đời sống một cuộc sống bình thản, thật may là, Trương Diệu tìm đến cô, mấy ngày đầu khi theo Trương Diệu về nhà, cô ngay cả nằm mơ cũng cười đến khi tỉnh lại.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, thời điểm gặp lại Phó Quốc Hoa hắn đã lên chức thượng tá trong quân đội, mà chồng cô người không mở miệng khen người khác bao giờ nay lại mở miệng khen người một người phụ nữ khác, mà người phụ nữ đó lấy thân phận là một bác sĩ, xuất hiện trước mặt cô. Chính cô không thể không thừa nhận, cô gái đó so với cô tốt hơn nhiều.

Áp lực đó đã khiến cô ngày đêm phiền muộn, cô thế nào cũng không nghĩ ra, người đàn ông cô từ bỏ, không có cô cuộc sống trôi qua lại tốt hơn, còn tìm được một người phụ nữ khác so với cô còn tốt hơn.

Một lần cô thiếu chút nữa không thể điều chỉnh tâm tình của mình, cô bị chìm đắm trong sự ghen ghét không thể tự thoát ra được, nhưng khi có sự nghiệp của riêng mình, giờ nghĩ lại An Nặc cùng Phó Quốc Hoa, cũng không hẳn làm cho người ta khó chịu như vậy. Dù sao người nào sống tốt hơn bây giờ cũng chưa nói trước được, cô còn chưa có bắt đầu cố gắng không phải sao.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Gặp mẹ chồng tương lai.

Kể từ ngày Phó Quốc Hoa trở lại quân đội, An Nặc cùng anh vẫn viết thư qua lại như cũ, có thể đã thành thói quen, dù không có chuyện lớn gì xảy ra cô vẫn viết thư cho anh kể về chuyện nhà, chuyện ở bệnh viện. Phó Quốc Hoa cũng vậy, sau khi nhận được thư của cô nhất định cũng sẽ hồi âm lại. Mà Phó Quốc Hoa cũng đã quen với thói quen của cô. Nội dung trong thư cô gửi chủ yếu chỉ là những câu chuyện nhỏ nhặt bình thường hoặc những suy nghĩ trong lòng cô. Nhưng cũng nhờ những câu chuyện đó mà hai người dần hiểu nhau hơn.

Lúc Phó Quốc Hoa trả lời lại thư cô, hẳn đã báo cáo lên cấp trên chuyện mình muốn kết hôn, nên sẽ rất nhanh có quyết định đưa xuống, tình trạng hôn nhân của hắn bị chú ý đã lâu, lần này rốt cuộc đã có báo cáo cụ thể với cấp trên, tin tưởng không cần chờ bao lâu nữa nhất định sẽ có quyết định chính thức, lãnh đạo còn nói rất chờ mong đám cưới chính thức của hai người, giờ An Nặc có thể yên tâm chờ tin tức tốt.

Nhưng An Nặc vẫn chưa cảm thấy an tâm, cô vẫn chưa đi gặp trưởng bối của Phó Quốc Hoa, chuyện này trong lòng anh vẫn còn có tâm bệnh. Cô biết như vậy là không tốt. Ban đầu Phó Quốc Hoa không thông báo anh trở về, khiến cô không kịp chuẩn bị. Cô cũng chỉ được nghỉ có 1 ngày, buổi tối hôm sau đến phiên cô trực. Đây là nhiệm vụ luân phiên cũng không thể nói không đi là không đi được. Thứ hai là vui vì cô thật sự không biết, cho nên khi về nhà cô không có chuẩn bị quà tặng. Mặc dù đi không cũng được, nhưng như thế thì không phải phép lắm.

Cho nên khi Phó Quốc Hoa báo cáo lên cấp trên chuẩn bị kết hôn, An Nặc liền quyết định mang theo quà tặng đi đến nhà Phó Quốc Hoa, để cho mẹ anh gặp con dâu mới. Nếu như không có gì ngoài ý muốn, Phó Quốc Hoa lần này sẽ mang theo quyết định cho nghỉ phép để kết hôn trở về, đến lúc đó sau khi anh nghỉ ngơi vài ngày, gặp hết gia trưởng sẽ tiến hành hôn lễ, không biết anh đã nói với mẹ anh như thế nào, dù sao trong lòng cô vẫn còn băn khoăn.

Vì vậy cô đem suy nghĩ của mình nói với Phó Quốc Hoa, Phó Quốc Hoa suy nghĩ một chút, chuyện này hắn vốn muốn tính toán thật kỹ với mẹ mình, dù sao nguyên nhân chủ yếu là do hắn, có thể giải thích rõ ràng là tốt nhất, hắn nhất định không hy vọng sau khi kết hôn giữa mẹ chồng nàng dâu hai người bọn họ có xảy ra mâu thuẫn gì. Nhưng An Nặc đã chủ động nghĩ tới, vậy hắn nhất định sẽ ủng hộ tới cùng.

Vì vậy, sau khi gửi thư cho An Nặc, Phó Quốc Hoa cũng viết về nhà một lá thư, trong thư viết cho An Nặc, hắn nói đã nói rõ với người nhà rồi, cô muốn làm như thế nào thì cứ làm như vậy là được.

Lấy được lời khẳng định của Phó Quốc Hoa, chủ nhật tuần đó cô liền chuẩn bị lễ phẩm đến gặp mẹ anh. Ba Phó Quốc Hoa bị bệnh và qua đời khi anh mới được 15 tuổi, ở tuổi đó cũng coi như là thanh niên đã hiểu chuyện rồi, cho nên thời điểm ba anh qua đời cũng không ảnh hưởng nhiều đến anh, nhưng trong lòng anh cũng biết gia đình mình giờ đã khác lúc trước. Mẹ anh vì để kiếm tiền nuôi anh mà mỗi ngày đều bận rộn, cũng không còn nhiều thời gian quan tâm đến anh. Cho nên anh từ từ trở nên trầm mặc, sau lại do sự huấn luyện nghiêm ngặt trong quân đội, liền dưỡng thành tính tình ít nói như hiện tại.

Không cần anh nói, An Nặc cũng biết Phó Quốc Hoa là người rất coi trọng và thương mẹ mình, hơn nữa sống cùng trong thôn, đối với chuyện mẹ Phó Quốc Hoa khen ngợi cô trước mọi người, chuyện này cô cũng biết, nên lúc đến nhà anh cô đã tự tin hơn rất nhiều. Dù sao cô cũng muốn làm người phụ nữ của một quân nhân, cái bỏ ra nhất định sẽ rất nhiều so với người khác. Chỉ là mục đích của cô và mẹ anh đều giống nhau, chính là vì muốn tốt cho anh.

Hôm nay An Nặc mặc một cái đầm có tay màu xanh lam. An Nặc đi tới nơi này lâu như vậy mới nhìn thấy một bộ quần áo vừa ý, dù nó rất đơn giản, không có nhiều chi tiết tỉ mỉ, nhưng nó giúp tôn lên màu da trắng, và vóc dáng cân đối của cô, nhìn qua làm cho người ta hận không được cắn một cái.

Thời điểm cô mua bộ váy này đầu tiên nghĩ tới chính là Phó Quốc Hoa nhìn thấy cô mặc bộ váy này sẽ có vẻ mặt gì, có thể khen cô xinh đẹp hay không. Nhưng thật không ngờ, lần đầu tiên cô mặc bộ váy này là cho mẹ chồng tương lai nhìn.

Gõ gõ cửa, An Nặc tiến lên hô một tiếng: “Thím, có ở nhà không ạ?”

Lúc này ngày mùa đã qua, Trương Tú (mẹ PQH) ở nhà nhàn rồi, nghe thấy có người gõ cửa, laoh tức đứng dậy đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, thấy An Nặc đứng trước cửa, khéo léo mỉm cười nói: “Thím, là cháu.”

Trương Tú thấy An Nặc như vậy, không biết sao trong mắt lại xuất hiện dòng lệ nóng, cũng không biết tâm tình đó là như thế nào, hình như là thấy con trai tốt cục cũng khổ tận cam lai. Niềm hạnh phúc đó bà không nói ra được thành lời.

Kéo tay An Nặc vào trong nhà.” Nhị Nha, con tới rồi, kể từ khi thím nhận được thư của con trai vẫn đợi con.” Vừa nói vừa nhìn cô từ trên xuống dưới, từ ái nói: “Đúng là một cô gái tốt”

Mỗi người mẹ trên thế gian này thật là đáng mến, vì con cái mà lo lắng, vì con cái mà kiêu ngạo. Mà người trước mắt An Nặc chính là một người như vậy. An Nặc mặc cho bà lôi kéo mình vào trong nhà, đem đồ trong tay cô để ở một bên bàn, sau đó bảo cô ngồi xuống. Nhìn An Nặc hỏi: “Quốc Hoa quá bận rộn, uất ức cho con rồi.”

An Nặc biết bà nói vậy là có ý gì. Cô cười nói: “Không uất ức, anh Quốc Hoa đối với con rất tốt, con nguyện ý gả cho anh ấy. Những chuyện khác không là vấn đề gì cả. Hơn nữa, đó không phải lỗi của anh Quốc Hoa, con hiểu, do kỷ luật trong quân đội nghiêm ngặt thôi.”

“Đúng là đứa bé ngoan.” Trương Tú nghe An Nặc nói như vậy, cũng không biết dùng ngôn từ nào để an ủi cô, chỉ âm thầm nghĩ, đứa bé như vậy, nhất định có thể cùng con trai mình sống hạnh phúc, con trai mình trong thư nói thật sự thích đứa nhỏ này, cũng kể rất nhiều chuyện, đặc biệt nói An Nặc tương đối hoạt bát và lớn mật, tư tưởng cũng cởi mở, nhưng là một cô gái tốt. Thông báo trước với bà một tiếng như vậy, là muốn tránh cho bà có hiểu lầm gì đó với An Nặc.

Thật ra thì bà biết, tính cách như vậy mới hợp với con trai của bà, ban đầu Dương Thanh Mỹ nhìn thì là một người khéo léo, nhưng ai biết được cô ta lại đối xử lạnh nhạt với con trai của bà, cuối cùng còn bỏ theo người khác. Dù con trai còn cố an ủi bà, nhưng bà biết, trong lòng nó nhất định cũng rất khổ sở.

Hiện tại đã có An Nặc, nhìn là biết con trai rất quan tâm đến cô, bà cũng có thể thấy An Nặc cũng thực lòng thương con trai bà, đứa nhỏ này nhất định sẽ không làm tổn thương con trai bà.

Con trai bà là một quân nhân, thời gian ở nhà rất ít, nửa năm trở về một lần coi như đã nhiều, hồi đầu bà cũng nói với Dương Thanh Mỹ như vậy, nhưng cô ta chỉ trầm mặc không trả lời, sau kết hôn, có thể do không xuất phát từ tình yêu, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nên giữa hai người sinh ra rất nhiều oán khí, mới khiến cho Dương Thanh Mỹ chưa từng có sắc mặt tốt trước mặt bà và con trai. Mà An Nặc lại mặt mày sáng rỡ. Nhìn ra được cô thật sự hiểu chuyện.

Hôm đó Trương Tú lôi kéo An Nặc nói rất nhiều chuyện, nói Phó Quốc Hoa ngày bé phải chịu rất nhiều khổ sở, bà vì kiếm kế sinh nhai mà không thể quan tâm đến anh. Sau này anh đi bộ đội cũng không dễ dàng, nhưng mỗi lần anh từ quân đội trở lại người làm mẹ này cũng có thể cảm thấy tim của con trai mình dễ dàng hơn rất nhiều, biết anh thật lòng thích sinh hoạt trong bộ đội.

Nói chuyện xong thời gian cũng đã đến buổi trưa. Biết An Nặc mấy ngày nay muốn tới, bà đã sớm chuẩn bị nhiều món ăn cùng thịt, vì con dâu tương lai mà thể hiện bản lĩnh. Chuyện bà nấu ăn ngon cả thôn này đều biết, dùng sở trường tuyệt kỹ của mình để chiêu đãi con dâu là không còn gì tốt hơn.

“Nhị Nha, con ngồi đây chờ thím, thím xuống bếp làm mấy món sở trường cho con ăn.” Nhìn đồng hồ, Trương Tú đứng dậy chuẩn bị xuống bếp nấu cơm.

“Thím, để con phụ thím, để cho con theo học, sau này còn có thể nấu mấy món ngon cho anh Quốc Hoa ăn nữa chứ. Anh ấy thích nhất món ăn mà thím nấu đó.” An Nặc cũng đứng dậy, chuẩn bị theo bà vào phòng bếp. Mặc kệ ở niên đại nào, lấy lòng mẹ chồng là một môn học vấn, chính thức tới thăm mẹ chồng tương lai, nào có thể để bà bận việc còn mình ngồi không nhàn rồi được.

Trương Tú vốn muốn cự tuyệt, để cho cô ngồi đó là được, không cần phải giúp mình, thật ra thì chỉ cần cô cùng con trai sống tốt là được, cái gì cũng không quan trọng. An Nặc không cần học thêm cái gì. Nhưng nghe An Nặc nói muốn học để sau này nấu cho con trai mình ăn. Trương Tú lại cảm thấy An Nặc có lòng, nhìn ra có thể thấy An Nặc bất cứ nơi nào bất cứ nơi đâu đều nghĩ tới con trai của bà, thật lòng muốn tốt cho nó.

Vì vậy Trương Tú gạt đầu một cái, thân mật kéo tay An Nặc xuống bếp. Bà rang thức ăn, An Nặc ở một bên vừa làm việc vặt vừa nhìn cách nấu của Trương Tú, lúc không hiểu còn chủ động mở miệng hỏi, sau đó yên lặng nghe bà giảng giải. Trong lúc nấu ăn, hai người không ngừng nói chuyện, thảo luận về cách nấu xong, An Nặc còn kể một số chuyện trong bệnh viện cho bà nghe, trong căn bếp nhỏ tiếng nói tiếng cười liên tiếp.

Hai người vui vẻ nấu cơm, ăn cơm, nói chuyện rất vui vẻ. Lúc ra về, An Nặc không khỏi thở ra một hơi, lần này trước khi kết hôn không có gì tiếc nuối, con dâu có thể nói chuyện với mẹ chồng, Phó Quốc Hoa nhất định sẽ không còn phiền muộn giống như cuộc hôn nhân trước.

Cùng con dâu chung đụng một ngày, Trương Tú cảm thấy vô cùng hài lòng và vui mừng. An Nặc vừa đi, bà liền cầm bút viết thư cho con trai, dù chỉ đi học hai năm, cũng chỉ biết một vài mặt chữ, nhưng bà vẫn cố gắng dùng những từ ngữ tốt đẹp nhất hài lòng nhất để viết thư gửi cho con trai mình. Trong thư bà viết: “Có một người phụ nữ tốt như vậy thích con, mẹ thấy rất an tâm, con có thể sống vui vẻ, cũng coi như ta có thể giao phó với ba con rồi.”

Thời điểm Phó Quốc Hoa nhận được tin cũng thở dài một hơi, trước kia mẹ hắn cùng Dương Thanh Mỹ cũng không có xích mích lớn nào, hắn có thể xử lý, Dương Thanh Mỹ thì thế nào cũng được, dù sao cô ta cũng chỉ muốn tranh giọng vậy thôi, chứ không phải thật sự muốn quan tâm hắn, hay đau lòng thay hắn. Nhưng An Nặc không như vậy, nếu như mẹ hắn cùng An Nặc xảy ra xích mích hắn ở giữa thật sự không biết giải quyết thế nào cho phải, dù sao hắn cũng không muốn bất kỳ người nào bị tổn thương.

Bây giờ nhìn đến lá thư này hắn thấy an tâm hơn nhiều, cô gái nhỏ của hắn, mặc dù còn nhỏ tuổi, tuy nhiên chưa từng để hắn thất vọng, thậm chí chưa từng để hắn quan tâm qua, so sánh mà nói, thứ mà cô bỏ ra còn nhiều hơn hắn một chút, vậy mà hắn lại luôn cần cô bước ra trước để chuẩn bị mọi việc.

Mỗi lần nghĩ tới đây, hắn liền không kịp chờ đợi muốn cùng cô kết hôn, muốn đem cô buộc lại bên người, không để cho bất kỳ kẻ nào dòm ngó.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Em đồng ý.

Phó Quốc Hoa sau khi nhận được phê duyệt cho nghỉ kết hôn hắn rất kích động, cuối cùng hắn có thể rước cô gái nhỏ về nhà rồi.

Sau khi nhận được thông báo, chuyện đầu tiên Phó Quốc Hoa làm chính là đi tới bệnh viện báo cho An Nặc. Hắn đi thẳng tới phòng làm việc của An Nặc, đến cửa dừng lại gõ cửa: đồng đồng đồng.

An Nặc đang sửa soạn lại bệnh án nghe thấy tiếng gõ cửa ngẩng đầu lên, thấy bóng người mặc áo màu xanh lục luôn xuất hiện trong trí nhớ. An Nặc mừng rỡ, vẻ mặt vui mừng đó trong nháy mắt khiến trái tim Phó Quốc Hoa mềm nhũn.

“Sao anh lại tới đây?” An Nặc vẫn có chút không thể tin được.

“Đã có chỉ thị cho nghỉ kết hôn rồi, bệnh viện đã đồng ý xin phép của em chưa? Chúng ta đi đăng ký kết hôn trước, sau đó sẽ tổ chức tiệc mừng.” Phó Quốc Hoa mặc dù nói đầu ra đây giống như đang làm theo phép tắc, nhưng ánh mắt anh đã bán đứng tim của anh, An Nặc cảm thấy rõ ràng anh đang rất hồi hộp chờ đợi câu trả lời của mình.

An Nặc cười cười, cô là một bác sĩ thực tập, cũng không phải là người đặc biệt quan trọng, hơn nữa cô cũng chưa từng xin nghỉ phép lần nào, lần đầu xin nghỉ lại chính là để kết hôn, lãnh đạo trong bệnh viện nhất định sẽ phê chuẩn, chuyện này cô đã sớm xin phép rồi.

Lấy được câu trả lời khẳng định của An Nặc, Phó Quốc Hoa gật đầu một cái, nói: “Vậy anh đi về trước, em mau đem công việc bàn giao lại, anh ở nhà chờ em.”

An Nặc gật đầu một cái, nhìn Phó Quốc Hoa xoay người rời đi.

Trương Tú ở nhà sau khi nhận được tin lãnh đạo đã phê duyệt báo cáo của Phó Quốc Hoa đã bắt tay vào chuẩn bị, mua mới lại toàn bộ đồ dùng trong phòng con trai, bà biết nếu để cho cô dâu mới dùng đồ của người cũ, dù người đó có tính khí tốt thế nào trong lòng khẳng định cũng không thấy thoải mái. Vì thế cho An Nặc vui mừng vào cửa, bà đặc biệt đổi mới lại toàn bộ đồ dùng trong phòng, một cái cũng không giữ lại.

Phó Quốc Hoa nói về nhà trước cũng là vì để chuẩn bị rượu mừng kết hôn, đợi An Nặc đem toàn bộ công việc bàn giao lại về đến nhà, trong nhà đã chuẩn bị cũng không xe xích gì nhiều. Mà Phó Quốc Hoa có thể trực tiếp dẫn An Nặc đi làm công chứng rồi. Cục dân chính huyện không phải lúc nào cũng có nhiều người, hai người cũng không phải xếp hàng chờ lâu, nhưng Phó Quốc Hoa vẫn cảm thấy khẩn trương, không ngừng ngó lên nhìn các cặp phía trước.

Trải qua hai kiếp, nhưng đây là lần đầu An Nặc kết hôn, nên cô cũng thấy khẩn trương hồi hộp, hai người đứng chung một chỗ không biết nên mở miệng nói cái gì. Nhưng nhìn biểu hiện của Phó Quốc Hoa liên tục ngó lên phía trước, nghĩ chắc áp lực của anh còn hơn mình nhiều. Bởi vì An Nặc trở về tương đối trẻ, lúc cô vừa về đến nhà anh đã lôi kéo cô đến thẳng cục dân chính làm thủ tục. Đã gần đến lúc tan việc, phía sau hai người cũng không còn ai đứng xếp hàng.

An Nặc xác nhận lại lần nữa, xác định chung quanh thật sự không có người chú ý đến bọn họ mới dám đem tay mình nhét vào tay anh, quá nhiên thấy lòng bàn tay anh đầy mồ hôi. Cô xiết chặt tay anh, nhìn anh với nụ cười rạng rỡ nhất, lặng lẽ nói: “Phó Quốc Hoa anh có nguyện ý lấy An Nặc làm vợ, bất luận nghèo khó hay bệnh tật, cũng không xa rời cô ấy sao?”

Phó Quốc Hoa nghe được cô nói, mặc dù không biết sao cô lại hỏi như vậy, nhưng vì giọng điệu của cô là dạng toàn tâm toàn ý tin cậy, hắn không tự chủ liền trịnh trọng gật đầu một cái nói: “Anh đồng ý.”

An Nặc cười càng vui vẻ hơn, nhìn anh nói: “Em cũng nguyện ý, nguyện ý gả cho Phó Quốc Hoa, bất luận nghèo khó hay bệnh tật, cũng không xa rời anh.” Lúc này Phó Quốc Hoa không biết, một câu đơn giản như vậy về sau cô sẽ bồi bạn với hắn cả ngày lẫn đêm, luôn để cho hắn không tự chủ nhớ tới, mà chỉ cần vừa nghĩ tới, trong liền cảm thấy ngọt ngào.

Bất tri bất giác, những người xếp hàng phía trước đã làm xong thủ tục, trong đại sảnh đơn sơ chỉ còn hai người bọn họ, khi nhân viên làm việc hô lên: “Người tiếp theo.” Tay An Nặc vẫn còn trong lòng bàn tay Phó Quốc Hoa. Bị tiếng hô của nhân viên làm giật mình, An Nặc vội rút tay về, còn lúng túng đem lòng bàn tay ở trên quần áo cọ xát hai cái. Thân trọng liếc nhìn người nhân viên ngồi phía trước, phát hiện anh ta cũng không có gì dị thường, lúc này mới đem tâm trí thiếu chút nữa nhảy ra ngoài trở về vị trí cũ. Nhìn Phó Quốc Hoa le lưỡi. Hoàn toàn giống như một đứa trẻ làm chuyện xấu lại không mau mắn bị bắt được.

Phó Quốc Hoa thấy bộ dạng của cô như vậy liền phì cười, vươn tay đặt ở trên lưng của cô nhẹ nhàng diu cô lên phía trước.

“Có mang theo chứng minh nhân dân cũng hộ khẩu không?” Anh nhân viên hỏi.

Phó Quốc Hoa ngay lập tức đem giấy tờ đã chuẩn bị sẵn ra. Cẩn thận kiểm tra một lúc, anh cán bộ lấy ra một quyển sổ nhỏ, đặt trước mặt hai người, bảo hai người ký tên lên đó.

Hai người bình tĩnh ký tên, rồi đưa quyển sổ lại, mặc dù bên ngoài mặt thì bình tĩnh, nhưng nội tâm mệnh mông không biết trời trăng gì nữa. Đặc biệt là Phó Quốc Hoa, nhìn chữ ký của anh vừa rồi là có thể nhìn ra, ba chữ kia giống như người đang run viết ra vậy.

Thủ tục hoàn tất, quyển sổ hồng lần lượt trở lại trước mặt hai người, bọn họ lúc này đã chính thức trở thành vợ chồng. Phó Quốc Hoa cầm hai quyển sổ hồng lên cẩn thận nhìn, lúc này thậm chí An Nặc cũng đã bị hắn quên ở một bên. Trên cuốn sổ viết: Giấy hôn thú. Nam Phó Quốc Hoa, nữ An Nặc, tự nguyện kết hôn, trải qua thẩm tra quy định về luật hôn nhân và kết hôn của Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa, hai quyển sổ ở góc phải phía dưới đều có một dấu đỏ thật to.

Rúc cuộc đã lấy được giấy hôn thú, để cô gái nhỏ An Nặc chính thức trở thành người hợp pháp của hắn. Phó Quốc Hoa quý trọng đem hai quyển sổ cất vào túi áo trước ngực, giống như đang cất thứ gì quý giá vậy.

Lấy được giấy hôn thú hia người rút cuộc hoàn thành chuyện lớn nhất trong cuộc đời. Về đến nhà, tiệc rượu mừng đã bắt đầu, Trương Tú cũng đang tất bật nói chuyện cùng khách mời, không khí vô cùng hài hòa vui vẻ.

Phó Quốc Hoa cùng An Nặc xuất hiện, vừa xuất hiện liền biến thành đối tượng trêu chọc của khách đến dự tiệc, không những trêu chọc còn liên tục bị mời rượu, còn phải mời lại các bậc bề trên. Thật có cảm giác nếu không đem người uống đến say ngất thì không ngừng. Hôm nay là ngày vui, nên Phó Quốc Hoa uống nhiều chút cũng không sao, dù sao mọi người kính hân cũng là vì chúc phúc cho hân. Nhưng nhìn An Nặc một ly lại một ly uống không ít, mắt thấy cô không đứng vững được nữa, Phó Quốc Hoa không còn cách nào, đành xin phép mọi người đưa An Nặc trở về phòng nghỉ ngơi.

Đặt An Nặc nằm ngay ngắn trên giường, nhìn cô giống như đã bất tỉnh nhân sự, gương mặt nhỏ bé đỏ rực, hai chân mày nhíu chặt lại. Nhìn cô không có khuynh hướng muốn tỉnh lại, Phó Quốc Hoa đành giúp cô đắp kín chăn, sau đó vuốt vuốt hai hàng lông mày đang nhíu chặt lại của cô, nhìn cô ngủ an ổn, lúc này mới rời khỏi phòng, lại trở về bên bàn rượu tiếp tục nhận chúc phúc của mọi người.

An Nặc nằm ở trên giường từ từ mở mắt, lúc này khi Phó Quốc Hoa bế cô vào phòng cô vẫn còn cảm giác, nhưng đầu lại nặng nề khiến cho cô không tỉnh lại được. Vì vậy cô đành tiếp tục nhắm hai mắt. Đợi lúc có thể mở ra, cũng không biết đã qua bao lâu, Phó Quốc Hoa vẫn chưa trở lại. Chắc thời gian qua cũng chưa lâu.

Cô chống thân thể lui về phía sau dựa sau dựa vào đầu giường. Vuốt vuốt cái trán hỗn loạn như cũ. Có thể là do lâu rồi không uống rượu, hơn nữa lại đổi sang một thân thể khác. Chứ cô trước kia có thể coi là “Ngần chén không say”, cũng được tính là Nữ Trung Hào Kiệt, các buổi tiệc xã giao lớn nhỏ cũng chưa từng uống say. Không nghĩ tới hôm nay chỉ uống có mấy chén mà đã đến mức té xỉu.

Lúc Phó Quốc Hoa trở lại, An Nặc vẫn còn dựa vào đầu giường vuốt trán mình. Trong tay anh cầm một bình là, là trà giải rượu cho cô. Thấy cô đã tỉnh, anh tiện tay rót cho cô một ly trà.

An Nặc chu chu cái miệng nhỏ nhắn: “Không thích uống trà.”

Phó Quốc Hoa đem cái ly cứng rắn nhét vào trong tay cô: “Lúc em phở trương sao anh không thấy em oán trách.”

An Nặc đành nhận lấy uống vài ngụm, đầu vẫn còn choáng, tính trẻ con lại bộc phát, nhìn anh không có ý tứ an ủi mình, cô liền đem cái ly trả lại, Phó Quốc Hoa cũng không nói gì nhận lấy cái ly để trên bàn, mới quay đầu lại đi trở về bên giường, đưa tay nhấn ở hai huyệt thái dương của An Nặc xoa nhẹ. An Nặc cảm thấy thoải mái, liền theo tay Phó Quốc Hoa đến gần trong ngực anh, đem cằm chống trên ngực anh mặc cho anh phục vụ mình, còn cô không nói tiếng nào, nhắm mắt hưởng thụ.

Mơ mơ màng màng liền ngủ thiếp đi, Phó Quốc Hoa lắc đầu một cái, đỡ cô nằm xuống rồi đi lấy khăn và chậu lại, nhẹ nhàng giúp cô lau mặt và tay, sau đó lại giúp cô lau chân.

Chân của cô rất nhỏ lại trắng nõn đặt trong bàn tay to lớn rám nắng của hân thật là đối lập. Hân biết người An Nặc rất đẹp, cô giống như một con búp bê xinh đẹp vậy, ngay cả đôi chân cũng rất đáng yêu. Tuyệt đối không giống như một cô gái lớn lên ở nông thôn. Có thể An Nặc cảm thấy ngứa, không nhìn được giật giật cái chân bị Phó Quốc Hoa cầm, chỉ cái khe động này, cũng khiến Phó Quốc Hoa nổi lên kích động, vốn là một đêm động phòng hoa chúc tốt đẹp, nhưng vì An Nặc uống quá nhiều, hân cũng chỉ có thể chấp nhận, không thể làm gì khác, tránh cho cô sáng mai thức dậy không chỉ có đau đầu, mà thân thể cũng bị thương.

Trong bóng tối không thấy rõ được ánh mắt của hân, siết chặt khăn trong tay, một cái tay khác kéo chân An Nặc lên thuận thế cúi đầu hôn lên chân cô một cái. Sau đó nhanh chóng buông ra, sau đó đi thay quần áo cho mình và cô. Đợi đến lúc thay quần áo cho mình cùng cô xong, đem An Nặc ôm vào lòng đắp kín chăn cho cô, hân mới phát hiện, thì ra là có thể ôm cô ngủ tư vị cũng không tệ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đêm động phòng hoa chúc.

Nhưng An Nặc không để cho Phó Quốc Hoa yên ổn ngủ như vậy, đầu óc không có cách nào tỉnh táo lại được, nhưng cô vẫn cảm giác được sự thoải mái khách thường ở trong ngực Phó Quốc Hoa, cả người dính vào bộ ngực anh cọ cọ, ôm càng chặt lại càng thoải mái, thậm chí còn phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn. Trên mặt còn mang theo nụ cười.

Phó Quốc Hoa cúi đầu nhìn cô, lúc đó cô cũng đang ngẩng mặt nhìn mình, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch. Cả người dưới ánh trăng quỳnh rũ khiến trong lòng hân ngứa ngáy. Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc, nếu cô đã không thành thật, vậy hân cũng không thể uất ức mình.

Cúi đầu hôn lên đôi môi của cô, nơi đó vẫn còn vị đắng của lá trà, không trách được sao cô lại không thích uống trà đậm, thì ra uống vào trong miệng sẽ có vị đắng như vậy, nhưng hân lại trầm tĩnh ở môi – răng của cô chịu đựng cái đắng nhưng lại vui vẻ đến ngọt ngào này. Cái hôn sâu khiến An Nặc cũng động tình lên, khẽ mở mắt, thấy rõ người trước mặt cô mở miệng ní non: “Phó Quốc Hoa, ông xã, Phó Quốc Hoa.” Hai câu nói luân phiên trong miệng, hai cái tay từ trong chăn đưa ra ngoài vòng qua cổ hân thật chặt không để cho hân rời đi. Tiếp đó lại tìm đến môi hân tiếp tục nụ hôn ngọt ngào.

Cô ni non giống như là đang muốn mời hân, hân vốn vẫn muốn kiềm chế nhưng giờ thêm lực bắt tông tâm. Một tay nhẹ nhàng vòng qua cổ cô, cái tay khác trượt xuống vạt áo chui vào bên trong, vuốt ve da thịt bóng loáng của cô, trên bụng cô không có chút thịt dư nào, mềm mại lại co giãn, khiến cho hân không nhịn được xoa nắn, khi tay hân di chuyển đến trước ngực thời điểm cảm đến vật ấy hân mới phát hiện, bình thường nhìn qua vóc người cô mảnh khảnh, vậy mà bộ ngực cô hân không thể nắm hết trong tay, nhẹ nhàng kéo áo cô ra, để cho bộ ngực như hai con thỏ trắng của cô lộ dưới ánh trăng, hai đóa hoa màu hồng nhạt cao thẳng, nhìn qua mềm mại làm cho người ta không nhịn được nghĩ muốn che chở bảo vệ. (hành hạ thì có)

Kích thích khiến các giác quan của An Nặc càng thêm rõ ràng, mở mắt nhìn Phó Quốc Hoa ở trước ngực mình bận rộn, An Nặc có chút xấu hổ, nhưng người đó là Phó Quốc Hoa, điều đó chứng tỏ, qua tối nay, cô đã chính thức trở thành người của anh.

Một cái tay nhẹ nhàng đặt ở trên lỗ tai anh vuốt ve, Phó Quốc Hoa cảm thấy động tác của An Nặc, ngẩng đầu nhìn cô đã tỉnh, ánh mắt của cô mê mông, gương mặt đỏ ửng, vẻ mặt mặc dù có chút xấu hổ nhưng tuyệt đối không có cự tuyệt cùng nhún nhố, để cho hân thấy rõ ràng cô nguyện ý giao mình cho hân. Lấy được khích lệ, Phó Quốc Hoa cúi đầu càng thêm ra sức tập trung vào công việc đang làm

Giữa hai chân của An Nặc nước đã chảy róc rách (@-@), cả người khi anh ở phía dưới lo lắng gầy dựa, anh biết cô đã sẵn sàng, tay còn lại cười quần áo của mình ra, đầu dựa vào cổ cô khẽ hôn, tiếp lại kéo quần của cô xuống, dùng một đầu ngón tay ở giữa đùi cô quơ nhẹ một cái, quả nhiên, quần lót của cô đã ướt rồi.

Hai lòng về kết quả này, Phó Quốc Hoa ôm cô vào trong ngực, kéo cánh tay nhỏ bé đặt trên cổ mình xuống vị tiểu huynh đệ của hân. Cách quần lót thật mỏng cô có thể cảm nhận được vị tiểu huynh đệ đó đang vận sức chờ phát động. Dù đã trải qua hai kiếp, nhưng đây là lần đầu tiên cô biết thì ra vị huynh đệ kia cũng có thể không lồ như vậy. Phó Quốc Hoa ở bên tai cô hà hơi nói: “Cảm thấy sao?”

Không ngờ anh còn có một mặt không đứng đắn như vậy, An Nặc không biết trả lời thế nào, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu trốn ở trong ngực anh, nhưng anh lại không buông tha cho cô, kéo tay của cô tiếp tục ma sát chỗ đó, nói: “thế nào, xấu hổ?”

An Nặc thực sự xấu hổ, người này, cùng ban ngày không giống nhau. Ở trong lòng âm thầm liếc anh một cái. Thấy trước mặt mình chính là tiểu đầu đầu trên ngực anh, cô khẽ lè lưỡi liếm một cái coi như trừng phạt. Quả nhiên thân thể của anh khẽ run nhẹ, An Nặc hải lòng, nhưng kết quả chờ đón chính là Phó Quốc Hoa rút cuộc không nhịn được bộc phát.

Gấp gáp đem An Nặc nằm thẳng xuống giường, hân ngay sau đó nằm đè lên cô, kéo đôi chân trắng tấp của cô đặt lên hông hân. Đem tiểu huynh đệ chui ra, chuẩn bị xâm nhập vào lãnh địa của cô. Cô chưa từng trải qua chuyện này, có chút sợ hãi cũng khản trương, hân liền hôn lên đôi môi cô để trấn an. Khi chỗ tư mật của hai người đụng chạm nhau thời điểm đó hai người bọn họ đồng thời cùng khẽ hừ một tiếng, cảm giác sáng khoái lan tràn đến toàn thân. Ở bên ngoài cửa động của cô khẽ ma sát hai cái, hân thẳng lưng tiến vào.

Trong cơ thể cô lửa nóng cùng khí khao khiến cho hân sáng khoái suýt chút nữa không chế không được mình, không ngừng dùng sức luật động, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nhăn nheo cùng khô sở của hân lý trí của hân cuối cùng chiến thắng kích động, một cái tay đưa đến chỗ hai người kết nối từng điểm từng điểm xoa bóp, muốn cho cô buông lỏng. Mà chính hân mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống người cô.

Giơ tay lên giúp anh lau đi giọt mồ hôi trên trán, cô cảm giác mình đã thích ứng rất nhiều. Vì vậy cử động eo của mình muốn nói cho anh biết anh có thể. Cảm nhận được cô có chút buông lỏng, anh không còn khống chế được mình, bắt đầu ở trên người cô rút ra đâm vào.

Trong cơ thể cô thật non lúc chặt lúc lỏng siết chặt lấy hân, khiến cho hân muốn ngừng mà không được, không chỉ tâm hồn cô có thể khiến cho hân thỏa mãn, ngay cả thân thể cũng làm cho hân mất hồn. Cô gái nhỏ quả nhiên là thích hợp cho hân nhất, từ trong tới ngoài, mọi cử động đều khiến cho hân hân đập nhanh.

Tại nơi thể xác và tinh thần đều hòa quyện, rốt cuộc An Nặc cũng đạt tới giới hạn không lâu sau đó Phó Quốc Hoa cũng đạt tới.

Thế trạng quân nhận quả nhiên không phải là khoái lạc, sự chịu đựng quả nhiên hạn hẹp nhất, chỉ là An Nặc do nghề nghiệp trôi qua vô cùng bình lặng, trừ mỗi ngày tập thể dục những động tác cần thiết, còn không có điều không phải vận động quá sức. Bị Phó Quốc Hoa lấn qua lộn lại giằng co một phen đã sớm mệt thở hồng hộc, cho nên hai người vừa xong chuyện, cô cũng đã ngã ở trên ngực của Phó Quốc Hoa ngủ mất. Mà Phó Quốc Hoa vừa mới được thỏa mãn, tinh thần vẫn còn phấn chấn, ôm An Nặc mềm nắn nắn trong ngực, sờ chỗ này chỗ kia một chút, bị động tác của anh quấy rầy, An Nặc trong miệng ni non: “Chớ phiền, ngủ.” Cho dù hân bị cô oán trách, nhưng vẫn vui vẻ toét miệng nở nụ cười.

Mặc dù đây là lần thứ hai kết hôn, nhưng hân quả thật lần đầu tiên có cảm giác thỏa mãn như thế này. Lần đầu kết hôn tuổi còn nhỏ, trước khi kết hôn cũng đã từng ảo tưởng sau khi kết hôn ngày nào cũng sẽ mỹ mãn vui vẻ. Nhưng sau khi kết hôn hân mới phát hiện, thì ra cũng không có gì thay đổi, hân cũng không cảm nhận được sự chăm sóc của vợ, chỉ là trong nhà có thêm một người, cũng có thêm nhiều phiền não. Khi hân về nhà, cũng ngủ chung phòng với Dương Thanh Mỹ, dĩ nhiên cũng lên giường. Mặc dù thời điểm làm cũng có cảm giác rất sáng khoái, nhưng xong chuyện trong lòng lại vẫn trống rỗng, giống như làm chuyện này chỉ là vì nói dối tông đường, thuận tiện thỏa mãn dục vọng.

Sau này, dục vọng hân cũng không muốn nữa, mỗi lần thấy nét mặt Dương Thanh Mỹ, vẫn bình tĩnh, khiến hợ người khác có thể cảm thấy cô không muốn. Hân cũng nói không ra tại sao. Rõ ràng nó là một chuyện rất vui vẻ, nhưng hân vẫn có cảm giác nặng nề. Tình huống như thế vẫn kéo dài đến khi người tình Trương Diệu của cô xuất hiện.

Hân đã từng không chỉ một lần nghĩ tới, nếu như kết hôn là một loại cảm thụ như thế này, như vậy hân cũng không muốn kết hôn. Nếu như An Nặc không xuất hiện, thì hân không biết có thể kết hôn lại lần nữa hay không, có thể nếu kết hôn lần nữa, cũng là vì muốn nói dối tông đường và mặc cho mẹ của hân giúp hân sắp xếp thôi.

Chỉ là may mắn hân gặp được An Nặc, may nhờ cô chủ động quần lấy hân, mới để cho hân không bỏ qua cô, mới để cho hân chân chính hiểu được niềm vui khi kết hôn, để cho hân chân chính có một loại lòng trung thành, cũng để cho hân chính thức có được một gia đình.

Dù An Nặc đã ngủ say nhưng trên mặt vẫn còn ửng hồng, trên bả vai mơ hồ thấy được vết hôn hấn lưu lại, đây là chứng cứ tình yêu giữa hai người, cũng là chứng cứ bọn họ đã trở thành vợ chồng chân chính. Hắn đưa một cánh tay vòng xuống dưới đầu cô, một cánh tay khác ôm hông cô, để cho cô dính sát vào người hắn, khi hai người nằm sát nhau không còn một kẽ hở, Phó Quốc Hoa mới nhắm mắt lại, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm ngày thứ hai, suy nghĩ của An Nặc tỉnh lại trước thân thể một bước, cả người đau đớn khó chịu, cô nhúc nhích thân thể, cảm nhận được hơi thở ấm nóng phả trên mặt, cô nũng nịu hừ hừ, biểu đạt tâm tình bất mãn. Phó Quốc Hoa lúc này vẫn còn ngủ say, cảm nhận được động tác của cô hắn rất tự nhiên ản cô lại vào trong ngực vỗ nhẹ nhẹ muốn cô ngoan ngoãn. Hành động này của anh lại khiến An Nặc mờ mắt, nhìn Phó Quốc Hoa đang ngủ say, dù trong lòng ngọt ngào, nhưng vì thân thể đau đớn mà cô muốn báo thù. Theo dõi gương mặt anh một lúc, anh vẫn không có phản ứng. An Nặc cho rằng anh chưa tỉnh, đột nhiên cô nảy sinh ý nghĩ độc ác, hướng bả vai anh cắn một cái thật mạnh, sau khi để lại một dấu răng thật sâu, cô mới rời khỏi nhìn kiệt tác của mình, chuẩn bị từ trên người anh lui ra.

Tay vừa mới chống lên, lại bị cái tay lúc này cô gói đầu kéo xuống, đem lấy đầu cô ôm chặt trong ngực: “Hài lòng?” hắn nhắm hai mắt nói.

Lúc này cô mới biết thì ra anh đã tỉnh. Tội phạm bị bắt được tại hiện trường, cô có chút áy náy liếm liếm chỗ mình vừa cắn qua, lại bị cánh tay khác đặt ở trên hông mình vỗ một cái. Ngẩng đầu chống lại ánh mắt anh, anh nói: “Thế nào, tối hôm qua còn không mệt mỗi sao?” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc lại nói lời tán tỉnh của anh, trong đầu cô máu nóng lại dâng lên: tối hôm qua còn chưa mệt mỗi, tối hôm qua còn chưa đủ mệt mỗi, tối hôm qua còn chưa đủ mệt mỗi..

Đột nhiên cô cảm thấy em mình nhói đau, giữa hai chân cũng đau, trước ngực cũng đau, toàn thân chỗ nào cũng đau nhức.

Cô giùng giàng muốn rời khỏi anh đứng dậy, xem xem trên người đến tốt cùng bị anh để lại bao nhiêu dấu vết, tuy nhiên không được như ý. Cô vẫn bị cánh tay có lực của anh cứng rắn ôm ở trong ngực không để cho cô rời đi, nhưng cánh tay khác lại nhẹ nhàng xoa bóp eo cho cô, anh dùng lực vừa phải khiến cô cảm thấy rất thoải mái, cô liền nhu thuận nằm ở trong ngực anh hưởng thụ sự chăm sóc của anh.

Sáng sớm gà còn chưa có gọi, nghĩ đến thời gian vẫn còn sớm, hai người liền rúc ở trên giường, ai cũng không mở miệng, hưởng thụ thời khắc ấm áp này.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nhân duyên

Được anh xoa bóp thoải mái, An Nặc chống lại cũng không có tác dụng, không bằng cứ nằm trong vòng tay ấm áp của Phó Quốc Hoa nhắm mắt lại, ngủ thêm một giấc. Mở mắt ra lần nữa, trên giường đã không còn bóng dáng của Phó Quốc Hoa rồi. Bên giường đã để sẵn một bộ quần áo, An Nặc cúi lưng một cái, xem ra bên ngoài trời đã sáng rồi.

Cầm lấy quần áo nhanh chóng mặc vào, nhìn chậu rửa mặt đã chuẩn bị sẵn để ở trên kệ, nước bên trong vẫn còn ấm, bên cạnh có một ly sữa đã để sẵn bàn chải đánh răng, kem đánh răng cũng đã được quét sẵn trên đó rồi. Mặc dù anh không bao giờ nói ra miệng, nhưng anh vẫn dùng hành động thực tế để nói chuyện, An Nặc quả thật yêu chết cái phẩm chất tốt này của anh.

Thời điểm rửa mặt xong đi ra khỏi phòng, trên bàn đã bày sẵn điểm tâm. Trương Tú ngồi ở bên cạnh bàn, Phó Quốc Hoa đang cúi đầu chăm chú làm gì đó. Lúc An Nặc đến, Trương Tú là người đầu tiên phát hiện: “Nhị Nha đã dậy?”

An Nặc nhìn bà cười nhẹ nhàng nhìn mình, nụ cười trên mặt mang ý vị giống như nói cho cô biết bà dĩ nhiên biết tối qua hai người làm gì, cho nên bây giờ cô mới dậy. An Nặc lần đầu tiên gặp phải cục diện lúng túng như vậy, có chút ngượng ngùng.

Phó Quốc Hoa nghe thấy mẹ mình nói chuyện, mặc dù biết An Nặc bình thường khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng da trái lại rất dày, nhưng vẫn như cũ chủ động vì cô giải vây: “Nhanh ngồi xuống ăn cơm đi.”

Trên bàn cơm Trương Tú không ngừng gấp thức ăn cho An Nặc, mỗi lần Phó Quốc Hoa muốn thể hiện muốn chăm sóc vợ mình một chút liền bị mẹ mình đoạt trước, nhìn món ăn mình muốn gấp cho An Nặc luôn là thông qua đĩa của mẹ xuất hiện trong chén của cô. Phó Quốc Hoa không thể làm gì khác hơn là phải đi đường vòng, cuối cùng là gấp bỏ vào chén của mình.

Liên tục mấy lần như thế, An Nặc dĩ nhiên có thể nhìn ra động tác của anh. Cô mỉm cười gấp món ăn anh thích bỏ vào chén của anh. Quá trình mặc dù có chút buồn nôn, nhưng trên bàn ba người lại thấy rất vui, đặc biệt là Trương Tú, thấy con trai và con dâu yêu thương nhau như vậy, bà vô cùng hài lòng.

Nhanh chóng ăn cơm xong, Trương Tú đặt chén trở về phòng bếp, lau chùi miệng xong, nhìn hai người vẫn còn trên bàn nói: “Các còn ăn đi, mẹ ra ngoài đi dạo, ăn xong cứ để chén ở dưới bếp là được, các con không có việc gì thì ngồi nói chuyện, trao đổi tình cảm một chút, mẹ đi ra ngoài.” Nói xong Trương Tú liền ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài, bà muốn đi tìm mấy chị em tốt của mình để khoe con dâu, nhất định phải ở trước mặt họ nở mày nở mặt một phen.

Trương Tú đi, An Nặc giống như không có ai quản tính trẻ con lại nổi lên, để đĩa xuống đưa tay ở ngang hông Phó Quốc Hoa nheo một cái, “Buổi sáng rời giường sao không gọi em dậy, để em dậy muộn, xấu hổ chết đi được.”

Cũng không phải Phó Quốc Hoa dung túng cho cô, nhưng hôm qua hẳn làm cô mệt như vậy, hẳn nắm lấy cái tay bé nhỏ, mặc cho cô gầy gầy nhưng hẳn nhất quyết không buông, An Nặc muốn đẩy tay hẳn ra, nhưng Phó Quốc Hoa nhất định không để cho cô được như ý, mặc cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ghen đỏ.

An Nặc nhìn anh không có ý nhường mình, trừng mắt mở miệng nói: “Phó Quốc Hoa, mới kết hôn được một ngày anh đã bắt nạt em.”

“Ừ, anh bắt nạt em đó.” Phó Quốc Hoa nắm chặt quả đấm nhỏ của cô, một cái tay khác lại không rảnh liên tục gấp thức ăn vào bát.

An Nặc bị lời nói của anh làm cho ngã ngửa, cô không thèm lên tiếng, cô cũng sẽ cứng rắn không nhường. Phó Quốc Hoa ăn xong, chùi miệng vẫn thấy An Nặc tỏ vẻ uất ức. Phó Quốc Hoa mới đem tay của cô kéo lên miệng hôn một cái, lúc này mới mở miệng: “Lúc ăn cơm thì ăn cho đàng hoàng, cơm nước xong xuôi rồi hãy gầy nữa. Nhìn em giống như đứa trẻ con, không trách được lại gầy như vậy.”

Nghe Phó Quốc Hoa mở miệng an ủi, An Nặc trừng mắt liên anh một cái rồi thôi, yên lặng ngồi đó ăn cơm, mà Phó Quốc Hoa lại tiếp tục hầu hạ, cô ăn một miếng cơm, anh giúp cô gấp một miếng thức ăn, hai người phối hợp ăn ý một cách tự nhiên.

Lúc này Trương Tú đang theo đường mòn trong thôn đến nhà chị em tốt của mình, trên đường còn vui vẻ ngân nga một bài hát, mọi người đều có thể nhận ra bà đang rất vui vẻ.

“Cô Trương, đang đi đâu vậy.” Đi tới một con đường nhỏ, từ bên trong đường xuất hiện một người đang tiến tới, hai thái dương đã có tóc hoa râm, nhưng cả người nhìn rất khỏe mạnh chất phác. Đây là Trương Chánh Bưu, là người quen cũ của Trương Tú. Lúc Phó Quốc Hoa nhập ngũ, Trương Tú một mình ở nhà cuộc sống trôi qua thật không dễ dàng, trong nhà không có đàn ông, có rất nhiều chuyện không thể làm tốt được, may nhờ có Trương Trần Bưu là người hiền lành, thời điểm người khác không chịu giúp bà một tay luôn là ông đến giúp bà. Trương Chánh Bưu cũng giống Trương Tú, đều ở một mình, chỉ khác là Trương Tú là để tang chồng, còn Trương Chánh Bưu thì mới chỉ có vợ sắp cưới, nhưng do lúc cùng người nhà chạy nạn thiên tai, hai gia đình mất liên lạc, trong quá trình chạy nạn người trong nhà cũng bị chết đói chết bệnh. Cuối cùng chỉ còn sót lại Trương Chánh Bưu, ông cũng định cư lại ở thôn này.

Lúc mới bắt đầu ông đi theo một thợ làm giày để học nghề, vì kiếm chút cơm ăn cũng kiếm được một chỗ ở, sư phụ đã có vợ, chưa bao giờ để cho ông ăn cơm no, nhưng so sánh với trước kia phải ăn gió nằm sương, ăn bữa có bữa không thì tốt hơn nhiều, tối thiểu chỉ cần vừa đến giờ cơm, ông đã có cơm để ăn.

Ông đối với cuộc sống như thế còn rất thỏa mãn, vì vậy ông cố tiết kiệm tiền, kiếm được tiền ông sẽ đi tìm vị hôn thê của mình. Không phải ông đối với vợ sắp cưới có tình cảm sâu đậm gì, mà là bởi vì từ khi ông biết có một người như thế, liền không muốn cưới người khác nữa, đây cũng được coi là lòng trách nhiệm.

Tìm thật lâu, cũng không có bất cứ tin gì, tiền lương mỗi tháng cũng không được bao nhiêu, mỗi ngày trôi qua cực kỳ nặng gánh, lượng công việc khiến lưng ông cong thêm. Nhưng ông vẫn không thể từ bỏ, bỏ lỡ tuổi tốt để kết hôn. Đến khi 40 tuổi, rốt cuộc cũng hỏi được tin tức của cô, nhưng cô ở rất xa và đã lập gia đình rồi.

Thời điểm ông nhận được tin này, ông đã sớm từ học trò thành thầy. Lúc ấy ông không hề nói gì, chỉ là vẫn nỗ lực kiếm tiền như trước, quan hệ tốt với học trò của mình. Từ đó về sau ông vẫn không nhắc đến chuyện kết hôn, mà mọi người chung quanh cũng quen nhìn thấy ông sống một mình.

Có vài người cảm thấy ông là quái nhân, không chịu cưới vợ nhất định là có vấn đề, ông đối với chuyện này cũng không có đáp lại, thời điểm ông còn đi tìm vợ sắp cưới, cũng không ít người muốn làm mai người khác cho ông, nhưng đều bị ông cự tuyệt. Mặc dù ông không giải thích, nhưng lại không khó đoán được nguyên nhân vì ông đang đi tìm vị hôn thê của mình. Sau nhiều lần cự tuyệt, mọi người cũng không nhắc đến chuyện này nữa.

Thời điểm ông nhận được tin cũng chỉ lặng lẽ thờ dài. Nhưng mọi người lại không biết, còn tưởng ông vẫn tiếp tục tìm người kia. Vì vậy hôn nhân của ông vẫn một kéo hai kéo.

Ông gặp được Trương Tú muốn giúp đỡ bà cũng chỉ là hành động thuần túy. Con trai của bà đi xa, một quả phụ ở nhà kiếm sống thật không dễ dàng. Mỗi lần giúp bà làm việc xong bà sẽ giữ ông lại uống ly trà, nghỉ ngơi một chút, lúc nghỉ ngơi hai người lại trò chuyện về việc nhà. Trương Tú cũng hay kể với ông về con trai mình, mỗi lần nhắc đến con trai giọng điệu của bà đều không giống như bình thường, có thể thấy được mỗi lần nhắc tới con trai mình bà đều có nét mặt vui vẻ và tự hào.

Từ từ ông đối với bà có tình cảm, nhưng Trương Tú lại chỉ cho rằng ông chăm sóc mọi người thành thói quen, nên giúp bà cũng không có ý gì. Hơn nữa mỗi lần hai người ở chung một chỗ có một loại yên lặng giống như dòng suối chảy xuôi, hai người cũng rất ăn ý không muốn phá vỡ loại quan hệ này.

“À, tôi đang đi tìm Thím Vương tâm sự chút.” Trương Tú vui vẻ trả lời.

Trương Chánh Bưu nghe lời của bà tự nhiên biết suy nghĩ của bà. Con trai thím Vương có mở một tiệm tạp hóa ở trong thôn, điều kiện cũng có thể nói là tốt, trước kia hai người ở chung một chỗ không có việc gì liền lôi con trai ra so sánh, sau khi con trai thím Vương cưới vợ ở thôn bắc, quan hệ hai người mới hài hòa lại, có con dâu chăm lo chuyện trong nhà, bà ở nhà chỉ cần chờ cơm nóng hổi bụng lên bàn. Miệng cũng khéo, thái thái nhân tình cũng đều hiểu được. Ban ngày nếu không có việc gì, hai bà thường tìm nhau nói chuyện.

Nhưng trong lúc nói chuyện, thím Vương lại luôn nhắc đến con dâu, còn không ngừng khen ngợi hết lời, khiến Trương Tú muốn so sánh cũng không thể kiếm được ai so sánh. Sau khi Phó Quốc Hoa cưới Dương Thanh Mỹ, con dâu thì đã có, chỉ có điều kiện là không tốt, tính tình cũng không được, trờ gương mặt có thể quyến rũ nhiều đàn ông ra, đúng là không có gì tốt để nói ra ngoài hết. Hơn nữa sau lại, Dương Thanh Mỹ bỏ chạy theo người khác, bà hoàn toàn không có gì để nói rồi. Thậm chí vốn là một người thích tán chuyện nhưng thời điểm đó bà lại không thể nào mở miệng nói chuyện được. Mấy

người trong thôn thấy vậy cũng không muốn nhắc lại chuyện này để tránh làm tổn thương bà.

Lần này cuối cùng cũng cười về được một cô con dâu như ý, chuyện thứ nhất bà nghĩ tới chính là phải đi khoe với mấy chị em tốt trong thôn, cũng các bà trò chuyện giống như trước đây. Dĩ nhiên, đứa con dâu này cũng làm cho bà kiêu ngạo từ đáy lòng. Bà cũng thật tâm muốn cùng mấy bà bạn già tâm sự.

Trương Chánh Bưu quả nhiên hiểu bà, chỉ nghe bà nói cũng biết bà đi khoe con dâu, liền nói: “Cô con dâu mới của cô Vương, quả thực không tệ, chắc cô rất vui vì con trai lấy được người vợ như vậy.”

“Tất nhiên, ông không biết đâu, nó không những làm bác sĩ ở bệnh viện lớn, dáng dấp xinh đẹp không nói, quan trọng nhất là nó thương yêu Quốc Hoa thật lòng, tôi cũng rất vui, đang chờ nó cho tôi ôm đứa cháu đích tôn mập mạp đây.” Trương Tú cười đến mặt mày cũng cong cong.

“Quốc Hoa thật là đứa bé có phúc khí tốt, không phải thời gian trước cô vẫn mặt mày ủ ê sao, lần này thì hài lòng rồi phải không?” Trương Chánh Bưu nhìn về phía Trương Tú, ánh mắt tràn đầy nụ cười.

“Này, còn cần ông nói, con trai nhà tôi, mọi thứ đều tốt, cũng do hàng năm phải ở trong quân đội nên bị chậm trễ, nếu không con gái nhà khác coi trọng nó vẫn còn nhiều lắm. Có rất nhiều đứa muốn làm con dâu tôi đây. Ha ha...” Trương Tú mặt vẫn kiêu ngạo như cũ.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đến khi đi đến nhà thím Vương mới phát tay nói gặp lại. Trương Tú vội vàng vào cửa, không nhìn thấy người đàn ông phía sau chờ bà vào cửa lại quay đầu đi theo đường cũ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ngây ngô đại đột

Tối hôm đó Phó Quốc Hoa có một giấc mơ, giấc mơ này như thật vậy, rồi lại vô tận, khiến cho hắn ở trong giấc mơ chìm nổi trôi dạt, dùng tất cả hơi sức vẫn không tỉnh lại được.

Trong giấc mơ, giống như hắn có một cuộc đời khác, tất cả mọi chuyện cũng tương tự như đời thực, nhưng lại có chút không giống, cho đến lúc Dương Thanh Mỹ rời khỏi hắn, cuộc đời hắn liền không giống như hiện tại nữa. Hắn trong giấc mơ, không gặp được cô gái nhỏ cầu hắn, cô không có to gan ngăn hắn, cùng hắn thổ lộ, không có quán lấy hắn, tất cả mọi chuyện, cô đều không có trong đó. Không thấy cô, loại cảm giác đó khiến cho hắn hít thở không thông.

Hắn đi khắp nơi hỏi thăm, người nhà cô nói sau khi cô tốt nghiệp ở lại thành phố không trở lại nữa. Hắn hào hứng chạy đến bệnh viện để hỏi thăm, nhưng kết quả lại không có vị bác sĩ thực tập nào tên là An Nặc. Cô gái đang nói chuyện với hắn, trước đây còn đi sau lưng An Nặc gọi: “Bác sĩ Tiểu An, bác sĩ Tiểu An.” Hôm nay lại ở trước mặt hắn nói như vậy. Hắn không tin, đi tìm từng người một hỏi: “An Nặc có ở đây không? Bác sĩ Tiểu An khoa tim mạch có ở đây không?” Nhưng mọi người đều nhìn hắn như hắn là người bị bệnh thần. Đầu trả lời hắn ở bệnh viện này không có ai tên là An Nặc, anh đi đi.

Anh đi đi, đi đi...

Hắn có thể đi nơi nào, trên người vẫn mặc quân trang, hắn điên cuồng tìm mọi góc ngách trong bệnh viện. Hắn có thể đi nơi nào?

Không có ai biết tin tức của cô, hắn biết rất nhiều chuyện về cô gái nhỏ, thế nhưng hắn lại không tìm được cô. Ngay cả trường đại học nơi cô tốt nghiệp, cũng không có người nào như vậy, tất cả mọi chuyện cũng thay đổi theo quỹ đạo. Hắn tự nhủ, không phải như vậy, đây chắc chắn chỉ là ảo ảnh. Nói không chừng nơi này chỉ là một giấc mộng, nhưng hắn không thuyết phục được mình, bởi vì nơi này chân thật như vậy.

Không có tin tức của cô, thế nhưng hắn vẫn không chán chường xuống dốc, hắn lên tinh thần để duy trì cuộc sống như bình thường. Nhưng vẫn đặt cô nơi sâu nhất của trái tim. Có lúc hắn thậm chí không phân biệt rõ được đến tốt cùng có phải là cô đến từ trong mộng đẹp của hắn, hay là cuộc sống ở nơi này của hắn mới là một giấc mộng.

Hắn chỉ có thể như vậy sống vô tri vô giác qua ngày, mặc dù ngoài mặt làm bộ như tất cả đều bình thường. Từng có ký ức tốt đẹp bên An Nặc giờ lại mất đi, đáng sợ hơn là không còn sót lại một chút dấu vết nào của cô. Khiến cho hắn không biết phải làm thế nào?

ở trên đường vô tình gặp Dương Thanh Mỹ, cô dẫn theo con trai đã được bốn tuổi của mình. Khi Phó Quốc Hoa nhìn thấy đứa trẻ kia, hắn lại nhớ An Nặc đã từng nói, em muốn sinh con cho anh, tốt nhất là có thể sinh một đôi long phượng. Hắn đưa tay sờ đầu đứa bé, từ ái nhìn hắn, giống như có thể từ trên người đứa bé đó nhìn ra bóng dáng con của hắn và cô vậy.

Dương Thanh Mỹ nhìn thấy nét mặt này của hắn, trong lòng khiếp sợ. Năm Năm rồi, chẳng lẽ hắn vẫn không thể quên sao? Dù cô đối xử với hắn như vậy, hắn cũng đối với con của mình như vậy, đây là yêu ai yêu cả đường đi lối về sao.

“Con trai, mau chào chú đi.” Con trai ở nhà được nuông chiều, bình thường gặp người hắn thích liền vừa kêu vừa gọi, nhưng mắt hứng liền không thèm lên tiếng, ba mẹ cũng không bao giờ bắt ép nó làm điều gì, lần này hắn hiển nhiên là không muốn cùng người mặc quân phục trước mắt này làm quen. Ở

trong mắt nó quân nhân đều là người nghiêm nghị, đáng sợ, luôn dậy dỗ người khác. Có thể bắn chết người. Ở trong nhận thức, trên người quân nhân nó hình như không có một tí tạo ấn tượng tốt nào.”

Nhưng nhìn nét mặt mẹ không cho cự tuyệt, nó vẫn mở miệng chào, chỉ là cũng đồng thời cho người đối diện một cái liếc mắt. Phó Quốc Hoa nhìn thấy nét mặt ấy lại nghĩ đến An Nặc. Ban đầu An Nặc có ý tứ rất rõ ràng không muốn mình nhận đứa nhỏ này làm con nuôi. Bây giờ nhìn lại quả nhiên tiểu tử này không đáng yêu chút nào.

Phó Quốc Hoa không để ý, mà cười khề một tiếng. Dương Thanh Mỹ cũng nhìn được hành động của con trai, vốn định mở miệng giáo dục, hiện tại Phó Quốc Hoa có thân phận gì chứ, nếu hấn thật lòng thích con trai cô, như vậy con đường của con trai cô sau này sẽ càng rộng mở. Hiện tại chính sách quốc gia đang từ từ thay đổi, quân nhân đại biểu cho cái gì chứ, đó chính là quyền lực.

Vừa lúc thời gian này phụ nữ bên người Trương Diệu tới tới lui lui không ngừng, mặc dù mình luôn theo sát, mặc dù Trương Diệu vẫn chỉ thích một mình cô, đối với phụ nữ khác sắc mặt cũng không thay đổi. Nhưng cứ tre già măng mọc không dứt như vậy cho dù là ai cũng không chịu được. Còn có cái cô Khiết Tây Tập đó, biết rất rõ cô ta đối với Trương Diệu có tâm tư không đơn giản, nhưng bởi vì cô ta đang đảm nhiệm công việc phiên dịch trong xưởng, trong nhà máy không thể không có cô ta, cho nên cô cũng không có biện pháp gì với cô ta, chỉ có thể nhìn cô ta quần ở bên cạnh Trương Diệu, lúc Trương Diệu không để ý liền hướng về phía cô điếu vố dương oai. Cô lại không thể làm gì cả, chỉ có thể ỉn hẩn, không thể phá công việc của Trương Diệu.

Biết không có người phụ nữ nào có thể ly gián tình cảm giữa hai người bọn họ, nhưng không thể phụ nhận, Khiết Tây Tập đúng là trong thời gian này khiến cho cô không khỏi tức giận, gặp được Phó Quốc Hoa, sau khi biết thái độ của hấn, không còn phải nghi ngờ, ở trong lòng Dương Thanh Mỹ, hấn chính là người kẻ khổ thích hợp nhất.

“Em không hiểu, tại sao tình yêu cũng không thể thuần túy như vậy, rất nhiều chuyện quyết định tình yêu không thể chỉ là hai người yêu nhau, bên cạnh anh aaysa bây giờ không ngừng tre già măng mọc, mặc dù anh ấy và bọn họ không có quan hệ, nhưng tại sao lại có vài người không thể ra mặt cự tuyệt chứ? Quốc Hoa, em thật sự rất khổ sở.”

“Chỉ cần anh ta yêu em, em nên tin tưởng anh ta.” Phó Quốc Hoa mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng nhìn nét mặt đau khổ của cô, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, nếu như cô gái nhỏ còn ở bên cạnh hấn, hấn nhất định sẽ không để cho cô thấy tình cảnh như vậy.

Phó Quốc Hoa mặc dù an ủi, nhưng Dương Thanh Mỹ lại nghe giọng nói của anh tỏ ra mất mát. Dĩ nhiên, cô lại tưởng lầm là bởi vì cô. Vì vậy cô bắt đầu không cố kỵ chút nào: “Bên cạnh anh ấy có một cô gái, tên gọi là Jessyca, rõ ràng là học y, nhưng Anh vẫn lại cực kỳ tốt, lúc đầu được giáo sư cũ của anh ấy đề cử làm phiên dịch. Cô gái này cũng chẳng có tiếng tăm gì, biết em phát hiện ra, cô tay mới ắt đầu ra vẻ cô đã tâm với Trương Diệu. Bây giờ thì thành bất trị rồi, còn nhỏ tuổi như vậy lại thích đàn ông đã có gia đình. Không biết trong nhà giáo dục cô ta thế nào. Nhưng em biết rõ cô ta có mục đích xấu xa, em lại không thể làm gì cô ta, vì A Diệu vẫn cần cô ta trong công việc.” Nói xong thì càng uất ức, cô cảm thấy cô vì đại nghiệp của Trương Diệu mà nhẫn nại, ở trước mặt Trương Diệu cô muốn là một người vợ hiền, không nói được. Nước mắt lại bắt đầu chảy ra, Dương Thanh Mỹ càng phát uất ức. Nhìn Phó Quốc Hoa như đang có điều suy nghĩ, cô đột nhiên nghĩ đến: “Quốc Hoa, anh có thể giúp em một việc được không, giúp em tìm một người có thể thay thế cô Khiết Tây Tập đó, em thật sự hết cách rồi, không có cách nào lại phải chịu đựng, giúp em một chút đi?”

Phó Quốc Hoa nghe Dương Thanh Mỹ nói xong trong đầu đột nhiên lóe ra một suy nghĩ, thư ký, đúng rồi, cô gái nhỏ của hấn cũng từng làm thư ký cho Trương Diệu. Khả năng này là hy vọng cuối cùng của hấn: “Em...em có biết những cô gái khác đã từng làm phiên dịch cho Trương Diệu trước đây không?” Phó Quốc Hoa thận trọng hỏi.

“Khiết Tây tập đã làm phiên dịch cho Trương Diệu được năm năm rồi, trước em nghe nói là còn một số người phụ nữ lớn tuổi hơn, cũng không rõ tên tuổi là gì.” Dương Thanh Mỹ mặc dù không hiểu hấn hỏi như vậy là có ý gì, nhưng loại chuyện râu ria này, cô vẫn có thể trực tiếp trả lời được.

Phó Quốc Hoa trong lòng đang rỉ máu, không ngờ câu trả lời này là một cú đại đả kích vào lòng hấn, đã lâu như vậy, hấn càng tin tưởng cô gái nhỏ mà hấn vẫn tìm kiếm chỉ là một người trong mộng của hấn mà thôi. Hấn run rẩy hỏi tiếp: “Không có cô gái nào tên là An Nặc sao?” Mặc dù hấn nói là câu nghi vấn, nhưng về mặt hấn lại có thể nói cho mọi người. Hấn đang nói một câu khẳng định. (chà hiều)

Khi trong miệng hấn nói ra cái tên An Nặc, chân mày Dương Thanh Mỹ lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy nín lại: “An Nặc, An Nặc, em đương nhiên biết, không phải là đại danh鼎鼎 của Khiết Tây Tập sao. Không chỉ là đã từng, mà hiện tại cô ta đang là phiên dịch của Trương Diệu.” Cô bắt mắt, thấy nét mặt Phó Quốc Hoa cũng biết hấn đang tìm nhất định là một cổ nhân quan trọng, theo cô phỏng đoán không chừng có lẽ là thân thích của hấn.

“Cái gì?” Phó Quốc Hoa không ngờ đang trong tuyệt vọng lại có thêm hy vọng. Cô gái nhỏ của hấn, rốt cuộc hấn cũng đã tìm được rồi. Hiện tại cô gái nhỏ đang làm phiên dịch cho Trương Diệu, hấn không thể lơ đãng đến tìm. Chỉ cần có được tung tích của cô, hấn cũng không gấp, cũng đã qua mấy năm, chờ thêm mấy ngày hấn vẫn có thể chờ.

Hấn nhìn Dương Thanh Mỹ nói: “Chuyện tìm phiên dịch mới, anh sẽ giúp em.”

Dương Thanh Mỹ kích động nhìn hấn, luôn miệng nói cảm ơn. Để lại phương thức liên lạc, để khi hấn tìm được người thay thế thì liên lạc với cô ngay.

Trương Diệu là giám đốc một nhà máy nhỏ, muốn đào thải nhân tài không phải chuyện dễ, mặc kệ tiền lương cao hơn nữa, lúc này nhân viên lại đối với ông chủ có tình cảm, dù mục đích lợi dụng lẫn nhau, nhưng vẫn phải chấp nhận. Nhưng nếu Phó Quốc Hoa cần một người tài lại không cần như vậy, tự nhiên sẽ có người muốn nịnh bợ, sẽ có người chủ động tìm đến cửa. Vì muốn gặp cô gái nỏ, Phó Quốc Hoa lần đầu tiên dùng đến đặc quyền của mình.

Khi Dương Thanh Mỹ nhận được tin Phó Quốc Hoa đã tìm được một người là du học sinh bên mỹ trở về tiếp nhận công việc của An Nặc thì hưng phấn, cũng vì thay Trương Diệu tìm được một người tài, vấn đề riêng của cô cũng được giải quyết. Trương Diệu là một người lương được tình thế, đối với mình

là chuyện có lợi chứ không có hại, hẳn đương nhiên sẽ không cự tuyệt, càng sẽ không vì quan hệ giữa Phó Quốc Hoa và Dương Thanh Mỹ mà mâu thuẫn, bởi vì ở trong lòng của hắn, Phó Quốc Hoa đối với hắn mà nói cần bản không có một chút uy hiếp. Hơn nữa trước sự dằn dũa của An Nặc hẳn thật sự không thể nhịn được nữa. Hiện tại tìm được người thay thế hẳn đương nhiên còn vui mừng không kịp. Vì vậy mấy người ước định, Phó Quốc Hoa dẫn du học sinh nam kia tới nơi làm việc của Trương Diệu.

Phó Quốc Hoa lễ phép tính gõ cửa. Nhưng cửa đang mở hắn thấy Trương Diệu đang ngồi ở trên ghế, còn một người phụ nữ khác đang quay lưng về phía hắn người dựa vào trên bàn, động tác rất rõ ràng mang theo chút dẫn dụ. Phó Quốc Hoa có chút xấu hổ, lại đem tay lên cửa gõ. Khi người phụ nữ đó quay đầu lại về phía hắn, trên mặt dù trát nhiều son phấn, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhận ra được đó đúng là bóng dáng của An Nặc, người mà ngày đêm hắn mong nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Nhưng nhìn về mặt cô gái kia vẫn chưa thu lại vẻ mỉa mai, Phó Quốc Hoa lại xác định, người này không phải là cô gái nhỏ của hắn. Trong thời gian tìm phiên dịch, Phó Quốc Hoa cũng không có nhân rồi, tìm người điều tra bối cảnh của An Nặc này. Không sai, đây chính là cô gái nhỏ của hắn. Nhưng lại không phải là như vậy.

Hắn đối với cô không có yêu say đắm, không có không thôi. Vẫn là khó có thể bình phục tâm tình kích động nhưng chứng kiến vẻ mặt mỉa mai của người phụ nữ đó thì tâm tình của hắn đã rơi xuống đáy cốc. Đó không phải là cô gái nhỏ của hắn. Nhìn mặt cô nhiều son phấn hắn đã cảm thấy khó chịu. Không khó nhìn ra mặt thật phía dưới lớp son phấn dày cộm. Nhưng hắn vẫn cảm thấy có nơi nào đó không đúng.

Trương Diệu thấy người tới lập tức đẩy người trước mặt ra, thờ phào mời Phó Quốc Hoa vào. An Nặc bắt mắt nhìn hai người ngoài cửa một cái. Nếu là bình thường, giám đốc nhất định sẽ trấn an cô, mà sẽ không như hôm nay không chút do dự đẩy cô ra. Uất ức nhìn Trương Diệu, nhưng hắn lại không thèm nhìn lại cô, cô chỉ có thể đạp đôi giày cao gót 10cm, lắc lắc túi chữ nhật, chỉnh lại bộ váy bó sát khoe cặp mông căng tròn đi ra cửa.

Sớm đã bị An Nặc làm phiền không có biện pháp, giờ thấy Phó Quốc Hoa dẫn đến một nhân tài mà mình khát vọng đã lâu, dĩ nhiên là vội vàng nào tới đón, nếu không phải vì An Nặc luôn lấy nghi việc uy hiếp hắn, nói không chừng hôm nay hắn còn để cho cô chút sắc mặt tốt. Trương Diệu là người đàn ông có chủ nghĩ hơi lớn, hắn ghét nhất loại phụ nữ suốt ngày uy hiếp hắn, nếu không phải còn có chỗ hữu dụng, hắn sẽ không bao giờ để người khác khiêu chiến tôn nghiêm của hắn lần thứ hai.

Trương Diệu đang nhiệt tình tiếp đón phiên dịch tương lai, từ chối xử hàn huyền đến mời mọc, cũng nói hết ra quyền lợi được hưởng muốn đối phương hài lòng. Phó Quốc Hoa vừa ngồi đã hết hứng thú với cuộc đối thoại của hai người. Hắn nên sớm biết kết quả là như thế, cô gái nhỏ của hắn là một cô gái thuần túy, làm sao có thể ở bệnh người Trương Diệu có ý đồ bất chính, dù tất cả tư liệu đều nói cho hắn biết cô là người mà hắn đang tìm, nhưng hắn cũng biết không phải như vậy.

Khi gặp được An Nặc như vậy, hắn không biết hắn còn có thể vì phụ nữ nào mà động lòng nữa không, có lẽ sẽ không bao giờ động lòng nữa.

Sau lần này, quả nhiên An Nặc bị Trương Diệu sa thải, cô dù khóc lóc cầu xin hắn, hắn cũng không hề thỏa hiệp, cô chất vấn hắn, cô đối tốt với hắn như vậy, yêu hắn như vậy, hắn tại sao có thể đối xử với cô như thế. Nhưng Trương Diệu lại nói cho cô biết, nếu như không phải còn cần cô làm công việc phiên dịch này, hắn căn bản không thèm liếc cô một cái. Hắn đã có người hắn yêu. Có thể lúc đầu đối với cô còn có chút hảo cảm, nhưng từ lúc cô bắt đầu hết lần này đến lần khác uy hiếp hắn thì một chút tình cảm đó cũng không còn.

Mặc dù An Nặc không thể tin, nhưng đây đúng là sự thật, An Nặc bị bảo vệ lôi ra ngoài. Sau này, An Nặc muốn chuẩn bị đi xin một công việc khác mới phát hiện, cô đã sớm bị mang danh phụ nữ hư hỏng muốn phá hoại gia đình người khác. Khiến cho cô đi đến nơi nào cũng bị người khác kỳ thị.

Từ đó về sau Dương Thanh Mỹ vẫn là một người vợ hiền, một người mẹ đảm độc chiếm Trương Diệu, mà An Nặc, đã chính thức trở thành vật lót đường cho nữ chính.

Mà từ lần đó về sau, mặc dù Phó Quốc Hoa không tiếp tục xuất hiện trước mặt An Nặc, nhưng lại luôn ra tay giúp đỡ cô lúc cô gặp khó khăn nhất, sau đó lại chú ý đến sinh hoạt hàng ngày của cô, trong lòng Phó Quốc Hoa vẫn mơ hồ hy vọng cô gái nhỏ nói không chừng một ngày nào đó sẽ quay lại bên cạnh hắn.

Qua một thời gian dài, Phó Quốc Hoa cũng không có vì một người mà động lòng. Cho đến khi An Nặc già rồi, chết rồi, cho đến khi hắn leo lên vị trí tư lệnh, cũng không còn gặp lại cô gái nhỏ của hắn nữa. Cho đến ngày qua đời, khẩn gọi người chăm sóc mình mang chiếc hộp nhỏ mà hắn luôn quý trọng đến, bên trong cái hộp đó là bức tranh vẽ cô gái nhỏ mà hắn tự vẽ, dù lúc đầu hắn không biết về hắn đã bỏ thời gian năm năm đi học vẽ để vẽ lại chân dung của cô. Nguyên vọng cuối cùng của mẹ hắn là muốn hắn kết hôn. Nhưng hắn lại không thể giúp bà thực hiện. Đây là tiếc nối duy nhất của cuộc đời hắn. Nhưng hắn vẫn không hối hận, ngón tay nhẹ nhàng mà sát người trong tranh. Hắn thở một hơi dài thỏa mãn rồi đi.

Sau lại, hắn lơ lửng trôi trên không trung, nhìn lẻ đại lẻ truy điệu của mình, hắn cũng không lưu luyến. Lắc đầu rồi đi, rồi sau đó hắn mất đi suy nghĩ, nhắm hai mắt lại.

Thời điểm mở mắt ra lần nữa, hắn đã đến một địa phương xa lạ, nơi đó xe con đậu đầy một con phố. Tất cả mọi người đều ăn mặc rất đẹp. Mỗi người trên mặt tràn đầy nụ cười, giữa hai rào chắn là một cái thảm đỏ. Đang bước trên thảm đỏ là mấy cô gái ăn mặc hở hang vây quanh là các ký giả không ngừng chụp ảnh. Phó Quốc Hoa lơ lửng ở trên không nhìn, hắn cũng không biết hắn đang ở nơi nào, là một quân nhân có chuẩn mực, định không động ta không tiến, mặc kệ tới nơi nào, trước nên quan sát cẩn thận thì hơn.

Nhìn một chút, đột nhiên ánh mắt Phó Quốc Hoa trùng lớn, từ một chiếc xe hơi màu đen sang trọng một cô gái bước xuống, không sau, đó chính là cô gái nhỏ của hắn, diện mạo sáng rõ, nụ cười thanh lệ, điệu bộ giơ tay nhắc chân cũng đầy ý vị, không sai, đây chính là cô gái nhỏ của hắn. Về chuyện này, hắn có thể khẳng định chắc chắn.

Cô mặc một cái váy màu đỏ chót, nếu như không phải là bộ dạng kia miễn cưỡng được coi là một bộ quần áo, hắn nhất định sẽ cho rằng cô đang mặc một tấm vải đi ra. Làn váy phía sau rất dài, phía trước có xẻ tà, theo mỗi bước chân của cô, đều có thể nhìn thấy da thịt trên đùi trắng nõn như ẩn như hiện. Phó Quốc Hoa kinh hãi, đã không để ý hình tượng của mình, từ giữa không trung bay vọt tới trước mặt An Nặc nhìn cô hét lên: “Trở về cho anh, mau quay lại vào trong xe, không cho phép bọn họ nhìn em, không cho phép em nhìn đám đàn ông kia cười như vậy.” Nói xem còn đem áo của mình cười ra phẩy lên người An Nặc.

Nhưng cái áo đó lại xiên qua người An Nặc, rơi xuống mặt đất, cô cũng không nhìn thấy hắn, tiếp tục hướng về phía ống kính mỉm cười. Phó Quốc Hoa khổ sở nhặt áo của mình lên, lúc này mới nghĩ tới, hắn đã chết. Nghĩ đến mình chết đi, hắn đột nhiên kích động xông về giữa không trung, giờ cô đã không thể nhìn thấy hắn nữa. Sờ sờ mặt của mình, đúng vậy, hắn đã già, hắn đã 70 tuổi rồi, da đã nhăn nheo rồi. Mấy ngày nay trôi qua thật nhanh, hắn có cảm giác không giống thật, rồi lại làm hắn không thể tin đây là sự thật. Nhưng An Nặc vẫn là cô gái trẻ tuổi, nếu như cô nhìn thấy hắn, có thể bị hắn hù sợ hay không, có thể ghét bỏ hắn hay không, hắn không dám tưởng tượng.

Hắn trốn ở một góc, nhìn cô, biết cô đã đi vào đại sảnh, bên ngoài những tên đàn ông điên cuồng kia vẫn không ngừng kêu la ‘anh yêu em’. Bọn họ sao có thể yêu cô đây? Cô là cô gái nhỏ của hắn. Còn đang suy nghĩ, từ từ, suy nghĩ của hắn lại mất dần. Hắn lại nhắm mắt lại lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Vận Mệnh

Thời điểm Phó Quốc Hoa tỉnh lại lần nữa, là ở trong ngực An Nặc, lúc đầu mở mắt chung quanh hoàn toàn tối đen, hắn không biết mình đang ở nơi nào, chỉ biết có một đôi tay ấm áp đang ôm chặt lấy mình. Một người bị lạnh quá lâu, đã không nhớ rõ loại cảm thụ này.

Hắn lại đến nơi nào rồi? Một bàn tay dịu dàng giúp hắn lau mồ hôi trên trán, “Anh Quốc Hoa, sao vậy?” chỉ một câu đơn giản cũng khiến con người Phó Quốc Hoa co rút lại một chút. Là giọng nói của cô gái nhỏ sao? Cảm giác ngày trôi qua quá lâu, hắn có chút mơ hồ.

“An Nặc?” hắn mở miệng, chỉ là giọng nói có chút khàn khàn.

An Nặc cũng không biết anh bị làm sao, chỉ là vừa rồi thấy anh ngủ có chút không yên ổn, có lúc còn nói gì đó, hơi thở nặng nề khiến cô có chút lo lắng.

Phó Quốc Hoa nhắm chặt hai mắt kéo bàn tay đang lau mồ hôi cho mình vào trong ngực. Đúng rồi, hắn nhất định là đang nằm mơ, chỉ là giấc mơ quá dài, khiến hắn tưởng lầm là thật, cứ như vậy dựa vào ngực An Nặc, một lúc lâu sau, trong lòng mới không còn hoảng sợ nữa.

“Anh Quốc Hoa, sao vậy?” Thấy hô hấp của anh dần trở lại bình thường cô mới dám mở miệng hỏi, mới vừa rồi anh kéo tay của cô, bàn tay anh rất lạnh, lại nắm chặt tay cô không để cô gãy gập.

“Anh nằm mơ.” Phó Quốc Hoa giọng nói vẫn trầm thấp như cũ, trong bóng tối yên tĩnh có vẻ có chút cô đơn.

Cô không nghe được đoạn sau, cảm thấy anh không muốn nói cụ thể, hai người cứ trầm mặc như vậy, qua một hồi lâu, An Nặc mở mắt, nhờ ánh trăng nhìn thấy anh vẫn đang mở cặp mắt sáng ngời.

“Sao anh không ngủ tiếp?” An Nặc nghi hoặc hỏi.

“không muốn mơ tiếp giấc mơ vừa rồi.” Hắn trả lời thật lòng.

“Nằm mơ thấy cái gì?” An Nặc nhẹ nhàng hỏi.

“Không nghĩ ra, chẳng qua là cảm thấy khó chịu, anh không muốn tiếp tục gặp phải giấc mơ đó nữa.” Phó Quốc Hoa không nhìn An Nặc, mắt vẫn nhìn chằm chằm về phía trước.

Bị cơn ác mộng làm tỉnh giấc, nhưng hắn lại không nhớ ra được mình đã mơ thấy những gì. An Nặc nhìn bộ dạng Phó Quốc Hoa đột nhiên rất thương tiếc. Bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt trán Phó Quốc Hoa hai cái, lúc trượt đến ánh mắt của anh nhẹ nhàng đưa tay chep mắt anh lại, mở miệng. “Sẽ không, ngủ đi, có em ở đây rồi, anh sẽ không gặp ác mộng nữa đâu, anh sẽ ngủ đến khi trời sáng.”

Tay của cô vẫn không buông ra, Phó Quốc Hoa cũng không mở mắt ra nữa, một cái tay khác của An Nặc ở trên lưng Phó Quốc Hoa vỗ vỗ nhẹ, giống như đang gõ một đứa bé ngủ. Vỗ rất có nhịp, dần hồ hấp hai người càng vững vàng, từ từ cùng nhau tiến vào mộng đẹp.

Thời gian ba ngày trôi qua thật nhanh, hai người còn chưa đủ ngọt ngào đã phải cách xa, Phó Quốc Hoa vẫn đen mặt lại bày tỏ không vui, An Nặc cười hi hi nói: “Nếu không, anh đến kí túc xá với em đi, anh còn chưa có đến đó lần nào, ở đó một ngày rồi hãy về?”

Phó Quốc Hoa có chút động lòng, nhưng hắn vẫn cố gắng nghiêm túc nói: “Sao như vậy được, em còn phải đi làm việc vậy anh ở đó làm cái gì đây.”

An Nặc suy nghĩ một chút, cũng đúng, anh là một người cứng nhắc như vậy, phải tìm một cái lý do chính đáng. “Không được, chúng ta đã kết hôn rồi, mà các tiền bối ở bệnh viện không được ăn kẹo cưới, bọn họ bình thường chăm sóc em rất tốt, anh đi theo em mới gọi là có thành ý.”

Phó Quốc Hoa suy nghĩ, cũng phải hắn nên đến đó để cảm ơn bọn họ đã chăm sóc cho An Nặc. “Vậy cũng được, chúng ta sẽ biếu họ một ít bánh kẹo cưới, thuận tiện anh cũng xem xem điều kiện ăn ở của em ở đó thế nào.”

An Nặc gật đầu một cái, nghĩ thầm, cô là thực tâm cảm thấy các tiền bối rất quan tâm đến cô, mới nghĩ ra ý này, cũng không phải vì muốn tìm một lý do mà lôi họ ra.

Nhưng số mệnh chính là số mệnh, chỉ dựa vào nhân vật nữ phụ sao có thể thoát khỏi quan hệ với nam nữ chính đây. Chuyện chính là không khéo ở chỗ này, lúc An Nặc vui vẻ dẫn Phó Quốc Hoa tới bệnh viện lại đụng phải Trương Diệu cùng Dương Thanh Mỹ dẫn theo con trai nhà họ đến bệnh viện kiểm tra định kỳ.

An Nặc không để ý đến quá khứ, nhưng Dương Thanh Mỹ đã dẫn chồng đến chào hỏi rồi. Qua một thời gian không gặp mặt, Dương Thanh Mỹ cảm thấy cô bị An Nặc một tiểu cô nương trêu chọc cảm thấy khí nóng bốc lên không giải tỏa được, cô cũng hơn An Nặc vài tuổi, rốt cuộc không thể tính là người cùng một thời đại, so sánh cũng có chút gượng ép.

Nếu lấy chuyện học để nói, An Nặc học tập rất tốt, nhưng quan trọng nhất là một đường đi xuống đều là xuôi gió xuôi nước. Nhưng cũng phải nói An Nặc có con đường của An Nặc, cô có con đường riêng của cô, cho nên chưa chắc An Nặc làm ở lĩnh vực của cô đã thành công như cô, vừa nghĩ như thế, cô liền cảm thấy thuận.

Hơn nữa cô cũng thấy mình thiếu Phó Quốc Hoa, đối tốt với bọn họ một chút cũng không thành vấn đề, hai người bọn họ một người làm bác sĩ một người là quân nhân, cái gì khác cũng không hiểu, một người tuổi lại còn nhỏ, chỉ có mỗi điểm tốt duy nhất là học y, có thể làm bác sĩ. Tóm lại dù hai người bọn họ gộp lại, so sánh với gia đình cô, vẫn còn hơi yếu thế một chút. Hai gia đình nếu có qua lại, cũng coi như không phụ lương tâm của cô. (truyện này có đoạn thực sự rất khó hiểu, ta cũng chỉ edit lại theo ý mình hiểu thôi.)

“An Nặc, thật là trùng hợp, còn có Quốc Hoa, đến thăm An Nặc sao?” Dương Thanh Mỹ nhiệt tình chào hỏi hai người, trong tay bế đứa bé còn Trương Diệu đi ở phía sau.

Bình đến tướng chần, An Nặc cũng mỉm cười chào lại. Dương Thanh Mỹ nghĩ thầm An Nặc cho tới bây giờ vẫn lạnh nhạt như vậy, nên cũng không cảm thấy bối rối. Tiếp tục hướng Phó Quốc Hoa biểu hiện sự nhiệt tình của mình: “Quốc Hoa, đến thăm An Nặc sao?”

Nghe cô mở miệng hỏi thăm Phó Quốc Hoa, không biết là có ý đồ gì, tóm lại An Nặc không muốn Phó Quốc Hoa cùng Dương Thanh Mỹ tiếp xúc nhiều, phải nói kịch bản cũng đã đến mức này rồi, còn có thể biến chuyển khiến Phó Quốc Hoa với Dương Thanh Mỹ đến chết cũng không đổi, An Nặc tuyệt đối không tin, nhưng chỉ bằng chuyện Dương Thanh Mỹ không chịu trách nhiệm vì đã làm tổn thương trái tim Phó Quốc Hoa, An Nặc cũng không nguyện ý để Phó Quốc Hoa chạm mặt trực tiếp với Dương Thanh Mỹ. Chuyện này cô làm được, cũng không quá khó, anh là một người lính, nói lon lon là một người bảo vệ quốc gia, nói nhỏ cũng là một người kiên cường bất khuất, tội gì ngày ngày cùng một người phụ nữ ở chung một chỗ hư tình giả ý chứ.

“Chúng tôi vừa cưới được hai ngày. Hôm nay đến bệnh viện phát kẹo cưới cho mọi người.” An Nặc chủ động giành cuộc đối thoại. Nhìn sắc mặt Dương Thanh Mỹ dần trở nên mất tự nhiên, An Nặc lại nói tiếp: “Bởi vì sợ phiền toái nên không có mở lớn, nên cũng không thông báo với hai người, hôm nay may mắn gặp được, vậy tôi mời hai người ăn kẹo cưới luôn.”

An Nặc mặc dù không bắt bẻ, nhưng vẫn có chút để ý, mua những loại kẹo tốt nhất, cô cảm thấy cả đời không còn việc trọng đại nào hơn việc kết hôn, nên chuẩn bị cũng thật kỹ càng. Dù điều kiện kinh tế không cho phép, nhưng dù số lượng ít một chút, nhưng có chất là được. Vừa nói chuyện đồng thời từ túi xách Phó Quốc Hoa đang cầm lấy ra một túi giấy nhỏ, là túi hỷ màu đỏ để đựng bánh kẹo mà An Nặc tự tay làm, bên trong có một ít bánh kẹo nhiều loại khác nhau.

Dương Thanh Mỹ không ngờ động tác của Phó Quốc Hoa lại nhanh như vậy, phản ứng đầu tiên chính là tưởng tượng của mình về thái độ Phó Quốc Hoa đối với mình hóa ra chỉ là chuyện cười, mỗi một chữ trong đầu xuất hiện giống như một cái tát tát lên mặt của cô khiến cô khó chịu không ngóc đầu lên được.

Chỉ là cô điều chỉnh lại tâm tình của mình ngay lập tức, mình không thể để hai người kia coi thường được, cô có cuộc sống của cô, mỗi một bước đi cô đều phải suy tính kế hoạch kỹ càng, không thể để người khác ảnh hưởng được. Nghĩ xong, Dương Thanh Mỹ lại ngẩng đầu cười nhìn An Nặc: “Hai người đã kết hôn rồi sao? Vậy thì thật là chúc mừng, chúc mừng.” Sau khi nói xong nhìn An Nặc khoe miệng nở nụ cười, không biết từ mục đích gì lại quý thần xui khiến nói một câu: “Cưới một quân nhân, hình như chính là kết liễu cuộc đời một người phụ nữ đó.” Nói xong từ chết cô mới ý thức được mình đang nói cái gì, lúng túng nhìn nét mặt hai người đối diện, Phó Quốc Hoa mặt vẫn lạnh tanh như cũ, An Nặc ngược lại nét mặt vẫn một bộ cười mà như không cười.

Nhìn nét mặt Dương Thanh Mỹ cũng biết, nếu như về mặt có thể đại biểu cho lời nói, như vậy cô ta nói nhất định là: thật xin lỗi, tôi không phải cố ý. Thế

nhưng câu trả lời của An Nặc nhất định là không tin, cô ta coi như không phải cố ý, vậy khẳng định là tiềm thức của cô ta cố ý. Nếu như cô ta nhắm về phía An Nặc, cô nhất định mặc kệ cô ta, trong lòng cô vốn không muốn cùng Dương Thanh Mỹ so đo. Nhưng cô ta lại hướng về phía Phó Quốc Hoa, vậy thì không thể tha thứ. Vì vậy An Nặc trả lời một câu: “Đúng vậy, nhưng mà cũng không có nói trước được, đây chính là một người đàn ông tốt a, chính là một tay súng, người phụ nữ khác có muốn xen vào phá vỡ hạnh phúc đảm bảo sẽ bị coi là tội phạm, ngộ nhỡ chuyện này xảy ra, không chừng người nào cười người nào khóc còn không biết được.”

Dương Thanh Mỹ thấy ánh mắt của An Nặc hướng về phía chồng mình, trong nội tâm bộp một tiếng. Chẳng lẽ lại có người phụ nữ nào quấy rối? Dương Thanh Mỹ đến hiện tại vẫn giữ được cuộc hôn nhân hạnh phúc này vũ khí chính là cô luôn có thể kịp thời đoán được chồng mình có mưu đồ với người phụ nữ nào, cũng có thể đem các mấy người phụ nữ không biết thân phận đó đẩy cho ngoan ngoãn. Nhưng là nếu có người mà cô không kịp thời phát hiện ra, thì đó chính là mối nguy hại lớn nhất.

Thời điểm Dương Thanh Mỹ quay lại nhìn Trương Diệu hân cũng không kịp đáp lại cô, lúc này sự chú ý của hân toàn bộ đặt ở trên người An Nặc. Vốn An Nặc vô cùng hợp tâm ý của hân, mặc dù không giống như với Dương Thanh Mỹ, nhưng không thể không nói trên người cô có sức quyến rũ mà Dương Thanh Mỹ không có. Hôn nữa An Nặc tối hôm qua vì Phó Quốc Hoa mà ngủ không được ngon giấc, vì muốn tới bệnh viện với tinh thần phấn chấn, nên hôm nay cô có trang điểm một chút.

An Nặc cũng không thiếu những món đồ trang điểm, rất nhiều năm đã dưỡng thành thói quen, không phải vì trang điểm vì thích hóa trang, mà là vì để cho mình có thể giữ vẻ hoàn mỹ khi cần, đây còn là vì công việc. Ví dụ như bình thường màu da cùng trạng thái của cô cũng rất tốt, cô cũng không cần dùng thêm mỹ phẩm để thêm gấm thêm hoa. Nhưng như tình huống hôm nay vậy, cô cũng chỉ trang điểm một chút cho mắt của mình trông đỡ mệt mỏi hơn, trang điểm rất nhẹ nhàng, người bình thường căn bản không thể phân biệt được cô có trang điểm hay không, nhưng nhìn qua có thể thấy gương mặt cô sáng bừng rất có tinh thần. Khiến người nhìn cũng cảm thấy tinh thần phấn chấn hơn.

Đây đối với bệnh nhân cũng là một loại tôn trọng, nếu sắc mặt mình không tốt, sẽ ảnh hưởng đến tâm lý của bệnh nhân. Nhưng do Trương Diệu nhìn quá lâu, cho đến lúc Phó Quốc Hoa không thể nhìn được nữa, hân rút cuộc ra mặt nói một câu: “Hình như hai người đang vội, không làm trễ thời gian của hai người nữa.” Hân không muốn đứng ở đây dây dưa nữa, liền lôi kéo tay An Nặc sai bước đi vào trong bệnh viện.

Cô là người phụ nữ của hân, là cô gái nhỏ của hân, hân không thích bắt luận kẻ nào dòm ngó.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chiếc nhẫn

Hai người phát bánh kẹo cưới xong liền trở về chỗ trọ của An Nặc. Trong quá trình phát bánh kẹo Phó Quốc Hoa vẫn rất vui vẻ, nhờ vào lần này hân đi đến chỗ làm việc của An Nặc đồng thời dựng lên một pháo đài kiên cố, để cho người người đều biết là cô đã kết hôn. Cũng đem nhưng tư tưởng xấu hướng trên người cô biến mất. Đồng thời cũng nhận được rất nhiều lời chúc phúc, mặc dù có mấy vị bác sĩ nam chúc phúc không được chân thành lắm.

Lúc hai người về đến phòng trọ, An Nặc cả người mệt mỏi ra rồi, định lôi kéo Phó Quốc Hoa chuẩn bị ngủ trưa một giấc bồi bổ tinh thần. Ngày mai mới chính thức phải đi làm, nhưng mấy ngày nay không đi làm so với thời gian đi làm còn mệt mỏi hơn nhiều.

Nhìn An Nặc nằm trên giường đơn nhỏ nhỏ, Phó Quốc Hoa con mắt sâu lại, hân cũng thật sự muốn ôm An Nặc ngủ một giấc, nhưng hân cố nhịn, nói với An Nặc hân có chuyện muốn đi ra ngoài một chút, An Nặc gật đầu một cái, nếu anh muốn ra ngoài làm việc, vậy cô có thể ngủ một giấc cho thật đã rồi. Vì vậy không hỏi anh muốn làm chuyện gì, chỉ phát tay để cho anh rời đi. Tình hình cụ thể chờ tỉnh hồi cũng không muộn.

Do quá mệt nhọc, An Nặc ngủ một giấc đến lúc trời đen một chút mới tỉnh lại, lúc tỉnh lại Phó Quốc Hoa đã ngồi ở trên giường kéo tay của cô vuốt vuốt.

“Mấy giờ rồi?” trong giọng nói của cô còn mang theo sự lười biếng của người mới thức dậy.

“Hơn sáu giờ rồi.” Phó Quốc Hoa nhìn cô nói.

An Nặc ngủ một giấc thấy tinh thần và sức lực tỉnh táo hơn rất nhiều. Động thân đứng lên xuống giường mang giày, chuẩn bị đi nấu cơm. Phó Quốc Hoa không đi theo, ở trong phòng quan sát xung quanh xem phòng cô có những gì. Khi hân nhìn thấy hình của hân để ở trên bàn làm việc của cô, hân cảm thấy rất thỏa mãn. Bức hình này là chụp lúc hân mới đi lính, trong nhà có hai bức, chắc An Nặc lấy từ chỗ mẹ hân. Biết cô gái nhỏ đặt hân ở trong lòng như vậy, trong lòng của hân so với ăn mật còn ngọt hơn.

An Nặc đi vào phòng bếp lấy ra những đồ đã mua từ sáng nay chuẩn bị nấu vài món, đưa tay lên liền thấy bên ngón tay áp út có một vật màu vàng, là một cái nhẫn vàng rất đơn giản, không được chạm khắc gì. Nhưng đây chính là mẫu mới nhất lưu hành trên thị trường.

Thời điểm hai người bọn họ kết hôn, bởi vì là nông thôn, nên chưa lưu hành nhẫn cưới này, bình thường chỉ quan trọng lễ cưới nhà trai trao cho nhà gái mà thôi. Dĩ nhiên, vì mẹ chồng đặc biệt coi trọng, đã chuẩn bị lễ cưới không ít, còn tặng cho An Nặc một cái dây chuyền vàng khá nặng, nghe nói là bảo bối của Trương Tú. An Nặc cũng liền nhận lấy. Còn nhà cô, vì anh trai đã kết hôn, trong nhà vô cùng ổn định không có chuyện gì cần dùng đến tiền, vì vậy toàn bộ tiền mừng, ba cô đều đưa lại cho cô, để cho cô lo cho cuộc sống sau này.

An Nặc cũng nhận lấy rồi gửi vào sổ tiết kiệm, khi nào nhà có chuyện cần dùng cô sẽ rút ra, chỉ như vậy thôi An Nặc đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi, nhưng Phó Quốc Hoa thì chưa, hẳn cảm giác không có cách nào chứng minh An Nặc chính là người của hắn, vì vậy qua hai ngày suy tư, Phó Quốc Hoa quyết định theo An Nặc lên tỉnh thành, mua cho cô gái nhỏ nhà hắn một chiếc nhẫn.

An Nặc sờ sờ chiếc nhẫn, hướng về phía bên trong gian phòng hô to một tiếng: “Phó Quốc Hoa anh ra đây cho em.” Nhà trọ của cô là một dãy nhà cũ, chỗ nấu cơm ở bên ngoài hành lang. An Nặc kêu lớn tiếng như vậy, trong hành lang cũng đang có mấy người đang nấu cơm người người không hẹn đều quay ra nhìn, nhưng An Nặc không để ý những chuyện này, cô chỉ biểu đạt cô đang rất vui vẻ.

Phó Quốc Hoa ở trong phòng nghe An Nặc gọi tên tâm liệt phé như vậy, xuất hiện đầu tiên trong đầu chính là An Nặc có phải hay không dùng dao bị đứt tay, dùng tốc độ nhanh nhất vọt ra ngoài. Nhìn thấy An Nặc cũng đang chạy tới, nhảy lên người của hắn, ôm hắn liền cúi đầu xuống gầm. Cái miệng nhỏ nhắn ở trên miệng Phó Quốc Hoa hôn một cái, Phó Quốc Hoa trong nháy mắt liền hiểu được. Không cần nói, nguyên nhân nhất định là do chiếc nhẫn kia, là chuyện khiến cô vui, đương nhiên hắn hoan nghênh tiếp nhận phần thưởng của cô.

Mọi người xung quanh đến tột cùng vẫn không hiểu hai người xảy ra chuyện gì, chưa thấy rõ đã thấy Phó Quốc Hoa ôm An Nặc vào phòng, để lại đám người bên ngoài với vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, đây là tình huống gì vậy, là gây gỗ sao, thấy cô gái ấy trực tiếp nhào tới, chắc là đánh nhau, cô gái này đúng là hung hãn hiếm thấy. Không biết có nên khuyên giải không, nhìn chồng cô ta có vẻ hung hãn, cô gái đó cũng không phải vừa đâu.

Ngoài cửa một mảng thôn thức, mà trong gian phòng hai người lại nhiệt tình như lửa, An Nặc liếm môi của anh, vụng về hút, mút lấy môi của anh. Khẽ cắn cằm anh, ở trên đó lưu lại những dấu răng nhỏ sau đó lại dùng đầu lưỡi trần an. Mãi cho đến yết hầu, đến bả vai, khắp nơi đều lưu lại ấn ký của cô. Giống như chỉ có vậy mới có thể biểu hiện sự nhiệt tình của cô.

Trong bóng đêm xuất hiện một cái tay nhỏ, lôi kéo cánh tay của anh để lên ngực mình. Lửa nóng lại bùng lên, một nụ hôn nóng bỏng tiếp tục ập xuống. Xúc cảm quen thuộc vừa mềm mại vừa đàn hồi khiến hắn thờ dài thỏa mãn, đầu lưỡi nghịch ngợm liền nhào cơ hội chạy vào trong miệng của hắn, treu chọc đầu lưỡi hắn. Nhưng quen thuộc không thỏa mãn với hiện trạng, bàn tay dùng sức, vài vốc che thân thể trắng nõn đều bị hắn kéo ra. Hắn một tay ôm bờ eo mềm mại của cô, một tay khác vuốt ve nơi đầy đặn của cô thành các loại hình dáng.

Cô cũng cởi bỏ áo của hắn, dán sát vào người hắn, vóc người lồi lõm hấp dẫn, eo nhỏ nhắn giống như rắn uốn éo. Dù hoặc, hấp dẫn hắn. Thân thể của cô tốt đẹp như vậy, mang cho hắn sức sống thanh xuân cùng hơi thở, trong hoảng hốt, hắn hỗn loạn nghĩ tới. Đầu lưỡi không bị khống chế phản thủ làm công, liếm hết hương vị ngọt ngào trong miệng cô.

Đôi chân thon dài quần lên hông của hắn, dùng bộ phận mềm mại nhất ma sát, cọ lên bộ phận đã cứng rắn của anh. Nhiệt tình mang theo một chút ngượng ngùng, gương mặt cô ửng đỏ nhưng vẫn cố chất kiên trì nhìn anh, mang theo nụ cười ngọt ngào, từng điểm từng điểm khiến cho hắn nổi điên.

An Nặc không ngừng uốn éo, bên đùi da thịt mềm mại bóng loáng như tơ lụa, quần thật chặt hông hắn. Cảm nhận được nơi ẩm ướt ấm áp đó khiến cho hắn gấp gáp khó nhịn, giống như đây là hành hạ khổ sở nhất cũng là vui sướng nhất cõi đời này. quen thuộc ôm An Nặc dần lui về phía sau, khi hai người cùng té lên chiếc giường nhỏ duy nhất trong phòng. Cô té ở trên người anh cười cười, trong tiếng cười còn kèm theo tiếng thở dốc nhỏ nhẹ. Cô là một yêu tinh, mặc kệ là tinh thần hay thể xác đều khiến cho hắn vui thích lớn nhất. Hắn cảm thấy giờ phút này hắn giống như quên mất sứ mệnh quân nhân, chỉ có thể chìm đắm trong hương thơm dịu dàng này.

quen thuộc nắm thật chặt đôi tay, lồng ngực kịch liệt đập phồng. Hắn cơ hồ không nén được dục vọng giờ phút này muốn hung hăng chiếm được cô gái nhỏ này.

Không thể từ bỏ sự quyến rũ này, nhưng An Nặc giống như một mối chỉ ngồi đó thờ gấp, hỗn hển ngồi trên bụng hắn. Hắn không có chút sức chống cự nào, chỉ có thể mở miệng dùng giọng khàn khàn nói: “Đừng dừng lại, bảo bối.”

An Nặc nghe thấy giọng nói của anh, cúi đầu hấp dẫn nói: “Gọi lại lần nữa.”

Phó Quốc Hoa không để cho cô được như ý, chỉ nhìn cặp tuyết phong đang đung đưa, nâng đầu ngậm đỉnh tuyết phong vào trong miệng, còn dùng đầu lưỡi treu chọc, dùng răng cắn nhẹ. Coi như là đang trả thù cô, “A nha” An Nặc khó nhịn mở miệng, âm thanh quen thuộc mang theo đủ loại mị hoặc khiến hắn giật mình.

Phó Quốc Hoa càng thêm kích động, hai tay đưa lên chà đạp cặp tuyết phong, cô gái uốn thẳng lưng, lại bắt đầu một hiệp kích thích mới. Trong cổ hắn dường như thờ dài một tiếng, bị đốt lên tới cực điểm lại không được giải phóng, đụng chạm như có như không giống như gãi không đúng chỗ ngứa. An Nặc rời khỏi thân thể anh, dúi xuống phía tiểu huynh đệ, sau đó lại cúi người xuống, vừa uốn vừa éo còn vờn đầu lưỡi ở trên ngực anh làm loạn. Liếm, ghé vào lỗ tai anh mập mờ thổi hơi, treu chọc khiến máu trong người anh sôi trào. Hắn cũng không nhịn được nữa lật người cầm lại quyền chủ động, hai cái lột xuống hai người cuối cùng không trở ngại, khi nơi tư mật dán lại với nhau, hắn rút cuộc hải lòng vuốt vành tay của cô, gọi một tiếng: “Bảo bối.”

Cho dù Phó Quốc Hoa là một nam tử hán, nhưng cũng không ngăn cản được hương dụ dàng, hướng chỉ là một cô gái khéo hiểu lòng người, trước sau như một xinh đẹp dịu dàng. Phó Quốc Hoa đang ở trên người cô rong ruổi, lần này thậm chí kích động nất có chút hồng, hắn vẫn không thể khống chế, muốn cô nhiều hơn nữa. Bọn họ bởi vì yêu mà kết hợp lại thành gia đình, cô chính là nhà của hắn. Tâm tình kêu gào khiến động tác Phó Quốc Hoa càng lúc càng nhanh. An Nặc bị anh chơi đùa thậm chí không nén được ra tiếng.

Sau một phen giày vò, An Nặc lại một lần nữa thể lực cạn kiệt ngủ mất, vì giường nhỏ nên cả người cô nằm trên ngực anh, chỗ hai người kết hợp vẫn chưa có tách ra. Mà Phó Quốc Hoa vẫn đang vuốt ve từng chỗ trên cơ thể cô, da cô bóng loáng trắng nõn khiến hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Lưu luyến một lúc, hắn đứng dậy đi lấy một ít nước nóng, lau quan thân thể cho cô và hắn. Nơi đó của cô bị hắn yêu thương qua một hồi có chút sưng đỏ, nhưng lại mềm mại như đóa hoa nở rộ hấp dẫn hắn, nhẹ nhàng hôn lên đùi cô một cái. Sau đó hắn mặc lại bộ quân trang, đi tới bếp nấu cho cô một bát mì.

An Nặc bị đánh thức còn chưa tỉnh hẳn, bụng nhỏ đã kêu hô, Phó Quốc Hoa biết buổi trưa cô còn chưa ăn, buổi tối chưa ăn cơm còn không nói, lại vận động lâu như vậy, làm sao có thể không đói bụng đây. Kéo chiếc chăn trên giường bọc tiểu mỹ nhân vừa tỉnh ngủ lại, ôm vào trong ngực rồi bế đến bàn, trên bàn đã để sẵn một bát mì, bên cạnh còn có trứng trắng và một ít dầu vừng. Nhìn rất thanh đạm nhẹ nhàng, thích hợp để ăn khuya. An Nặc ngooig trong lòng Phó Quốc Hoa quay đầu lại hỏi hần: “Anh không ăn sao?”

Phó Quốc Hoa ôm sát cô, giúp cô kéo cánh tay ra, sau đó đem cái chăn quấn chặt lại: “Em ăn trước đi, còn lại anh sẽ ăn, trong bát là phần cho hai người ăn.”

An Nặc gật đầu sáng tỏ, thảo nào bát lại lớn như vậy. Cô yên tâm cầm đũa lên ăn, vừa ăn vừa chú ý chiếc nhẫn trên tay, mặt mày công cong.

“Có thích không?” Phó Quốc Hoa hỏi.

“Tại sao không thích?” An Nặc hỏi ngược lại (...)

Phó Quốc Hoa thở dài, hần đúng là không thể nói lại cô gái nhỏ của mình, hần nói xong một câu, cô gái nhĩ đã cho hần đáp án cùng hần mong đợi bất đồng. Từ ngăn kéo hần lấy ra một quyển sổ tiết kiệm, đặt ở trước mặt An Nặc. “Còn cái này, cũng cho em.”

“Sổ tiết kiệm?” An Nặc đã ăn no, để đũa xuống mở quyển sổ tiết kiệm ra, đếm một chút, số đuôi vậy mà có bốn con số, không ngờ chồng cô lại có tiền như vậy, còn hơn một vạn đồng đấy. An Nặc nghi ngờ nhìn anh: “Tất cả đều cho em?” Phó Quốc Hoa mỉm cười gật đầu một cái. Mặc kệ cho cô nghiên cứu, hần tập trung ăn chén mì mà cô để dư lại.

An Nặc đảo quyển sổ tiết kiệm trong tay, đột nhiên nghĩ đến nếu mình sống lại, có nên lợi dụng kịch bản kiếm một chút tiền hay không nhĩ, tối thiểu có thể bảo đảm cuộc sống sau này trôi qua dễ dàng, vì Phó Quốc Hoa mà chuẩn bị cho tương lai thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Kiếm tiền

Nói đến kiếm tiền, chuyện này đúng là rất cần thiết. Cô còn nhớ trong kịch bản còn có một nam phụ, nhưng so với vai nam phụ của Phó Quốc Hoa thì vẫn chưa quan trọng bằng. Trong kịch bản, chỉ nói hần có một đoạn thời gian có cảm tình với Dương Thanh Mỹ. Mà đoạn tình cảm đó cũng không ảnh hưởng tới hần quá nhiều. Nhiều nhất chỉ tính đó là một động cơ cho hần làm việc. Ví dụ như, vì Trương Diệu mà dốc sức.

Chỉ có điều hần đang là cấp dưới của Trương Diệu vì Trương Diệu mà làm việc, thay vì nói là bởi vì có thể lúc nào cũng nhìn thấy Dương Thanh Mỹ, không bằng nói là do hần coi trọng Trương Diệu, vì đã tạo cơ hội cho hần tự do phát huy, đúc kết được một nền tảng kinh nghiệm tốt.

Mặc dù hần đối với Dương Thanh Mỹ có tình cảm đặc biệt, nhưng lại không để cho bóng hình Dương Thanh Mỹ ảnh hưởng đến cuộc sống khi hần đã lấy vợ sinh con. Sau khi hần từ hai bàn tay trắng gây dựng sự nghiệp, vẫn qua lại mật thiết với hai vợ chồng Trương Diệu, thậm chí chưa từng dứt đoạn. Hơn nữa trở thành một trụ thủ đắc lực của Trương Diệu trên con đường phát triển kinh doanh của hần.

Là một nhân vật phụ nhưng hần tương đối xuất sắc, hần chẳng những không phải hy sinh, ngược lại ở bên cạnh nam nữ chính thuận buồm xuôi gió. Thời điểm nghiên cứu kịch bản, đạo diễn đã nói. Nhân vật này luôn ở bên cạnh nữ chính, nhưng mục đích ẩn giấu lại là khát vọng tiền quyền, nên khi chọn diễn viên cho nhân vật này cũng rất kỹ lưỡng, trong quá trình diễn đôi mắt lúc nào cũng phải thoát ra sự hào cảm, nhưng càng phải thêm cái nhìn như xuyên thấu qua nữ chính thấy tương lai của mình trong đó. (cái truyện này...)

Theo như cô nhớ, lúc Trương Diệu muốn mở rộng kinh doanh, nên đã đem toàn bộ quyền quản lý nhà máy cho trợ lý lúc đó của mình, cũng chính là nam phụ Giang Thắng, thời điểm đó con trai của Trương Diệu đã được bốn tuổi. Còn chưa tới thời gian. Cho nên bây giờ Giang Thắng bây giờ chắc vẫn còn là thủ hạ của Phó Quốc Hoa.

Kể từ khi hần vào nhà máy, gặp được Dương Thanh Mỹ vừa dịu dàng lại hào phóng xinh đẹp, khác hần với những người phụ nữ trước đây hần từng gặp, đối với loại phụ nữ này, Giang Thắng có sự ấn tượng rất sâu sắc. Trong kịch bản, Giang Thắng có động lực chính rất đơn thuần, vì có cảm tình với Dương Thanh Mỹ nên cố gắng làm việc để lấy lòng cô. Nhưng không ngờ, trong quá trình làm việc, hần phát hiện thì ra mình đối với công việc quản lý cũng quyết sách có thiên phú bẩm sinh. Công việc ngày càng thuận lợi, đã tâm của hần lại càng lớn. Tình cảm của hần đối với Dương Thanh Mỹ càng không ngại che giấu.

Nhưng hần đối với Dương Thanh Mỹ cũng chỉ dừng lại ở mức tán thưởng cùng thương thức. Trong lòng hần cũng chỉ muốn Dương Thanh Mỹ thấy được sự tài giỏi của bản thân mình, rồi dần dành tình cảm cho hần, nhưng đối với chuyện cướp đoạt cô, hần lại hoàn toàn không có ý nghĩ này. Trương Diệu cũng thấy rõ được tâm ý của hần, mới hoàn toàn yên tâm giao sự nghiệp của mình cho hần, đồng thời lại dùng Dương Thanh Mỹ kiềm chế hần. Mới từng bước từng bước đi lên sự nghiệp lớn.

Muốn đem nhân tài tới cửa, lại muốn để cho hần thấy cô không hề có ý đồ xấu, cần phải làm cách nào? Đương nhiên phải tình cò quen biết là tốt nhất. Trong đầu An Nặc không ngừng lập kế hoạch. Cuối cùng ở trong ngực Phó Quốc Hoa ngủ lúc nào không hay.

Qua ba ngày sau, An Nặc chính thức đi làm lại như bình thường. Vì Phó Quốc Hoa được nghỉ dài hơn cô mấy ngày, cho nên mấy ngày còn lại hẳn chạy đi chạy lại giữa tỉnh cùng nhà ở quê. Hẳn muốn về nhà chăm sóc mẹ, nhưng mẹ hẳn lại muốn hẳn ở bên An Nặc. Cuối ùng hẳn lại trở về phòng trọ nhỏ của cô. Hai người ngọt ngào cho đến khi Phó Quốc Hoa phải trở về quân doanh.

Trước khi Phó Quốc Hoa đi, An Nặc đã hỏi qua, số tiền này có thể đem ra dùng hay không? Phó Quốc Hoa giống như đọc được suy nghĩ của cô, hỏi ngược lại: thế nào, em có ý định gì? An Nặc cắn cắn môi, đem chuyện mình suy tính nói ra: “Trước đây em có nghe một vị giáo sư nhắc tới, ở Đài Loan có một loại thực phẩm gọi là mì ăn liền. Mì sau khi thất thành sợi nhỏ, rồi đem rán chín lên thành một khối, để khô rồi bỏ vào trong bọc cho thêm một gói gia vị kèm theo, lúc ăn chỉ cần bỏ ra dùng nước vừa đun sôi đổ vào là được, mùi vị cũng rất ngon, không giống với mì hiện nay, còn đặc biệt thích hợp cho người hay ra ngoài, thời gian eo hẹp muốn giải quyết bữa ăn nhanh gọn.

Sau khi nói xong nhìn Phó Quốc Hoa trầm tư, lại nói thêm một câu: “Giống như lương khô mà lúc các anh ăn khi phải đo tác chiến, mùi vị và chất lượng so với loại thực phẩm đó khá hơn rất nhiều. Mọi người ở Đài Loan thường ăn cái đó. Chúng ta đem nó nhập vào nội địa, mở một cái đại lý phân phối, anh thấy sao? Nhất định có thể kiếm được tiền, còn có thể cho mọi người giải quyết một bữa ăn nhanh gọn, anh cảm thấy như thế nào?”

“Không làm bác sĩ cho tốt, còn muốn mò mẫm làm chuyện khác.” Phó Quốc Hoa mặc dù giọng nói mang theo chút khiển trách, nhưng vẻ mặt vẫn hết mực cung chiều.

“Cái gì gọi là mò mẫm chuyện khác, chuyện này không phải là hưởng ứng theo lời kêu gọi của đảng sao. Thừa dịp em có chút ý tưởng kiếm tiền, tích góp chút đỉnh an hưởng tuổi già thôi.”

“Phụ nữ bọn em, không phải luôn luôn hướng đến tiền và quyền làm chuẩn, mới lấy được cảm giác an toàn sao?” Phó Quốc Hoa than thở.

Trong miệng hẳn nói bọn em còn có thể là ai, An Nặc không cần suy nghĩ cũng biết nhất định là anh nói Dương Thanh Mỹ. An Nặc bĩu môi, véo hông Phó Quốc Hoa một cái: “Nói bậy bạ gì đó.”

Phó Quốc Hoa kéo bàn tay của cô nắm chặt, tỏ ý xin lỗi. Hẳn sao có thể so đánh đồng giữa An Nặc và Dương Thanh Mỹ chứ, hai người bọn họ căn bản là hai loại người. Ai, hay là bởi vì quá sợ mất đi, Phó Quốc Hoa nghĩ thầm.

Cuối cùng Phó Quốc Hoa vẫn phải nói lòng miệng, nếu An Nặc thích, thì để cho cô làm đi. Làm chồng giúp đỡ vợ của mình cũng không có gì không đúng. Cuối cùng lùi một bước nói, dù sao An Nặc có một chút vốn rồi. Tiền lương của hẳn vẫn có thể đủ trang trải qua ngày.

An Nặc đã suy nghĩ rất kỹ, Phó Quốc Hoa cũng đồng ý rồi. An Nặc liền bắt tay vào công việc. Hơn nữa cô cũng không phải người thiếu tiền, cũng không phải người ham tiền, chỉ là gặp phải chuyện này, cái niên đại này, mọi người đều đổ xô xuống đường buôn bán, đúng lúc trước mắt lại có cơ hội tốt, bỏ qua mới gọi đáng tiếc. Ngộ nhớ sau này có chuyện gì cần dùng đến tiền, trong tay lại không có vậy thật bất tiện. Cũng không nhất định phải có nhiều tiền, nhưng nếu không có tiền cũng không được. (đúng quá, thứ ta luôn thiếu nhất chính là tiền.)

Từ lúc Phó Quốc Hoa đi, An Nặc chỉ cần không phải trực ở bệnh viện sẽ chạy đến thư viện tỉnh, lúc này nhà nước đang tiết kiệm, nên mở thư viện không phải ai cũng có thể tùy tiện vào, An Nặc cũng là nhờ người trong bệnh viện giúp đi cửa sau mới được vào. Vì trong kịch bản từng nói Giang Thắng lúc rảnh rỗi thường đến thư viện đọc sách. Điều đó cũng khiến cho cái nhìn của hẳn hơn người khác.

Có công mài sắt, có ngày nên kim, quả nhiên chiêu ôm cây đợi thỏ của An Nặc cũng thành công.

Giang Thắng sau khi tan làm mới đến thư viện, bình thường lúc này thư viện đã không còn người nữa, nhưng hôm nay vẫn còn một cô gái ngồi ở đây, an tĩnh đọc sách, nhìn qua rất thông minh dịu dàng. Thấy An Nặc đang chuyên chú đọc sách, Giang Thắng cũng không mở miệng quấy rầy, chỉ ngồi ở đầu bên kia yên lặng ngồi đọc sách của mình.

Sau đó lại có thêm nhiều lần tình cờ chạm mặt, Giang Thắng cũng chậm chậm thích ứng với sự tồn tại của An Nặc, đối với cô gái thích đọc sách này sinh lòng hiếu kỳ, rồi chủ động tiến lên làm quen.

“Xin chào, tôi tên là Giang Thắng.” Giang Thắng cười híp mắt nhìn An Nặc giờ ra một cái tay.

An Nặc làm bộ như vừa ở thế giới riêng tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn hẳn. Trịnh Trọng cầm bàn tay hẳn đuổi ra: “Chào anh.” An Nặc chớp mắt, cô dĩ nhiên biết hẳn là ai, cũng đã sớm quyết định mời hẳn hợp tác kinh doanh với mình rồi. Mỗi lần nhìn thấy hẳn đi vào, An Nặc cũng cố ý đem sách giới thiệu nhân văn địa lý nước ngoài đối thành tạp chí anh ngữ. Quả nhiên hẳn cứ như vậy mắc bẫy cô.

“Cô còn trẻ như vậy đã có thể đọc tạp chí nước ngoài? Chuyện này thật không dễ dàng, ngày ngày cô đến đây, là học thêm anh văn sao?” Giang Thắng quả nhiên nhìn đến quyển tạp chí trên tay cô.

“Đúng vậy, tôi rất thích học anh văn, lúc còn học đại học còn được cử đến làm phiên dịch cho nhà máy chế biến thuốc, nhưng bây giờ không làm công việc này nữa, lâu ngày không tiếp xúc sợ quên, nên dùng thời gian rảnh rỗi tới đây xem một chút, cả tỉnh chỉ có nơi này có tạp chí nước ngoài thôi. Tôi còn phải nhờ quan hệ mới được vào đây.”

Giang Thắng nghe cô nói từng làm phiên dịch ở nhà máy chế biến thuốc, đầu tiên kinh ngạc một chút. Sau đó nghe cô nói nhờ quan hệ để vào đây, lại cười cười. Hai người tiếp tục tán gẫu dần thân hơn rất nhiều.

Hai người nói từ anh văn đến chuyện thư viện, từ thư viện nói đến xưởng chế thuốc, từ xưởng chế thuốc hàn huyên đến Trương Diệu, cuối cùng nói đến Dương Thanh Mỹ. Khi nói cô cũng tỏ ra cảm thấy Dương Thanh Mỹ đẹp hiếm có, là một cô gái tốt. Nhìn nét mặt Giang Thắng dần rạng rỡ, An Nặc

biết, cá muốn lên nóc rồi. (lên thót chẳng)

Quả nhiên, khi An Nặc nói xong, Giang Thắng vui mừng sờ sờ cằm, “Cô cũng thấy phu nhân giám đốc rất đáng ngưỡng mộ sao. Tôi chưa từng gặp qua cô gái có tính độc lập tốt như vậy, đối với sự nghiệp của chồng ủng hộ vô điều kiện, chuyện trong nhà lại quản tốt không cần giám đốc bận tâm, chăm sóc con cùng mẹ chồng lại không chê vào đâu được, bây giờ lại có sự nghiệp của riêng mình. Mặc dù bây giờ cửa hàng còn nhỏ, nhưng cũng được coi là nữ trung hào kiệt rồi, đây không phải đúng theo câu Phụ nữ có thể gánh nửa bầu trời sao, thật là một cô gái đáng để mọi người học tập.”

An Nặc gật đầu một cái, lập tức phụ họa nói: “Đúng vậy, đúng vậy, tôi chính là nhìn gương chị Thanh Mỹ mà học tập, tôi nhất định sẽ làm được, tôi cảm thấy sẽ có một ngày bản thân tôi có thể song vai cùng chị Thanh Mỹ, như vậy chị ấy sẽ coi tôi là một đối thủ ngang tầm mà nhìn thẳng tôi, tôn trọng tôi. Như vậy tôi mới có thể thực hiện giá trị của mình.”

Mặc dù An Nặc nói không có logic, nhưng Giang Thắng lại nghe được đầu mối trong lời của cô. Đúng vậy, muốn một người nhìn thẳng mình, trước tiên phải đứng ngang hàng với người đó, bây giờ mặc dù Dương Thanh Mỹ đối với hắn rất tốt, nhưng mà đối với hắn hay đối với bất kỳ nhân viên nào của Trương Diệu cũng đều như vậy. Tiếp tục như vậy hắn mãi ở dưới Trương Diệu, vĩnh viễn không thể để Dương Thanh Mỹ coi trọng để ý đến hắn. Trước kia hắn không có nghĩ đến vấn đề này, hôm nay vừa nghĩ, mới biết hắn chưa bao giờ hấp dẫn ánh mắt của cô, cô cho tới bây giờ đều là nhìn chăm chú giám đốc, chỉ là thuận tiện quét mắt qua nhìn hắn. Giang Thắng lắc đầu một cái, không được, hắn muốn lấy được sự tôn trọng của cô, mặc dù thật sự hắn không muốn lấy được tình yêu của cô.

Nhìn Giang Thắng không nói chuyện tiếp nhưng sắc mặt liên tục thay đổi, An Nặc biết mình đã đạt được mục đích, có lẽ nên để cho hắn suy nghĩ thêm, khi nào hắn nghĩ thông có mới thả cần câu cho hắn cắn. Vì vậy An Nặc đứng lên khép sách lại phui mông một cái. “Cũng không còn sớm nữa, tôi đi trước đây. Chào anh.”

Giang Thắng đang chìm đắm trong mạch suy nghĩ của mình, cũng không quan tâm nhiều đến An Nặc, chỉ hơi gật đầu, nói: “Hẹn gặp lại.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Thay mặt

Thời điểm gặp lại Giang Thắng, An Nặc có thể thấy được ánh mắt của hắn khác so với trước đây. Ý đồ của hắn luôn là để lại ấn tượng tốt trong lòng Dương Thanh Mỹ, nhưng An Nặc biết, cô đã nghiên cứu kỹ các nhân vật trong kịch bản, để dễ dàng nhập vai hơn. Nếu như Giang Thắng còn là Giang Thắng trong kịch bản, như vậy An Nặc đối với tính tình của hắn có thể nắm trong lòng bàn tay. Hắn có dã tâm, tình cảm đối với Dương Thanh Mỹ cũng chỉ là cái cờ mà ngay cả hắn cũng tin.

Cá muốn ngoi lên rồi, nhưng cô cần làm gì để đem mối tự nhiên đề trước mặt nó đây, đây mới là vấn đề.

An Nặc suy nghĩ một chút, cười lên: “Anh Giang Thắng, anh ở đây à, đã lâu không gặp.”

Giang Thắng cười cười: “Đúng vậy, gần đây công việc tương đối nhiều, có lúc còn phải cầm về nhà làm, còn không kịp, gần đây cô thế nào?”

An Nặc nói: “Uhm, Em vẫn tốt, hôm nay đến đây tìm ít tài liệu, học tập một chút. em muốn tự mình gây dựng sự nghiệp, dạo này không phải chính phủ đang khích lệ người dân buôn bán sao? Lần này chính phủ tạo điều kiện tốt như vậy nếu không nắm bắt thì quá phí rồi, không kiếm ra nhiều tiền thì ít nhất cũng phải có thêm một chút tiền riêng chứ.”

Giang Thắng ngạc nhiên: “A, không nhìn ra em còn nhỏ mà trí khôn lại lớn như vậy. Rất có chí lớn.”

An Nặc nghe ra hắn đang nhạo báng mình, nhưng cô không để ý: “Đúng rồi, nếu không anh nói cho em xem chuyện này được không, em đã lên kế hoạch rồi, nhưng em lại không hiểu chuyện làm ăn lắm.”

An Nặc không kiêng dè gì, nói thẳng: “Ồ Đài Loan có một loại mì ăn liền, chỉ cần dùng nước đun sôi đổ vào là có thể ăn, trước kia em có một vị giáo sư qua Đài Loan, em có may mắn được thầy ấy tặng một ít, so với tiệm mì trong quán thì mùi vị tuyệt đối không kém. Hiện tại, có rất nhiều người không có thời gian nấu cơm, hoặc phải ngồi xe lửa chạy đường dài, nhất định cần thứ này, đây có được coi là một mấu chốt buôn bán không?”

Giang Thắng nghe An Nặc miêu tả cũng biết, nếu quả thật có loại thức ăn này, vừa tiện dụng lại đảm bảo mỹ vị, thị trường tuyệt đối có thể đảm bảo, chỉ bằng cái này, chỉ cần đưa vào hoạt động tốt, kiếm tiền nhất định là không thành vấn đề. Hắn cảm giác lòng của hắn cũng kích động nhảy bang bang, thật không nghĩ tới cô gái nhỏ này có thể nghĩ ra kế hoạch hay như vậy. Chỉ là cơ hội tốt đến vậy cũng không có biện pháp, ai bảo người ta vừa vận lúc may mắn còn nghĩ được biện pháp kiếm tiền nhiều tiền như vậy chứ?

An Nặc thấy Giang Thắng thất thần, khoe miệng ngoác ngoác, quả nhiên. Sau đó cô cố ý lớn tiếng thở dài. Giang Thắng phục hồi tinh thần lại thấy An Nặc mặt ủ mày ê. Hắn hỏi: “Có phương pháp kiếm tiền tốt như vậy, em còn buồn cái gì chứ?”

An Nặc bĩu môi: “Phương pháp tốt, đáng tiếc em chưa từng buôn bán, không có kinh nghiệm lại không hiểu cách đưa vào hoạt động, càng đừng nói đến chuyện quản lý...Em lại là con gái, trong buôn bán nhất định sẽ không khiến cho người ta tin tưởng. Em xem cũng rất khó thực hiện kế hoạch này.” Sau

đó cô làm bộ đột nhiên nghĩ ra cái gì: “Anh Thắng, anh nhất định biết nhiều người, có thể giới thiệu cho em một người được không, em có thể thuê anh ta, giao cho người đó toàn bộ quyền lực, kế hoạch chỉ cần nói cho em một chút là được, những thứ khác chỉ cần phát triển tốt, em đều không ngăn cản, để cho người đó tự do phát huy.”

Giang Thắng nghe xong, con người rụt một cái, đây là chuyện hấp dẫn đến cỡ nào, hắn đã chán ngấy làm chuyện gì đều có Trương Diệu ở một bên chỉ chỉ chỏ chỏ, làm tốt người khác đều nói là do giám đốc lãnh đạo giỏi, làm không tốt liền thành hắn làm việc không tốt. Mặc dù nói Trương Diệu chỉ đạo công việc rất tốt, luôn gọi hắn vào phòng làm việc để nói chuyện riêng trấn an hắn, sau đó lại cấp thêm tiền phụ cấp, nhưng lâu dài như vậy, ai biết được năng lực của hắn. Dù là ở trong mắt Dương Thanh Mỹ, hắn cũng chỉ là một con chó nghe lời.

Mặc dù điều cô gái nhỏ nói rất hấp dẫn, nhưng một hạng mục muốn làm tốt thì cần khảo sát thật tốt. Hắn cần suy tính thật kỹ mới được. Nếu như xác thực có thể tiến hành được, hắn sẽ rời khỏi Trương Diệu bắt đầu sự nghiệp của mình.

Nhìn An Nặc, Giang Thắng gật đầu một cái: “Được, để anh trở về suy nghĩ một chút, nếu có người phù hợp anh sẽ giới thiệu cho em.” Hai người nói thêm mấy câu, Giang Thắng đột nhiên nhớ tới còn có chút chuyện chưa làm xong, cần phải trở về làm nốt. Cũng không nói lúc nào thì trở lại. Chỉ nói sẽ gặp lại ở chỗ này.

An Nặc biết hắn bị động tâm rồi, phải về nhà suy nghĩ thật kỹ. Nói không chừng còn sẽ tự mình đến Đài Loan một chuyến xem chuyện cô nói có thật hay không. Giang Thắng là một người vô cùng cẩn thận, trước khi làm cái gì cũng suy tính kỹ càng, đây cũng chính là nguyên nhân mà An Nặc muốn hợp tác với hắn. Cô có thể chắc chắn Giang Thắng nhất định sẽ quay lại tìm cô, bởi vì hắn muốn thoát khỏi Trương Diệu sẽ cần cô giúp một tay.

Sự thật chứng minh, An Nặc quả nhiên nói không sai, Giang Thắng quả nhiên hôm sau hắn xin nghỉ phép, nói với Trương Diệu là trong nhà có việc, nhưng thật ra là chạy tới Đài Loan. Hắn ở lại Đài Loan một ngày một đêm, đem tất cả các loại mỳ tôm ăn thử, tì mỳ thường thức, quả nhiên An Nặc nói không sai, đúng là mỳ tôm này so với mỳ trong quán tự làm còn ngon hơn nhiều. Hơn nữa hắn còn phát hiện, loại mỳ này còn có thể ăn sống, gia vị nếu đem chấm với bánh mì ăn cũng vô cùng ngon.

Hắn nên xong một lượt, còn đi tìm người dân hỏi ý kiến của họ suy nghĩ như thế nào về mì ăn liền, bọn họ nghe Giang Thắng hỏi như vậy cảm thấy rất kì quái, bởi vì đối với bọn hắn mà nói mì ăn liền đã sát nhập vào trong sinh hoạt của bọn hắn, từ rất lâu rồi bữa sáng của họ chính là mì ăn liền, có lúc có người không muốn làm cơm thì sẽ ăn mì ăn liền. Cho nên nếu như không có mì ăn liền cuộc sống của họ sẽ có rất nhiều bất tiện, cho nên bọn họ không thể lý giải vì sao người thanh niên này lại hỏi như vậy.

Lần này tới Đài Loan kết quả nhận được khiến Giang Thắng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời tim của hắn cũng phần chần trở lại. Thấy chuyện buôn bán này không chỉ có thể thực hiện, mà về sau nó có thể đem lại cho hắn công thành doanh toại. Hắn có thể tưởng tượng được, rất nhanh, hắn có thể cùng An Nặc sánh vai trở thành một người thành công trên con đường kinh doanh, không còn là nhân viên quen của Trương Diệu nữa.

Khi trở về, Giang Thắng không kịp nghỉ ngơi mà đi thẳng đến thư viện, có thể do thời gian còn sớm, An Nặc còn chưa tới, Giang Thắng chờ đợi cô với tâm tình kích động, đến sách cũng không có tâm tư đọc, trong đầu óc một mực muốn bàn chuyện này với cô.

Người đàn ông nào mà chả có dã tâm, chỉ là Giang Thắng không chỉ có dã tâm nhưng không có thể lực hậu thuẫn thôi.

An Nặc vừa tới thư viện, liền thấy Giang Thắng không kịp chờ đợi phát tay gọi cô, An Nặc mắt sáng rực lên, xem ra là có thành quả rồi.

“Người bạn rộng, gần đây không gặp được anh, anh rất bận rộn sao?” An Nặc hỏi.

“Mau ngồi xuống, anh muốn nói chuyện tỉ mỉ với em.” Giang Thắng nói.

“Sao vậy, nhìn anh vui vẻ như vậy, có chuyện tốt gì sao?” An Nặc biết còn hỏi.

Bên này Giang Thắng cũng đã sớm không nhịn được: “không phải lần trước em nói muốn tìm đối tác làm ăn sao, em thấy anh thế nào?”

An Nặc kích động thở dốc một cái: “Chuyện đó quá tốt rồi, em vốn nghĩ nếu có thể để cho anh phụ trách, năng lực của anh, cả xưởng thuốc đều biết.” Nhắc tới xưởng thuốc An Nặc lại hỏi: “Vậy việc trong xưởng thì sao?”

“Anh sẽ từ chức, trong xưởng có anh hay không cũng không có gì khác, giám đốc là một người đại tài, anh vốn cũng có một chút ý tưởng ra ngoài lập nghiệp riêng, vừa lúc gặp em đang tìm đối tác. Anh liền tính tới thử hưởng ứng lệnh triệu tập.” Giang Thắng cười nói.

“Nói gì mà hưởng ứng triệu tập như tòng quân vậy, anh có thể hợp tác với em là chuyện rất đáng mừng, vốn là làm chuyện không chu đáo, tất cả mọi chuyện còn đều phải nhờ cậy vào anh, không phải sao?” An Nặc cũng khách xáo đáp lại.

“Anh đã nói với em, An Nặc, kế hoạch của em không phải là ý nghĩ không hoàn thiện đâu, mấy ngày nay anh xin nghỉ chính là đi Đài Loan một chuyến, anh thấy, mì ăn liền dường như đã hòa vào cuộc sống của người dân ở đó, hơn nữa mùi vị còn không tệ, nấu hay ăn sống đều được, còn có thể ăn no, lại dễ chế biến.” Giang Thắng nói xong mới nhớ tới, hắn không nói gì với An Nặc về kế hoạch đó, lại còn len lén chạy tới Đài Loan điều tra hàng mục của người ta, đúng là chuyện không thích hợp. Vừa hồi tiếc vừa lo lắng đề phòng quan sát sắc mặt của An Nặc.

An Nặc nhận thấy sự cẩn thận của hắn, vội vàng nói: “Em đọc sách có thấy nói, muốn thực hiện một hạng mục nào trước tiên cần điều tra thị trường kỹ càng, em cũng không rõ chuyện này cần làm những gì, may nhờ có anh đi một chuyến, nghe anh trở lại nói như thế, em thấy yên tâm hơn nhiều.” Nói xong còn cười ha ha hai tiếng, không phải cô ngu, không hiểu được nghi kỵ, mà là cô hiểu rất rõ Giang Thắng, hắn làm việc rất cẩn thận, nhưng không có ý nghĩ xấu, hơn nữa hắn làm ăn rất có chữ tín. Cuối cùng mới trở thành cánh tay trái của Trương Diệu, làm trợ lý của hắn. Nếu lựa chọn cùng hợp tác với hắn, như vậy nhất định không được để xảy ra hiểu lầm, lúc này cho hắn một bậc thang, từ từ hắn sẽ nhớ kỹ bạn là một người tốt.

Giang Thắng thấy An Nặc không có phản ứng nào, mới thở ra một hơi, nói tiếp: “Ý tưởng cụ thể của em như thế nào, trước tiên nói rõ cho anh nghe một chút?”

An Nặc gật đầu một cái, cẩn thận nói: “Em vốn nghĩ đến chuyện mua lại kỹ thuật, tự mình sẽ chế biến, nhưng nghĩ lại, nếu chúng ta đầu tư mua máy móc, nếu về sau người ta cải tiến, chúng ta sẽ phải cải tiến sau, rồi còn chuyện bảo hành. Không phải là chúng ta không làm được, chủ yếu là người ta đã làm lâu như vậy, danh tiếng của nó trong quần chúng anh cũng đã thấy. Nếu như có danh tiếng như vậy, nhất định là có chỗ hơn người. Đến lúc đó chúng ta đang làm sản phẩm của mình, người khác sẽ thấy được lợi ích của mì ăn liền, đầu tư vào đó, đến lúc đó danh tiếng của chúng ta còn chưa khai hỏa, đã mất đi ưu thế trên thị trường. Cho nên em cảm thấy, vẫn nên làm một nhà đại diện phân phối.”

Lúc này An Nặc trên người tản ra hơi thở trẻ trung đầy sức sống, phân tích đạo lý rõ ràng, khiến Giang Thắng không muốn coi trọng cũng không được. Nghe An Nặc nói tới chỗ này, Giang Thắng vội vàng mở miệng hỏi: “Thế nào là cơ sở đại diện?”

“Chúng ta có thể thương lượng với công ty đó, để bọn họ cung ứng hàng hóa, chúng ta phụ trách tiêu thụ, chúng ta ở nội địa marketing như thế nào bọn họ không được nhúng tay vào, nhưng hàng hóa sẽ do bọn họ cung cấp. Nếu như ở nội địa có những người khác muốn hợp tác, thì hàng hóa sẽ do chính chúng ta cung cấp tới tay bọn họ.” An Nặc nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

“Như vậy cũng tốt, chúng ta vừa mới khởi nghiệp, mọi chuyện đều không nắm rõ, hơn nữa tài chính có hạn, nếu như chỉ làm nhà phân phối, có thể dùng ít người, nhưng lợi nhuận nhiều, có thể lấy được lợi nhuận, như vậy cũng rất tốt. Nhưng dạng này có thể làm hạn chế sự phát triển của chúng ta sau này không, chúng ta về sau chỉ làm mặt hàng mì ăn liền thôi sao?” Giang Thắng quả nhiên đã có dự kiến trước, nếu không phải là một người từng trải chắc chắn sẽ không nghĩ đến chuyện này, điều này khiến An Nặc không thể không bội phục.

“Ừ, nếu không như vậy đi, chúng ta hãy sáng lập một thương hiệu riêng, sau đó khi tiêu thụ hàng ra bên ngoài sẽ dán lên thương hiệu của chúng ta, trước hết để cho người mua biết được thương hiệu của chúng ta, chờ khi nó có chỗ đứng trong thị trường, chúng ta sẽ nghiên cứu thêm những sản phẩm khác nữa.” An Nặc suy nghĩ một chút. Thật ra thì cô đã tham khảo cách làm của rất nhiều siêu thị, trước đem tất cả mặt hàng cùng tập trung lại bán, nhãn hiệu của siêu thị so với nhãn hiệu của chính sản phẩm đó còn có tiếng hơn nhiều. Cuối cùng sẽ bắt đầu phát triển sản phẩm do chính mình sản xuất, khiến cho người mua thêm yên tâm.

“An Nặc, em thật là biết liệu đường làm ăn.” Giang Thắng ánh mắt sáng lên, hiển nhiên là hiểu ý tưởng của An Nặc.

Hai người tiếp tục thảo luận ra phương án tốt nhất, còn thương lượng chuyện đầu tư, cuối cùng hai người tiến đến bàn bạc về hợp đồng hợp tác, An Nặc đầu tư hơn phân nửa, Giang Thắng sẽ góp phần còn lại, sau đó phân từng hạng mục do Giang Thắng phụ trách, cổ phần phân chia An Nặc được chia 65%, Giang Thắng chiếm 35%.

Vốn nếu chỉ làm một nhà phân phối, An Nặc nên được 80%, nhưng vì Giang Thắng phụ trách quản lý, công sức tương đối nhiều, vốn chỉ cần chia hơn 10%, nhưng An Nặc muốn hân hân việc cho mình, thì phải cho hân thấy được đủ lợi ích, vì vậy cuối cùng cô để cho hân 35% lợi nhuận.

Mọi việc sau khi bàn bạc xong, hai người bắt đầu chính thức hợp tác, Giang Thắng cũng chính thức từ chức, Trương Diệu vốn cũng muốn giữ người, chuyện của xưởng thuốc hân vẫn có thể quản lý được, Giang Thắng cũng chưa trở thành tay trái tay phải của hân, hơn nữa hân cũng không thấy Giang Thắng có khả năng gì đặc biệt. Cho nên khi Giang Thắng nói hân thật ra không thích hợp làm việc ở xưởng chế thuốc, muốn ra ngoài tự mình buôn bán, Trương Diệu liền cho rằng hân muốn mở quán bán gì đó... Buôn bán, trong lòng hân cảm thấy Giang Thắng không có chí lớn gì, chúc phúc một câu xong liền thả người để cho hân đi làm chuyện làm ăn “nhỏ” đó.

Sau đó, hai người trực tiếp đến Đài Loan gặp mặt giám đốc công ty sản xuất mì ăn liền bàn công việc, giám đốc công ty này vốn cũng đã muốn tấn công vào thị trường nội địa, nhưng lại không có đủ tự tin, không ngờ lại có người nội địa tự động đến muốn hợp tác, nói muốn đại diện công ty phân phối sản phẩm, quan trọng hơn hàng hóa bọn họ nhập từ đây vào nội địa, giá tiền chỉ thấp hơn 5% so với giá bán lẻ trên thị trường Đài Loan hiện giờ, điều kiện duy nhất chính là bọn họ hy vọng có thể thay mặt công ty làm đại diện trong vòng 10 năm, trong thời gian này không thể đem quyền đại lý này giao cho một người ở nội địa khác, hay một người muốn đưa hàng vào nội địa tiêu thụ, hơn nữa quyền đại lý ở nội địa sẽ do bọn họ phụ trách.

Giám đốc công ty mì ăn liền như mở cờ trong bụng. Ngay lúc buôn bán của công ty đang bị bão hòa, chưa tìm được hướng đi mới lại có người muốn đến hợp tác. Hơn nữa công ty bây giờ lại không cần bỏ ra tiền bạc và thời gian để tấn công vào thị trường nội địa, đợi cho bọn họ tiến quân vào thị trường nội địa rồi, chuẩn bị thị trường thật tốt nghênh đón mình tiền vào, chuyện này đúng là chỉ có lợi mà không có hại. Có hợp tác cũng không thành vấn đề gì, dù sao trong tương lai 10 năm sau công ty cũng chưa có kế hoạch tiến công vào thị trường nội địa ngay.

Sau khi phương án hợp tác soạn thảo xong, An Nặc cùng Giang Thắng chạy về tỉnh thành tìm một địa điểm thích hợp làm kho hàng. Mặc dù An Nặc còn việc trong bệnh viện, trừ chủ nhật mới có thời gian rảnh, mọi việc còn lại đều do Giang Thắng lo liệu. Nhưng cho dù chỉ chạy ra ngoài ngày chủ nhật, nhưng là để làm việc, chuyện này cũng khiến cho An Nặc không khỏi mệt mỏi. Quả nhiên tay trắng dựng sự nghiệp là chuyện gian nan mà khẳng định người chưa làm qua sẽ không biết được.

Tất cả mọi việc cũng dần dần vào đó, kho hàng cũng đã tìm được, công nhân cũng đã tuyển được rồi, hiện tại chỉ cần xem nên tiêu thụ như thế nào thôi. Chuyện này Giang Thắng muốn xin ý kiến của An Nặc cho nhân viên ra chợ, phổ quả vật, chợ đêm....mỗi địa điểm mở ra một gian hàng để cho khách hàng ăn thử, đem một gói mì ăn liền chia thành nhiều phần, đặt ở nhiều nơi, để cho mọi người đều có thể ngửi được mùi thơm, đều muốn ăn.

Nếu làm như vậy sẽ cần rất nhiều nhân viên, hơn nữa không biết tất cả khách hàng có mua hay không, nếu để cho bọn họ thử như vậy phải tốn thất bao nhiêu tiền, nhưng đây cũng là cách tiếp thị hiệu quả nhất, trước mắt cũng chỉ có thể làm vậy.

Rất nhiều người ngửi thấy được mùi thơm, còn nghe được ăn thử miễn phí, còn có chút không tin, không dám tiến tới thử. Có một nhân viên nhanh trí, thấy người dân không dám tiến lên thử, trực tiếp cầm hai bát mì nhỏ đi đến đám đông phát, chờ cho có người tiếp nhận, lại quay trở lại gian hàng tiếp tục lấy những bát khác phân phát, mọi người bị mùi thơm của mì hấp dẫn, mọi người dần không kiềm chế được, đi xuyên qua đám đông núp ở chỗ không ai nhìn thấy nhâm nhi thưởng thức món ăn mới.

Từ từ người tới ăn thử ngày càng nhiều, không biết người nào hô một tiếng ăn ngon! Những người khác cũng đi theo phụ họa. Lúc này người phụ trách bán hàng lại lấy ra thêm mấy gói mì mới, ở trước mặt mọi người bắt đầu chế biến. Chỉ cần cho gói mì vào bát, cho gói gia vị vào rồi đổ nước sôi lên. Đám đông thấy một món ngon như vậy, lại được chế biến một cách rất đơn giản và nhanh chóng, cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Đồng chí, đây là thứ gì vậy?” có người đặt câu hỏi.

Lúc này, nhân viên bán hàng đã được đào tạo kỹ lưỡng, liền tỉ mỉ trả lời. “Cái này gọi là mì ăn liền, từ Đài Loan chuyển tới, ông chủ chúng tôi cảm thấy đây là đồ tốt, mà mọi người ở đây lại chưa được thưởng thức, nên cố ý bày nhiều gian hàng để tất cả mọi người có thể nếm thử miễn phí một chút.”

“Ài, được ăn đồ ngon mà không phải trả tiền, vậy không phải ông chủ các anh sẽ bị thiệt hại lớn sao?” có người kinh ngạc hỏi.

Người bán hàng liền cười trả lời: “Ông chủ húng tôi cùng chủ xưởng sản xuất là người một nhà, nếu anh thấy thích thì hãy mua mấy bọc về ăn đi, chúng tôi là làm ăn có thành tín, nặng chất hơn nặng vật chất, quyết không để cho ngài mua bán lỗ vốn.” Những câu này đều là do An Nặc cùng Giang Thắng dạy bọn họ từ trước.

Người đến ăn mì nghe thấy vậy, cảm thấy chuyện này tùy theo mọi người, thích ăn thì mua về nhà, không thích thì thôi, ông chủ tiệm mì này đúng là một thương gia tốt, không lừa gạt người tiêu dùng. Vì vậy có hứng thú, có người hỏi giá tiền: “Vậy thứ này các anh bán bao nhiêu tiền một gói?”

“Hai hào một bọc, giá không hề đắt, số lượng nhiều, mùi vị lại rất được, tuyệt đối là đồ tốt.” Người phụ trách trả lời.

Mọi người vừa nghe, cảm thấy quả thật không tệ. Bình thường công làm nhân viên chính thức cũng được khoảng 30 đồng một tháng, mì ăn liền hai hào một gói, lại có thể ăn no bụng, hơn nữa so với ăn ở tiệm mì tự làm còn tiện hơn rất nhiều, có thể ăn được đồ ngon, lại tiện lợi, quả là một lựa chọn tốt.

“Vậy hiện tại các anh có bán không?” có người lại hỏi.

Người phụ trách trả lời: “Chúng tôi hôm nay chỉ phát đồ ăn thử thôi, ba ngày sau mới chính thức bán hàng, nếu ngày muốn ăn tiếp hai ngày này có thể đến đây ăn nhiều lần, chúng tôi sẽ phát ăn thử cho đến hết ba ngày này.

Cuộc đối thoại chấm dứt, bầu không khí cũng dễ dàng hơn rất nhiều, cũng gọi lên sự động lòng của mọi người, từ ngày đầu tiên bắt đầu, người đến ăn thử nhiều đến không hết, danh tiếng lập tức bay ra ngoài, còn khiến rất nhiều nhà buôn bán nhỏ cũng động lòng.

Ba ngày sau đó, quả nhiên có khách đến mua mì, còn có rất nhiều nhà buôn bán nhỏ cũng đến xin hợp tác. Lúc bắt đầu bán, do vừa bán nên lợi nhuận bán lẻ 1 gói là không nhiều, An Nặc liền tung ra chiêu bài, chỉ bán theo bọc lớn không bán lẻ, cũng chính là chỉ tập trung vào bán buôn. Từ nơi này, sự nghiệp của An Nặc cũng chính thức bắt đầu.

Vì mãi lo chuyện bán mì, An Nặc sắp nửa tháng rồi không nghỉ ngơi thật tốt, cũng không có về nhà, không có thời gian nhớ tới Phó Quốc Hoa. Đột nhiên khi xong việc, An Nặc lại cảm thấy có chút áy náy, trọng tâm của cô phải đặt trên người Phó Quốc Hoa, nhưng bởi vì gây dựng sự nghiệp lần này, cô đã tập trung mọi sức lực chuyện gì cũng không để tâm đến. Đây cũng là thói quen không sửa được của cô. An Nặc vuốt ve cái trán. Tuần này về nhà nghỉ ngơi, xem ba mẹ và mẹ chồng một chút, đến cuối tuần đến quán doanh thăm anh, không biết anh thế nào?. Minh công việc bề bộn không viết thư cho anh, vậy mà anh cũng không chủ động viết thư hỏi thăm mình, nghĩ tới đây, An Nặc lại có chút tức giận.

Cuối cùng chủ nhật đã tới, An Nặc về đến nhà mang cho ba mẹ cùng mẹ chồng một chút đồ, bà người nghe cô nói rất bận, họ cũng có thể hiểu được, đặt biệt là mẹ chồng cô. Ba mẹ cô đã sớm quen chuyện cô có việc sẽ tự mình giải quyết rồi. Mỗi lần thấy cô vất vả sẽ luôn ở bên cạnh yên lặng ủng hộ. Nhưng mẹ chồng cô lại không biết, còn tận tình khuyên cô, dù có mãi đến đâu, cũng phải chăm sóc thân thể thật tốt, nếu thân thể phụ nữ mà suy giảm, về sau sẽ càng mệt mỏi hơn. Lôi kéo cánh tay An Nặc nói một hồi, nửa tháng không gặp, thật sự có chút nhớ nhung. Mãi nói chuyện của An Nặc, Trương Tú cũng quên đem con trai mình ở một bên không nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Nhớ anh

Sáng sớm thứ 7 An Nặc đã đến chỗ Phó Quốc Hoa đóng quân. Thời điểm nhìn thấy Phó Quốc Hoa, vẻ mặt của Phó Quốc Hoa không vui. An Nặc cũng phiền muộn, người này quả nhiên muốn mình đổ dành trước đây, có phải mình đã quá chủ động hay không. An Nặc đi theo sau lưng Phó Quốc Hoa đi từng bước.

Hai người mới vào gian phòng, An Nặc liền bị Phó Quốc Hoa kéo vào trong ngực, đầu cúi xuống hôn cô. Nhưng An Nặc lại không phối hợp, cái miệng nhỏ vẫn khép chặt, không để Phó Quốc Hoa xâm chiếm lãnh địa. Phó Quốc Hoa mở to mắt tức giận nhìn cô, cô cũng không do dự trừng mắt nhìn lại anh.

An Nặc là vì quá bận rộn, không có thời gian tới thăm hay viết thư cho anh, trong bộ đội quản lý khá nghiêm khắc, anh muốn ra ngoài càng thêm khó khăn, hai người nửa tháng không gặp mặt, vốn An Nặc còn cảm thấy đó là lỗi của mình, cho nên lúc đến vẫn nghĩ mình nên xuống nước trước. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đen thui của Phó Quốc Hoa lúc đi ra, cô quyết định, mình không thể nuông chiều anh như vậy, đàn ông tốt đều không ra ngoài, cho nên An Nặc cảm thấy cần phải để anh đem chuyện đưa vợ thành trung tâm mới được, dù sao đã lâu như vậy, anh cũng không chủ động viết cho cô một lá thư.

Phó Quốc Hoa thấy An Nặc kháng cự, nóng nảy, nghĩ thầm, đã lâu rồi cô không viết cho hắn một lá thư hỏi thăm, còn kháng cự hắn âu yếm. Hắn nhớ cô nhớ cả đêm nằm mơ cũng thấy cô, vậy mà cô gái nhỏ này lại không tìm không hỏi. Phó Quốc Hoa đưa bàn tay tìm cái móng nhỏ của An Nặc, vỗ nhẹ hai cái, lúc này hắn mới coi như là giải hận.

Để An Nặc ngồi trên đùi mình, hai người mặt đối mặt, Phó Quốc Hoa cao hơn cúi xuống nhìn cô với sắc mặt đang hỏi tội, An Nặc biết thế cục này cực kỳ bất lợi cho cô, vì vậy muốn đứng lên, để cao hơn anh, thay đổi cục diện. Thấy cô muốn giãy dụa đứng lên, Phó Quốc Hoa liền xiết chặt hai tay đặt ở eo cô. So về sức mạnh, đương nhiên là An Nặc không thể thắng anh rồi.

Vỗ lực đầu không lại, An Nặc nổi giận, trừng mắt nhìn Phó Quốc Hoa, tiếp tục giãy giụa. Phó Quốc Hoa vẫn không nhúc nhích. An Nặc càng dùng thêm sức, gương mặt trắng nõn của cô dần hồng lên, hốc mắt cũng chậm chậm đỏ dần, sau đó nước mắt liền một giọt một giọt chảy xuống.

Phó Quốc Hoa vốn chỉ muốn dọa cô gái nhỏ cứng đầu này một chút, để cho cô xuống nước trước, ai iết được kẻ không thành, người lại khóc rồi, lần này Phó Quốc Hoa luống cuống tay chân, sao vừa gặp đã khóc lóc thế này, Phó Quốc Hoa dùng lòng bàn tay thô ráp lau nước mắt cho cô, nhưng nước mắt càng rơi càng nhanh thậm chí còn không kịp lau, Phó Quốc Hoa bị dọa sợ vội vàng dùng hai bàn tay đặt trên mặt cô, cũng không dám bày ra thái độ bề trên hỏi tội nữa, lưng người lính lúc nào cũng thẳng tắp nhưng ở trước mặt vợ yêu cũng phải cúi xuống dỗ cô đừng khóc nữa.

“Sao lại khóc rồi, có chuyện gì nói ra không được sao?”

“... ..” An Nặc không nhìn.

“Được rồi, đừng khóc, đều là anh sai, lần sau anh không dám nữa, được không?”

“... ..” An Nặc nghĩ thầm, như thế nào, xem người nào dậy dỗ người nào. Đường đường từng là Ảnh Hậu, An Nặc dù trong lòng đã hải lòng tới cực điểm, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ uất ức.

Phó Quốc Hoa thấy nước mắt vẫn không ngừng được, hết cách rồi, vẫn phải dụ dỗ thôi. Liền nhẹ nhàng ôm An Nặc vào trong lòng, còn thận trọng vỗ lưng cô. Đến khi An Nặc hít hít mũi, nước mắt ngừng rơi, Phó Quốc Hoa cuối cùng cũng không dám làm mặt đen với cô nữa. Cục diện rốt cục đã thay đổi, lần này đến phen An Nặc dậy dỗ lại anh.

Vì vậy, An Nặc cất lại dáng vẻ uất ức, này ra vẻ mặt của người đàn bà chanh chua, hỏi tội: “Phó Quốc Hoa, có phải anh không còn thích em nữa không?”

Thấy miệng nhỏ nhắn của An Nặc nói ra câu đó, Phó Quốc Hoa theo bản năng đã hóa thành một vũng nước rồi, thời điểm nên mềm thì nên nên cứng thì cứng, đây chính là nguyên tắc sống còn: “Nói vậy, anh quay lại đây ngay đầu tiên đã nhớ em, cả ngày và đêm đều nhớ. Em mới là người không có lương tâm”

An Nặc nhìn Phó Quốc Hoa dùng vẻ mặt nghiêm chỉnh nói lời ngon tiếng ngọt, nhất thời không biết có phải anh cố ý bày trò hay không. Trùng mắt nhìn hắn: “Vậy anh nói, từ lần anh đi đến bây giờ, cũng đã bao lâu. Cũng không viết cho em một cái phong thư, hỏi thăm cuộc sống của em thế nào, anh còn dám nói anh nhớ em”

Phó Quốc Hoa nhận cái trùng mắt của An Nặc, bàn tay ở trên mông của cô giống như vừa trừng phạt lại giống như vuốt ve.” Nghe em nói như vậy, anh liền có thể nghĩ, lâu như vậy rồi em cũng không có nhớ anh. Em nói anh nhớ em vậy phải viết thư cho em, vậy em không viết thư cho anh có phải nói rõ ràng em không hề nhớ anh chút nào không. Cái người không có lương tâm này.”

“Anh đừng có tìm cách đánh trống lảng, mau nói rõ cho em...” An Nặc cố ý kéo dài giọng, ý bảo đáp án của anh không khiến cô hài lòng.

“Được rồi, không phải em nói muốn làm buôn bán gì sao, hơn nữa còn phải đến bệnh viện làm, làm nhiều việc vất vả như vậy, em lại là một cô gái yếu đuối, anh không viết thư vì sợ quấy rầy em, sợ mỗi ngày em không có đủ thời gian nghỉ ngơi, lại còn phải dành thời gian viết thư trả lời anh. Anh phải cố nén kích động... em giờ còn không có lương tâm chất vấn anh. Nếu em có thời gian rảnh viết thư, anh nhất định sẽ viết thư hỏi thăm cho em” Phó Quốc Hoa liếc mắt nhìn cô bình tĩnh mở miệng.

An Nặc nghi ngờ: “Thật sao?”

Phó Quốc Hoa không trả lời nữa, trực tiếp dùng hành động để nói chuyện. Đưa tay che ánh mắt của An Nặc lại, nhỏ giọng nói: “Còn dám trừng mắt nhìn anh.” Hơi cúi đầu dùng miệng ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của cô lại. Lần này An nặc không có kháng cự, mặc dù đối với lời nói của anh nửa tin nửa ngờ, nhưng đối với tim của anh thì cô lại tuyệt đối tin tưởng. Hai người đều vô cùng nhưng nhớ đối phương không biết coi là tiểu biệt thắng tân hôn hay là củi khô gặp lửa. Tóm lại hai người vừa ngã xuống giường kích tình liền bắn ra bốn phía.

Trà qua hơn nửa canh giờ chiến đấu hăng hái, đã quá lâu không hưởng qua tư vị tuyệt vời này, sau khi Phó Quốc Hoa lên cao triều lần thứ 3 mới dừng lại, hai người ôm chặt nhau nằm trên giường. An Nặc bị Phó Quốc Hoa dày vò một hồi rồi không chống đỡ nổi, liền thiếp đi ngủ thật say.

Trong lúc một hồi, An Nặc vẫn cảm thấy có bàn tay ở trên người mình không ngừng vuốt ve, quấy rầy giấc ngủ của cô. An Nặc nhũn mảy, đưa một cái tay mềm nũng nịu xuống ngực người kia một cái, một lúc sau, cái tay kia vẫn không dừng lại.

An Nặc thì một hồi không chịu được, nhưng Phó Quốc Hoa lại cảm thấy cả người nhẹ nhõm, kể từ sau tân hôn lâu như vậy mới được giải phóng, đối với hân mà nói một lần như vậy là không đủ. Nhìn An Nặc ngủ, hân lại kích động. Thời điểm có người báo cho hân cô đến thăm hân đã khiến cho hân kích động, lúc cô khóc cũng khiến cho hân nổi lên kích động, kể cả lúc cô ngủ cũng có thể để cho hân nổi lên ham muốn. Hân không biết từ lúc nào mà hân trở lên tà ác như vậy.

Bàn tay đặt ở trước ngực An Nặc tiếp tục xoa nắn, vóc người An Nặc không phải nói, một đôi chân thẳng tắp mặc dù không phải đặc biệt dài, nhưng lại rất cân xứng. Em theo nhỏ nhắn, mỗi lần hai người thân thiết có lúc Phó Quốc Hoa cảm thấy hai bàn tay mình có thể sẽ đem nó cắt đứt. Hân thích nhất không cần phải nói đương nhiên chính là bộ ngực như hai con thỏ trắng muốt của An Nặc. Hình dáng tròn trịa, vô cùng đầy đặn. Bàn tay to của hân nắm lấy vừa vặn có thể lấp đầy, mềm nhũn trắng nõn nõn, khiến Phó Quốc Hoa đưa tay vuốt ve không muốn buông ra, vân vân nó thành đủ các loại hình dáng. Biết rõ quấy nhiễu An Nặc sẽ khiến cô không có cách nào ngủ được, cô rút cuộc cũng mở mắt ra.

Mà cô mở mắt ra chuyện làm đầu tiên, chính là kéo bàn tay của Phó Quốc Hoa lên miệng cắn một cái. Lưu lại hai dấu răng nhàn nhạt.

Phó Quốc Hoa thấy An Nặc tỉnh dậy, dự vọng đã ngẩng đầu dĩ nhiên cũng không nên để nó tiếp tục chịu đựng, cúi đầu dùng miệng thay thế cái tay tại ngực An Nặc. Há miệng ngậm hạt đậu nhỏ trên ngực An Nặc, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng treu chọc, đã trải lúc đầu nóng nảy, An Nặc cũng tỉnh táo hơn nhiều, cô bắt đầu nhìn động tác của anh, biết anh đói bụng đã lâu không được ăn no, vì vậy cô có thể yên lặng phối hợp.

Nhẹ nhàng đem cánh tay vòng ở phía sau đầu anh, Phó Quốc Hoa cảm nhận được động tác phối hợp của An Nặc, động tác của hân càng thêm lưu loát. Từ ngực cô ngẩng đầu lên, thấy cô hí mắt miệng khẽ nhếch, Phó Quốc Hoa xung động ngậm lấy bờ môi đang mời chào hân. Hai bàn tay cũng vòng quanh thân thể cô, đi tới cái mông của cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua giữa hai chân, chất lỏng sau lần kích thích vừa rồi vẫn còn đọng lại. Để cho hân dễ dàng tiến vào chỗ sâu nhất của cô.

Phó Quốc Hoa từ mặt bên ôm lấy An Nặc, đưa hai chân của cô vòng qua eo mình, cố gắng làm tư thế để cho cô đỡ một hồi nhất, cũng có thể để cho hân dễ dàng xâm nhập vào cô nhất.

Dần dần tiến vào cảnh đẹp dĩ nhiên Phó Quốc Hoa sẽ không đơn giản bỏ qua cho An Nặc như vậy, để cho cô nghỉ ngơi một lúc hân lại lật người cô lại từ phía sau tiến vào tiếp tục một cuộc chiến mới, hai người cứ như vậy cho đến sáng sớm ngày thứ hai. Trong khi tinh thần của Phó Quốc Hoa vẫn còn vô cùng phấn chấn, còn An Nặc nằm ở trên giường không thể nhúc nhích, cả người phủ kín vết hôn. Cái trái hơi nhũn lại, gương mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, nhìn qua trông vô cùng thâm trầm. Phó Quốc Hoa thương xót giúp cô vuốt vuốt trán, hôn cái tay nhỏ bé của cô sau đó xoay người đi ra ngoài.

Mãi đến gần trưa An Nặc mới tỉnh lại. Trên tủ đã để sẵn đồ ăn, bên cạnh hộp cơm còn có một xấp phong thư, An Nặc tiện tay với xem, tất cả có mười phong thư, địa chỉ gửi đến đều là địa chỉ của bệnh viện An Nặc. An Nặc trong nháy mắt liền hiểu ra chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Cách mạng tình nghĩa.

Mỗi một lá thư đều viết địa chỉ gửi đến là bệnh viện, cô mở từng phong thư ra xem, nội dung mấy phong thư đều giống nhau, đều hỏi thăm tình hình của cô thế nào, cuối thư đều có một câu ‘anh nhớ em’. Mấy phong thư phía sau anh bắt đầu cầu nhàu nói không muốn cô làm việc quá sức, phải chú ý giữ sức khỏe. Chắc bởi vì anh không nhận được thư của cô, nên Phó Quốc Hoa nghĩ cô rất bận rộn, mặc dù nói không biết cô đang bận cái gì, dù rất nhớ mong cô, nhưng anh cũng không muốn ngăn cản chuyện cô làm. Chỉ chờ đợi một cơ hội, chỉ cần cô viết một lá thư gửi tới đây, điều đó chứng tỏ cô vẫn có thể tìm thời gian rảnh rồi, anh sẽ gửi toàn bộ số thư này cho cô. Nhưng An Nặc từ đầu đến cuối vẫn không gửi cho anh một lá thư nào. Cô đoán, chắc anh rất thất vọng khi phải chờ tin mình từng ngày từng ngày như vậy.

An Nặc nhìn một chút, cảm giác một hồi lại lần nữa ập về, tay vẫn cầm một lá thư, cô lại chìm vào giấc ngủ.

Phó Quốc Hoa lúc trở lại nhìn thấy trên giường rải đầy thư mà hân viết, còn An Nặc đang nằm ở giữa đắp chăn ngủ say. Cơm để trên bàn vẫn còn nguyên chưa động vào chút nào, Phó Quốc Hoa lắc đầu, đem hộp cơm trưa vẫn còn nóng đặt lên trên bàn. Đi tới bên giường đưa tay đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nặc. Chỉ là một cái chạm rất nhẹ nhưng cũng khiến An Nặc tỉnh lại, cô chớp chớp mắt tỉnh ngủ, nhìn Phó Quốc Hoa.

“Đã trưa rồi, còn không mau rời giường, một chút kỉ luật cũng không có.” Phó Quốc Hoa làm bộ nghiêm túc, nhưng An Nặc lại tuyệt đối không sợ anh. Lôi kéo tay của anh để anh ngồi xuống giường, sau đó cô gối đầu lên đùi anh, nói: “Ngày 17 tháng 4, em muốn tra cứu một chút tài liệu về buôn bán nên đến thư viện của tỉnh, đồng thời muốn đợi một người tên là Giang Thắng, anh ta là một người có ánh mắt rất tốt cũng là người rất biết làm ăn buôn bán, nếu như có thể thuyết phục anh ta hợp tác với em, chuyện em muốn làm sẽ là làm ít mà lãi nhiều. Em cũng vậy ‘rất nhớ anh’”

“Ngày 23 tháng 4, em rất cuộc cũng gặp được Giang Thắng, nghe người khác nói anh ta thường tới thư viện và ở lại rất lâu, quả nhiên là chính xác, anh ta hiện đang có công việc khác, em không có cách mở miệng trực tiếp nói chuyện với anh ta, không cách nào khác chỉ làm bộ tình cờ gặp mặt, hàn huyên mấy ngày, anh ta nghe ý tưởng của em xong cảm thấy có thể thực hiện hẳn cũng rất động lòng, muốn cùng hợp tác với em. Nghe nói con anh ta cũng lên tiểu học rồi, hiện tại cần rất nhiều tiền để chăm lo cho gia đình, không biết lúc nào thì chúng ta có con, nhưng mà em biết anh nhất định so với anh ta còn là một người cha có trách nhiệm hơn.

“Ngày mùng 1 tháng 5, hôm nay là ngày quốc tế lao động, nhưng do mỗi ngày em đều phải làm việc, công việc kinh doanh cũng chuẩn bị tiến hành, chạy tới chạy lui khiến em rất mệt mỏi, nhưng anh biết anh nhất định còn cực khổ hơn em. Ngày lễ vui về.”

... ..

“Ngày 14 tháng 4, rốt cuộc tất cả mọi chuyện đã kết thúc, công việc kinh doanh đã được đưa vào hoạt động, mì ăn liền đã được đưa vào thị trường, mọi người đều rất hưởng ứng, em rất cực cũng có thể bỏ lo lắng xuống, đã lâu rồi không gặp em, không biết anh có nhớ em không? Cuối tuần này chúng ta sẽ gặp nhau. Nhớ anh.”

Mặc dù An Nặc không nhìn anh chỉ vui đầu ở bên hông anh nói, nhưng hẳn có thể nhận ra, cô đây là đang trả lời thư của hắn, có thể coi đây là sự biểu đạt áy náy đối với hắn, mặc dù có chút ngại ngùng, không giống chuyện người trưởng thành hay làm, nhưng là không thể không nói, cô làm như vậy khiến cho lòng của hắn cảm thấy rất thỏa mãn. Kéo cô ngồi dậy, ôm cô vào trong ngực, Phó Quốc Hoa ở bên tai cô nói nhỏ một câu: “Anh nhận được rồi.” Tâm gần tâm, cả hai người đều hiểu được đối phương, không cần nhiều lời giải thích.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Phó Quốc Hoa theo thường lệ đưa An Nặc ra bên xe để trở về bệnh viện, hai người lưu luyến chia tay. Tiếp đó, An Nặc cứ cuối tuần trở về thăm ba mẹ cùng mẹ chồng, cuối tuần kế tiếp lại đến quán doanh ‘an ủi’ Phó Quốc Hoa.

Thời gian trước quá bận rộn, không có thời gian quan tâm đến nhà, nhưng đến lúc có thời gian quan tâm đến, An Nặc lại phát hiện ra chỗ không còn giống trước nữa.

Tối thứ sáu, An Nặc theo thường lệ về đến nhà, nhưng không ngờ được mẹ chồng cô vốn vô cùng khỏe mạnh nhưng hôm nay lại nằm trên giường, mà người nấu cơm trong phòng bếp, lại là chú Trương Chánh Bưu.

An Nặc kinh ngạc, lúc cô nhìn thấy Trương Chánh Bưu liền lên tiếng chào hỏi, nhưng cũng không hỏi nhiều. Ai ngờ Trương Chánh Bưu lại hơi lúng túng giải thích: “Là như thế này, mẹ cháu bị đau chân, hai ngày này không thể xuống đất, nên ta đến đây chăm sóc cho mẹ cháu.” An Nặc nhìn ông khàn khàn, muốn trấn an ông nên gạt đầu một cái, rồi lại vội vàng vào nhà xem tình trạng của Trương Tú.

Quả nhiên mẹ chồng cô phải dựa vào trên đầu giường, trên mắt cá chân sưng lên một cục rất lớn. Đã được dùng băng gạc bọc lại. Trong phòng còn nồng nặc mùi cao được. An Nặc vừa vào cửa, vội vàng mở miệng hỏi: “Mẹ, mẹ không sao chứ, đây là thế nào?”

Trương Tú vừa nhìn thấy con dâu trở về, cười đến vui vẻ, khoát khoát tay nói: “Không có việc gì, tối hai hôm trước do không nhìn thấy rõ đường, nên bị ngã.”

Mặc dù bà nói hơi hợt, nhưng nhìn vết thương nặng như vậy, An Nặc lo lắng nói: “Mẹ, nếu không con xin nghỉ ở lại chăm sóc mẹ mấy ngày. Mẹ như thế này sao có thể chăm sóc cho bản thân mình được.”

Trương Tú lập tức cự tuyệt nói: “Như vậy sao được, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi, sao có thể trễ nải công việc của con được. Một mình mẹ cũng không sao, những chuyện mẹ không làm được có chú Trương đến giúp mẹ là được, hiện tại cũng không có việc nhà nông phải làm, con không có việc gì thì chú trọng vào công việc, nếu không thì đến thăm Phó Quốc Hoa, ta đang muốn bông cháu lắm rồi đây.”

Lúc này Trương Chánh Bưu vừa lúc đi vào cửa, hướng về phía hai người nói: “Cơm chín rồi, ăn cơm trước đi, An Nặc chắc cũng đói rồi, cơm cũng dọn xong, cháu đi rửa tay đi rồi vào ăn cơm.” Nói xong liền tiến lên đỡ Trương Tú ra ngoài, An Nặc sững sờ không hiểu rõ đây rốt cuộc là tình huống gì, trước kia cô chưa từng nghe nói qua Trương Chánh Bưu và mẹ chồng mình quen nhau, giờ nhìn thấy mẹ mình căn bản không coi Trương Chánh Bưu là người ngoài, mà Trương Chánh Bưu cũng rất tự nhiên như chủ nhà. Mà An Nặc giờ cũng đã bị đổi từ chủ thành khách.

Nhìn hai người phối hợp ăn ý, không cần đến sự giúp đỡ của cô. Lúc này cô cũng nên ngoan ngoãn đi ra ngoài rửa tay, xem bên ngoài có việc gì cần cô làm không, nếu giờ chạy lên đỡ mẹ chồng, không chừng vì phối hợp không ăn ý mà càng khiến cho bà nặng hơn. An Nặc nói: “Mẹ, vậy con ra ngoài trước xem một chút, mẹ đi từ từ thôi.”

Hiện tại tình huống như thế nào cô có thể hiểu đại khái, không phải là một người bạn già sao, nhìn dáng vẻ Trương Chánh Bưu thận trọng An Nặc cảm thấy không tồi, hơn nữa Trương Chánh Bưu cũng có tướng mạo堂堂 hoàng, cũng là người nổi tiếng hiền lành, nếu có thể chăm sóc cho mẹ cô, hai người làm bạn, cô và Phó Quốc Hoa càng có thể yên tâm hơn.

Ba người ngồi trên bàn ăn cơm, có lẽ Trương Chánh Bưu sống một mình nhiều năm, nên cơm ông nấu rất ngon, An Nặc một bên vừa ăn vừa chậc miệng không ngừng, một bên vừa đưa mắt quan sát nhìn hai người gấp thức ăn cho nhau, ăn cũng say sưa ngon lành. Bị ánh mắt nóng rực đến kinh sợ của An Nặc chiếu đến Trương Tú cười hi hi thuận tay cũng gấp cho An Nặc mấy gấp thức ăn, miệng nói: “An nhiều một chút, phải bồi bổ thân thể.” Mắt thấy

Trương Tú lại muốn nhắc đến chuyện bế cháu, An Nặc thức thời vui đầu ăn cơm của mình.

Trương Tú thấy An Nặc như vậy, rất hài lòng. Bà biết con dâu mình đối với chuyện này nhất định sẽ tò mò, nhưng đây chưa phải là lúc nói, tối thiểu không thể nói trước mặt Trương Chánh Bưu, mặc dù bà không còn trẻ, nhưng nói chuyện này với con dâu, dù có mặt mo cũng biết xấu hổ.

Thật ra, Trương Chánh Bưu có ý với Trương Tú là chuyện không phải ngày một ngày hai. Đối tốt với Trương Tú cũng là chuyện đã lâu, Trương Tú cho dù là người từng trải, nếu nói là một chút cảm giác cũng không có, đó là chuyện không thể nào, nhưng bà luôn để chuyện này ở trong lòng, trước kia bà thật đúng là không có. Dù sao khi đó chuyện của con trai bà chưa lo liệu xong, nên bà chưa để tâm đến chuyện này, không có bạn già tâm sự qua ngày cũng không có cảm giác gì không thích hợp.

Nhưng kể từ khi An Nặc gả về đây, chuyện trong lòng Trương Tú cũng coi là hoàn thành, cũng không còn chuyện gì phải quan tâm nữa, con trai và con dâu đều có việc của mình, bà lúc không có việc gì làm chỉ ở nhà quanh quẩn cả ngày. Lúc này bà mới cảm giác được sự cô đơn, từ từ mới cảm thấy mình già rồi. Chuyện bị ngã lần này cũng do ăn cơm tối xong không có việc gì làm nên đi tản bộ loanh quanh, ở nhà một mình bà cảm thấy cô đơn không thoải mái, không biết từ lúc nào bà đã có thói quen ra ngoài tản bộ.

Mặc dù buổi tối không có đèn, trời tối nhưng lại có ánh trăng, cơ bản có thể thấy đường. Nhưng ngày đó trời nhiều mưa, trăng sáng bị mây che khuất, bà đi tối đi lui không nhìn thấy phía trước có cái hồ, không cẩn thận liền sứt chân ở đó, nếu không gặp được Trương Chánh Bưu đỡ bà về, bà thực sự không biết phải làm thế nào.

Sau khi đi về nhà, Trương Chánh Bưu hỏi bà có muốn báo cho con dâu và con trai không, Trương Tú suy nghĩ một chút, nói không chừng sáng mai có thể lành lại, không nên phiền toái hai đứa. Vì vậy Trương Tú lắc đầu, Trương Chánh Bưu cũng không còn biện pháp, cũng không mở miệng khuyên, chỉ có thể yên lặng lấy rượu thuốc, giúp bà xoa bóp để giảm sưng. Trương Tú bị thương ở mắt cá chân trái, bà không thể tự mình làm việc gì, hơn nữa Trương Chánh Bưu từ trước đến nay đều đối xử với bà rất tốt, lúc này cự tuyệt ý tốt của người ta cũng không nên, vì vậy bà cũng để mặc cho Trương Chánh Bưu giúp đỡ mình.

Vốn nghĩ ngày thứ hai sẽ tiêu sưng, không ngờ nó lại sưng to hơn, đây là việc Trương Tú không sự liệu trước được, hôm qua bà còn nghĩ không sao nhưng không ngờ sáng tinh dậy tình hình còn tệ hơn, bà còn không thể xuống giường. Cũng may còn có Trương Chánh Bưu, không những hôm qua cứu bà, còn lo bà không thể tự mình lo liệu mọi việc nên sáng sớm hôm sau đã qua xem tình hình thế nào. Vừa vào thấy tình hình của bà thêm nghiêm trọng, Trương Chánh Bưu nói bà nên báo cho con dâu và con trai, dù con trai trong quân đội không thể tùy tiện ra ngoài, nhưng con dâu vẫn có thể xin nghỉ về chăm sóc bà. Thấy vẻ mặt Trương Tú do dự, cuối cùng Trương Chánh Bưu thở dài. Chủ động ở lại chăm sóc Trương Tú, qua một tuần chăm sóc tình cảm của hai người dần được vun đắp, nói chính xác là Trương Tú cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc mà Trương Chánh Bưu dành cho mình, tình cảm hai người cũng dần được bồi dưỡng. Vì vậy An Nặc mới nhận ra không khí bất thường giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Mất thấy tình huống như thế rồi, An Nặc cảm thấy như vậy cũng tốt, dù sao có người chăm sóc mẹ chồng, cô cũng một lòng một dạ chăm sóc người đàn ông của mình, nếu có thể vào trong quân đội làm việc thì không có gì tốt hơn. Tin tưởng Phó Quốc Hoa cũng không phản đối, mẹ cũng đã có tuổi rồi, lại không thể luôn ở bên cạnh chăm sóc, không bằng tìm một người bạn già, như vậy tất cả mọi người đều tốt.

An Nặc suy nghĩ, cuối tuần sau khi đi thăm Phó Quốc Hoa nên chọn thời điểm nói cho anh biết.

An Nặc bận rộn mấy tháng, công việc ở bệnh viện mặc dù không quá nhiều, nhưng cô vẫn rất chú tâm vào công việc mà không để ý đến chuyện khác. Cho đến khi đồng nghiệp cùng phòng đến nói với cô, cô mới biết bệnh viện vừa nhận thêm một thực tập sinh.

“Tiểu An, đây là Bình Bình, hai người học chung một trường nên chắc biết nhau?” Chủ nhiệm hạ giọng thiệu: “Bình Bình đến đây được một tuần rồi, nhưng vừa tan việc là không thấy em đâu, hôm nay mới coi như chính thức gặp mặt.” An Nặc gật đầu một cái, nghĩ thầm, sao cô có thể không biết, cô không chỉ biết mà còn quen vô cùng. Bọn họ không chỉ cùng lớp, còn ngủ chung phòng, hai người kể từ khi vạch mặt nhau, Cô Bình Bình thường ở lúc An Nặc không để ý chơi xấu cô. Ngoài mặt vẫn làm bộ như mình vô tội làm vẻ dễ thương. An Nặc nghĩ thầm, cô ta thích diễn, chắc chắn đối với ai cũng từng diễn qua. Có Bình Bình chơi xấu An Nặc cả kí túc xá đều biết, cũng khiến ban quản lý ký túc xá đau đầu, tất cả mọi người đều ghét cô ta. Không ngờ đầu ở trường học còn chưa đủ, Cô Bình Bình còn theo tới cả bệnh viện. An Nặc khổ sở nâng trán, mặc dù không sợ cô ta, nhưng nếu cô ta dở trò thì thật đúng là đau đầu.

Cô Bình Bình cọ một cái đứng lên; “An Nặc, đã lâu không gặp, về sau chúng ta lại làm việc cùng nhau.”

An Nặc trong lòng bất đắc dĩ, nhưng ngoài mặt vẫn phải mỉm cười đáp lại.

Chủ nhiệm Hạ thấy hai cô gái sống chung hài hòa, thỏa mãn gật gật đầu. “Hai người hãy hợp tác thật tốt, một người là bác sĩ Tường cử tới, một người được viện trường cử tới, đều là cô gái tốt, cũng có bản lĩnh, tôi đều rất thích.”

Chủ nhiệm Hạ có thể vì đã làm mẹ của hai đứa con, rất hiền lành, nhìn hai người càng nhìn càng thích. Nhưng bà không biết hai cô ngoài mặt thì vui vẻ,

nội tâm lại gió nổi mây phun. Đặc biệt là Cô Bình Bình. Lúc còn học ở trường luôn coi An Nặc là một người ngốc nghếch. Không biết từ lúc nào bắt đầu thay đổi ngày càng xinh đẹp, học tập ngày càng tiếng bộ, thậm chí tiếng tăm so với cô còn nổi trội hơn.

An Nặc khiến cho cô không còn là hoa khôi của khoa, khiến cho cô bị cả ký túc xá ghét, thậm chí Văn Bản cũng chia tay với cô. Nếu như An Nặc ngay từ đầu đã như vậy, có lẽ cô sẽ khuất phục, sẽ không cố ý làm khó cô ta, nhưng rõ ràng An Nặc đã từng là con rối trong tay cô, đột nhiên một ngày lại dẫm lên đầu của cô làm mưa làm gió. Điều này khiến cô không thể chấp nhận được.

Cho nên sau khi biết An Nặc thực tập ở bệnh viện này, cô đã nói với người trong nhà muốn tới nơi này thực tập, ba cô vốn không đồng ý. Nhà bọn họ vốn có một xưởng thuốc, công việc cũng không khác gì Trương Diệu. Gia đình có điều kiện nên không muốn cô phải làm những công việc nặng nhọc. Muốn cô về công ty làm việc, người trong nhà còn có thể ở gần chăm sóc cho cô.

Nhưng Cô Bình Bình lại không muốn, muốn độc lập, đến bệnh viện để làm việc. Ba cô coi cô là con gái bảo bối, nếu ngày ngày cô không ở dưới mắt mình, ông thật sự không yên lòng. Lúc đi học không có biện pháp, hơn nữa trong trường học cò đơn thuần. Nhưng ở ngoài xã hội bất đồng, ngư long hỗn tạp, sao ông có thể yên tâm được. Nhưng không chịu được con gái bảo bối làm nũng. Ba Cô Bình Bình suy nghĩ một chút, quan hệ giữa ông và viện trưởng bệnh viện không tệ lắm, nghĩ hết biện pháp tìm cơ hội để vợ chồng viện trưởng nhận con gái bảo bối của ông làm con gái nuôi, lần này đã đến lúc đem con gái bảo bối cho ba mẹ nuôi rồi.

Chủ nhiệm Hạ sau khi nói qua vài điều, liền khoát tay trở về phòng làm việc. Chủ nhiệm Hạ vừa đi, An Nặc cũng trở về chỗ ngồi của mình. Đối với Cô Bình Bình loại người lúc nào cũng héch mui lên mặt, điều tốt nhất An Nặc nên làm là dịch không động ta cung không động. Tránh cho lại có chuyện rắc rối xảy ra.

Cô Bình Bình thấy An Nặc như không có chuyện gì ngồi xuống, trong lòng phần hận, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra, trong miệng dịu dàng nhưng lại dùng những lời nói ghê tởm: “An Nặc à, nghe nói lúc cô được giáo sư giới thiệu vào bệnh viện, cô được rất nhiều người hâm mộ phải không. Tôi đây vẫn luôn cảm thấy cô cái gì cũng tốt, đặc biệt là chuyên môn, giáo sư lúc nào cũng đề cho cô làm mẫu, cho nên giáo sư mới giới thiệu cô đến đây thực tập. Tôi thật sự cảm thấy cô đặc biệt khác biệt.” Cô Bình Bình ngoài miệng toàn phun ra những lời tốt đẹp, nhưng An Nặc biết cô ta nói không thật lòng, chắc chắn vẫn còn về phía sau.

Quả nhiên, Cô Bình Bình lại nói tiếp: “Tôi vẫn cái thấy số mình thật tốt, là tôi thấy cô đến bệnh viện làm bác sĩ cảm thấy vô cùng hâm mộ. Nên nói với ba nhưng không ngờ ba tôi lại chỉ cần nói với viện trưởng một câu, tôi liền có thể vào đây làm việc, tôi cảm thấy rất vui mừng nha.” Nhìn đi, An Nặc cũng biết cô ta không có ý tốt gì. An Nặc than thở, mình quả thật không muốn cùng một cô bé so đo, nhưng nếu không so đo, cô ta nhất định sẽ được voi đòi tiên. Vì vậy về mặt An Nặc chợt tươi lên một cái: “Này Bình Bình, lần sau giáo sư Anh vẫn đề cử tôi ra nước ngoài, bạn cũng lên nhờ cha nuôi giúp, chúng ta cùng đi.”

Một câu đơn giản, lại thiếu chút nữa khiến nội tâm Cô Bình Bình khạc ra máu. An Nặc có ý gì, là cười nhạo hay đang uy hiếp cô. Giáo sư thật sự muốn đề cử cô ta ra nước ngoài, vậy thì phải làm sao, cô ở đây là vì muốn cản trở bước tiến của cô ta, nếu An Nặc thật sự đi du học, vậy cô thì sao. An Nặc luôn có thể nghĩ hết tất cả biện pháp trên tấc cỏ. Nhận được tin dữ này, Cô Bình Bình trong lòng không còn tâm tư vui vẻ nữa nhưng ngoài mặt vẫn cố nở nụ cười, hướng về phía An Nặc hừ một tiếng: “Cô cứ chờ đó cho tôi.” An Nặc nhún vai, bầy tỏ không sao cả. Cô Bình Bình cũng không nhịn được nữa. Nghiêng đầu nện bước chân nặng nề đi ra khỏi phòng làm việc.

Thật ra thì Cô Bình Bình là một người rất khô khan, lúc nào cũng muốn làm bộ như hiền lương thục đức, nhưng mỗi lần đều không duy trì được bao lâu, thường thường bị lộ giữa chừng, ở trước mặt cô giờ những thủ đoạn nhỏ có lúc khiến cô đau đầu, nhưng có lúc còn có thể chọc cho cô vui vẻ. Giống như hiện tại, vốn nghĩ đến Cô Bình Bình về sau sẽ phải chạm mặt khiến tâm tình sa sút, nhưng chưa qua bao lâu thấy cách cô ta tức giận bỏ đi An Nặc lại cảm thấy vui vẻ.

Cô Bình Bình tính kế An Nặc thất bại, cô giận đến nổi đi đi lại lại trong bệnh viện. Lúc này chạm mặt đồng nghiệp bác sĩ Trương, cô vội vàng bày ra khuôn mặt tươi cười: “Chào bác sĩ Trương.” Đối diện với người vừa mập vừa lùn như Tiểu Trương Cô Bình Bình vẫn cố gắng giữ nét mặt tươi cười, Tiểu Trương thấy Cô Bình Bình liền mở to đôi mắt híp “Bình Bình à”. Gãi gãi đầu, không biết nên nói những gì, thấy Cô Bình Bình gật đầu một cái phải đi, bác sĩ Tiểu Trương vội nói: “Bình Bình, cũng sắp đến bữa trưa rồi, em đã có hẹn với ai chưa? Nếu không anh mời em, coi như trả lại bữa lần trước.” Tiểu Trương có chút bứt rứt nói. Hắn vốn cũng là bác sĩ trẻ tuổi mới đến bệnh viện, kinh nghiệm của hắn ít, tiếng nói của hắn cũng không có mấy trọng lượng. Khi đó An Nặc tới, vừa nhìn quả đúng là đại mỹ nhân. Nhưng hắn không có dũng khí nói với cô mấy câu cô đã kết hôn rồi. Thật vất vả lắm mới đến thêm một Cô Bình Bình. Tuy nói nhìn qua không đẹp bằng Tiểu An, nhưng nói chung cũng không tệ. Tôi thiếu đối với hắn mà nói lúc đi học vẫn luôn bị người khác xem thường, lúc làm bác sĩ mới lấy được một chút tự tin, giờ hắn cảm thấy hắn cũng là một miếng thịt thiên nga rồi.

Cô Bình Bình cũng là người có nhiều người theo đuổi, thấy biểu hiện người đối diện cũng biết hắn nghĩ gì. Cô Bình Bình từ trước đến giờ vẫn cao ngạo, từ đại tài tử Văn Bản ra ai cô cũng không để vào trong mắt, Văn Bản hiện tại đang làm việc ở Nhà Xuất Bản, hắn vẫn là một người cao nhả như xưa. Mặc dù đã chia tay, nhưng nếu không tìm được người hơn Văn Bản cô cũng không thêm để ý đến. Nhìn người trước mặt, dưới cặp kính dày cộm là đôi mắt một lớn một nhỏ, lỗ mũi thì tẹt, người lại lùn có một mẫu.

Cô Bình Bình muốn khéo léo nhắc nhở hắn không cần ôm ảo tưởng gì với cô. Vừa định mở miệng, đột nhiên nhớ tới sắp đến thời gian ăn trưa. Mới nhớ tới hôm nay là ngày đầu tiên cô chính thức đi làm, cha nuôi sợ cô đối với hoàn cảnh xung quanh không quen thuộc, đặc biệt gọi con trai mình tới đón cô đi ăn cơm trưa, để cô quen thuộc hoàn cảnh tiện thể gặp mặt người anh trai này.

Cô Bình Bình vì gần đây mới có ý tưởng kết thân, cho nên đến nhà họ không được mấy lần, mà con trai Đặng gia tên là Đặng Nhiễm cũng bởi vì công việc bận rộn nên không thường xuyên về nhà, hai người cũng chưa từng gặp mặt, cho nên hôm nay coi như là lần đầu tiên chính thức gặp mặt.

Mẹ nuôi nói với cô, 12 giờ trưa nay hai người sẽ gặp nhau ở cổng bệnh viện. Vì vậy cô vội vàng hỏi bác sĩ Tiểu Trương: “Hiện tại mấy giờ rồi?” Tiểu Trương đang mời cô ăn cơm, thấy cô hỏi thời gian còn tưởng rằng cô tiếp nhận lời mời của mình, vui mừng trả lời: “11 giờ 58 phút rồi, nếu không chúng ta.....”

Hắn vốn muốn nói nếu không chúng ta bây giờ đi, tuy nhiên đã thấy Cô Bình Bình như một con gió chạy đi. Căn bản không kịp nghe hắn nói câu phía sau. Vì vậy Tiểu Trương lúng túng, vì muốn che dấu bối rối, hắn nói: “Bình thường thì nhìn là một người tốt, thì ra lại là một người tùy tiện như vậy, tôi không thích loại người này, lâu về mẹ nhất định sẽ mắng.”

May nhờ Cô Bình Bình đã chạy xa, nếu để cho cô nghe thấy bị một người như vậy ghét bỏ mình. Nhất định không đặt hắn dưới chân đạp tới đạp lui mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

ở cửa bệnh viện dưới gốc cây có một người thanh niên trẻ tuổi, nhìn mặt thì khoảng hơn 20 tuổi, mặc áo sơ mi màu trắng thất ở trong quần. Nhìn qua sạch sẽ, tóc được cắt tỉa tỉ mỉ, có nước da tương đối trắng, một cái tay để ở trong quần. Cổ Bình Bình nhìn qua có thể khẳng định ngay đó là con trai của ba nuôi.

Cô vốn biết con trai của ba nuôi là một người rất ưu tú, nghe nói sau khi tốt nghiệp đại học đã bắt đầu tự mình gây dựng sự nghiệp, nghe nói là làm về tự động hóa máy móc, có quan hệ với mấy vị tính. Vì thời đại nại chưa phổ cập máy vi tính lắm, nên Cổ Bình Bình cũng không hiểu biết về ngành này lắm, nhưng cô biết đây là thứ đồ cao cấp là được rồi. Hôm nay vừa thấy, cô mới phát hiện, không chỉ là điều kiện không tệ, đến vóc dáng bên ngoài cũng rất tốt, hắn đứng ở đó nhìn giống như một công tử giàu có, toàn thân tỏa ra hào quang, không cần làm dáng, chỉ cần đơn giản đứng ở nơi đó cũng đã hấp dẫn người khác. Cổ Bình Bình đỏ mặt. Cô ở cái tuổi này, chính là thời điểm thanh xuân này mẫn.

Cổ Bình Bình hướng phương hướng của hắn đi tới, càng đến gần lại càng thấy hắn rất hấp dẫn, người chỉ đứng một chỗ mà có thể hấp dẫn người khác mà cô gặp thì hắn là người thứ hai, người thứ nhất dĩ nhiên là An Nặc, mặc dù không muốn thừa nhận. Nhưng là thật sự có lúc cô nhìn An Nặc cũng phải ngây người, không thể không nói, nhất cử nhất động của cô ta mặc dù không xinh đẹp, nhưng luôn có một phong thái rất riêng rất hấp dẫn. Lắc lắc đầu, cô tại sao lại để tiêu yêu tinh An Nặc ảnh hưởng đến mình vậy.

Cô tăng nhanh bước chân đi về người đứng dưới gốc cây, trực tiếp đi lên phía trước chào hỏi: “Xin chào, anh là anh Chu phải không, em là Cổ Bình Bình.” Cô đề nén tâm tình cầu hô, cô làm ra vẻ thỏa mái chào hỏi hắn. Người đàn ông đối diện cũng mỉm cười lại với cô nói: “Bình Bình, chào em” Chu Tri nói một câu lại khiến cho người ta cảm thấy như rất thân thuộc, mặc dù vừa rồi cô không để ý hắn liên tục đưa tay nhìn đồng hồ giống như đang có chút nóng vội, nhưng hiện tại qua giọng nói lại thấy như không có chuyện gì xảy ra.

Chu Tri đúng thật là đang vội, chỉ là do được giáo dục đảng hoàng nên hắn có thói quen thể hiện phong độ trước người khác phái. Chuyện ngày hôm nay bố mẹ hắn đã dặn đi dặn lại, mặc dù hắn có chút nóng nảy, một lát nữa lại có việc bận, nhưng hắn lại không thể nổi giận với phụ nữ, huống chi thời gian trôi qua cũng không lâu.

“Như thế nào, hôm nay ở bệnh viện đã quen chưa?” Làm con trai viện trưởng, mặc dù Chu Tri không học chuyên ngành y, nhưng đối với địa hình ở bệnh viện cũng tương đối quen thuộc. Lúc hắn còn nhỏ, viện trưởng Chu vẫn còn là một bác sĩ sau khi hắn tan học về thường đến bệnh viện chờ ba tan việc để cùng nhau về nhà. Cho nên hắn rất quen thuộc bệnh viện cũng như khu vực xung quanh đây.

“Uhm, cũng không tệ, các bác sĩ ở đây rất quan tâm đến em.” Cổ Bình Bình hơi ngượng ngùng trả lời, cô từng cho rằng Văn Bản chính là người hoàn mỹ trong mơ của cô, giờ gặp được Chu Tri, không ngờ hắn so với Văn Bản còn đẹp trai hơn nhiều, tính cách còn chắc chắn hơn, còn biết chăm sóc người khác hơn.

Chu Tri gật đầu một cái: “Vậy hôm nay không ăn cơm ở bệnh viện nữa, anh biết ở xung quanh đây có mấy quán ăn rất ngon, em về sau không muốn ăn cơm ở bệnh viện có thể ra ngoài ăn.” Nói xong liền xoay người bước đi.

Cổ Bình Bình ngượng ngùng nói chuyện, đi phía sau Chu Tri ngắm bóng lưng của hắn, không hiểu sao lúc này lại nghĩ tới An Nặc ngày xưa cũng hay cúi đầu đi theo Văn Bản như vậy, giờ thật hy vọng gặp được cô ta ở đây, như vậy cô có thể ở trước mặt An Nặc nở mày nở mặt. Nghe nói cô ta đã lấy một tên lính thô kệch, còn đã có một đời vợ. Sao có thể so bằng một nửa người đàn ông tốt đang đi bên cạnh mình được. Bây giờ mặc dù Chu Tri chưa có quan hệ gì với cô, nhưng giả vờ khiến An Nặc mất mặt một chút cũng tốt. Cổ Bình Bình hiện đang không ngừng suy nghĩ để sao có thể tình cờ gặp An Nặc, lại không ngờ sau khi ăn cơm xong Chu Tri tiễn cô về bệnh viện lại gặp được ngay An nặc.

An Nặc ra ngoài mua chút đồ để chuẩn bị cuối tuần này vào thăm Phó Quốc Hoa, cúi đầu hướng bên trong bệnh viện đi, cô không phát hiện Cổ Bình Bình và Chu Tri đang đi tới, nhưng Cổ Bình Bình lại phát hiện được ra kẻ địch của mình ngay lập tức. Nghĩ thầm, thực sự muốn cái gì liền tới cái đó, trời cũng giúp ta. Cổ Bình Bình quay đầu nhìn Chu Tri bên cạnh. Ánh mắt lóe lên gọi lớn: “An Nặc, đi ăn cơm sao? Giọng nói của cô không quá lớn cũng không quá nhỏ, vừa lúc có thể để cho Chu Tri bên cạnh không cảm thấy cô không có ý.

An Nặc kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại là oan gia Cổ Bình Bình, An Nặc đành chấp nhận nhìn cô ta cười cười như đáp lễ. Nhưng cười cười không thả cô đơn giản như vật, người còn chưa giới thiệu sao có thể để cho cô đi? “An Nặc trưa ăn cái gì vậy?”

Cổ Bình Bình chặn ngay phía trước đường đi của An Nặc, cô chỉ có thể nhú mày trả lời: “Tùy tiện ăn một ít ở phòng ăn thôi.”

Cố Bình Bình ồ một tiếng, tiếp đó lại hỏi: “Ăn ở phòng ăn bệnh viện sao? Tôi không quen ăn đồ ở đó, cho nên Chu Trì mới dẫn tôi đi ăn thật ngon một trận.” Vừa nói xong liền kéo cánh tay Chu Trì lôi hắn tiến lên trước mặt An Nặc, giả bộ thẹn thùng mở miệng: “À đúng rồi, quên giới thiệu với cô. Đây là Chu Trì.”

An Nặc hào phóng vươn tay, cùng Chu Trì bắt tay, sau đó buông ra: “Xin chào, tôi là Chu Trì.” An Nặc cũng cười một tiếng: “Xin chào, tôi tên là An Nặc.”

Cố Bình Bình thấy hai người bắt tay, bắt đầu không vui. Nhân lúc hai người không để ý hung hăng lườm An Nặc một cái, đảo mắt lại khôi phục nụ cười rạng rỡ: “An Nặc, cô cũng đã ăn rồi, vậy chúng ta cùng nhau vào thôi?” Cố Bình Bình vừa nói vừa quan sát thái độ của hai người.

An Nặc đáp một tiếng. Cố Bình Bình như rất vui mừng khoắc tay lên tay cô, sau đó hai người tiêu sái xoay người hướng vào bệnh viện. Lúc này Cố Bình Bình tâm tình rất tốt, bởi vì cô cảm giác mình rốt cuộc đã vượt lên trên An Nặc một lần.

“Nghe nói chồng cô là một người lính?” Cố Bình Bình biết rõ còn hỏi.

“Là quân nhân.” An Nặc cảm thấy quân nhân hai chữ này mới thích hợp để hình dung về Phó Quốc Hoa. Mặc dù trong lòng An Nặc nghĩ như vậy, nhưng Cố Bình Bình không biết, cô chỉ cảm thấy An Nặc khẳng định cũng nghĩ gả cho một tên lính là một chuyện rất mật. Cho nên mới kiên trì dùng từ để nghe hơn một chút, quân nhân với lính không phải chỉ là một sao. Cố Bình Bình bĩu môi.

“Nghe nói quân nhân thường không được ra ngoài, hai người chẳng phải là mỗi người một nơi sao. Hơn nữa bọn họ lại là người khô khan, cũng sẽ không đau lòng vì cô, cô hiện tại cả mặt mũi chồng mình cũng không thấy được. Thật đáng thương.” Cố Bình Bình vừa nói vừa cười nhìn An Nặc, nụ cười kia rõ ràng không có ý tốt. Thật ra thì Cố Bình Bình còn muốn nói, quân nhân không chỉ là người khô khan, còn có vừa đen vừa thối, một khi cần bọn họ ra chiến trường bọn họ sẽ phải đi bán mệnh, còn có thể sống trở về hay không cũng không biết, tóm lại giờ đầu ngón tay đếm qua đếm lại, cũng không cảm thấy làm lính có cái gì tốt. Nhưng cô sợ nói hớ ra như vậy sẽ cùng An Nặc vạch mặt, cho nên cũng biết điểm dừng, mặc dù chỉ là mấy câu nói đơn giản, nhưng có thể khiến cô ta phát điên.

Thật ra cũng không chỉ có Cố Bình Bình cho là như vậy, cái thời đại này vừa được dẹp yên, ai biết được khi nào sẽ lại cần họ ra chiến trường, hơn nữa người đi làm lính đã phần đều là người có điều kiện gia đình không tốt, hoặc bản thân không có bản lĩnh gì, không có chỗ dựa, thường là người có chút bản lĩnh, có chứng kiến sẽ không đi làm lính, chỉ còn có một loại khả năng là người này trời sinh thích cuộc sống trong quân ngũ, nhưng mà loại người này rất ít. Hiện tại mọi người đối với nhận thức làm lính chính là như vậy, không giống An Nặc, chỉ khoảng mười năm sau, quốc gia sẽ phát triển đến trình độ nào, cũng không biết một quốc gia lực lượng quân sự lại quan trọng cỡ nào, càng không biết những quân nhân cũng sẽ là đại biểu của quốc gia.

An Nặc buồn cười lắc đầu một cái, tiểu cô nương chính là tiểu cô nương, chẳng lẽ cho rằng như vậy là có thể cho cô một nhát dao sao: “Đáng thương cái gì, tình yêu, là chuyện không phải dựa vào cự ly là có thể gần hơn, dù là không được ở cùng nhau, nhưng chỉ cần tôi muốn đến anh ấy liền mở rộng trái tim, anh ấy nghĩ đến tôi liền vui mừng, như vậy là được rồi.”(>.<)

An Nặc nhẹ nhàng mở miệng như vậy, Cố Bình Bình cũng không biết cô nói như vậy là có ý gì, cái gì gọi là không phải cự ly là có thể gần hơn, chẳng lẽ nhận ra giữa cô và Chu Trì không quen thuộc sao? Muốn chạm chóc cô cùng Chu Trì chỉ có cự ly gần thì không đủ sao? Hay là vì cái gì khác.

Thật ra thì An Nặc cũng chỉ nói thật mà thôi, chỉ là Cố Bình Bình bụng ta ra bụng người, giống như bị chứng bệnh vọng tưởng, như tất cả điều An Nặc làm hay nói đều là do không muốn cho cô tốt hơn. Không thể không nói, Cố Bình Bình đúng là người có lòng tiểu nhân độ bụng quân tử.

Tóm lại Cố Bình Bình cùng An Nặc ân oán đã khắc sâu, muốn trở lại thành tốt đẹp không ai tính toán ai là chuyện không thể nào, chỉ có thể nhìn ai thông minh hơn gặp chiêu phá chiêu mà thôi.

Chỉ hai câu nói đã khiến Cố Bình Bình thay đổi không còn được vui vẻ như trước. Hai người vốn không có tiếng nói chung, hai cánh tay khoắc vào nhau cũng buông ra, nhưng vẫn đi chung cùng nhau. Từ lúc đi vào cửa bệnh viện đến khi lên cầu thang vào phòng làm việc, dọc đường đi gặp không biết bao nhiêu người quen, bao nhiêu người bắt chuyện, mọi người đều cho rằng hai người là chị em tốt, ai biết được thực tế lại là oan gia.

Việc phải đối diện với Cố Bình Bình cả ngày quả thật khiến cho An Nặc cảm thấy ‘khó sở không chịu nổi’

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Em muốn theo quân

Cố Bình Bình đã đem chuyện hạ bệ An Nặc là chuyện lớn nhất trong đời, nhưng hiển nhiên, An Nặc không coi trọng chuyện này, bởi vì trong lòng cô còn có chuyện khác cần quan tâm hơn.

Chủ nhật An Nặc đi tới chỗ Phó Quốc Hoa, bởi vì đã đến đây nhiều lần, An Nặc cũng quen cửa quen nẻo rồi, không cần Phó Quốc Hoa tới đón nữa, trong tay cô cũng có một giấy thông hành dành cho người nhà quân nhân, chỉ cần đưa ra là có thể tự do ra vào công chính. An Nặc cứ hai tuần lễ đến một lần, tần suất cũng nhất định, nhưng Phó Quốc Hoa không thể xin nghỉ theo cô được, cho nên đến hiện tại, hai người chỉ có thể chờ tới thứ 7 Phó

Quốc Hoa huấn luyện xong hai người có thể ở bên nhau đến sáng ngày thứ 2 Phó Quốc Hoa tiếp tục đi huấn luyện, còn An Nặc ngủ đến khi tỉnh lại sau đó trở về bệnh viện, thời gian hai người gặp nhau rất ít, khiến An Nặc rất bất mãn.

Hai người nằm trên giường sau một phen mây mưa, Phó Quốc Hoa tựa người vào đầu giường, thân thể trần truồng, làn da màu đồng nhìn qua tràn đầy hấp dẫn, đường cong cứng rắn cũng làm cho An Nặc muốn ngừng mà không được, cơ bụng sáu múi coi như không cố ý triển hiện cũng có thể nhìn thấy hình dáng, một bộ phận mãnh nam hiện ra đồ sộ. An Nặc dựa trong ngực anh, gương mặt ửng đỏ, thỉnh thoảng mang theo ý xấu nhẹ nhàng mê nèo, thân thể màu trắng sữa rúc vào khuỷu tay của anh, da thịt bả vai cùng phần lưng ở bên ngoài, cánh tay mảnh khảnh ôm thật chặt vòng hông bền chắc. Hai người một đen một trắng dây dưa, ôm chặt. Cánh tay Phó Quốc Hoa có lực vong qua phần lưng bóng loáng của An Nặc, bàn tay rơi vào bộ ngực trước mặt cô, thỉnh thoảng sờ nắn nơi mềm mại đó, An Nặc nhận thấy động tác của anh, nũng nịu nói: “Anh Quốc Hoa.”

Phó Quốc Hoa nhướn mày nhìn cô, hẳn đã hiểu được toàn bộ thói quen của cô gái nhỏ này. Thời điểm cô nũng nịu sẽ gọi tên đầy đủ của hắn, lúc tâm tình cô tốt hoặc muốn cầu cạnh hắn làm chuyện gì sẽ gọi hắn là ‘anh Quốc Hoa’, còn lúc cô tức giận sẽ không gọi tên của hắn. Nghe cô gọi hắn là ‘anh Quốc Hoa’ là hắn biết cô nhất định lại có chuyện gì muốn nói rồi.

Quả nhiên, An Nặc nói tiếp: “Anh Quốc Hoa, hai tuần lễ chúng ta mới có thể gặp nhau một lần, hơn nữa chỉ có thể ở bên nhau một đêm, anh có nhớ em không?” Phó Quốc Hoa liếc cô một cái, nghĩ thầm, đây là đang làm nũng sao? Hay là muốn để cho hắn giúp cô làm chuyện gì, muốn khao hắn sao?” cô gái nhỏ này biết rõ nhìn hắn không tới cũng không ăn được ngày chịu biết bao nhiêu khổ sở, đây là cô ý trêu khêu vị của hắn? “Em cứ nói đi?” Phó Quốc Hoa mở miệng.

An Nặc thờ dãi một cái, dịch dịch thân thể, quay người lại nằm trên thân thể trần truồng của Phó Quốc Hoa, thờ dãi: “Em cũng nhớ anh, anh Quốc Hoa, em có thể theo quân được không?”

Phó Quốc Hoa suy nghĩ đầu tiên là vui mừng. Nhưng nếu theo quân cũng không phải là một chuyện tốt, một khi theo quân, trên căn bản là phải từ bỏ công việc hiện tại của mình, buông tha cuộc sống tự do, một lòng một dạ dựa vào cuộc sống của người chồng, căn bản chỉ có thể ở nơi hoang vu, gần khu vực bộ đội đóng quân. Nếu như muốn có công việc, cũng chỉ có thể làm những việc phục vụ cho quân đội, cho nên rất nhiều người tự nguyện ở cách xa nhau lâu dài, cũng không nguyên ý theo chồng đi tới quân ngũ để theo quân. Hơn nữa An Nặc là một nữ thanh niên có kiến thức có văn hóa, có công việc ổn định ở tỉnh thành là điều mà đại đa số phái nữ mong muốn và hâm mộ. Cho nên An Nặc quyết định làm như vậy, mặc dù chỉ mới đề cập đến, nhưng nó cũng chứng minh địa vị Phó Quốc Hoa ở trong lòng cô.

Mặc dù vui mừng, nhưng chuyện này không thể thực hiện. Lúc mới kết hôn hắn không nghĩ An Nặc sẽ uất ức nhắc đến chuyện muốn theo quân. Bởi vì An Nặc thích công việc hiện tại của mình bây giờ, tính cách của cô cũng rất phóng khoáng, hơn nữa khi bọn họ gặp nhau căn bản như cá gặp nước. Phó Quốc Hoa vẫn áy náy bởi vì tính chất công việc khiến hắn không thể ở bên cạnh chăm sóc cô được. Mặc dù An Nặc ở trước mặt hắn thường xuyên biểu hiện là một cô gái nhỏ vô cùng mềm mại động lòng người, nhưng thời điểm làm bạn đời của hắn, cô lại trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ, cho dù biết cô đối với cuộc sống rất thành thạo, nhưng hắn vẫn cảm thấy là một người chồng trong mọi thời khắc nên ở bên cạnh vợ mình giúp cô giải quyết những vấn đề khó khăn. Phó Quốc Hoa không làm được chuyện này đã đủ khiến hắn ảo não rồi. Nhưng hôn nay An Nặc nói muốn theo quân lại làm cho hắn áy náy hơn, áy náy mình không thể đồng ý với cô.

Nếu như An Nặc theo quân, vấn đề khó khăn nhất chính là mẹ của hắn. Nếu cả con trai và con dâu đều đến bộ đội, không biết bao lâu mới được về nhà một lần, Phó Quốc Hoa hiển nhiên là không yên lòng, bởi vì bà chỉ có một mình, không có ai chăm sóc. Nhưng vừa nghĩ, An Nặc cũng rất cực khổ, cả tuần làm việc mệt mỏi đến cuối tuần muốn nghỉ ngơi cũng không được, tuần này phải về thăm người trong nhà, tuần sau còn phải đến quân doanh thăm hắn, mỗi ngày đều chạy tới chạy đi không có lúc nghỉ ngơi, cô mới chỉ là một cô gái hơn 20 tuổi, cũng là thời điểm muốn làm cho người ta chăm sóc muốn cho người ta thương yêu, làm chồng, Phó Quốc Hoa không thể làm được những điểm này còn để cho cô gánh chịu trách nhiệm thuộc về hắn, điều này khiến hắn không khỏi hổ thẹn.

Nhìn trần nhà, đưa tay vuốt mái tóc của An Nặc, có rất nhiều điều muốn nói lại không biết phải nói như thế nào, cuối cùng chỉ có thể thờ dãi.

An Nặc nghe thấy anh thờ dãi, biết anh đang buồn chuyện gì, đưa bàn tay đang vuốt ve đầu nào kéo xuống. An Nặc lật người ngồi ở trên đùi của anh. Đưa hai tay lên cầm mặt của anh nói: “Đừng than thở, em có chuyện nữa muốn nói với anh.” Phó Quốc Hoa nhìn cô cũng nghiêm túc, gật gật đầu nói: “Em nói, anh nghe.”

“Tuần trước khi em về nhà, mẹ bị đau chân, nằm ở trên giường không thể cử động.” An Nặc nghiêm túc nói. Phó Quốc Hoa vừa nghe liền phản ứng, cả người căng cứng bật thẳng dậy, làm An Nặc sợ hết hồn. Vừa định lên tiếng, lại bị An Nặc giành lời trước: “Đừng nóng vội, hãy nghe em nói hết.” Vì vậy Phó Quốc Hoa lại nằm xuống, nhưng trên mặt vẫn thể hiện sự lo lắng.

“Hôm đó em về mẹ đã nằm trên giường mấy ngày, cô chân sưng to khiến mẹ không thể bước đi được, chỉ có thể nằm trên giường.” An Nặc đang nói, đến đây Phó Quốc Hoa đã không nhịn được nữa chen miệng vào: “Bà không đi được, một mình phải làm thế nào.”

An Nặc nhìn thấy anh nóng nảy, liền trấn an: “Anh đừng vội, hãy nghe em kể hết có được hay không. Mẹ hiện tại không sao, nghe em từ từ nói có được không?” Phó Quốc Hoa không biết An Nặc rốt cuộc muốn nói với hắn chuyện gì, hắn cũng an tâm, lời cô nói khiến hắn an tâm từ từ nghe An Nặc nói.

“Lúc em về thấy chú Trương Chánh Bưu đang chăm sóc mẹ, chăm sóc đặc biệt chu đáo, em định xin nghỉ hai ngày để ở nhà chăm sóc mẹ, nhưng mẹ không cho, nói Chú Trương chăm sóc mẹ rất tốt, hai người xem ra cũng rất thân quen, em thấy hình như hai người bọn họ có chút tình ý, cho nên lần này tới mới nói cho anh.” An Nặc nói xong cũng cúi đầu nhìn anh.

Phó Quốc Hoa giờ mới hiểu được chuyện chính mà An Nặc muốn nói là chuyện này, còn chuyện Trương Chánh Bưu, Phó Quốc Hoa cũng biết ông đối xử với mẹ mình rất tốt, dù hắn không thường xuyên về nhà, nhưng cũng nghe được một chút tin tức. Chỉ là thấy mẹ không nói hay bày tỏ gì, nên hắn cũng không hỏi.

Phó Quốc Hoa suy nghĩ cũng rất thoáng, đối với chuyện mẹ mình tái giá không có phản đối. Bởi vì tính chất công việc khiến hấn không thể thường xuyên ở nhà chăm sóc mẹ, nếu mẹ mình có thể tìm được một bầu bạn chăm sóc lẫn nhau, chuyện này hấn cực kỳ ủng hộ, nếu hấn không yên tâm cũng là không yên tâm bà ở nhà một mình. Hiện tại tuổi tác không phải là chuyện quan trọng, chỉ cần tay chân vẫn còn linh hoạt, nhưng đợi về sau tuổi càng ngày càng lớn, ngộ ngộ cả hai người đều bị bệnh cùng lúc thì phải làm thế nào. Nhưng loại chuyện như vậy, hấn cũng không có biện pháp thúc giục mẹ mình, phải từ bà nguyện ý mới được.

Giờ nghe An Nặc nói vậy, hai người có thể chăm sóc nhau được. Cũng có thể yên tâm về mẹ mình rồi.

Hấn nghĩ An Nặc thế nào đột nhiên vô duyên vô cớ muốn theo quân, thì ra là trong nhà đã có sắp xếp. Nếu vấn đề chăm sóc mẹ được giải quyết rồi, như vậy An Nặc khẳng định có thể theo quân được rồi, nhưng hấn không nỡ để An Nặc từ bỏ quá nhiều vì mình, nghĩ muốn hỏi lại cô, nếu như cô thật sự nguyện ý, vậy hấn sẽ viết báo cáo lên cấp trên xin nghỉ phép, chuẩn bị về nhà lo liệu chuyện giữa mẹ hấn và Trương Chánh Bưu. Mẹ hấn có người bầu bạn cuộc sống sau này cũng sẽ vui vẻ hơn.

Xem ra cô gái nhỏ đã biết rõ chuyện này mới muốn theo quân, cũng không phải theo tình tình của mình, thì ra cho dù là loại chuyện đơn giản như vậy, An Nặc cũng đã xác định sắp xếp xong xuôi mới nói với hấn, cô đúng là một người cho tới bây giờ không để cho hấn phải lo lắng.

Phó Quốc Hoa ôm cô thật chặt, nhẹ nhàng hôn lên làn da mịn màng của cô, từ cái trán đầy đặn, cái mũi cao đến cái miệng như ngọt ngào như anh đào, hôn thật sâu thật vô tận trên miên, đầu lưỡi ở trong miệng cô càn quét, bàn tay ở trên eo cô không ngừng khê vuốt, dịu dàng vô tận khiến An Nặc sáng khoái đến nổi da gà. Động tác này của Phó Quốc Hoa đại biểu lời cảm ơn mà hấn không nói ra được, cảm ơn cô vì đã yêu hấn, cảm ơn cô vì đã cho hấn một gia đình ấm áp, cảm ơn cô vì đã chăm sóc tốt cho người nhà của hấn, chưa bao giờ để cho hấn vì chuyện nhà mà quan tâm thậm chí làm khó, bao nhiêu lời cảm ơn hấn không nói ra được đều thực hiện của hành động của hấn, để cho cô có thể cảm nhận được.

Ai nói An Nặc là cô gái nhỏ cần hấn che chở, thời điểm hai người ân ái cô biểu hiện là một cô gái yếu đuối cần hấn che chở, thế nhưng thời điểm cô ở một mình là kiên cường đến đáng sợ, kết hôn lâu như vậy, cô chưa từng làm khó hấn, càng không có vì trong nhà mà phân tâm. Hấn từng có hai cuộc hôn nhân, lần đầu tiên khiến cho hấn hiểu được, chuyện trong gia đình đến tột cùng là có bao nhiêu phiền não, hấn không còn là đứa trẻ không biết mùi đời, hấn biết rõ cuộc sống có nhiều điều vụn vặt, nhưng cô lại dùng trí thông minh của mình để giúp hấn hóa giải những chuyện vụn vặt này. Hấn không biết nên bày tỏ thế nào mới có thể để cho cô biết hấn quan tâm cô, chỉ có thể lại một lần nữa cảm tạ ông trời đã để cô đến bên cạnh hấn.

Hai thân thể quấn quít ở chung một chỗ, một mềm mại như nước, một cứng rắn như thép, nhưng lại kết hợp hài hòa. Sau trận triển miên, cô ở trong lòng anh mang theo nụ cười tiến vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Sáng sớm thứ 2, An Nặc trở lại bệnh viện liền bị chủ nhiệm Hạ gọi vào phòng làm việc.

Chủ nhiệm Hạ ngồi phía sau bàn làm việc đang đọc bệnh án, ‘đông đông đông’ An Nặc đứng ngoài cửa gõ nhẹ ba cái. Chủ nhiệm hạ thấy An Nặc, nâng cặp kính nói: “Vào đi” Lúc này An Nặc mới đi vào.

“Chủ nhiệm”

Chủ nhiệm Hạ gật đầu một cái: “Ngồi đi.” An Nặc ngồi ở xuống cái ghế trước bàn làm việc. Lúc này chủ nhiệm Hạ kéo ngăn kéo ở bàn làm việc lấy ra một bộ hồ sơ để ở trước mặt cô.

An Nặc đưa tay từ trên bàn cầm lên: “Đây là cái gì?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Đây là tài liệu của cuộc hội thảo Seminar cuối tuần này ở thành phố B, trở về hãy xem thật kỹ, cuối tuần đi cùng tôi.” Chủ nhiệm Hạ khoe miệng mang theo một nụ cười bày tỏ tâm tình rất tốt. Cuộc hội thảo lần này thật ra thì đối với những người có chút thông minh đều biết, cho dù chỉ là một phụ tá cũng sẽ có thu hoạch lớn, nhưng ngày hôm qua khi nhận được mời đến Seminar, viện trong quá thật có ý đề cử Cố Bình Bình đi theo, chủ nhiệm Hạ cũng thích Cố Bình Bình, hơn nữa còn là con gái nuôi của viện trưởng không thể biểu hiện không thích, hơn nữa Cố Bình Bình người này cũng không có cái gì không tốt, nhứt nhất cũng chỉ là do điều kiện gia đình tốt nên nuôi dưỡng thành tình tình tương đối kiêu ngạo, những phương diện khác cũng không có gì phải bắt về. Đặc biệt là thời điểm cô ở trước mặt mọi người.

Nhưng nếu xét về phương diện chuyên nghiệp, chủ nhiệm Hạ cũng không thể thiên vị, đối với hai người mà nói, Cố Bình Bình là loại dạy cô thứ gì đều phải dạy thật kỹ (dạy thấu), cô ta mới có thể hiểu được. Nhưng An Nặc lại khác, bà chỉ cần chỉ dẫn một chút cô liền thông, có lúc còn có thể suy một ra ba. Cho nên là một chủ nhiệm, chủ nhiệm Hạ dĩ nhiên nghiêng về phía An Nặc một chút. Mới vừa rồi chủ nhiệm Hạ cũng gọi Cố Bình Bình tới phòng làm việc, hỏi cô có muốn đi hay không. Cố Bình Bình nghe nói được đi Seminar, còn rất kích động, nhưng vừa nghe chủ nhiệm Hạ nói chuyện chủ yếu đi để ghi chép lại cuộc họp, sau đó chỉnh sửa thành tài liệu. Cố Bình Bình lại do dự, gần đây cô đang muốn làm nóng quan hệ với Chu Trì, nếu đi thì phải mất một hai tuần lễ, cô còn rất do dự.

Cuối cùng chủ nhiệm Hạ còn nói, nếu như em không đi cũng không sao, kết quả cuộc thảo luận lần này sẽ được viết thành báo cáo, nếu em đối với đề tài

này có quan tâm, có thể đến gặp viện trưởng hỏi xem một chút. Cố Bình Bình nghe vậy, cũng không do dự. Nói một tràng cảm ơn chủ nhiệm Hạ sau đó liền đi ra ngoài. Vì vậy Cố Bình Bình dưới sự hướng dẫn của chủ nhiệm Hạ bỏ qua cơ hội lần này.

An Nặc mpr ra nhìn một chút, là tài liệu nói về giải phẫu trị liệu đau thất tim, sẽ có nhiều bác sĩ gọi từ cả nước về đây, là một cơ hội hiếm có, đối với một bác sĩ thực tập mà nói, có thể thấy đây là một cơ hội tốt, dù là không có cơ hội thỉnh giáo, chỉ cần được xem báo cáo hoặc nghe những lời tâm đắc của họ cũng là tốt rồi.

Nhận lời chủ nhiệm Hạ, An Nặc cầm túi hồ sơ trở lại phòng làm việc.

Cố Bình Bình lần này ngược lại trong lòng rất thẳng băng, túi hồ sơ trong tay An Nặc dĩ nhiên cô biết đó là cái gì, nếu như không phải vừa rồi mình cự tuyệt, như vậy cái túi hồ sơ đó bây giờ đã ở trong tay mình, bác sĩ thực tập ở khoa tim chỉ có hai người, cô không đi dĩ nhiên người đi chính là An Nặc.

Xác định hành trình xong, An Nặc dùng thời gian ngắn nhất làm xong công việc quan trọng đầu tiên, đó là viết thư gửi cho Phó Quốc Hoa, nói tóm tắt tình huống hiện tại.

Sau khi sắp xếp xong việc xong, sáng thứ hai tuần này bọn họ sẽ phải ngồi xe lửa đến thành phố B. Vì vậy tối thứ 6 An Nặc về nhà. Khi về đến nhà, Trương Chánh Bưu vẫn còn ở đó để chăm sóc mẹ cô, mặc dù chân bà đã tốt hơn, nhưng vẫn chưa hoàn toàn phục hồi, bước đi vẫn khập khiễng. Vì vậy Trương Chánh Bưu kiên quyết muốn chăm sóc bà đến khi hoàn toàn phục hồi mới thôi, tránh lại cho xảy ra chuyện ngoài ý muốn/ Hơn nữa, gần đây trong quá trình chung sống, Trương Tú cảm nhận được sự che chở của một người đàn ông, hai người sống chung cũng rất vui vẻ, cho nên đối với cách làm của Trương Chánh Bưu cũng không kiên quyết phản đối.

An Nặc về đến nhà thấy Trương Chánh Bưu vẫn còn chăm sóc mẹ mình cũng không tỏ ra khó chịu, ngược lại còn nhiệt tình, khiến hai lão già không tránh khỏi lúng túng. Trên bàn cơm An Nặc thoáng tiết lộ, ý tứ của Phó Quốc Hoa, cô nói: “Mẹ, con lần này đi thăm anh Quốc Hoa, có nói chuyện mẹ bị đau chân, anh ấy sợ hết hồn. Chỉ là có chú Bưu chăm sóc, anh ấy cũng yên lòng hơn nhiều, nhưng anh ấy có nhờ con nhắn lại, nói nếu như còn có người không chăm sóc mình tốt, nhất định phải bảo chú Bưu liên lạc với anh ấy, anh ấy sẽ về chăm sóc mẹ.” Một câu đơn giản, hai lão già có thể nghe ra Phó Quốc Hoa đã biết chuyện của bọn họ, chẳng những không phản đối ngược lại tương đối hiểu chuyện. Trương Chánh Bưu trong lòng rất vui vẻ, rất tự nhiên đục An Nặc ăn uống nhiều vào. Ba người vui vẻ hòa thuận ăn cơm tối.

An Nặc nói phải đến thành phố B một vòng, Trương Tú cảm thấy không yên lòng, An Nặc còn nhỏ lại phải đến một nơi xa lạ như vậy, bà nhớ tới cái gì cũng có thể dẫn đi dẫn lại, nhất định phải chăm sóc tốt bản thân. Lúc trở về nhà, ba mẹ cùng anh trai và chị dâu lại tiếp tục dặn dò. An Nặc cảm thấy buồn cười, cô đã từng vì diễn xuất mà một ngày phải bay qua nhiều thành phố. Thậm chí có lúc còn đến một quốc gia mà cô không biết ngôn ngữ của họ. Đối với chuyện lần này cũng chỉ coi như chuyện ‘du lịch’ nhỏ, thậm chí đến hành lý cũng chỉ cầm những thứ cần thiết. Nhưng người nhà cô lại khác. Lúc về bệnh viện, mẹ cô nhét cho cô một đồng trái cây cùng trứng gà luộc, mẹ chồng cũng chuẩn bị rất nhiều đồ ăn cùng một ít tiền. An Nặc mặc dù cảm thấy không dùng tới, nhưng vì cảm động tâm lòng của họ mà vẫn cầm theo.

Xách theo mấy quả trứng gà cùng trái cây lên xe lửa cùng chủ nhiệm Hạ, mất một ngày một đêm mới đến được thành phố B. Xuống xe lửa có người đón, đoàn người một đường đến nghỉ ở khách sạn, sau khi sắp xếp phòng xong người tiếp đãi nói hai người có thể nghỉ ngơi chút, sau đó chuẩn bị ăn cơm tối. Chủ nhiệm Hạ cùng mấy người khách khí mấy câu, sau đó cùng An Nặc gạt đầu một cái, hai người chia ra trở về phòng.

An Nặc để túi lên bàn, mình trước bò đến giường xoa xoa eo. Cả ngày đêm ngồi trên ghế cứng, hiện tại eo mỗi lưng đau ghê gớm, nhiều ngày thức đêm cùng mệt nhọc, thể chất của cô bây giờ kém xa trước, trước kia dù mấy ngày đêm không ngủ nghỉ quay phim còn có thể duy trì khí sắc. Nhưng giờ lại khác, cũng là ngồi xe lửa cả đêm, không ngờ chủ nhiệm Hạ sau khi xuống xe khí sắc vẫn còn rất tốt. Sự thật này khiến An Nặc bị đá kích. Cô cảm thấy, không vận động không kiện thân cuộc sống cũng nhanh một mối.

An Nặc nằm lỳ ở trên giường, đưa tay ở sau lưng mình vuốt ve. Tận lực để cho mình buông lỏng, buông lỏng bản thân rồi, cô liền thoải mái ngủ thiếp đi.

Thời tiết tháng ba vẫn còn có chút lạnh, trong giấc mộng An Nặc cảm thấy lạnh, vô ý thức từ từ co lại, giống như một con mèo con, mặc dù ôm chặt, nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo như cũ, cô áo nảo hũ một tiếng, cau mày lôi kéo một góc chăn, đem mình cuộn lại thật kín chỉ để lộ ra khuôn mặt một mối, sau đó chìm sâu vào giấc ngủ.

Bởi vì quá mệt mỏi, cô ngủ thẳng từ mặt trời mới mọc lên đến lúc trời xuống núi, mãi cho đến có người gõ cửa An Nặc mới tỉnh lại.

Chủ nhiệm Hạ thấy An Nặc còn buồn ngủ chưa tỉnh hẳn, có chút kinh ngạc, mình ngủ một giấc liền tỉnh lại, tài liệu cũng xem lại đã lâu, vốn nghĩ An Nặc cũng đã sớm tỉnh lại, không nghĩ rằng đến lúc tới gõ cửa cô vẫn đang ngủ. Chủ nhiệm Hạ vỗ vỗ bả vai của cô: “Nhanh đi rửa mặt, một lát nữa đi xuống ăn cơm.” An Nặc mở cửa để chủ nhiệm Hạ tiến vào ngồi, còn mình ngượng ngùng chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt. Chủ nhiệm Hạ thấy động tác buồn cười của cô lắc đầu một cái: “Người trẻ tuổi à, đúng là không có năng lực tự kiểm chế, ban ngày ngủ nhiều như vậy, buổi tối sao còn ngủ được.”

Chủ nhiệm Hạ nói rất đúng. Trước kia An Nặc làm việc và nghỉ ngơi thời gian đều rất chuẩn, bởi vì có lúc cảnh diễn của cô vào ban đêm, có lúc lại diễn ra vào ban ngày, cho nên chỉ có thể nắm chắc thời gian làm việc của mình để phân bổ thời gian nghỉ ngơi hợp lý. Giờ đi đến thân thể này lâu như vậy, trên căn bản không có thói quen thức đêm, nguyên tưởng rằng cái thói quen này đã sửa đổi rồi, không ngờ đến giờ lại để bản thân ngủ quên.

Lúc hai người xuống đại sảnh trời đã tối, vào đại sảnh đã có rất nhiều người, cuộc hội thảo lần này có rất nhiều người tới tham sự, mọi người đang túm năm tụm ba lại thảo luận, nhìn qua đều là phần tử trí thức cao cấp. Hai bàn bên trái còn có mấy người mặc quân trang, có nam có nữ, chắc là người của bệnh viện quân y. An Nặc đối trước đối với người ở bệnh viện Quân y cũng rất có hảo cảm, tác phong nghiêm chỉnh không nói, điều kiện để trúng tuyển vào đại học quân y cũng rất hà khắc, không chỉ phải là người có đầu óc, còn phải có thể chất khỏe mạnh, cho nên An Nặc đối với quân y vẫn rất tôn kính.

Sau khi hai người ngồi xuống, chủ nhiệm Hạ thấy An Nặc liên tục nhìn đám người bên viện quân y, liền chủ động lên tiếng giới thiệu: “An Nặc, thấy

không, bàn thứ nhất có một người đàn ông mặc quân trang tóc muối tiêu đó.” An Nặc gật đầu một cái. Chủ nhiệm hạ nói tiếp: “Người đó là Thái Đầu trưởng khoa tim mạch của bệnh viện quân khu ba.” An Nặc kinh ngạc, bệnh viện quân khu ba không phải là nơi Phó Quốc Hoa đóng quân sao? An Nặc nhìn lại thêm mấy lần.

Lúc cô đi học cũng đã từng nghe thấy danh tiếng của người này, ông là người đầu tiên thực hiện thành công phẫu thuật nối mạch máu cũng như giải phẫu xung động mạch vành.... .....(toàn ngôn ngữ y học mà ta không thể hiểu được nên xin phép bỏ qua vì nó cũng không quan trọng.)

Phương pháo của ông đã được công nhận và đưa vào giảng dạy. Đây là giải phẫu này rất khó, dù được học, nhưng rất ít người có thể thực hiện được thành công, cho nên có rất nhiều người từ bỏ, nhưng ông đã không từ bỏ, còn thực hiện rất thành công. Bây giờ mặc dù giải phẫu này sắc xuất thành công còn chưa cao, nhưng người dám đem nó tiến cử vào Trung Quốc, đã là một đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Ngày thứ hai, cuộc hội thảo chính thức bắt đầu, mấy chủ giảng ngồi ở phía trên bắt đầu phân tích, người phía dưới thì liên tiếp đưa ra câu hỏi. Giải phẫu nối mạch máu phụ thuộc vào triệu chứng đau thắt tim.... .....(ko biết phải dịch thế nào, xin phép bỏ qua, bác google cũng ko thể giúp thì ta cũng xin đầu hàng thôi.)

Mọi người đối với cách phẫu thuật này khen chê không đồng nhất, làm một bác sĩ mặc dù có thể tiếp nhận, cũng muốn tiếp nhận, nhưng đại đa số người bệnh đều sợ mức độ nguy hiểm của nó cao hơn tỉ lệ thành công. Cho nên cách giải phẫu này vẫn chưa được áp dụng rộng. Nhưng An Nặc lúc trước khi còn là một cô nhi, có một mẹ trong viện cô nhi đã từng làm phẫu thuật này, tuổi thọ của bà cũng kéo dài hơn rất nhiều, hơn nữa lúc ấy loại phẫu thuật này trên căn bản cũng do nhưng bác sĩ trẻ tuổi thực hiện, cho nên có thể thấy rõ loại phẫu thuật ngày tỉ lệ nguy hiểm rất nhỏ, khả năng thành công rất lớn.

An Nặc nghe rất nghiêm túc, ghi lại tất cả những điều trọng điểm. Chủ nhiệm Hạ còn cảm thấy An Nặc quả nhiên là người mới tốt nghiệp, đối với mấy chủng loại tân tiến này tiếp nhận rất nhanh, không giống như mấy người già bọn họ, chỉ cầu ổn định, không cầu đột phá.

Thái Đầu giải thích xong nhìn xuống dưới hội trường để nghe câu hỏi của mọi người. An Nặc nghe bọn họ nói, cúi đầu nhìn qua sổ ghi chép của mình sau đó quay sang bên chủ nhiệm Hạ nói: “Theo lý thuyết mạch máu của tim chủ yếu nằm ở mặt ngoài, chưa tính là giải phẫu tim, nguy hiểm là rất nhỏ, nhưng vì phải gây mê, hơn nữa quy trình giải phẫu có chút phức tạp, cho nên cần thời gian tương đối dài, nên mới có thể xem là có chút nguy hiểm. Có phải vậy không?”

An Nặc dù nói rất nhỏ, nhưng, nhưng Thái Đầu ở gần đấy tình cờ nghe được câu hỏi của cô, ông rất kinh ngạc nhìn cô một chút, vừa nhìn chằm chằm là sinh viên mới ra trường, có thể tiếp nhận ý nghĩ của ông hơn nữa còn phân tích rất đúng. Điều thắc mắc của cô cũng chính là mấu chốt vấn đề, phải biết việc làm giải phẫu chuyên kỹ càng nhất chính là kéo dài thời gian, đặc biệt là phẫu thuật tim, chỉ nhiều hơn một phút đồng hồ cũng có thể gây nguy hiểm, nhìn dáng vẻ cô nghe báo cáo nghiêm túc, cũng có thể nói cô đã nắm bắt được vấn đề trong bản báo cáo này. Thái Đầu ở trong lòng gật đầu một cái.

Trong hội nghị lần này người trẻ tuổi xuất sắc có rất nhiều, đặc biệt là những người trong bệnh viện quân y, không chỉ là rất bác học có lập trường riêng, hơn nữa tác phong rất nghiêm cẩn, nhìn cũng cảm giác rất thoải mái. Có lẽ do cô thích quân nhân nên cái thói quen này không thay đổi được, cho nên nhìn quân nhân thuận mắt hơn so với người thường rất nhiều.

Lần hội thảo này An Nặc đã học được rất nhiều thứ, cô vui vẻ đi theo chủ nhiệm Hạ trở lại bệnh viện. Nhưng cô không biết, cô đã được Thái Đầu để ý.

Ngày cuối cùng họp xong, An Nặc cùng chủ nhiệm Hạ đến cơm cũng không kịp ăn, liền vội vàng lên xe lửa, vốn chủ nhiệm hạ muốn mua ít bánh bao...lên xe lửa ăn, nhưng thời gian không kịp. Vốn nghĩ sẽ phải nhịn đói, kết quả An Nặc lại như ảo thuật tự bốc lấy ra hai gói mì ăn liền.

Chủ nhiệm hạ kinh ngạc, An Nặc cười cười, lúc cô mang đi, không có cơ hội ăn. Hương vị mì tôm ở trên xe lửa lan ra bốn phía, người chưa từng ăn rồi hít hỏi thăm, chủ nhiệm Hạ cũng nói vật này thật không tệ.

Sau một chuyến đi mệt mỏi về đến nơi cũng đã cuối tuần, An Nặc lại ngồi xe về quê. Về đến nhà, sắc mặt cô hơi tái nhợt, vừa vào đến cửa An Nặc lại thấy Phó Quốc Hoa, khiến cô rất vui mừng. Cô có chút không thể tin được, lúc trước cũng có thấy anh nhắc tới sắp được nghỉ phép, nhưng cô không nghĩ được nghỉ nhanh như vậy. Phản ứng đầu tiên của cô là nhào vào trong ngực anh, trong lúc mệt mỏi cô lại gặp được người cô nhớ mong, lúc này cô chỉ muốn ở trong lòng anh ngủ một giấc thật ngon.

Phó Quốc Hoa mở miệng trước: “Về rồi, mệt không?” không biết vì sao, nghe thấy giọng trầm thấp của anh khiến toàn thân cô đều thấy thoải mái.

An Nặc lăm lét nhìn trái phải một chút: “Mẹ đâu?” Cô hỏi.

Phó Quốc Hoa giúp cô cầm lấy hành lý, kéo cô về phòng, hẳn chưa từng thấy bộ dạng cô tiêu tụy như vậy, đau lòng muốn cho cô nghỉ ngơi trước, vừa đi vừa nói: “Mẹ ra ngoài, chắc là đi ra thăm đồng.” Bây giờ mặc dù không có việc mùa màng, nhưng Trương Tú có thói quen mỗi ngày đều ra đồng thăm non.

An Nặc vừa nghe trong nhà không có ai, lập tức thay đổi thái độ, vốn đang đi hân hoi liền xoay người ôm cổ của anh cả người dựa vào lòng anh. Trên người của anh có hơi thở mát mẻ. An Nặc vui đầu trong ngực anh hít sâu hai cái, mang theo giọng mũi nói: “Em đi không được, ông xã bé em vào nhà đi...”

Tính cách này của An Nặc, Phó Quốc Hoa cũng không lạ, hân cũng thích đáng về nũng nịu của cô, giống như một con mèo nhỏ. Nhưng trên giường là trên giường, xuống giường Phó Quốc Hoa lại trở về con người nghiêm chỉnh. Khi An Nặc gọi hân là ông xã, thân thể của hân liền cứng ngắc. Ngộ nhờ để người khác thấy được, hân nói không chừng sẽ biến thành người không đứng đắn.

Nhìn lại An Nặc trong ngực, hân rốt cuộc không nở đẩy cô ra, dù sao vợ mình cũng quan trọng hơn, nhìn cô không có cử động, đoán chừng đã ngủ rồi. An Nặc ở trong ngực Phó Quốc Hoa không hề nhúc nhích, không biết là bởi vì lười vận động hay đã ngủ rồi, Phó Quốc Hoa không thể làm gì khác hơn là một cái tay ôm eo thon, một cái tay vòng xuống dưới xuyên qua chân của cô, bế cô lên sai bước đi vào phòng.

Bi tới bên bàn, hân để hành lý của cô xuống. Sau đó ôm cô đặt xuống giường, An Nặc vẫn còn ôm cổ hân nên hân không dám nâng người lên, chỉ đưa tay giúp cô cưỡi giày xuống, đưa tay muốn kéo chân đáp cho cô, nhưng không với tới, Phó Quốc Hoa không thể làm gì khác hơn là vỗ vỗ cái mông nhỏ: “An Nặc, buông tay.” Mặc dù giọng nói nghe có vẻ không dịu dàng, nhưng động tác lạ cực kỳ êm ái.

An Nặc trong ngực anh thật ra đã sớm ngủ mơ màng rồi, thử nghĩ một người đang vô cùng mệt mỏi lại được ở trong lòng ngực ấm áp an toàn, sao cô có thể buông tha? Phó Quốc Hoa giọng nói cùng động tác không quá rầy rến đến mộng đẹp, dĩ nhiên, An Nặc cũng hoàn toàn không để ý đến lời anh nói. Cho nên hai tay ôm cổ anh lại càng xiết chặt hơn, lẩm bẩm nói: “Đừng đi, ngủ cùng em một chút.”

Phó Quốc Hoa muốn thử đem cánh tay của cô kéo xuống, nhưng tay của hân vừa động đến tay của cô, cô liền khoanh tay như mèo, vì vật hân đánh thối, căn cứ theo yêu cầu của An nặc, thân thể cao lớn nằm xuống bên cạnh cô.

Qua thật lâu, An Nặc đã ngủ say, cánh tay ôm chặt cũng dần dần buông lỏng, Phó Quốc Hoa mới gỡ tay cô xuống, bỏ vào trong chăn đắp kín, đứng lên cử động cái hông cứng ngắc, xoay người ra cửa để một mình An Nặc ở trên giường.

Phó Quốc Hoa vốn muốn nấu cơm cho An Nặc, nhưng không biết lúc nào cô mới tỉnh dậy, ngộ ngộ dậy muộn, cơm lại lạnh. Suy nghĩ một chút quyết định đi nấu nước tắm cho cô, cô là một người thích sạch sẽ, lại đi đường xa chắc chắn cả người khó chịu. Tắm xong ăn cơm cũng thoải mái, nếu cô đói bụng có thể ăn ít bánh trước.

Phó Quốc Hoa đang ở trong bếp nấu nước, bên ngoài lại truyền đến giọng nói của Trương Tú: “Quốc Hoa, mau ra đây, ta mang về cho con thứ tốt đây.”

Phó Quốc Hoa nghĩ tới An Nặc bên trong, vội vàng đi ra ngoài, nhận lấy cái túi trong tay mẹ, nhẹ nói: “Mẹ, nhỏ giọng chút, An Nặc vừa về, đang ngủ ở bên trong.” Trương Tú vừa nghe thấy con dâu về, lập tức mặt mày hớn hờ, con trai cùng con dâu kết hôn cũng đã được một thời gian, nhưng thời gian cả hai người đều cùng ở nhà không nhiều. Nhìn Phó Quốc Hoa nhận lấy cái túi, nghĩ thầm vừa lúc “Đây là hoa hòe (chắc ko phải hoa hòe của mình đâu) Chú Bưu sáng sớm hôm nay đã lên núi hái, ông ấy còn nhớ lúc con còn nhỏ thích ăn cái này, nên đã hái rất nhiều đưa mẹ cảm về cho con đây.”

Phó Quốc Hoa khẽ cười một cái, hân đã lớn như vậy, sao có thể giống như lúc bé, thích đồ ăn vặt, hiện tại cũng đã cai lâu rồi. Nhưng mẹ hân và An Nặc đều là phụ nữ, mà phụ nữ dù bao nhiêu tuổi thì vẫn thích ăn quà vặt.

Phó Quốc Hoa xách túi chuẩn bị đi vào phòng bếp, rồi lại bị mẹ hân lôi lại: “Vợ con trở về lúc nào?” Phó Quốc Hoa dùng bước: “Vừa trở về.” Trương Tú gật đầu một cái: “Tốt, vậy mẹ nhỏ giọng một chút, để cho nó nghỉ ngơi.” Phó Quốc Hoa gật đầu một cái tỏ vẻ tán thành. Nhưng sau đó Trương Tú lại nói tiếp một câu: “Con hiện tại không cần mẹ nhắc nhở cũng biết thương người a, vẫn còn biết lạnh hiếu nóng đối đãi với vợ mình.”

Phó Quốc Hoa mặt đỏ lên một chút, trước kia thời điểm ở cùng Dương Thanh Mỹ, hân không để tâm đến chuyện này nhiều lắm, rất nhiều chuyện mẹ hân nhắc nhở mới biết. Có thể lúc đó tuổi còn nhỏ, cũng có thể vì lúc trước không có kinh nghiệm, hân chỉ nghĩ việc mình có thể làm được thì tận lực làm, mặc dù Dương Thanh Mỹ không có bày tỏ vui vẻ cùng lệ thuộc, nhưng hân luôn hoàn thành trách nhiệm của mình. Nhưng hiện tại đối với An Nặc lại khác, hân cảm thấy mình phải chăm sóc cho cô thật tốt, còn hận không thể giúp cô từ chuyện ăn mặc đến ngủ nghỉ.

Bị mẹ nói trúng tâm đen, Phó Quốc Hoa thẹn quá thành giận quay mặt đi chỗ khác, tăng nhanh bước chân về bếp, để lại Trương Tú nhìn bóng lưng con trai mình cười.

An Nặc đang ngủ lại bị mùi thơm của thức ăn hấp dẫn. Loại mùi thơm đó là mùi thơm của một loại hoa ngọt ngào, còn kèm theo mùi thơm của thức ăn. Khiến An Nặc đang ngủ liền hận không được lập tức tỉnh lại.

Mà nguồn gốc mùi thơm lại bay ra từ bếp nhà họ. Trương Tú đang đứng ở trong bếp, Phó Quốc Hoa đứng giúp ở một bên, châm lửa nhóm bếp. Hai người hi hục. Nhắc tới phương thức chế biến hoa hòe, làm cách nào để nấu được ngon nhất Trương Tú nắm rõ trong lòng bàn tay vì hỏi Phó Quốc Hoa còn nhớ hay làm cho hân ăn.

Trước tiên bà rửa sạch hoa hòe, sau đó để khô. Một nửa bà trộn với bột mì, lượng bột mì cho vừa đủ để kết dính hoa hòe lại, sau đó nặn thành từng khối nhỏ cho vào nồi hấp.

Sau khi hấp chín bà gắp ra bát, tiếp đó lại đổ dầu xào gừng tỏi cùng hành lên sau đó thả thêm ít hoa hòe vào trong nồi, rồi cho thêm da vị, sau khi xào xong lại múc vào bát để bánh hoa hòe hấp. Mùi thơm của hoa ộc bay ra bốn phía, khiến An Nặc muốn ăn ngay lập tức, cô vội vàng rửa mặt rồi đi vào bếp, Phó Quốc Hoa thấy cô liền đưa cho cô một bát nóng hổi.

Vừa cho vào miệng, mắt An Nặc liền sáng rực lên, món này quá ngon. Trước kia An Nặc chưa từng ăn loại hoa này, bởi vì từ nhỏ sống ở thành thị,

đừng nói là ăn đến loài hoa này cô cũng chưa từng nhìn thấy. Cho nên đây là lần đầu tiên cô được ăn món ngon này. Một chén hoa hè ăn xong, Phó Quốc Hoa lại đưa thêm cho cô một chén rau trộn mà Trương Tử vừa làm xong, dù chỉ đơn giản có thêm chút tương dấm và hạt tiêu.. nhưng món ăn thường này lại có mỹ vị khó tả. An Nặc nhận lấy, ngồi ở một chỗ ăn ngậm lớn ngậm nhỏ, nhưng lại để cho người khác cảm thấy cô đang ăn rất ngon miệng.

Ăn hai chén đồ ăn vặt nhưng cũng đủ khiến cô no bụng. Phó Quốc Hoa đưa tay giúp cô lau khóe môi, nói: “Nghỉ ngơi một chút rồi tắm đi, nhìn sắc mặt em vẫn còn yếu lắm.”

An Nặc gật đầu một cái, muốn hôn anh, nhưng mẹ chồng đang có mặt ở đây nên đành thôi, nghĩ thầm, dù sao cô cũng sắp nhập ngũ rồi, rốt cuộc không còn mỗi người ở riêng nữa mà có thể sớm tối bên nhau. Vừa nghĩ tới có một lần đi thăm anh, lúc đó anh vừa đi huấn luyện ở bên ngoài hai ngày ba đêm, khuôn mặt rầy ría, da xanh đen, mắt nổi quầng thâm, khiến cô không khỏi đau lòng.

Cô luôn được anh chăm sóc cẩn thận, bình thường cũng không có phiền não gì, nhưng lúc anh mệt mỏi, lúc vất vả, lúc đói bụng thì không có người nào chăm sóc anh. Nghĩ đến cuộc sống của anh vất vả như vậy cô rất đau lòng, một ngày cũng không muốn để cho anh tiếp tục phải sống như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Rời khỏi bệnh viện

Lần này Phó Quốc Hoa được nghỉ sáu ngày, An Nặc sau khi đi hội nghị về được nghỉ thêm một ngày cộng thêm bốn ngày chủ nhật không có ca trực, coi như được nghỉ trọn vẹn ba ngày bên Phó Quốc Hoa, hơn nữa lần này Phó Quốc Hoa về cùng chính là vì chuyện của mẹ mình cùng Trương Chánh Bưu có phải như An Nặc nói không, quả nhiên bốn người trong một nhà sống vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Phó Quốc Hoa trước khi đi đặc biệt nói chuyện riêng với mẹ mình, hỏi xem bà thấy Trương Chánh Bưu thế nào, hẳn vẫn biết chú Trương đối với mẹ mình rất tốt, ba hẳn cũng qua đời lâu rồi, lâu đến nỗi hẳn sắp không nhớ nổi mặt ông nữa. Mà ở trong ký ức của hẳn lại lưu lại ấn tượng tương đối tốt với Trương Chánh Bưu, đặc biệt là lúc còn nhỏ, không có khả năng giúp mẹ làm một số việc, Khi đó ông luôn xuất hiện lúc hai mẹ con họ cần nhất. Sau khi hẳn trưởng thành, có thể làm được mọi việc, bọn họ cũng không cần nhờ người khác giúp đỡ nữa, Trương Chánh Bưu cũng dần dần phai nhạt ra khỏi cuộc sống của bọn họ, cho tới bây giờ hẳn mới biết, thì ra ông vẫn không dừng lại việc giúp đỡ mẹ mình.

Nhìn mẹ gật đầu một cái, hẳn biết tại sao mẹ mình lúc trước luôn có thái độ cự tuyệt nay lại thay đổi quyết định, có thể là chú Trương đã dùng 10 năm lặng lẽ chăm sóc khiến bà cảm động, cũng có lẽ là chuyện khác. Chỉ là mẹ mình có người chăm sóc, hẳn cũng an tâm hơn nhiều.

Hắn cuối cùng cũng đem đề tài này nói ra, muốn hỏi xem ý kiến Trương Chánh Bưu thế nào, nhìn thấy ông vui mừng đến luống cuống tay chân, người đàn ông 50 tuổi lần đầu tiên ở trước mặt hẳn lộ ra nét mặt thận trọng còn mang theo một chút lấy lòng, Phó Quốc Hoa cảm thấy hẳn không cần mở miệng, hẳn cũng đã thấy được thái độ của ông. Cuối cùng vẫn để hai người già thương lượng, để hẳn trước khi đi đem chuyện vui làm.

Giải quyết xong chuyện đại sự, tâm tình An Nặc cũng cảm thấy an tâm hơn nhiều, hiện tại chỉ còn vấn đề công việc, chỉ là khi Phó Quốc Hoa được phê duyệt để người thân theo quân, về sau cô sẽ làm gì, thời gian qua lâu như vậy, thời gian thực tập của cô cũng sắp kết thúc. Vốn sau khi thực tập cô nhất định sẽ được giữ lại ở nơi này làm việc. Nhưng nếu muốn theo quân, vậy phải từ bỏ công việc này, từ bỏ tất cả để được ở gần Phó Quốc Hoa, hay xa nhau để giữ lại công việc mà mình yêu thích. Hai lựa chọn này thật ra không khiến cô phải khó khăn lựa chọn, tóm lại cô sẽ vì bất kỳ cái gì mà từ bỏ Phó Quốc Hoa.

Vốn cô vẫn còn chút áy náy, dù sao tất cả mọi người trong bệnh viện đều coi cô như người một nhà, mà ngay cả chính cô cũng coi mình là thành viên trong đó, nhưng nếu như phải chọn, cô sẽ không do dự lựa chọn Phó Quốc Hoa, không hề do dự, điều đó khiến cô có chút áy náy.

Chỉ là cô không thể áy náy bao lâu, vì cô phát hiện, thời điểm cô chưa rời bỏ bệnh viện, bệnh viện đã từ bỏ cô trước.

Ngày thứ hai đi làm sau kỳ nghỉ, An Nặc sáng sớm đã tới khoa tim mạch, nhưng cảm giác mọi người khi thấy cô đều không giống như thường ngày, nhìn cô mang theo chút đồng tình, lại có chút hả hê, có người lại có vẻ mặt rối rắm.

“Sao vậy?” An Nặc bình tĩnh nhìn chung quanh, lời kéo một y tá bình thường quan hệ với nhau không tệ hỏi, muốn biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Chắc chắn đã có chuyện xảy ra, cô cũng không muốn để ý nhiều, quyết định cũng đã đưa ra, cô phải từ trong hoàn cảnh này rút lui ra trước.

“Chủ nhiệm Hạ cho gọi em đến phòng làm việc, em đi rồi sẽ biết.” Chì y tá nói mang theo một chút lo lắng.

An Nặc suy nghĩ, gần đây cô cũng không làm gì chọc giận chủ nhiệm Hạ, tất cả mọi người ai bận việc nấy, cô khẳng định không hề làm chuyện gì vi phạm, hay gây ra lỗi lầm gì trong công việc.

Đồng đông đông, “Chủ nhiệm Hạ.”

“An Nặc tới, mau tới ngồi xuống.” Chủ nhiệm Hạ cư xử vẫn như mọi lần cô đến phòng làm việc của bà, đeo kính cúi đầu đọc sách, sau khi An Nặc ngồi

xuống, bà đóng lại quyển sách đang đọc, lấy mắt kính xuống.

“Kỳ thực tập của em kết thúc rồi, đối với công việc này em có ý kiến gì hay không?” Chủ nhiệm Hạ trực tiếp hỏi, nhưng hai bàn tay bà nắm chặt lại chứng tỏ tâm tình của bà lúc này có chút nặng nề. Đối với câu hỏi của chủ nhiệm Hạ, An Nặc cúi đầu, lúc đầu cô có nói sau khi thực tập xong sẽ ở lại chỗ này làm việc, bây giờ mặc dù cô muốn ở chung một chỗ với Phó Quốc Hoa, nhưng ý nghĩ này cô chưa từng nói với người nào, cũng chưa từng bày tỏ với ban lãnh đạo, chẳng lẽ chủ nhiệm Hạ đoán được? An Nặc nhìn chủ nhiệm Hạ cúi đầu trầm tư, nghĩ thầm chắc chắn không phải. Vì vậy cô quyết định nói với chủ nhiệm Hạ.

Nhưng mà ở trong mắt chủ nhiệm đối với động tác của cô lại nghi vấn, nghi vấn nói như vậy là có ý gì. Chủ nhiệm Hạ tâm tình lúc này cũng rất bối rối, không biết phải mở miệng thế nào. Bà vẫn biết khoa tìm mạch năm nay chỉ tuyển thêm một người, mà người này cũng đã sớm được định xuống. Hôm nay viện trưởng đã đến tìm bà hỏi ‘bà cảm thấy trong hai người người nào có hiệu hiện tốt hơn’ là có ý gì. Mặc dù so sánh với Cố Bình Bình khôn khéo mà nói thì An Nặc hơi lạnh nhạt, nhưng cô vẫn cùng đồng nghiệp quan hệ rất tốt. Nhìn ý tứ của viện trưởng đã rất rõ ràng, ông đã ra quyết định, nhưng lại không thể lật lọng áp đặt mọi việc nên chụp lại cái mũ này lên đầu bà.

Cuối cùng bà đành ngồi ở chỗ này gọi An Nặc đến nói chuyện, bà biết cô còn chưa tốt nghiệp đã được giáo sư đề cử đến đây thực tập chứng tỏ năng lực phải hơn người, giờ hiện thực lại đáng sợ đến cỡ nào. Nhưng dù bà có muốn cỡ nào cũng không thể thay đổi cục diện, không bằng sớm nói cho cô biết để cô có chuẩn bị.

Vì vậy chủ nhiệm Hạ liền mở miệng: “Là như thế này, hôm nay viện trưởng tìm tôi có nói một chút chuyện, em cũng biết, khoa chúng ta năm nay chỉ cần thêm một người, em và Cố Bình Bình là hai thực tập sinh duy nhất, cho nên phía trên có truyền đạt ý xuống, cảm thấy, Cố Bình Bình thích hợp ở lại hơn em một chút.” Bà lấy thân phận của cấp trên truyền đạt xuống, chứ không phải quyết định của mình. Kế tiếp bà lại lấy giọng của một trưởng bối nói: “Thật ra thì cấp trên vốn đã chọn Cố Bình Bình rồi, chẳng qua tôi cảm thấy năng lực của em quả thật không tệ, nếu tìm công việc ở bệnh viện khác cũng không phải khó, tôi cũng sẽ lưu ý giúp em, em đừng quá khổ sở.” Cuối cùng thở dài một cái.

Hóa ra chuyện là như vậy, phản ứng đầu tiên của An Nặc sau khi nghe được chuyện này chính là nhũn mảy, cô vẫn nghĩ Cố Bình Bình sao không ở nhà ăn sung mặc sướng lại đến bệnh viện thực tập chịu khổ, xem ra là cô ta muốn chiếm chỗ của cô, mà chắc chắn sau khi cô đi, Cố Bình Bình cũng sẽ không ngay ngợ ở đây được lâu..

Kế tiếp cô ngẩng đầu lên giờ giờ khước miệng, cho chủ nhiệm Hạ một nụ cười, không sai, cô không tức giận, tối thiểu không tức giận chủ nhiệm Hạ. Tình huống như thế, khi cô còn là một tiểu minh tinh đã gặp quá nhiều, bây giờ người làm chuyện xấu cũng đều sẽ không đi tới đâu, nếu như hướng về phía nghề nghiệp này của cô mà tới, đoạt công việc này của cô, nghĩ như vậy sẽ khiến cô mất mặt rơi vào bước đường cùng thì người đó đã sai rồi. Chắc chắn Cố Bình Bình không thể ngờ đến chuyện này, bởi vì cô là người muốn rời khỏi bệnh viện trước. Vốn có chút áy náy với những người trong bệnh viện khi rời khỏi đây, nhưng giờ đối lại là những người trong bệnh viện áy náy lại với cô.

“Em biết rồi, em sẽ chuẩn bị sớm.” An Nặc gật đầu một cái, rời khỏi phòng làm việc, để chủ nhiệm Hạ ở lại trong phòng tiếp tục than thở.

Trở lại phòng làm việc, An Nặc liền nhìn thấy Cố Bình Bình đang đứng ở bên cửa sổ nhìn phong cảnh ở bên dưới, thấy cô đi vào, Cố Bình Bình ngẩng cằm lên kiêu ngạo cười cười, An Nặc cúi đầu khép ánh mắt nhếch miệng, không biết Cố Bình Bình biết được mình vốn căn bản muốn rời khỏi bệnh viện này thì sẽ có bao nhiêu tức giận.

Cố Bình Bình đối với phản ứng của An Nặc rất không hài lòng, ở tưởng tượng của cô, An Nặc phải nên mất mát khổ sở khóc lóc, có lẽ còn cầu xin cô, tâm tình cô tốt không chừng còn tha cho cô ta một lần, để cô ta ở lại. Dù sao cô cũng không thật lòng muốn công việc này, cho nên coi như mọi người đã biết rõ nội tình, có dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô, cô cũng không thêm để ý, bởi vì chỉ cần đạt được mục tiêu là đã đáng giá rồi. Ao biết được An Nặc lại như thường ngày gió nhẹ nước chảy, thậm chí còn mơ hồ lộ ra tâm tình đang rất tốt. Cố Bình Bình xì mũi coi thường, chắc chắn là cô ta đang giả bộ thôi, cũng giống như lúc còn học ở trường, giả bộ thanh cao như mình không dính khói bụi trần gian, cái gì cũng không thể khiến cho cô ta tức giận. Cứ để xem cô sẽ đánh mất cái vô tiền nữ của cô ta để cô ta biết mặt.

Nếu như An Nặc có thể đọc được tiếng lòng của Cố Bình Bình, nhất định cô sẽ nói: nếu như cô thanh cao, Cố Bình Bình cũng sẽ không một lần lại một lần thua ở trên tay của cô, cho đến bây giờ tâm niệm niệm muốn trả thù, đây thật là nhớ ăn không nhớ đánh tình tình.

Khi kỳ thực tập kết thúc sẽ phải trở về trường học thêm ba tuần nữa mới tốt nghiệp. An Nặc vẫn sinh hoạt giống như bình thường, một chút cũng không nhìn ra đối với chuyện tương lai mà lo âu cùng oán giận, ở trong mắt người khác là biến thành tính tình không quan tâm cùng hơn thua với người khác, hơn nữa cô còn biểu đạt sự tự tin của bản thân, trên người cô như toát ra khí chất khiến người ta thoải mái rồi lại hâm mộ, tự tin hơn nữa trầm ổn, cũng khiến rất nhiều các y tá tranh nhau học theo phong cách của cô.

Tuần làm việc cuối cùng ở bệnh viện cuối cùng cũng kết thúc, An Nặc đến gặp từng người trong bệnh viện chào tạm biệt, khiến rất nhiều người không biết tình huống thật nước mắt lưng trong thương cảm nhìn cô, thật ra áp lực trong lòng cô cũng rất lớn, cô cũng không phải cố ý lừa gạt nước mắt của người khác. Rốt cuộc cũng chào tạm biệt mọi người xong, trở về nghỉ ngơi hồi phục sức khỏe, cảm bằng tốt nghiệp sau đó sẽ chờ cùng Phó Quốc Hoa đoàn tụ. Điều phải suy nghĩ cuối cùng là sau khi theo quân cô nên làm việc gì mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tốt nghiệp

Trở lại trường học An Nặc cảm thấy trường mình bây giờ so với lúc đi thực tập đã khác đi rất nhiều, lúc trước bước vào tất cả đều mới mẻ, cũng có thể do đã kết hôn, một ít kiểu mỵ của phái nữ cũng hiện ở trên người của cô. Đứng trước cửa trường học nhìn sang, lúc cô đứng ở sân trường không nghĩ nó lại to lớn như vậy, nhìn qua như một công trình vĩ đại, cả kiến trúc đều mang theo hơi thở văn hóa, đơn giản mà hào phóng. Thờ dài, lần này trở lại trường học so với lần trước khác hơn nhiều, tối thiểu không cần làm thêm để kiếm tiền. Cô chỉ cần chú tâm vào việc học, hưởng thụ sự quan tâm từ gia đình và tình yêu của chồng là được, còn những chuyện khác có rảnh rồi suy nghĩ đến một chút là tốt rồi.

Về ký túc xá đã rất lâu không trở lại, An Nặc sửa sang lại giường nằm của mình, sau đó nằm ở trên giường nghỉ ngơi, nếu là trước kia, thời điểm cô nằm chán sẽ dùng điện thoại tiêu khiển một chút, nhưng ở niên đại này chưa có điện thoại di động, An Nặc không thể làm gì khác hơn là tìm một vật gì đó trong phòng để tiêu khiển, tìm tới tìm lui, cuối cùng ở trong ngăn kéo của Tôn Diệu tìm được một quyển ‘hồng nhan’. An Nặc lật tờ giấy ó vàng bừa bãi, tiểu thuyết ở cái niên đại này, chất lượng quả nhiên là hay nhất.

Tựa vào đầu giường lật vài tờ sách, An Nặc cảm thấy có chút mệt nhọc, liền nhắm mắt nghỉ ngơi. Cảm giác mình không ngủ được bao lâu, lại bị tiếng mở cửa làm tỉnh giấc, cô nghĩ chắc là có người nào trở lại, mọi người ở chung với nhau thời gian cũng không ngắn, cũng đã quen thân rồi đâu cần khách khí như thế, hơn nữa thậ sự đã ngủ, mắt cũng không mở ra, chỉ nhủ mày, ngủ tiếp.

“An Nặc, An Nặc. Mau dậy đi.” Cổ Bình Bình giọng nói nghe có chút tức giận, bởi vì đi phía sau cô chính là Chu Trì. Biết cô hôm nay phải trở về kí túc xá, cho nên Cha mẹ nuôi cô liền lệnh cho đứa con trai của mình đến nhà cô giúp một tay, Cổ Bình Bình đối với chuyện này vô cùng vui vẻ, trên đường đi hai người cũng cười nói không khí cũng không tệ. Cô biết Chu Trì sẽ đến giúp mình nên cô sy bảo tài xế chiều mới chở bọn họ tới, đến lúc đó chắc chắn lý túc xá đã được dọn dẹp rồi, cô cũng có thể ở trước mặt Chu Trì để lại một ấn tượng tốt.

Kết quả ai biết, chỉ có mỗi An Nặc tới, trừ trên giường cô ta sạch sẽ ra, tất cả các giường còn lại đều ngổn ngang, hơn nữa An Nặc thu dọn hành lý xong cũng tùy tiện để trên mặt đất, còn cô ta lại nằm ngủ ngon lành trên giường, cả ký túc xá xem ra chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, chính là ‘nghèo nàn’

Cổ Bình Bình vốn đang cười nói cùng Chu Trì, kết quả khi đẩy cửa ra, nháy mắt đã không thể cười được nữa. Tất cả cùng với cô suy nghĩ đều không giống nhau, nhìn An Nặc trên giường, chắc chắn đã ngủ được một lúc. Bên trong phòng không có một chút nhân khí, tóm lại cô nhìn cũng rất khó có cảm tình, huống chi là Chu Trì.

Lắc hai cái, An Nặc vẫn nhắm mắt ngủ như cũ, Cổ Bình Bình nóng nảy, ở tai cô gọi to một tiếng, lúc này An Nặc thật sự không thể ngủ được nữa, mới mở mắt nhìn ra nhìn xem là ai. Mới vừa tỉnh ngủ phản ứng theo không kịp thị giác, An Nặc nỗ lực ở trên mặt Cổ Bình Bình quét qua một lượt, sau đó quét xung quanh cuối cùng nhìn thấy người đứng phía sau, ánh mắt đột nhiên mở to ra. Lần này xem như lập tức tỉnh táo lại.

Được rồi, An Nặc nỗ lực đem cơn buồn ngủ của mình đuổi đi, theo tay Cổ Bình Bình ngồi dậy. Chính sửa đầu tóc một chút, sau đó không nhanh không chậm hướng về phía Cổ Bình Bình chào hỏi: “Trở lại à?” Giống như mới vừa rồi bị đánh thức đột ngột nên ý thức bị ngu đi, cô tự nhiên lại dịu dàng đối với Cổ Bình Bình sau đó lại hướng tới Chu Trì gật đầu một cái: “Chào anh.”

Chu Trì mặc một cái áo sơ mi tay ngắn rất hợp với dáng người, nhìn qua hần rất nho nhã, giống hệt các nhân vật mà tiểu thuyết hay miêu tả là một người đàn ông ưu tú, áo sơ mi trắng, quần tây, mắt đeo một cặp kính vàng. Hắn đứng ở nơi đó hướng cô gật đầu một cái, mang theo nụ cười.

Đối với Cổ Bình Bình cùng người đàn ông xuất hiện bên cạnh, An Nặc cũng không cảm thấy hứng thú gì, theo lý mà nói trong ký túc xá có khách tới, cô nên mời miếng chào hỏi cho phải phép. Nhưng nhìn Cổ Bình Bình đã lôi kéo Chu Trì ngồi xuống, cũng rót xong nước mời hần. An Nặc nghĩ, dù sao cũng là khách của Cổ Bình Bình, cô ở lại cũng không có gì để nói, tốt nhất là nên tránh đi chỗ khác. Vì vậy lên tiếng nói với hai người muốn ra ngoài đi dạo, để lại không gian riêng cho hai người bọn họ.

Trong sân trường rộng lớn có nhiều sân viên đi qua đi lại, vẻ mặt mệt mỏi nhưng vui vẻ vì chuẩn bị kết thúc một năm học vất vả. Ngẩng đầu lên, cô thấy có một người đang vẫy tay gọi mình.

“An Nặc, thật là trùng hợp, gặp được cậu ở nơi này.” Là Văn Bản.

“Ừ” An Nặc gật đầu một cái, cô ở trong trường đi lòng vòng cuối cùng tới nơi này, cô đã từng tốt nghiệp, mỗi lần nhớ tới cuộc sống thời đại học, cô luôn cảm thấy hoài niệm, đáng tiếc thời gian trôi qua thật nhanh, cô cũng không có cơ hội lấy thân phận là cựu sinh viên trở lại sân trường. Giờ lại chuẩn bị tốt nghiệp lần nữa, cảm xúc của cô tự nhiên nhiều hơn một chút. Lại không nghĩ rằng ở đây đụng phải người quen. Nói đến Văn bản, trước kia cô cùng Văn bản quan hệ cũng không thể nói là hài hòa, nhưng nếu Văn Bản chủ động chào hỏi, cô cũng nhất định phải nhiệt tình đáp lại, đây là trả lễ giữa người với người.

“mấy tháng không thấy, cậu đẹp hơn nhiều đấy.” Mặc dù trên mặt hần cười thành khăn, nhưng An Nặc biết, đây là phương thức làm quen phổ biến, nhưng loại nói năng ngọt xớt này An Nặc thật sự không thích, cùng một dạng với cô trước kia khi xã giao trong giới nghệ thuật. Biết rõ là người ta có ý tốt, cô cũng không thể xị mặt. Vì vậy cô dùng phương thức giống hần để chào hỏi lại: “Gần đây cũng thay đổi đẹp trai ra không ít, quả nhiên có khí phách của người làm công tác văn hóa.”

Văn Bản ngượng ngùng cười cười, “Cái người này, cậu thực tập ở đâu vậy?”

Mặc dù tình huống có biến, nhưng An Nặc cũng không muốn nói nhiều với hần, thứ nhất hai người không thân thiết đến mức có thể hướng hần cầu nhau, thứ hai Văn Bản cũng không hề giúp cô khi cô bị Cổ Bình Bình chơi xấu, tuy nói nó cũng chẳng đáng là gì. Nhìn hần nói mấy câu đại khái “Đương nhiên là thực tập ở bệnh viện, nếu không tôi học y còn có thể làm việc khác à?” An Nặc cười cười nói.

“Cũng đúng.” Văn Bản gật đầu một cái. Nếu là người bình thường nhất định sẽ hỏi tiếp đó là bệnh viện nào? Công việc có thuận lợi không. Nhưng Văn Bản lại không hỏi tiếp, hắn nói: “Tôi lần này trở lại cũng vì chuyện thực tập, tôi được tòa nhật báo thuê rồi, sau khi tốt nghiệp sau đến chỗ đó làm biên tập.”

An Nặc giờ mới hiểu được, nguyên nhân Văn Bản hỏi cô làm việc ở đâu cũng không phải vì muốn nói chuyện với cô, mà là hắn muốn mượn có dẫn dắt để nói cho cô biết, hắn đã kiếm được một công việc tốt. Chỉ là một người học văn học, có thể vào làm việc tại tòa báo đúng là đáng để tự hào, đặc biệt Nhật báo còn là một toàn soạn lớn. Hơn nữa thời này truyền thông chưa phát triển, nên mọi người đều có thói quen đọc báo, nghề báo lại càng được tôn trọng hơn.

An Nặc hiểu cách làm của hắn, theo ý của hắn dùng vẻ mặt kích động cùng sùng bái nhìn hắn nói: “Văn Bản, cậu thật là lợi hại.” Mặc dù An Nặc không biết, bởi vì cô không quan tâm, nhưng sự thực là Văn Bản đối với An Nặc có một chút ý tứ, đó chính là muốn chinh phục cô, mặc dù không có cuồng nhiệt, nhưng lâu dài lại để cho cô ở trong suy nghĩ của hắn biến thành một loại cổ chấp. Được cổ sùng bái, không khác nào chính là một loại biến tướng của chinh phục. Nhìn khuôn mặt Văn Bản tươi cười, ai cũng có thể nhớ tới câu châm ngôn ‘thiếu niên tình hoài luôn là xuân’. Chỉ tiếc, An Nặc không hiểu.

Nhìn bóng lưng An Nặc rời đi, Văn Bản không nghĩ ra, mọi chuyện giống như đang phát triển giống như tưởng tượng của hắn, nhưng kết quả lại không giống như hắn suy đoán, hai người bọn họ cũng không tiến thêm một bước quan hệ, vẫn giống như một đường thẳng song song không có điểm giao nhau.

Sau khi chia tay Văn Bản, An Nặc tiếp tục đi dạo quanh sân trường, đi qua bãi tập phù kín đất cát, phía trên còn có mấy xà đơn, xà kép, phía dưới đã mọc ra ít cỏ dại. Đi tới phòng học, toàn nhà ba tầng có nhiều phòng học vẫn có sinh viên đang ngồi học ở đó. Bọn họ cắt kiểu tóc đơn giản nhất, mặc một chiếc áo, cầm bút chăm chú ghi chép.

Nhớ lại lúc mới đến trường, cô còn chưa hoàn toàn thích ứng hoàn cảnh ở nơi này, một đường ngồi máy kéo đến chóng cả mặt, trên đường đều là người xa lạ, phòng ở cũ rách tường loang lổ, ngoài sách vở còn mới tinh những thứ khác cô đều cảm thấy nó đã được mấy chục năm tuổi, bạn bè cùng giáo sư cô cũng cảm thấy xa lạ, không có kinh nghiệm giống nhau, thậm chí không có sống ở trong một thể giới nhộn nhịp phức tạp, tất cả đều vô cùng đơn giản, đơn giản đến mức cô tưởng nó chỉ là một giấc mơ hoặc là cô đang ở trong một cảnh phim nào đó. Đào mắt cô đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống ở niên đại này, cũng có thể dung nhập rất tốt dù là học tập hay là ở phương diện cuộc sống, cũng được thể nghiệm một loại thanh xuân khác, đào mắt cái nữa lại sắp tốt nghiệp, nhưng tuổi thanh xuân của cô nói đến còn rất dài, đây mới chỉ là bước qua giai đoạn đầu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Lúc An Nặc nhận được bằng tốt nghiệp cũng không cảm thấy vui sướng, bởi vì tốt nghiệp rồi cô sẽ phải rời xa những thánh ngày tốt đẹp của thời sinh viên, phải đối mặt với xã hội tàn khốc, điểm này đã thấm sâu trong người cô. Cho nên cô không nói rõ với mọi người trong nhà, chỉ nói sơ qua rằng mình về trường chuẩn bị tốt nghiệp. Cô chỉ nói chuyện mình tốt nghiệp với Phó Quốc Hoa, nhưng anh nhất định đang phải huấn luyện ở trong quân doanh không thể ra ngoài, lần tốt nghiệp này so với lần trước mà nói, càng thêm cô đơn. Lần trước tốt nghiệp đại học hưng quanh tuy không có người thân chúc mừng, nhưng vẫn còn bạn bè, mà lần này, đến ngày cả bạn bè cũng không có.

Dù đã sớm biết được tình trạng này, nhưng trong lòng vẫn không tự chủ được buồn bã. Nghĩ lại mình vẫn giống như ngày trước lúc nào cũng chỉ có một mình, cô buồn bã nhớ tới chồng mình, không biết lúc Phó Quốc Hoa nhìn thấy tình trạng của cô như vậy có đau lòng không, nếu như anh ôm cô vào trong ngực an ủi nhất định sẽ khiến cô vô cùng vui vẻ, chỉ cần là anh, tất cả mọi chuyện cô sẽ không còn cảm thấy khó cực nữa. Lúc trước khi xem TV hoặc trong tiểu thuyết đều cảm thấy tư tình cảm này hơi quá, không nghĩ tới hôm nay cô cũng có loại cảm giác này. Cô buồn cười cảm thấy cô giống như càng ngày càng biến thành nhân vật trong truyện của Quỳnh Dao rồi.

Thu dọn đồ đạc ở ký túc xong, đồ cũng không ít, cô cảm một mình quả thật rất nặng. Cô một mình kéo túi lớn túi nhỏ đi trên đường lòng càng cảm thấy chua xót. Nhưng loại khốn cảnh này cũng không kéo dài bao lâu, bởi vì người cứu vớt cô đã đến.

“An Nặc, để tôi giúp cậu, hãy còn cách công trường khá xa đó.” Một giọng nói truyền vào tay An Nặc, ngẩng đầu nhìn lên, là Văn Bản. An Nặc đối với hắn nở một nụ cười cảm tạ sau gật đầu một cái. Thời điểm này cô cần người giúp một tay, mặc kệ đó là ai, thái độ của cô đều giống nhau.

Văn Bản nhìn An Nặc thuận theo, một cô cảm giác tự hào chinh phục được lan ra trong lòng hắn, chỉ là lúc đưa tay ra nhận lấy hành lý của An Nặc, lại có một bàn tay ngấm đen ngấm lại, còn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của An Nặc.

Một loại hơi thở quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn được nữa từ phía sau truyền tới, An Nặc không thể tin được. Anh không phải đang ở trong quân doanh sao, sao có thể đến đây. An Nặc nghiêng người quay sang nhìn, anh mặc một thân quân trang trắng tấp, nhưng so với lúc cô gặp trong quân doanh hay ở nhà còn chỉnh tề hơn rất nhiều. Chắc chắn anh đã có chuẩn bị khi đến đây.

An Nặc hài hước nghiêng mắt nhìn anh, Phó Quốc Hoa cũng nhìn thấy ánh mắt đó của cô, nhưng mà hiện tại hắn không rảnh rồi để ý đến cô, trước hết chuyện quan trọng nhất là giải quyết tình địch.

Một cái tay đem đồ đạc trên tay An Nặc để xuống đất, tay còn lại chuyển qua ôm hông An Nặc, sau khi chỉnh xong tư thế hắn mới vươn một bàn tay ra

nói: “Xin chào, tôi thay cô ấy cảm ơn anh, chuyện còn lại giao cho tôi là được rồi.”

Văn Bản vừa mới tạo được cơ hội tiến thêm một bước lại bị người đàn ông trước mắt này một tay phá hỏng, sắc mặt liền tối xuống, ánh mắt mang theo địch ý nhìn người đàn ông đối diện: “Anh là ai?”

Phó Quốc Hoa bàn tay nắm cả eo nhỏ của An Nặc, biểu hiện như muốn chiếm giữ, không trách được Văn Bản nhìn một cái là có thể biết quan hệ giữa hai người bọn họ không tầm thường. Phó Quốc Hoa thấy mục đích đã đạt được, lại một lần nữa ra vẻ phong độ của một người lớn tuổi, lại đưa bàn tay mà Văn Bản không muốn bắt kia ra, sau đó mở miệng: “Xin chào, tôi tên Phó Quốc Hoa, là chồng của An Nặc.” Chỉ đúng sáu chữ đã đủ khiến cho Văn Bản chết đứng như vừa bị sét đánh. Nhìn An Nặc như muốn cô phủ định, rằng đây không phải là sự thật, nhưng nhìn An Nặc lại phát hiện trong ánh mắt của cô đều là người đàn ông bên cạnh, đến khoe miệng cũng không tự giác được nở nụ cười dịu dàng.

An Nặc đang rất vui vẻ, bởi vì Phó Quốc Hoa đối với mỗi sự kiện trong lá thư cô viết đều xem rất nghiêm túc, cho nên mới có thể kịp thời xuất hiện bên cạnh cô lúc này. Cô muốn ôm anh cho anh một nụ hôn thật sâu, nhưng đây là nơi công cộng, vào lúc này cô chỉ có thể nhìn Phó Quốc Hoa, đến Văn Bản chán nản rồi đi lúc nào cũng không biết.

Sau khi giải quyết tình địch xong, Phó Quốc Hoa một tay nhắc bọc quần áo, một tay ôm vợ hướng ngoài cổng trường đi tới. Dọc theo đường đi đều có người bàn tán xôn xao. Hắn đọc thư cô viết nói mình sắp tốt nghiệp, luôn cảm giác vợ mình chịu uất ức khi không có mình bên cạnh, trong lòng vẫn canh cánh. Vì vậy lần đầu tiên hắn dùng đặc quyền của đại đội trưởng để sắp xếp cho cô có thể đi theo quân. Đến lúc An Nặc tốt nghiệp, nhận được tin hắn liền có ý dẫu cô để xin nghỉ ra ngoài đi đón vợ về nhà mới. Sau đó ngừng đầu ườn ngực ôm vợ yêu rêu rao khắp nơi.

Đi tới một chiếc xe Jeep ở phía trước, Phó Quốc Hoa đem đồ đạc để ở ghế sau, sau đó đi tới ghế phụ lại mở cửa mời An Nặc lên xe. An Nặc không ngờ ở thời đại này vẫn có thể hưởng loại đối xử này, lúc này mọi người có tiền nữa cũng có hạn, cho nên muốn mua một cái xe riêng lúc này là không có khả năng, ngược lại Phó Quốc Hoa, lái một chiếc xe quân dụng, người mặc quân trang có gắn sao mang hàm đại đội trưởng đến đón An Nặc. Đã trở thành một đề tài khiến mọi người xôn xao trong một thời gian dài. An Nặc buồn cười tròn mắt nhìn Phó Quốc Hoa đang giúp cô đóng cửa, lại thấy được Cô Bình Bình đang đứng phía sau Chu Trì mở to mắt kinh ngạc nhìn mình.

Cho đến khi xe nghiêng ngang rồi đi, Cô Bình Bình đến tận cùng vẫn chưa hiểu đến tận cùng là chuyện gì đang xảy ra. Tình huống là thế nào, An Nặc không phải gả cho một tên lính quen sao, sao giờ dáng vẻ của hắn lại như làm quan to vậy, còn có thể lại xe đến đón cô, chuyện này cần bao nhiêu quyền lực mới có thể lấy xe công làm chuyện riêng, chuyện này cả trường học đều thấy được.

Mặc kệ Cô Bình Bình trong lòng rối rắm như thế nào, An Nặc cùng Phó Quốc Hoa không biết, chỉ là cho dù có biết rõ, chuyện này cũng chỉ sẽ thỏa mãn ảnh hưởng của mình mà thôi, hiệu quả mà hắn muốn cũng chính là như vậy, khiến mọi người đều biết An Nặc là người của hắn.

Xe vừa rời khỏi tầm mắt của mọi người, An Nặc cũng không trông nom chuyện gì nữa, trực tiếp úp sấp trên người chuyện này, nhắm ngay cổ anh cắn một cái, để lại dấu răng thật sâu mới thả miệng buông ra. Phó Quốc Hoa bị cô cắn chẳng những không tức giận, ngược lại còn nở nụ cười, bởi vì hắn biết thời điểm cô hưng phấn thỉnh thoảng biểu diễn một chút bạo lực.

“Sao anh không nói trước với em một tiếng hả?” Cũng không ai biết khi An Nặc thấy chuyện này xuất hiện tâm tình của cô đã vui vẻ đến chừng nào, bởi vì anh rất bận, cô cũng quen ở một mình rồi, cô cũng không cảm thấy như vậy có cái gì không đúng. Nhưng hôm nay anh đúng là cho cô một bất ngờ lớn, cũng rất vui mừng.

Phó Quốc Hoa một tay cầm tay lái, một tay nắm lấy bàn tay của cô, vừa nhẹ nhàng vuốt ve, vừa nói: “Mới được cấp trên phê duyệt, nên chưa kịp nói với em, lại không liên lạc được. Thế nào, đón vợ của mình cũng là chuyện phạm pháp sao?”

Nhìn anh vẫn nghiêm chỉnh nhìn về phía trước lái xe, cũng không nhìn cô, lại khôi phục bộ dạng nghiêm túc, An Nặc nghĩ thầm, khối tảng đá này đúng là vừa thối vừa cứng, không bao giờ biết dỗ phụ nữ vui vẻ, cũng chẳng bao giờ nói lời ngon tiếng ngọt nào. Cô dựa lưng vào ghế, bĩu môi nói: “Anh đang đưa em đi đâu vậy?”

“Về quân doanh, đơn xin cho em theo quân đã được phê duyệt, phòng cũng được phân rồi, hôm qua anh cũng đã dọn dẹp qua, anh về xem xem còn thiếu những cái gì thì bổ xung nốt.”

“Thật Không? Chúng ta bây giờ trực tiếp đến đó sao?.” Cô rất hưng phấn. Lấy được cái gật đầu xác nhận của Phó Quốc Hoa, con mắt của cô lóe sáng nhìn thẳng về phía trước, giống như nhà của bọn họ đang ở trước mặt. Xe một đường lái thẳng vào quân doanh, khi bọn họ ngừng lại. Căn phòng bọn họ được chia nằm ở trên tầng hai căn số 3, sát vách đều đã có người ở rồi, Phó Quốc Hoa dẫn cô lên phòng cũng có vài người đang ở cửa hoặc đang chuẩn bị về nhà cùng hai người chào hỏi, mọi người đều là người thân và chấp nhận theo quân. Cô cũng gật đầu chào hỏi lại họ. Phó Quốc Hoa cầm chìa khóa mở cửa, sau đó thuận tay đưa chìa khóa cho cô: “Cầm lấy chìa khóa này, mỗi người giữ một cái.” An Nặc nhận lấy chìa khóa vui mừng chạy vào nhà đi xem các phòng.

Gian phòng không lớn, từ trong ra ngoài khoảng chừng 50m², chia làm hai phòng ngủ một phòng khách, phòng khách để một cái bàn đơn giản cùng bốn cái ghế băng, sau đó chính là một cái tủ, bên trên còn có TV, trong phòng ngủ lớn có một cái giường đôi, cạnh đầu giường còn có một cái bàn nhỏ trên có đèn ngủ, còn có một cái tủ quần áo. An Nặc gật đầu một cái, đây chính là tổ ấm mới của cô và Phó Quốc Hoa.

An Nặc xem xong quay trở lại phòng khách thấy Phó Quốc Hoa đang ngồi trên ghế quan sát mình, chờ đợi cô kiểm tra xong. Cô theo thói quen chạy đến trong ngực anh ngồi lên đùi anh, lôi hai cánh tay anh vòng qua hông của mình, sau đó đưa hai tay vòng lên cổ anh, bày ra dáng vẻ thân mật: “Ừ, không tệ, quét dọn rất sạch sẽ, cả nhà đều trông không, nhưng không sao, em sẽ mua đồ về trang trí thật tốt, nơi này về sau chính là nhà của chúng ta.”

Phó Quốc Hoa nhìn cô thật sâu hít thở một cái nói: “Ừ, đây chính là nhà của hai chúng ta.”

Rốt cuộc cũng có thể cùng cô ở chung một chỗ không còn xa cách, trong lòng hẳn nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Nếu tiến vào nhà mới, An Nặc đương nhiên phải sắp xếp trang trí lại. Bộ cục phòng ốc ở đây không tệ, phòng bếp cũng coi như tương đối lớn, điều khiến cô hài lòng nhất chính là trong phòng thậm chí có nhà vệ sinh riêng. Cả tầng hai bên trái mỗi phòng đều có hai nhà vệ sinh công cộng, bởi vì cả tầng chỉ có bốn phòng, cũng đặc biệt để dành cho người thân lãnh đạo ở, diện tích cùng hoàn cảnh đều tương đối khá. Mỗi tầng còn có thêm phòng chứa đồ, quả thực không tệ.

Vốn tầng bốn có bốn hộ gia đình cũng chỉ cần dùng một nhà vệ sinh, hơn nữa lại cũng giữ vô cùng sạch sẽ, cự ly cũng gần, cho dù bên phải hay bên trái chỉ cần đi vài bước đã đến, cho nên theo thường lệ mặc dù có hai nhà cầu, nhưng một bên lại không dùng mà làm phòng chứa đồ. (là sao...)

Nhưng An Nặc không nghĩ như vậy, nhà vệ sinh chung tuy lớn, nhưng nếu có phòng vệ sinh riêng, cô có thể tìm người sửa thành một nhà tắm đơn giản, nếu như mỗi ngày Phó Quốc Hoa cực khổ trở về có thể xông vào tắm nước nóng, giải quyết mọi mệt mỏi, trước kia An Nặc quay phim cũng rất vất vả, mỗi ngày đều mệt mỏi, biện pháp chữa trị hữu hiệu nhất chính là tắm nước nóng, mặc dù không thể để Phó Quốc Hoa hưởng thụ ngâm nước nóng trong bồn, nhưng tắm dội thôi cũng không tệ.

Gần chỗ bộ đội định cư cũng có chợ, dù không nhộn nhịp như ở trung tâm, nhưng cũng được tính là đầy đủ mọi thứ, An Nặc trên mặt thoáng qua vẻ hài lòng. Cô cùng Từ Tĩnh vợ của chính ủy cũng là hàng xóm sát vách bên cạnh nhà cô ngồi xe đi mua sắm. Hai binh lính thả hai cô xuống chỗ phôn hoa nhất để các cô đi dạo mua sắm, chờ nhiệm vụ hoàn thành lại trở về đón họ.

Thời điểm hai người bắt đầu đi dạo phố, Từ Tĩnh còn có chút hứng thú, nhưng dần lại có một chút oán giận. Kể từ khi đại đội trưởng Phó Quốc Hoa cùng người thân chuyển vào nhà sát vách, chồng cô liên không ngừng dặn dò cô phải chăm sóc người ta, hơn nữa không chỉ là dặn dò, mỗi ngày trở về còn sang quan tâm hỏi han.

Cũng giống như hôm nay, vốn cô không có kế hoạch ra ngoài mua sắm, nhưng chồng cô nói An Nặc vừa chuyển đến, còn chưa quen thuộc nơi này, muốn cô đi cùng. Lúc đầu từ tính cũng có chút không muốn. Cô từ nhỏ cũng được nuông chiều đến lớn, hơn nữa bộ dạng cũng xinh xắn, mặc dù so với An Nặc không hồn nhiên trẻ trung bằng, nhưng mặt mũi cô cũng không đến nỗi tệ. Lập gia đình xong mọi chuyện cũng rất tốt đẹp, hơn nữa chồng cô ở trong quân đội chức không nhỏ, từ lúc cô theo quân đều nhận được sự nịnh bợ của người khác, giờ trong nháy mắt cô lại phải đi nịnh bợ người khác, còn không thể tùy tiện ứng phó, điều này thật khó chấp nhận. Từ Tĩnh trong lòng tự nhiên không thể giữ được thăng bằng. Nhưng nghĩ, đã lâu rồi không đi dạo phố, hơn nữa An Nặc vừa tới, cái gì cũng không biết đến lúc đó còn không phải là mình nói đi nơi nào là đến nơi đó sao.

Nhưng cô đã tính toán sai hết, ai biết được lúc đến nơi biểu hiện của An Nặc cùng với cô suy nghĩ lúc đầu hoàn toàn khác nhau. Vốn tưởng rằng An Nặc đến nơi xa lạ, nhất định là rất xấu hổ, ai ngờ.

“Chị Tĩnh, mua vải ở bên nào?” An Nặc nghiêng đầu hỏi

Từ Tĩnh chỉ chỉ trước mặt, An Nặc cười hi hi nói: “Vậy chúng ta đi tới đó, có người quen đi cùng quả nhiên dễ dàng hơn nhiều.”

“Chị Tĩnh, chỗ bán kim chi ở đâu?”

Từ Tĩnh đưa ngón tay chỉ về phía bên trái. Sau đó lại bị lôi kéo đi.

“Chị Tĩnh, chỗ nào bán cóc chén ...”

Từ Tĩnh đưa ngón tay chỉ bên phải.

“Chị Tĩnh. Em muốn mua cây kéo...với mấy thứ trang trí.”

Từ Tĩnh chỉ chỉ phía trước, “Đi thẳng, quẹo phải.”

Nhìn khuôn mặt cười cười đến ngu ngốc của An Nặc, Từ Tĩnh khổ mà không nói được, nhưng lại bị An Nặc lôi chạy tới chạy lui, đem toàn bộ những gì muốn mua hôm nay mua đủ. Nhưng thấy sắc mặt của Từ Tĩnh ngày càng khó coi, An Nặc biết dĩ nhiên tâm tình của cô không tốt. Vốn là ra ngoài đi dạo thôi kết quả bị An Nặc kéo chạy đông chạy tây, chỉ là cô đã có đôi sách, không thể đắc tội với hàng xóm sát vách được.

Thừa dịp xe của các cô còn chưa tới, An Nặc lại lôi kéo Từ Tĩnh đi vào tiệm bán quần áo đi dạo một vòng. Nếu lúc đầu An Nặc kéo cô vào tiệm quần áo đầu tiên, Từ Tĩnh đương nhiên rất vui mừng, nhưng giờ cả người mệt mỏi, Từ Tĩnh đảo mắt một vòng, không muốn đi, thích thì cô tự mình đi. Từ Tĩnh cũng chỉ mới hơn 20 tuổi, đáng đáp lại đẹp, tính khí có khó chịu chút, An Nặc dĩ nhiên là không có tức giận.

Ôn tồn nhìn Từ Tĩnh cười, kẹp cánh tay của cô lôi vào tiệm giải khát, vậy để em mời chị uống nước giải khát. Cô gọi hai chai coca cola ngồi ở chỗ đó

ngồi ngó. Lúc này cola chỉ có loại đựng trong chai thủy tinh, uống xong còn phải trả lại vỏ. Mà nói là quán giải khát, cũng chỉ là đựng tám bát che nắng, có một thùng đá để làm lạnh nước, sau đó bày mấy cái ghế, cũng không có nhiều loại nước giải khát để lựa chọn. Nhưng như vậy ở cái niên đại này cũng đã coi như là một sự hưởng thụ rồi. Uống cola, Từ Tĩnh hừ hừ, sắc mặt dễ nhìn hơn một chút. An Nặc cũng thấy được, tiểu cô nương ở cái niên đại này thật đúng là dễ dụ.

Ngồi một hồi, nước cũng đã uống xong, nhưng người đón các cô vẫn chưa có đến, nhìn Từ Tĩnh ngồi có chút không yên, ánh mắt không ngừng hướng tới tiệm bán quần áo đối diện, An Nặc tự nhiên biết tâm tư của cô. Vì vậy mở miệng cho cô một cái bậc thang để leo xuống: “Chị Tĩnh, mình còn chưa đi vào tiệm quần áo xem đâu, hay chị đi theo em một chút, em muốn mua mấy bộ quần áo.” Từ Tĩnh nghe cô nói như vậy, sắc mặt tươi tỉnh hẳn, ừ một tiếng, hai người liền hướng tiệm quần áo đi tới.

Chủ tiệm quần áo là một người đàn ông, ngồi ở trên cái ghế nhỏ trong tiệm, thấy hai người tiến vào. Vội vàng tươi cười đứng lên chào đón, An Nặc ngó ngó, quần áo ở đây không phải đặc biệt tốt. Nhưng cũng coi như là theo kịp trào lưu. Từ Tĩnh ngược lại bày ra là người khách quen hỏi: “Ông chủ Trương, có hàng gì mới không?”

Ông chủ Trương gật đầu một cái, vội từ bên trái lấy ra một cái quần, An Nặc nhìn một cái liền nhận ra phía trên đang treo nhiều mẫu quần đó với nhiều màu sắc khác nhau. Từ Tĩnh vừa nhìn thấy những quần này mắt cũng sáng lên: “Đây là mẫu quần mới nhất phải không, thời gian trước tôi còn thấy nó ở trên báo, ở đây đã có rồi sao.”

Ông chủ Trương thấy cô biết, vậy thì càng tốt, vội vàng nói tiếp: “Đúng vậy, sáng sớm hôm nay hàng mới về đến đây, các cô gặp may đấy.”

Từ Tĩnh sờ tới sờ luo, yêu thích không buông tay: “Bao nhiêu tiền một cái vậy?”

Ông chủ Trương đưa ra hai cái tay nói giá cả.

Từ Tĩnh vừa nhìn, động tác liền dừng lại: “Bảy đồng, quá đắt rồi.” Cô không thể tin trọn to hai mắt. An Nặc trong lòng nghĩ thầm, đúng là quá đắt, tiền lương cô làm bác sĩ cũng chỉ được 30 đồng một tháng, cái quần này bằng 1/4 tiền lương một tháng của cô. Nếu An Nặc không kinh doanh thêm ở ngoài, khẳng định cũng không bỏ tiền ra mua được, huống chi là Từ Tĩnh chỉ là một bà nội trợ thuần túy.

Nhìn Từ Tĩnh bĩu môi đi ra ngoài, An Nặc giữ cô lại, quay đầu nói với ông chủ: “Có thể giảm thêm cho chúng tôi một chút hay không?” Chủ quán là đàn ông, thấy hai cô gái trẻ xinh đẹp giọng nói cũng không cứng nổi, huống chi An Nặc còn không phải xinh đẹp bình thường. Do dự một chút: “Vậy thì sáu đồng rưỡi đi, tôi giảm cho các cô 5 xu. Mẫu quần này bây giờ còn rất hiếm trên thị trường, giảm như vậy là nhiều rồi.”

An Nặc biết giá quần này không mắc, bởi vì chất vải không có gì đặc biệt, ông chủ quán dám đòi giá tiền này, chẳng qua cũng là thừa dịp những nhà khác không có nguồn cung cấp, thừa dịp cháy nhà hôi của thôi. Nhưng cô cũng lười vạch trần, trực tiếp mở miệng: “Năm đồng một cái, tôi lấy ba cái.” Giá tiền này An Nặc cũng đã suy nghĩ rồi, đảm bảo ông chủ vẫn sẽ chấp nhận được: “Ông đồng ý tôi liền mua ba cái, không bán thì tôi đi vậy.” Nói xong liền kéo tay Từ Tĩnh giả bộ đi. Ông chủ Trương vừa nhìn, vội vàng cản rằng: “Chớ đi, chớ đi, tôi bán, tôi bán cho hai cô.”

An Nặc hài lòng xoay người lại chọn màu sắc, nhìn trên mặt Từ Tĩnh hăm mộ cũng ghen tỵ, cười nói: “Chị cũng chọn một cái đi, em tặng chị.”

“À?” Từ Tĩnh mặc kinh ngạc sau đó vẻ mặt lập tức vui mừng.

“Cái này thế nào?” An Nặc cầm một cái màu xanh dương ở trên người cô khoa tay múa chân.

“Em tặng chị thật sao?” Từ Tĩnh không thể tin, phải biết hai người còn chưa thân thiết đến mức đó.

Thật ra thì An Nặc không thiếu tiền, hôm nay tặng Từ Tĩnh quần, sẽ khiến cho hai người thêm thân thiết hơn, sau này có chuyện gì cũng có thể đến tìm cô, chuyện này nhất định có lợi: “Yên tâm, em nói tặng chị là mua tặng, chính là dùng tiền của em, chị mau chọn đi.”

Nghe An Nặc nói xong Từ Tĩnh cũng yên tâm hơn, cũng bắt đầu chọn màu mình thích. Một bên còn không quên hỏi: “Em lấy ở đâu ra nhiều tiền như vậy?”

“Tiền lương của em.” An Nặc tiếp tục chọn quần.

“Em đã đi làm sao? Vậy em theo quân rồi công việc phải làm thế nào?” Từ Tĩnh tò mò hỏi.

“Em làm bác sĩ, nhưng rất mệt mỏi, không làm nữa, chồng em nuôi là được rồi.” An Nặc cười hi hi nhất thời không nhìn ra là cô nói thật hay nói giả.

Lựa quần xong An Nặc trả tiền, hai người vui vẻ khoát tay ra cửa. Từ Tĩnh cũng không hỏi nhiều nữa.

An Nặc mua một cái màu xanh dương và một cái đen trắng xen kẽ, còn Từ Tĩnh chọn một cái màu đỏ. Theo ý tưởng của Từ Tĩnh, hiện tại lưu hành màu đỏ cùng màu vàng, nhưng An Nặc vẫn luôn mặc màu trắng thuần khiết, nhìn không kiêu căng nhưng cũng rất đẹp mắt. Cô vốn cũng muốn học theo, nhưng lại có cảm giác mình không thích hợp, mặc có thể không được như An Nặc, suy nghĩ lại vẫn nên chọn màu đỏ thì hơn.

Vừa ra cửa, ngồi ở chỗ quán nước, hai người liền nghe tiếng xe ô tô truyền tới từ phía sau, lúc này người bình thường sẽ không mua nổi xe hơi, trừ khi là xe quân dụng của quân đội, vừa nghiêng đầu, quả nhiên là bọn họ đã trở lại, một người xuống giúp An Nặc xách túi lớn túi nhỏ lên xe, An Nặc nhìn đồng hồ, thời gian vẫn còn, mua thêm hai chai coca để hai binh lính uống xong, nhìn hai người đi làm nhiệm vụ về còn phải đón bọn họ cũng rất mệt mỏi.

Hai binh lính sau khi cảm ơn liền uống một hơi hết sạch, nhìn dáng vẻ vội vã của bọn họ khiến Từ Tĩnh bật cười, cứ như vậy, đoàn người ngồi xe trở lại

quần doanh.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

An Nặc về đến nhà Phó Quốc Hoa vẫn còn đang huấn luyện, vẫn chưa đến lúc nấu cơm, suy nghĩ một chút cô lấy cái quần màu xanh dương mới mua thay, sau đó lấy một cái áo phông rộng trong tủ quần áo Phó Quốc Hoa ra mặc, chuẩn bị bắt đầu làm việc tay chân.

Cô mua cái quần này không phải vì có đang mất, dù sao cô cũng được tính là người từng trải, cái gì cũng đã mặc qua, chỉ là loại quần này co giãn rất tốt, mặc nó có thể cử động dễ dàng, hiện tại chất vải co giãn còn chưa lưu hành lắm, cô cũng chưa có cái nào, nên khi gặp cô liền mua hai cái về.

Tóc được buộc gọn phía au, áo rộng thùng thình, tay áo được vén lên một nửa, mặc một chiếc quần màu xanh dương, nhìn qua giống phong cách Hàn Quốc, đáng tiếc cô cũng không phải đang chụp áp phích. An nặc đem đồng hồ hôm nay mua bỏ ra, bắt đầu dọn dẹp.

An Nặc mua một xấp vải, đầu tiên cắt ra làm rèm cửa, cô cố ý chọn loại vải dày để có thể che ánh nắng. Còn thừa cô làm một tấm ga trải giường, hai cái khăn tắm, chỗ vải còn thừa còn có thể làm hai cái gối ôm, bên trong có thể nhồi vải vụn vào. Không tệ, cuộc sống chính là cần phải cảm thấy thoải mái.

Phó Quốc Hoa lúc trở về An Nặc đang nấu cơm, từ cửa có thể nhìn thẳng vào phòng bếp mặc dù chỉ nhìn thấy bóng lưng của An Nặc, nhưng cũng đủ để cho hắn cảm nhận được hàm nghĩa hai chữ ‘gia đình’

Bóng lưng yếu đuối kia đang mặc áo của hắn, theo động tác cử động vẫn có thể lộ ra đường cong động lòng người, tóc đen được buộc gọn phía sau lộ ra cái cổ thon dài, Phó Quốc Hoa không tự chủ đi lên phía trước, không để ý cả người toàn mồ hôi từ sau lưng ôm cũi vào trong ngực.

“Lão bà.”

An Nặc đang chăm chú nấu ăn, đột nhiên bị người phía sau ôm lấy khiến cô sợ hết hồn, nhưng rất nhanh cô nhận ra thân phận của người sau lưng, vì vậy không cần quay đầu lại, cô lại tiếp tục làm việc của mình.

Phó Quốc Hoa nhìn bàn tay trắng nõn của vợ mình cầm cái xẻng ở trong nồi không ngừng đảo khuấy, hắn muốn yêu thương cô, nhưng lại không có cách nào thực hiện, địa điểm cũng không đúng, suy nghĩ một chút, hắn hướng về phía cổ trắng nõn của cô hạ miệng xuống cắn một cái, lưu lại một dấu răng, sau đó làm bộ như chưa xảy ra chuyện gì nghiêm chỉnh đi ra ngoài.

An Nặc quay đầu nhìn bóng lưng người mặc quần trang màu xanh, trong lòng nói: đúng là giỏi già bỏ.

Lúc ăn cơm tối, trên bày bày bốn mặn một canh, theo thứ tự là rau cải xào nấm hương, ớt xanh băm, lát tiêu xào gan lợn cùng đường thối bài cốt(biết nó là cái gì chết liền), ở giữa đặt một chén canh xương to. Đây là những món ăn đơn giản, nhưng lại dựa theo mẫn chay phối hợp, đầy đủ dinh dưỡng. Đây cũng coi như là một bệnh nghề nghiệp của cô, đã từng ở trong làng giải trí thời gian dài, luôn phải đề ý đến thức ăn, sao có thể tăng cường sức đề kháng còn có thể giữ được dáng người.

Mà nghề nghiệp của Phó Quốc Hoa hiện tại, chế độ ăn này cũng không thể nghi ngờ là không còn gì tốt hơn, bình thường ở phòng ăn tập thể khẳng định anh không được ăn những thứ này, trước kia không có người bên cạnh anh thì hết cách rồi, không thể chăm sóc anh, hiện tại được ở bên cạnh anh, cô nhất định phải chú ý chăm sóc anh.

Trên bàn có phủ một tấm vải, loại vải này cô vất vả lắm mới kiếm được, rất dày và trơn. Đây cũng không phải tật xấu của An nặc, mà là bây giờ bàn đều làm bằng gỗ, để cơm lên nhất định sẽ nhiễm khói dầu, mà bàn làm bằng gỗ không thể so với bàn thủy tinh lau nhẹ một cái cũng có thể sạch sẽ, không để lại dấu vết ảnh hưởng đến mỹ quan, nếu trên bàn không lót một lớp khăn, nhất định sẽ khiến mặt bàn lưu lại những vết bẩn khó lau. Chuyện nay An Nặc khi nhỏ ở trong cô nhìn viện cũng đã thấy.

Cho nên An Nặc trực tiếp dùng khăn trải bàn để ngăn chặn tình huống như thế có thể xảy ra, bởi vì khăn trải bàn dùng được lâu, khi bẩn có thể đổi sang cái khăn khác là được, nếu không dùng thì đến lúc bị bẩn chỉ có thể đổi sang cái bàn khác mà thôi.

Phó Quốc Hoa mặc dù không biết những thứ đồ này, nhưng hắn cũng không có ý kiến, bởi vì An Nặc là nữ chủ nhân của ngôi nhà này, muốn giầy vò thế nào, muốn chỉnh sửa như thế nào, chỉ cần cô thích là được.

An Nặc ăn rất ít, thời gian còn lại chỉ chăm gấp đồ ăn cho Phó Quốc Hoa, ánh mắt nhìn Phó Quốc Hoa như muốn nói: mau khen em đi, mau khen em đi. Đáng tiếc dù An Nặc hiểu hiện ra mặt, nhưng vẫn không thể khiến người đàn ông trước mắt mở miệng nịnh nọt. An Nặc gấp cho anh miếng rau, anh liền ăn, gấp miếng gan heo cho anh anh cũng phối hợp ăn nó, sau đó là một miếng sườn, cứ như vậy phối hợp gấp cho anh, mà Phó Quốc Hoa cũng vui vẻ hưởng thụ sự ân cần phục vụ của An Nặc.

Nhưng gấp hồi lâu, món ăn cũng vơi đi một nửa, cũng không thấy Phó Quốc Hoa há mồm khích lệ món ăn cô làm. Vì vậy An Nặc cũng không ôm hy

vọng, chồng cô là người thế nào cô hiểu rõ, để cho anh chủ động nói lời tốt, quả nhiên rất khó. Vì vậy trực tiếp bỏ cuộc tiếp tục gấp thức ăn cho anh.

Phó Quốc Hoa chăm chú ăn mà không rõ chân tướng, thấy sắc mặt An Nặc hình như không vui, hần nhủu mày một cái, lại cúi đầu tiếp tục ăn rau cải của mình.

Cho đến khi cơm nước xong, để đĩa chén xuống, Phó Quốc Hoa dời trận địa sang bên cạnh An Nặc.

“Sao vậy, mất hứng, mới vừa rồi còn tốt mà.” Phó Quốc Hoa muốn cùng An Nặc tâm sự, muốn làm cho lão bà của mình vui vẻ, nhưng dáng dấp của hần vốn rất nghiêm túc, hơn nữa sống trong quân đội một thời gian dài tính tình đã thành thói quen, anh vừa mở miệng khiến An Nặc cảm giác giống như đang bị lãnh đạo phê bình. Nếu là cô gái khác, khẳng định đã bị đoạn đến khúm núm không dám nói tiếp nữa, cũng có thể sợ đến nhỏ vài giọt nước mắt cũng nên.

Nhưng An Nặc dĩ nhiên không sợ anh, anh chính là một con hổ giấy, đặc biệt là ở trước mặt cô, cô còn không biết sao. Cô không để ý đến khuôn mặt nghiêm túc của anh, đứng dậy ngồi lên đùi Phó Quốc Hoa, sau khi tìm được vị trí thỏa mái, cô đem cánh tay vòng ngang hông anh, mở miệng: “Đã ăn no chưa?”

Phó Quốc Hoa ừ một tiếng, âm thanh trầm thấp truyền đến ở trong lòng ngực cộng hưởng ngay cả nằm ở trong ngực anh An Nặc cũng cảm thụ được rõ ràng. Phó Quốc Hoa muốn kéo cô ngồi thẳng dậy, An Nặc không đồng ý, ở trong ngực anh cọ cọ, cọ đến mức anh không chịu được kéo cô ra ngoài cô mới từ bỏ ý đồ.

“Như thế nào, có hợp khẩu vị không?” An Nặc lại hỏi.

Phó Quốc Hoa trả lời chắc chắn vẫn là một chữ ‘ừ’

Lấy được lời khẳng định chắc chắn của anh. An Nặc đưa hai đầu ngón tay ở bên hông anh bấm một cái, giả bộ giận nói: “Ăn ngon tại sao không khen em một câu, em vất vả nấu nướng, anh ăn xong cũng không thêm khen ngợi em.”

Phó Quốc Hoa biết cô đang làm nũng với hần, liền theo ý cô nói một câu: “Cám ơn.”

An Nặc ngẩng đầu nhìn anh đang cười, người này, rõ ràng cố ý, biết rõ cô muốn nghe cái gì. Lại cô tình không nói lời ngon tiếng ngọt nào, chỉ nói một câu cảm ơn, nhưng cũng bao hàm nhiều ý tứ, An Nặc cũng có chút cảm động. Ngồi ngay ngắn lại, đem hai cánh tay vòng lên cổ anh, hôn nhẹ khoe môi cương nghị: “Em vĩnh viễn không cần anh nói cảm ơn em, em chỉ muốn nghe anh nói anh yêu em.”

Vừa nói vừa triển miên hôn lên môi Phó Quốc Hoa, dọc theo môi của anh nhẹ nhàng hôn xuống. Trong miệng cũng không ngừng dụ hoặc nói “Nói anh yêu em”

Ôn hương nhuyễn ngọc đang ở bên cạnh, cực khổ một ngày về lại được ăn thức ăn ngon, giờ tiểu yêu tình còn ở trong ngực dụ dỗ hần, An Nặc trời sinh đã xinh đẹp, hơn nữa ở trước mặt Phó Quốc Hoa lại không hề che dấu sức quyến rũ, cả người nhu tình như nước. Bàn tay to của hần ôm lấy eo mảnh khảnh của cô. Cúi đầu hôn sâu hôn, từ đôi môi đến sống mũi đến mắt, cuối cùng đến tai, theo động tác của anh, An Nặc rõ ràng nghe được từ trong miệng anh nói ba chữ anh yêu em.

Được như ý nguyện An Nặc không ngoan ngoãn phối hợp với Phó Quốc Hoa nữa, nhẹ nhàng từ trong ngực Phó Quốc Hoa nhảy ra ngoài, đứng ở bên bàn gọn đẹp chén bát, không thèm nhìn anh, bụng chén bát bước nhanh vào phòng bếp: “Em đi rửa chén.” Phó Quốc Hoa nghe rất rõ ràng giọng nói của An Nặc còn mang theo tâm tình hả hê.

Cô gái nhỏ này. Phó Quốc Hoa cười khổ một tiếng, nhiệt độ toàn thân vừa bị bốc lên do An Nặc trêu chọc còn chưa hạ xuống, cả người đều cảm thấy một loại hành hạ đến ngọt ngào.

Phó Quốc Hoa hết cách với An Nặc rồi, biết cô không cần hần giúp một tay, hần cũng chỉ đành ngồi trên ghế, cô gắng lấy lại cảm xúc bình thường. Nhìn An Nặc ở phòng bếp không ngừng bận rộn. Ánh mắt hần căn bản không dứt ra được. Lúc huấn luyện hần đã từng cả ngày không được ăn cơm, đặc biệt là lúc ra ngoài huấn luyện liên tục mấy ngày đêm mệt mỏi đến lúc trở về thức ăn lại không còn. Khi đó hần cũng cảm thấy vô cùng thể lương, hần không thể không cảm thán một câu, may nhờ lúc ấy An Nặc chủ động, cũng không bị đáng về nghiêm túc của mình dọa sợ. Nếu không mình lại bỏ lỡ, còn không biết nên đi nơi nào hỏi tiếc đây.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nhớ mãi không quên.

An Nặc theo quân không đến bao lâu, trong bộ đội đã có rất nhiều người biết đại đội trưởng Phó Quốc Hoa có một người vợ xinh đẹp. An Nặc không chỉ xinh đẹp, còn hiền hòa, thấy ai cũng có thể nói cười đôi câu, vừa dùng làm cho người ta cảm thấy cô giỏi giao tiếp, nhưng lại vừa không cảm thấy tùy tiện. Hơn nữa cách đối nhân xử thế cũng làm cho mọi người không chê vào đâu được. Ví dụ như An Nặc cùng Giang Thắng mở cửa hàng bán mì ăn liền sau khi phát đạt, lại nhập thêm sản phẩm thịt bò khô, loại này vô cùng mới mẻ còn ăn ngon miệng, sau này đã trở thành đồ ăn vặt phổ biến.

Kể từ khi thịt bò khô được bán ra thị trường, mỗi tháng An Nặc thường chia cho mỗi người trong quân doanh một ít để làm đồ ăn vặt, để các binh lính ăn đỡ thèm, mặc dù số lượng ít, nhưng nó là một loại thực phẩm mới, khiến các binh lính không khỏi trong mong đầu tháng đến, đầu tháng trông mong cuối tháng chờ thịt bò khô đến. Sở dĩ An Nặc làm chuyện này vì thấy chồng mình khổ cực, thì các binh lính ngoài kia cũng khổ không kém, có câu yêu ai yêu cả đường đi lỗi về nên cô cũng nên quan tâm đến những binh lính dưới trướng Phó Quốc Hoa.

Thình thoảng cô lại cố ý ở trước mặt những người vợ theo quân khác, nói muốn mời mọi người ăn sủi cảo...Chuyện, nói xong cô cũng biến thành dứt khoát mua nguyên liệu về, mọi người cùng nhau làm, sau đó mời những người khác cùng ăn. Đề nghị của cô mọi người tự nhiên sẽ không cự tuyệt, không cần bỏ tiền, chỉ cần bỏ sức, dĩ nhiên họ sẽ vui mừng góp sức. Tự nhiên có người tổ chức, hơn nữa chồng An Nặc cũng là quan chức cao, dù không tới phiên cô tổ chức, nhưng cũng có thể thay mặt chồng khao quân, tóm lại tiền là cô bỏ ra, công lao lớn nhất đương nhiên thuộc về An Nặc cô, công lao của cô cũng chính là công lao của Phó Quốc Hoa, loại chuyện như vậy tuy không bằng công lao lập trên chiến trường, nhưng cũng sẽ để lại ở trong lòng các binh lính một ấn tượng tốt.

Mọi người trong quân doanh đều biết An Nặc là người hào phóng, tiêu tiền từ trước đến giờ cũng không tính toán tỉ mỉ, nhưng cuộc sống của cô trôi qua càng ngày càng tốt, không giống như những người khác bình thường đều phải tính toán chi li cho cuộc sống của mình, hơn nữa chồng cô còn hết mực yêu thương coi cô như bảo bối,, lại nói phụ nữ lấy chồng chính là đầu thai lần thứ hai, nhưng An Nặc đầu thai lần đầu tiên đã tốt, ba mẹ thương yêu, trong nhà còn có anh trai cùng chị dâu chiều chuộng, còn có thể học đại học, tốt nghiệp còn có thể làm bác sĩ. Trước khi kết hôn ngày có thể nói là xuôi gió xuôi nước. Nhưng khi kết hôn, chồng mặc dù lớn tuổi hơn, nhưng lại yêu thương cưng chiều so với ba cô chỉ có hơn không có kém. Kết hôn một năm rồi, An Nặc vẫn giống như những cô gái trẻ trung, một chút cũng không giống người đã lập gia đình suốt ngày mãi lo gạo dầu muối tương dấm trà.

Không biết là từ trong miệng ai truyền ra, mọi người cũng đều công nhận chuyện này.

Chuyện này cũng truyền ra khắp quân doanh, có rất nhiều người nói nhưng cũng không hề nói khó nghe về An Nặc, cũng không có người nói ác ý. Chuyện cứ như vậy một đồn mười, mười đồn một trăm cho đến khi truyền đến lỗ tai Tôn Oánh Oánh.

Tôn Oánh Oánh đối với Phó Quốc Hoa vẫn còn nhớ mãi không quên, ở trong lòng mặc dù vẫn còn tình cảm với Phó Quốc Hoa, nhưng trong tiềm thức của cô cũng vẫn cảm thấy điều kiện của Phó Quốc Hoa không phải khá giả lắm, tuổi tác không nhỏ không nói, dáng dấp cũng ngũ đại tam thân, cô có cảm tình với hắn chẳng qua thấy hắn là người thành thật, thứ hai chính là cấp bậc của hắn, phải nói cô đối với hắn vừa thấy đã yêu, điều đó là không có, ngược lại còn có cảm giác mình thiệt thòi khi gả cho hắn, nhưng chỉ cần về sau có thể qua ngày thật tốt là được.

Nhưng không ngờ một người không đủ điều kiện để sánh cùng cô, lại dám nhắm tâm cự tuyệt cô, khiến cho lòng tự ái của cô không có cách nào chấp nhận đồng thời không tự chủ được chú ý đến hắn, muốn chứng minh Phó Quốc Hoa cự tuyệt mình về sau sẽ không tìm được người phụ nữ nào điều kiện tốt hơn mình.

Sau lại nghe nói Phó Quốc Hoa kết hôn, cô có thể không để ý, tự nói với mình rằng điều kiện của hắn sẽ không tìm được người nào tốt, đừng nói các cô gái trẻ bây giờ đều thích đàn ông lịch sự, huông chi có mấy người có thể theo quân chịu khổ, nhưng nếu không theo quân thì sẽ luôn phải ở xa nhau, cùng quả phụ có khác gì chứ. Không thêm để ý điều này, chắc hắn cũng chỉ kiếm được một phụ nữ lớn tuổi bằng hắn mà thôi.

Nhưng bây giờ cô lại nghe được chuyện gì, vợ hắn không chỉ có trẻ tuổi xinh đẹp, còn tốt nghiệp đại học, còn làm bác sĩ, đả kích này không thua gì chuyện bị Phó Quốc Hoa cự tuyệt, chuyện này chẳng khác gì lại tát vào mặt cô, khiến cho cô bắt đầu đứng ngồi không yên, cảm giác phải gặp được người phụ nữ trong truyền thuyết này mới có thể an tâm lại.

Tôn Oánh Oánh nghe được chuyện liền muốn gặp mặt An Nặc, nhưng vẫn chưa tìm được cô hội tốt, gần đây tất cả quân khu đều bận rộn duyệt binh, từ đoàn văn nghệ đến binh lính, tất cả đều phải ngày đêm luyện tập, mặc dù đã thích ứng với huấn luyện của bộ đội mỗi ngày, nhưng đó là huấn luyện bình thường.

Hiện tại dù vẫn luyện tập những điều cơ bản như ngày bình thường, nhưng so với trước nghiêm khắc hơn nhiều. Mỗi ngày từ buổi sáng luyện đến tối, đối với người nào mà nói đều là khiêu chiến bản thân, đừng nói là thời gian nghỉ ngơi ngắn, mà toàn thân đều đau nhức.

Phó Quốc Hoa làm người chỉ huy mỗi ngày sau khi buổi huấn luyện kết thúc giọng nói cũng khàn không rõ tiếng, thân thể cũng cứng nhắc. Mất thời gian càng ngày càng gần, tất cả mọi người còn tập thêm ca đêm. Hắn buổi chiều mỗi ngày chỉ có nửa giờ để ăn cơm, thời gian còn lại toàn bộ đều ở sân huấn luyện. Vì muốn An Nặc không lo lwangs, dù mấy ngày hôm nay bận rộn nhưng hắn vẫn cố gắng về nhà đúng bữa ăn, nhưng ăn lại rất vội vã, dù An Nặc nói nhưng đây là lần đầu tiên anh không đồng ý với cô, mỗi ngày chỉ có về nhà ăn cơm đúng giờ, rồi lại vội vàng vàng ăn xong rồi rời đi, dù biết điều này sẽ khiến An Nặc ăn không ngon miệng nhưng cũng không có cách nào. Nhưng điểm này cũng đủ để khiến An Nặc cảm động.

Dù chuyện ăn cơm An Nặc không có cách giải quyết, nhưng vẫn có thể giúp Phó Quốc Hoa thấy thoải mái hơn. Cô bắt đầu lên kế hoạch, đầu tiên viết ra bản vẽ, sau đó nhờ thợ rèn giúp cô làm một thùng tôn lớn có, sau đó còn làm một cái ống nối với cái thùng gỗ đó. Sau khi xong cô nhờ Phó Quốc Hoa giúp cô đem cái thùng đặt lên nóc phòng, sau đó đem cái ống đó luồn vào nhà vệ sinh, sau đó dùng một cái giá cố định ở trên tường (nán)

Vật này nhìn không phải đặc biệt, mọi người thậm chí cũng không hiểu kỳ nó dùng để làm gì, có vài người nghe nói là dùng để tắm, bừa bãi chỉ nói là An Nặc tiền nhiều hơn tào, muốn tắm thì chỉ cần một cái chậu 1 cái ca múc nước trực tiếp dội lên đầu là được, cần gì phải làm như An Nặc vừa phí tiền vừa phí sức. Mặc dù mọi người không coi trọng, nhưng lời ra tiếng vào cũng không nhiều, đầu tiên là mọi người đều biết An Nặc tiền nhiều xài không hết, chồng cô còn không quản, họ quản làm gì, hơn nữa An Nặc bình thường đều hào phóng với những người xung quanh, tiền của cô cô không xót họ xót làm gì.

Thật ra dùng cái này rất tiện lợi (cái này có thể coi là bình nước nóng dùng năng lượng mặt trời ko các nàng), chỉ có điều bọn họ chưa dùng qua nên không biết mà thôi. Giữa ngày hè nóng bức, mỗi sáng sớm cô sẽ lợi dụng áp lực của nước để đẩy nước lên thùng trên nóc nhà. Nước trong thùng sau một ngày phơi nắng, nước sẽ ấm lên, như vậy cô và Phó Quốc Hoa luôn có nước ấm để tắm rửa, có thể tắm nước nóng trước khi ngủ thì còn gì thoải

mái hơn.

Hơn nữa dùng ống nước từ trên bình dẫn xuống, tắm chỉ cần 10 phút, tóc ngắn giống Phó Quốc Hoa thì càng nhanh, có thể còn chưa tới 5 phút, nhưng nếu dùng chậu tắm, sẽ phải múc nước, chờ thêm nước không nói, phụ nữ tóc dài nếu chỉ dùng 1 chậu tắm cũng không sạch sẽ.

Đặc biệt là quân đội đang trong lúc huấn luyện nghiêm ngặt, thời gian có hạn, nếu dùng chậu tắm còn cần phải đổi nước liên tục, tắm xong còn phải thu chậu, như vậy thật phiền toái, người đã mệt lại càng lười, một thân mồ hôi cứ như vậy lên giường ngủ ngày mai lại ra sân huấn luyện, như vậy sẽ rất nhóp nhúa khó chịu.

Phó Quốc Hoa chỉ cần về nhà, nghỉ ngơi một chút, sau đó đứng ở dưới cái ống tắm rửa, người vừa ra thì có An Nặc cầm khăn lông chờ giúp anh lau tóc, như vậy còn có gì thoải mái hơn.

An Nặc giúp anh lau tóc xong thuận tiện giúp anh lau nửa người trên, vốn đàn ông đến 30 tuổi sẽ chậm chậm sa đọa, bụng bia sẽ lộ ra, nhưng đàn ông nhà cô vẫn bình thân, trên bụng vẫn có cơ bụng sáu múi, An Nặc hài lòng dùng tay nhỏ bé ấn đầu hũ, sau đó liền đi đến phòng tắm giặt khăn lau, mặc cho Phó Quốc Hoa ở trên giường thoải mái giăng rộng chân tay thành hình chữ đại.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Phó Quốc Hoa mặc dù bận rộn, nhưng vẫn không quên chuyện của An Nặc, ví dụ như chuyện công việc, hẳn một thời gian trước chưa đề cập, vì An Nặc mới tới quân đội, không chỉ bận rộn bên trong bên ngoài, còn chưa hoàn toàn thích ứng với nơi đây. Qua một đoạn thời gian cuộc sống của hai người cũng dần vào quỹ đạo, An Nặc cũng đã thích ứng, chuyện gì cũng được cô sắp xếp ngay ngắn rõ ràng, thời gian rảnh còn lại cô đều xem sách về y học, Phó Quốc Hoa cảm thấy lúc này nên để cho cô một lần nữa trở về cương vị của mình, mặc dù hẳn rất muốn cuộc sống của cô chỉ vây quanh mình hẳn, nhưng hẳn cũng không thể coi thường sự nhiệt tình cùng yêu thích của cô đối với y học.

Vì vậy khi kỳ kiểm tra duyệt binh kết thúc Phó Quốc Hoa liền vội vàng liên lạc với bệnh viện. Sau khi cùng bệnh viện liên lạc không sai biệt lắm, Phó Quốc Hoa mới nói với An Nặc. “Bệnh viện quân y bọn anh có một vị tên là Văn Nguyễn Thiện em đã từng nghe thấy tên người này chưa?” (Văn Nguyễn Thiện = Thái Đầu – chả hiểu nữa chắc đây mới là tên thật, các nàng thông cảm nhé, ở trên chỉ thấy ghi có thái đầu thôi.)

An Nặc gật đầu một cái, “Lần trước cùng chủ nhiệm hạ tham sự hội thảo em đã từng gặp qua, ông ấy thế nào?”

“Ông ấy không có việc gì, anh chỉ muốn hỏi em, nếu để cho em đi theo ông ấy học tập, em có muốn hay không thôi?” Phó Quốc Hoa tựa đầu vào giường, kéo cô lại.

An Nặc vừa nhe, có chút hưng phấn đứng lên, “Thật, Anh quen biết ông ấy à?”

“Anh không biết ông ấy, đến lúc đó anh sẽ đến bệnh viện chào hỏi một chút, có thể đi theo ông ấy học tập em nhất định sẽ vui mừng.” Phó Quốc Hoa lần đầu tiên nói như vậy với cô.

Người làm quan chức chắc chắn sẽ có chút đặc quyền, mà dưới tình huống không làm ảnh hưởng trực tiếp đến quyền lợi của người khác thì đặc quyền này có thể chấp nhận được, coi như thời điểm chiến tranh kháng Nhật gian khổ, những người lãnh đạo quốc gia cũng không bị đứt đoạn cung cấp lương thực, đây chính là một cái đọa lý, nhưng có thể sử dụng đặc quyền là một chuyện, còn có nguyện ý dùng hay không lại là một chuyện khác. Giống như Phó Quốc Hoa, dù xảy ra vấn đề gì, anh tuyệt đối sẽ không sử dụng đặc quyền của mình để giải quyết, bởi vì anh chính là loại người đầu ra đấy, nhưng giờ vì chuyện của cô mà anh sử dụng đặc quyền này, tâm tình cô lúc này không biết phải biểu đạt cùng anh như thế nào.

An Nặc cảm thấy quái dị, Phó Quốc Hoa giống như một hòa thượng ăn chay niệm phật trong chùa, đột nhiên có một ngày, anh nói cho cô biết anh vì cô mà muốn hoàn tục, suy nghĩ đầu tiên tuyệt đối sẽ là, người này nhất định rất yêu cô.

Mỗi khi Phó Quốc Hoa làm một chuyện khiến An Nặc cảm động, nhưng Phó Quốc Hoa lại luôn không cảm nhận được chuyện này, anh chỉ cảm giác như mình đang nói một câu rất bình thường mà thôi. Loại thời điểm này, An Nặc chỉ có phương thức biểu đạt duy nhất chính là làm nũng, bởi vì nếu như lúc này cô khóc, không chừng Phó Quốc Hoa sẽ càng luống cuống tay chân.

An Nặc hít hít lỗ mũi, nhào tới ôm cổ Phó Quốc Hoa, khẽ mặt anh nói: “Anh Quốc Hoa, anh thật tốt.” Đây là tiêu chuẩn của Quỳnh Dao, nhưng cái nhiên đại gia có thể đánh động nhân tâm, vừa mới bắt đầu An Nặc còn cảm thấy có chút kỳ cục, sau cô lại từ từ phát hiện, cùng Phó Quốc Hoa nói chuyện, nói thế nò cũng đều không cảm thấy buồn nôn.

Vợ yêu nằm ở trên người mình, trong cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phun khí tại cổ của hắn khiến hắn tê tê dại dại. Hắn hai ngày trước vì vội duyệt binh cả ngày mệt mỏi, buổi tối chỉ có thể nằm ở trên giường ôm cô ngủ, hôm nay rút cục cũng được nghỉ ngơi, giờ là lúc hắn phải bù lại những ngày thiếu thốn kia.

Vì vậy Phó Quốc Hoa cúi đầu, chính xác hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô....

Phương pháp như thế, từ công chuyển bại thành thắng chặn lại cô vợ nhỏ đang dụ dỗ ở trong ngực hắn, đem toàn bộ hơi thở kia ngậm vào trong môi. Cắn nuốt, quán chặt lấy đầu lưỡi, dùng một nụ hôn thật sâu để diễn tả sự nhớ nhung của hắn với cô. Cánh tay như lửa lỏng dùng sức ôm cô sát lại mình, vừa hôn vừa dùng tay kéo tay An Nặc xuống giữa hai chân hắn nhấn một cái...

An Nặc không biết là bị hôn khiến hít thở không thông mà đỏ mặt hay vì nhiệt tình của Phó Quốc Hoa tối nay khiến cô xấu hổ đỏ mặt, xuyên qua một lớp quần áo nhưng An Nặc cũng có thể cảm nhận được bộ phận hùng vĩ của anh, cảm nhận được sức nóng của nó. Nơi đó nói cho cô biết, cô đòi với anh lực ảnh hưởng mãnh liệt tới đâu.

Phó Quốc Hoa thời điểm duyệt binh vì quá mệt mỏi, nhiều lần đều là từ vành tai của cô hôn một đường xuống cổ rồi liền ngủ mất, đột nhiên thấy anh dừng lại rồi lại nghe thấy tiếng ngáy nhỏ của anh An Nặc vừa tức vừa đau lòng, cúi đầu nhìn dáng vẻ của anh mệt mỏi, nhẹ nhàng hôn đôi mắt anh, bởi vì da anh ngăm đen mà không nhìn rõ quảng thâm, nhưng An Nặc biết, mỗi ngày phải chịu nhiều vất vả, huấn luyện cả ngày thời gian ngủ cũng không đủ nhất định khiến anh mệt mỏi không chịu nổi.

Chỉ thoáng thất thần một chút, nhưng Phó Quốc Hoa nhạy bén đã nhận ra ngay, dùng răng cắn lên cổ trắng nõn của cô một cái như trừng phạt, để cho cô tập trung chú ý.

“A” An Nặc bị anh cắn giật mình hô ra tiếng.

Phó Quốc Hoa mặt luôn nghiêm túc lúc này mới lộ ra vẻ mặt hài lòng, ngẩng đầu lên hôn đôi môi mềm mại của An Nặc.

Hôn quá triền miên, giữa hai chân An Nặc đã một mảnh ướt át, cả người bị hai bàn tay của Phó Quốc Hoa đốt nửa đến khó chịu, sau khi nụ hôn của anh kết thúc, cả người cô đã mềm thành một mảnh, giống như nước. Cái miệng nhỏ nhắn khẽ thở gấp. Phó Quốc Hoa nhất định do cảm dục trong một đoạn thời gian, giờ giống như con thèm khát trong nháy mắt bộc phát.

An Nặc cũng bị sự nhiệt tình của anh cuốn lấy bay lên. Tựa ở trên bả vai Phó Quốc Hoa râm rì. Dùng cả tay chân vòng ở trên hông trắng kiện của Phó Quốc Hoa thở gấp.

“Phó Quốc Hoa”

Thanh âm mềm mại thì thầm, mang theo khát vọng...

Cô cũng nhớ anh.....

“Tiểu yêu tinh.” Phó Quốc Hoa càng ngày càng thích gọi An Nặc như vậy, bởi vì cô chính là tiểu yêu tinh mê hoặc hắn, thế nhưng hắn lại can tâm tình nguyện sống ở trong bàn ti động của cô.

Phó Quốc Hoa nhìn ánh mắt kiều mị như chứa sương mù của An nặc, lại nhìn gương mặt vì kích thích mà đỏ hồng, hắn hôn cô một hàng từ trên xuống dưới hôn đến bộ phận đang chảy ra nước lấp lánh, chỉ nhìn một cái cũng có thể khiến Phó Quốc Hoa chặt đứt đau cung lý trí.

Mỗi lần vì để cho An Nặc cảm nhận được cực hạn vui vẻ, Phó Quốc Hoa luôn tận lực khắc chế mình, dùng tiết tấu dịu dàng nhất để đổi lấy sự vui thích của An Nặc. Chờ khi cô hoàn toàn chuẩn bị tiếp nạp hắn xong, hắn liền hừ nhẹ một tiếng đẹp hai người kết hợp lại thành một.

“Phó Quốc Hoa, Lão công....” “Em yêu anh.” An Nặc giọng đứt quãng khích lệ nhất cử nhất động của Phó Quốc Hoa.

Âm thanh mềm mại như nước. Bộ dáng nũng nịu khiến cô càng thêm mỹ lệ so với trước kia. ở trong mắt Phó Quốc Hoa thấy thế nào cũng mê người. Yết hầu trượt động, cổ hồng như khô rất, ngực phập phồng, lý trí cuối cùng vẫn là theo giọt mồ hôi trên trán cùng nhau rơi xuống, bắt đầu vận động càng lúc càng nhanh.

Nhiệt tình, bắt đầu lan tràn.....

Trong phòng ngủ nhỏ nhiệt độ từ từ lên cao, bên trong tiếng thở dốc dần dần nồng đậm, mồ hôi vì kích tình từng giọt từng giọt rơi xuống.

Trong gương lộ ra hai người đang thân mật, nhiệt tình của hắn, chưa bao giờ giảm bớt. Hắn khắc chế, thận trọng muốn để cho cô thoải mái vui thích tâm tình này cô rõ ràng có thể cảm thấy được. Một cuộc kích tình, vung vẩy mồ hôi. Cuối cùng, đàn nữ thể lực kém nhau rất nhiều. An Nặc từ từ thua trận, râm rì đến cuối cùng, chỉ còn lại thanh âm vụn vặt, hít cấp mắt, hưởng thụ vui sự vui vẻ anh mang lại cho cô.

Nhìn An Nặc như còn mèo thoải mái hít mắt nằm trong ngực mình, Phó Quốc Hoa nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp.

An Nặc đến bệnh viện trình diện sau, Tôn Oánh Oánh vẫn chú ý đến tin tức của cô, muốn tìm cơ hội cùng An Nặc chính diện giao phong một lần cuối cùng cũng tìm được cơ hội, Tôn Oánh Oánh đi đến bệnh viện tìm y tá xin số khám bệnh: “Xin chào đồng chí, tôi gần đây hay bị choáng đầu hụt hơi, muốn xin khám bệnh.” Cô y tá trả lời “Cô hãy đến khoa tim mạch kiểm tra nhé.” Từ đầu đến cuối thậm chí cũng không thêm liếc Tôn Oánh Oánh một cái.

Tôn Oánh Oánh bĩu môi, ở trong cảm nhận của cô, mỹ nữ đi tới chỗ nào đều nên có một chút ưu đãi, mỗi khi gặp phải tình huống như vậy, cô liền đem nó quy thành người ta đang ghen tỵ mình. Liếc nhìn cô y tá vẫn đang cúi đầu chỉnh sửa tài liệu, Tôn Oánh Oánh hường lầu 3 đi đến khoa tim mạch.

Đến cửa, Tôn Oánh Oánh nghiêng người nhìn vào bên trong xem xét, quả nhiên thấy một cô gái đang dùng ống nghe chẩn đoán bệnh, nhìn bộ dáng của cô ta đại khái khoảng hơn 20 tuổi, tóc uốn thành từng hàng trông rất đẹp mắt, kiểu tóc này cô chưa từng thấy bao giờ, đẹp tóc trước mặt vén đến sau

gáy, rõ ràng là một kiểu rất mới, nhưng lại để cho người khác cảm thấy rất trang trọng, cũng không phải bộ dáng tùy tiện không đang tin cậy.

Tôn Oánh Oánh vừa nhìn thấy An Nặc như vậy liền cảm thấy không hài lòng, trong lòng của cô, An Nặc cái tên này đại biểu cho sự thành thuần, thuận theo, là mẫu con dâu ôn hòa ngoan hiền của Trung Quốc, nhưng rất hài hòa lúc xem bệnh cho bệnh nhân cũng không hề cảm thấy không nghiêm túc. Trong nháy mắt Tôn Oánh Oánh cảm thấy An Nặc không chỉ đến được với Tôn Oánh Oánh, thậm chí còn xinh đẹp hơn cô, Tôn Oánh Oánh không nguyện ý thừa nhận An Nặc tài mạo song toàn hơn mình.

An Nặc chỉ là một cô gái ở nông thôn ra, nếu như dung mạo tầm thường, cũng là người không có chí tiến thủ, hoặc là nếu như cô ta giống một cô gái nông thôn thực thụ, Tôn Oánh Oánh dựa vào ngạo khí của bản thân khinh thường cô ta với lại từ bên người cô ta đoạt lại người đàn ông kia, mặc dù cô từng bị khổ sở. Nhưng vì An Nặc không có bộ dáng phóng khoáng nên cô sẽ bỏ thí cho cô ta, bởi vì cô có thể tìm được đối tượng tốt hơn.

Nhưng bây giờ nhìn thấy An Nặc so với tưởng tượng của cô hoàn toàn bất đồng, Tôn Oánh Oánh chết cũng sẽ không buông tay, không phải vì người đàn ông kia, chỉ là vì tự ái

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Mớ bong bong.

Tôn Oánh Oánh đứng ở ngoài cửa nhìn An Nặc đang ngồi kê đơn thuốc, ngẩng đầu nói: “người tiếp theo.”

Cô đi hai bước đến chiếc ghế trước mặt ngồi xuống.

An Nặc nhận lấy phiếu khám bệnh, để ở trên bàn, ngẩng đầu liếc nhìn người phụ nữ đối diện, hai bím tóc đen để rũ xuống ngực, trên người mặc quân trang, đầu còn đội mũ lính, đúng tiêu chuẩn của một nữ binh văn nghệ, ánh mắt rất sáng, nhưng bên trong lại không lộ ra thiện ý, ánh mắt này đối với An Nặc không lạ, trước kia lúc lên nhận thưởng, ánh mắt này cô cũng nhìn thấy nhiều rồi. Một người phụ nữ khi sử dụng ánh mắt này có nhiều nguyên nhân, có thể là vì mình không xinh đẹp bằng đối phương, cũng có thể bởi vì cô ta cảm thấy quần áo của mình không bắt mắt bằng đối phương, còn có thể là vì giấy của cô ta không cao bằng đối phương. Phụ nữ vĩnh viễn đều không thể giải thích được như vậy.

“Cô thấy nơi nào không thoải mái?” An Nặc mở miệng.

“Nói không ra, chính là không thoải mái.” Tôn Oánh Oánh đáp.

“Mình không thoải mái ở nơi nào cũng không biết, vậy sao lại tới khoa tim mạch?” Người này rõ ràng là không muốn phối hợp trị liệu.

“Vậy khẳng định là trong lòng không thoải mái.” Tôn Oánh Oánh trong lòng vui mừng, tôi không phối hợp với cô xem cô có thể kê được đơn thuốc hay không?

An Nặc không mở miệng, dùng ống nghe nghe nhịp tim Tôn Oánh Oánh rồi bắt mạch.

“Nghe nói là cô nhờ anh Quốc Hoa đi cửa sau để vào đây? Chắc cô do bệnh viện cũ đuổi đi phải không? Cô có thể xem bệnh được cho tôi hay không vậy, chứ có làm bầm bầm người đó.” Tôn Oánh Oánh hạ thấp giọng nói ở bên tai An Nặc, nhưng lại cố ý để cho những người xung quanh nghe được, cố ý muốn phá hỏng hình tượng của An Nặc.

An Nặc nghe cô nói xong cũng không phản ứng giống như cô tưởng tượng.

“Cô gái, nhịp tim của cô có chút không đồng đều, nhưng không nghiêm trọng.” An Nặc phản ứng vẫn bình tĩnh, hơn nữa còn mang theo nụ cười.

“Cô không muốn kê đơn thuốc sao? Tôn Oánh Oánh lớn tiếng nói.

An Nặc đem ống nghe để xuống, nhìn Tôn Oánh Oánh nói: “Vậy cô muốn uống thuốc gì?, tôi sẽ kê cho cô thuốc đó.”

“Cô!” Tôn Oánh Oánh tức giận ngã ngửa. “Cô đây là có ý gì. Bệnh nhân không thoải mái làm bác sĩ không tìm ra được bệnh cứ nói thẳng, đừng làm mất thời gian của tôi.”

“Đừng rồi, em gái, đây chính là bệnh chứng, nhịp tim của em có chút không đồng đều, cho nên đôi khi sẽ cảm thấy ngọt ngào khó thở hoặc là tâm tình không thoải mái. Mà nguyên nhân còn lại là tính khí quá lớn, người khác còn chưa lên tiếng mình liền tức giận đến ngã ngửa, như vậy không được, về nhà cần phải tu tâm dưỡng tính, nhớ, ít phát giận.” An Nặc nói xong cũng không thêm cô ta có phản ứng gì. Nói thẳng: “Người tiếp theo.”

Tôn Oánh Oánh bị An Nặc dạy dỗ trước mặt mọi người, đối với An Nặc oán hận càng thêm mãnh liệt, càng thêm để tâm hỏi mọi chuyện về An Nặc.

Mà An Nặc cũng thế, dù không biết tình huống cụ thể, nhưng đối với người gọi Quốc Hoa bằng anh hơn nưac còn chạy đến trước mặt cô bới móc, thì nhất định có ẩn tình gì đó.

Buổi tối hai sau khi hàm sướng lâm lý (XXOO), An Nặc vừa lấy tay vuốt ve Phó Quốc Hoa, vừa để cho anh thoải mái, vừa giống như thôi nhiên hỏi, “Tôn Oánh Oánh là ai?”

An Nặc vừa uy hiếp vừa lợi dụ, Phó Quốc Hoa cũng không thể cầm lòng được. Vì vậy nói toàn bộ mọi chuyện liên quan đến Tôn Oánh Oánh ra.

An Nặc không nhịn được nghĩ nói: Dấu chấm than đấy! Trên thế giới có một loại phụ nữ chính là như vậy, giành chồng người ta sau còn phải tới đại biểu trắng sáng đến tiêu diệt người. Không trách được lần đầu tiên gặp mặt liền tỏ thái độ địch ý với cô.

An Nặc biết lai lịch của Tôn Oánh Oánh. Mà Tôn Oánh Oánh cũng nghe được tin tức mới liên quan đến Phó Quốc Hoa và An Nặc.

ở trong đoàn Tôn Oánh Oánh có một nữ binh là người sát thôn với Phó Quốc Hoa cùng An Nặc, đối với chuyện tình của Phó Quốc Hoa cũng được nghe qua, vì vậy Tôn Oánh Oánh liền kiểm soát để cô ta kể chuyện, từ lời nói của cô ta, Tôn Oánh Oánh rút ra được hai tin tức quan trọng. Thứ nhất, An Nặc là người vợ thứ hai của Phó Quốc Hoa. Thứ hai, Dương Thanh Mỹ mới là người yêu thực sự của Phó Quốc Hoa.

Lần này Tôn Oánh Oánh rất vui vẻ, cô cùng An Nặc mâu thuẫn vốn là cuộc chiến bảo vệ tình yêu, nhưng bây giờ biến thành hai phụ nữ đấu tranh, mà chiến trường đấu tranh không phải là để có Phó Quốc Hoa, mà là để trả đũa An Nặc. Tin tức này, cũng khiến lực chiến đấu của cô lên rất nhiều.

Mà vợ chồng Trương Diệu, gần đây cũng vì một ít chuyện mà mề đàu sút trán. Do Trương Diệu lần này muốn tranh cử thành đại biểu, dùng cái này làm bước tiến đầu tiên để vào giới chính trị, biến nó thành một công ty công, hiệu quả phát triển tốt còn thường được khen ngợi, hẳn cũng không ngừng phát huy dã tâm của mình tích cực dần thân vào chính trị.

Nhưng chuyện trong xưởng hẳn cần người giúp hẳn xử lý, ứng viên lý tưởng nhất đương nhiên là người vẫn đi theo hẳn làm việc, đối với mọi chuyện trong xưởng đều nắm trong lòng bàn tay, cũng chính là Giang Thắng, nhưng một năm trước hẳn lại đột nhiên muốn nghỉ, lúc ấy Trương Diệu cũng nghĩ Giang Thắng không phải là một người tài, có đi cũng không sao, xưởng cũng không có tổn thất gì.

Nhưng sau khi Giang Thắng đi, lúc này Trương Diệu mới phát hiện Giang Thắng cũng có dùng, chỗ dùng của hẳn chính là quen tay hay việc. Hơn nữa hẳn còn rất quen thuộc với công việc của xưởng chế thuốc. Giờ hối hận cũng đã muộn. Cho nên Trương Diệu chỉ có thể thở dài, liền nghĩ đến một người khác có thể đảm nhiệm ứng cử.

Đó không phải ai khác, mà chính là Dương Thanh Mỹ người vừa đem sự nghiệp của mình làm đến thuận buồm xuôi gió.

Trương Diệu liền thương lượng chuyện này với Dương Thanh Mỹ, lúc đầu cô còn không đồng ý, bởi vì nhãn hiệu của cô vừa mới thành lập, chính là thời điểm danh tiếng lớn mạnh, nếu giúp Trương Diệu, thì nhãn hiệu của cô tạm thời phải để đấy, ở thời điểm mấu chốt đột nhiên dừng bước không tiến, về sau muốn phát triển cũng không biết phải mất bao thêm tiền vốn, hạ thêm bao nhiêu đối thủ.

Nghe Dương Thanh Mỹ không muốn giúp, Trương Diệu cũng không tức giận, mà càng thêm ra sức lấy lòng, lời ngon tiếng ngọt từ trong miệng ra ngoài không dừng lại. Đem Dương Thanh Mỹ dụ dỗ vui vẻ sau, Trương Diệu liền bắt hướng sẵn: “Em nghĩ xem, muốn tham chính sau lưng nhất định phải có tiền bạc, xưởng sau này mặc dù thuộc về nhà nước, nhưng anh nhất định có thể thu lợi nhuận từ bên trong đó cũng từ đó mà tiện đà giúp anh thắng cử. Hơn nữa, mặc dù cửa hàng của em đã bắt đầu thành công, nhưng đó mới chỉ là ở bước đầu đơn giản, phía sau nhất định sẽ còn phải trải qua sóng to gió lớn. Thay vì như vậy, còn không bằng để nó tạm ở đấy, em ở sau lưng anh giúp anh quản lý công xưởng nhất định có thể thuận gió xuôi nước, tối thiểu gặp người gặp chuyện bọn họ đều phải nể anh mấy phần mặt mũi.”

Trương Diệu trời sinh chính là thuyết khách, bản lĩnh dụ dỗ người tuyệt đối là nhất đẳng, Dương Thanh Mỹ đã bị hẳn dụ đến lằng lằng rồi, suy nghĩ lại, cảm thấy chuyện này cô nhất định có thể làm được, cũng không thể làm trễ nải sự nghiệp của chồng mình, còn có thể làm cho anh nhớ chính mình là người luôn ở phía sau ủng hộ, còn cho thể cho sự nghiệp của mình cộng thêm quả cân. Dương Thanh Mỹ liền gật đầu đồng ý.

Vốn hai người cảm thấy cuộc đời của họ sẽ từ đó từng bước lên chức, nhưng ai biết được, đã kích theo nhau đến khiến họ thiếu chút nữa mất đi cả cái ban đầu có.

Thời điểm Dương Thanh Mỹ nhận trợ giúp công việc vẫn tính là tương đối thuận lợi, bởi vì bình thường Trương Diệu có chuyện gì cũng về nhà bàn cũng với cô, mà cô cũng thường giúp Trương Diệu đưa ra một số ý tưởng, Trương Diệu lại tiếp nhận chủ ý của cô khiến cho cô rất là tự hào. Cũng chính bởi vì cô như vậy, ban đầu Trương Diệu mới có thể để cho cô tiếp nhận công việc quản lý.

Nhưng không khéo chính là, ở thời điểm Trương Diệu vừa đi, một đơn hàng thuốc vừa xuất xưởng đang chuyển đi trên biển, lại vì thời tiết xấu khiến toàn bộ thuốc trên thuyền đều bị dính nước, hàng mặc dù còn chưa tới bờ, nhưng xcs định là số hàng hóa đó đã không thể cứu được nữa.

Tình huống như thế Dương Thanh Mỹ chưa từng gặp qua, hơn nữa chưa từng thấy Trương Diệu nói đến tình huống tương tự. Dù Dương Thanh Mỹ không thiếu ý khôn vặt, nhưng thời điểm khi gặp chuyện lớn lại sợ hãi không nghĩ ra được gì, thậm chí còn nóng nảy không biết nên làm gì.

Cuối cùng nhờ nhân viên của Trương Diệu nhắc nhở, Dương Thanh Mỹ mới cảm báo hiểm hàng hóa đến công ty bảo hiểm giải quyết. Ngay lúc đó công ty bảo hiểm chế độ cũng chưa hoàn thiện, Dương Thanh Mỹ chạy một chuyến, bọn họ cũng không tìm ra được biện pháp hữu hiệu để giải quyết. Nhưng lúc này Dương Thanh Mỹ dường như đã quá mệt mỏi, lo lắng.

Lại nói cũng không kỳ quái, cô vốn làm về thời trang, chuyện khó khăn nhất cũng chính là mở rộng thị trường mà thôi, khi đó mặc dù thường ở bên ngoài bôn ba, nhưng trong tay cô bởi vì có không ít vốn đầu tư, chuyện cơ sở hạ tầng lúc đó cũng không cần chính cô khảo sát, chỉ cần xem qua tài liệu là được. Chuyện cô cần phải làm chính là thiết kế ra những bộ quần áo bắt mắt. Còn nắm thật chặt phương hướng phát triển thịnh hành của thời trang là được.

Trải qua sự kiện lần này, lòng tự ái của Dương Thanh Mỹ bỗng chốc bị đả kích chỉ còn dư lại từng tia một ở trong gió phiêu linh. Trong lòng Dương Thanh Mỹ có chuyện, tâm tình lại càng nóng nảy, mỗi khi con trai quấy rầy, cô trở nên không kiên nhẫn, không có chút sắc mặt tốt, càng không cần phải nói đến mẹ của Trương Diệu.

Trương Diệu long đong mệt mỏi một chuyến kết quả cũng không mấy khả quan, trở lại nghề đón hán chính là sự nghiệp rồi tình rồi mù, cùng không khí tràn ngập áp xuất thấp trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

“Thật xin lỗi, A Diệu, đều tại em.”

Trương Diệu về đến nhà thấy Dương Thanh Mỹ mặt ửng đỏ, làm bộ dạng đáng thương nhìn hán, giống như không thể chịu đựng được áp lực nữa vậy. Mẹ Trương Diệu thấy Dương Thanh Mỹ giả bộ nhưng cũng không lên tiếng trách, chuyện vợ chồng hai đứa nó bà nói nhiều ngược lại sẽ bị ghét bỏ. Vì vậy bà bẽ cháu ra ngoài đi dạo.

Cửa vừa mới đóng, Dương Thanh Mỹ nói câu đầu tiên là xin lỗi, sau đó nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống. Trương Diệu tâm tình vốn vô cùng nóng nảy, bởi vì hán chỉ đi công tác có mấy ngày mà chuyện đã loạn đến nỗi không kiểm soát được. Nhưng nhìn dáng vẻ tội nghiệp của Dương Thanh Mỹ, gương mặt ủ rũ, mắt đỏ hồng hán nhìn liền đau lòng.

Lại nghĩ một chút, loại chuyện như vậy dù hán có ở nhà cũng khẳng định khó có thể giải quyết, huống chi là một phụ nữ. Nhìn dáng vẻ đáng thương mắt đi bộ đáng hăng hái trước kia. Trương Diệu đột nhiên cảm thấy chính mình là một người đàn ông tại sao có thể để người con gái hán yêu thương phải lo lắng sợ hãi như vậy.

Bới bới tóc, đi tới bên cạnh Dương Thanh Mỹ nhẹ nhàng vỗ lưng cô: “Không phải lỗi của em, ngoan, đừng khóc, ngay cả chuyện này anh cũng không lường trước được mà.”

“Không, là do em, nếu như em hiểu biết hơn một chút, cũng sẽ không để tình hình đến nỗi như vậy.” Dương Thanh Mỹ vừa nói vừa thút thút khóc.

Trương Diệu cúi đầu canh chừng cái miệng nhỏ nhắn hồng hào của cô cắn một cái. Một nụ hôn liền nổi lên kích động, tiểu biệt thăng tâm hôn, cúi đầu hôn sau đó ôm người tiến vào phòng ngủ.

Sau khi mây mưa xong, hai người tựa vào đầu giường, thương lượng nên phải làm gì. Dương Thanh Mỹ mở miệng: “Thật ra nếu trong tài cơ cấu (sở công thương chẳng) có thể kịp thời ra mặt, chuyện này đối với chúng ta còn có lợi.”

Trương Diệu một cái tay còn khoác lên trước ngực của cô vuốt ve. Nghĩ một lát: “Nếu không, em đi tìm Phó Quốc Hoa thử xem.”

“À?” Dương Thanh Mỹ nhú mày. “Tim hán có thể có tác dụng đó, hán cũng là quan chức lớn trong quân đội, chắc chắn mỗi quen biết cũng rộng.” Dương Thanh Mỹ kinh ngạc, cô thật sự không biết Phó Quốc Hoa cũng có thể có chỗ dùng, nếu sớm biết, không cần người khác nói cô đã sớm đi tìm, hơn nữa hán nhất định sẽ giúp cô, dù sao tình cảm hán dành cho cô cũng không phải ít. (ta cũng sợ ăn dưa bở như cô này lắm)

Vốn Trương Diệu nói chuyện này ra vẫn còn chút do dự, nhưng Dương Thanh Mỹ lại nói hán hãy an tâm, hán cho là Dương Thanh Mỹ nói như vậy nguyên nhân chính thật ra là từ chối không muốn đi tìm Phó Quốc Hoa. Mà hán đối với cô và Phó Quốc Hoa vẫn còn chút ái ngại, nhưng hán thật sự không nghĩ ra được biện pháp hữu hiệu nào khác.

Dương Thanh Mỹ cũng suy tư một chút, sau đó lại nằm xuống trong vòng tay của Trương Diệu.

Trương Diệu thấy phản ứng của cô, vui vẻ cùng hán nói về tình hình bây giờ. Ban đầu còn nghĩ, bộ đội cùng người bên ngoài không có nhiều liên hệ. Nhưng tình hình bây giờ đã thay đổi, hơn nữa còn là lấy bộ đội làm ưu tiên. Người trong quân đội, giờ có quyền lợi rất lớn. Quân đội càng được coi trọng, những người phải nhìn sắc mặt của họ cũng càng nhiều, cho nên đừng nói cùng bọn họ có liên hệ trực tiếp, chỉ cần liên lạc thôi, cũng phải cấp cho họ chút mặt mũi.

Dương Thanh Mỹ nghe hán nói, trong lòng suy nghĩ cửa ải khó này chắc chắn sẽ vượt qua được. Cũng không ngờ hoàn cảnh Phó Quốc Hoa hiện tại đã khác trước rồi. Cô và Trương Diệu đều là một loại người, đối với người khác hung ác, đối với mình ác hơn. Biết trên đời không có thuốc hồi hán, một vị hồi hán là không có biện pháp hảo hảo sống qua ngày. Cô hiện tại chỉ muốn có thể lợi dụng chức vụ của Phó Quốc Hoa để làm lợi cho bản thân mình.

Đàn ông nhà mình bị n gười khác mượn, An Nặc một chút cũng không biết, gần đây công việc của cô rất bận rộn, cái gì cũng không có thời gian để ý tới. Thời gian trôi qua thật nhanh, từ sau buổi hội thảo y học seminar đã được một năm rồi, mà An Nặc là học trò của Văn Nguyên Thiện cũng đã được nửa năm, trong thời gian nửa năm này, An Nặc đi theo Văn Nguyên Thiện học cách giải phẫu tim, đồng thời cũng các giáo sư khác nghiêm cứu làm như thể nào để có thể khiến hậu di chứng cùng biến chứng sau khi giải phẫu giảm đến mức thấp nhất.

Lần này đến hội thảo seminar, không quá bất ngờ, Văn Nguyên Thiện chở rõ An Nặc cùng đi trong chuyến này. Mặc dù An Nặc tới chưa được bao lâu, nhưng tinh thần học tập cùng suy nghĩ lại không nhỏ. Mà những người vào trước cô đối với chuyện này cũng không có dị nghị gì, bởi vì giáo sư của bọn họ cả bệnh viện đều biết, từ trước đến nay chưa từng đặc biệt ưu ái hay lạnh nhạt người nào. Hơn nữa học trò của Văn Nguyên Thiện đều là những người si mê với y học, không có người nào coi trọng danh lợi. An Nặc rất vui, nhưng nhìn những người học trò còn lại của giáo sư. Cô biết học trò của ông đều là người yêu thích y học, ngay cả nếu như cô không phải ban đầu gây ấn tượng tốt với giáo sư, cũng phù hợp với tiêu chuẩn chọn học trò của ông, nếu không buồn bãi sư, dù có dựa vào mấy câu nói của Phó Quốc Hoa cũng đừng mong được nhận.

Vừa nghĩ như thế, An Nặc nhìn các sư tỷ sư huynh ánh mắt lại càng thêm kính trọng một chút, loại không khí này so với thời ở dưới trưởng chủ nhiệm hạ người tranh ta cướp còn tốt hơn rất nhiều.

Trình tự và địa điểm vẫn giống như cũ, có rất nhiều bệnh viện trên cả nước tham gia, lần trước An Nặc cùng chủ nhiệm Hạ đến đây để học tập, lần này lại đứng ở trên đài trợ giúp giáo sư cùng truyền lại kinh nghiệm cho người khác, sự chênh lệch này có thể nói rằng rất lớn. Nghĩ tới nơi này cô liền nghĩ đến Cố Bình Bình, cũng không biết nên cảm tạ hay là ghi hận cô ta.

Mà ở phía dưới hội trường Cố Bình Bình cũng đang nghĩ tới An Nặc. Năm ngoài vào thời gian này, cô bởi vì Chu Trì mà bỏ qua cơ hội tốt, đợi đến khi An Nặc trở về tất cả đồng nghiệp khoa tìm mạch đều nhìn cô ta với ánh mắt hâm mộ, Cố Bình Bình mới biết mình đã bỏ lỡ cái gì. Thật vất vả mới đuổi được cô ta đi, năm nay cô cũng phải đến nơi này để giành cơ hội nhận được ánh mắt hâm mộ của mọi người. Nhưng An Nặc, An Nặc lại lắc mình một cái đứng ở trên đài giảng giảng. Cố Bình Bình trong lòng giống như bị treo ngược lên, giống như vừa ăn phải một con ruồi chết ghê tởm. Cô đột nhiên không biết vì sao mình lại ở chỗ này, rõ ràng cô không thích nghề này không thích tiếp xúc với bệnh nhân, nhưng vì vượt mặt An Nặc cô lại vui vẻ chịu đựng. Vậy mà, mỗi lần khi cô làm cho mình t hành công, An Nặc cũng có thể cho cô một cái đá kích không nhỏ. Cô đột nhiên không muốn tiếp tục như vậy, không muốn ngày ngày xem bệnh kê đơn làm những chuyện buồn tẻ nữa.

Vì vậy Cố Bình Bình lại thẳng thắn nói với ba mình, mà người ba vĩnh viễn khiến cô tự hào đó, cũng lập tức tìm cơ hội mời khách ăn cơm, thuận tiện đem chuyện cô không muốn làm bác sĩ nữa nói với cha nuôi của cô. Cha nuôi cô cũng lấy tốc độ cực nhanh đưa cô chuyển xuống cửa hàng thuốc, quản lý được phẩm của bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Rục rịch góc đầu dậu

Cố Bình Bình mặc dù có tình cảm với Chu Trì, nhưng bắt đầu dĩ Chu Trì đối với cô không cảm thấy hứng thú lắm. Vốn Chu Trì là con trai độc nhất, cũng rất hâm mộ những người khác có em gái đáng yêu thích làm nũng, hâm mộ từ nhỏ đến lớn, sau lại nghe nói ba mẹ nhận con gái nuôi, hẳn cũng thấy rất vui vẻ, nếu ba mẹ đã muốn, hẳn cũng không có ý kiến gì, thậm chí ba mẹ kêu hẳn làm gì hẳn cũng có thể làm. Nhưng qua mấy lần tiếp xúc hẳn phát hiện, cô em gái này đối với hẳn có mưu đồ bất chính. Hơn nữa ở trước mặt hẳn luôn rất giả dối, không có một phần tình thật thà của một cô gái nhỏ. Từ đó Chu Trì cũng mất hứng thú với cô, mặc cho ba mẹ nói thế nào hẳn cũng không đồng ý nữa.

Mà Cố Bình Bình cũng phát hiện ra điểm này, sau khi quán quýt mấy lần không có hiệu quả, cô cũng liền dờn mục tiêu. Từ sau khi nhận chức vụ quản lý được phẩm của bệnh viện cô liền cùng Trương Diệu hiện đang cung cấp thuốc cho bệnh viện, bắt đầu qua lại.

Lại nói Tôn Oánh Oánh, cũng vì bị An Nặc đá kích, liền nhờ anh trai đang làm thị chính, mượn chức vụ mời vợ chồng Dương Thanh Mỹ bữa cơm, từ đó cũng nhanh chóng tiếp cận làm quen với Dương thanh Mỹ.

Khi An Nặc trong lúc vô tình phát hiện ra bốn người này kết hợp, cô cảm thán một tiếng, đây là cái tổ hợp gì vậy. Sao họ cứ muốn gây sự với cô thế?

Trương Diệu yêu Dương Thanh Mỹ, nhưng ở bên ngoài vẫn qua lại với những phụ nữ khác. Bởi vì những người phụ nữ đó có thể giúp đỡ hẳn mọi chuyện lớn nhỏ, giống An Nặc trước đây, hay như Cố Bình Bình bây giờ.

Thuốc men của bệnh viện cho tới bây giờ đều theo quy luật, cung cấp hàng hóa trước lấy tiền sau. Nhưng sau khi trải qua chuyện này, Trương Diệu không chỉ phải cung cấp hàng gấp, mà vốn lưu động càng thêm khẩn trương. Sau khi cùng Cố Bình Bình ân ái gần một tháng, Cố Bình Bình bị Trương Diệu lời ngon tiếng ngọt mê hoặc dần yêu sau đám hẳn. Vì vậy cô vận dụng chức vụ lót đường cho Trương Diệu, chẳng những ngầm ngầm cho phép bọn họ kéo dài thời gian giao hàng, càng khoa trương hơn nữa là hàng còn chưa giao đã được thanh toán.

Trương Diệu được Cố Bình Bình trợ giúp mà thoát khỏi quẩn cảnh, vì để cho Cố Bình Bình không thoát khỏi lưới tình của hẳn, thậm chí hẳn năm lần bảy lượt dẫn Cố Bình Bình đi thị sát tình hình, cũng nhiều lần ám hiệu với công nhân địa vị của Cố Bình Bình, trong khoảng thời gian ngắn Cố Bình Bình ở địa bàn của Trương Diệu danh tiếng không kém, có thể nói là đối xử công khai như với Dương Thanh Mỹ.

Dĩ nhiên, Trương Diệu dấu Dương Thanh Mỹ chuyện này. Hẳn tính toán, chỉ cần qua đoạn thời gian này, sự nghiệp của hẳn có thể từ từ khôi phục, trong khoảng thời gian này chỉ cần khổ cực thêm một chút nữa, ổn định Cố Bình Bình đồng thời cũng không thể khiến người phụ nữ hẳn yêu bị tổn thương.

Tôn Oánh Oánh cùng Dương Thanh Mỹ cũng dần trở thành hai chị em tốt không dấu nhau chuyện gì, Dương Thanh Mỹ cũng thật lòng coi Tôn Oánh Oánh là em gái, đối xử với cô ta thật tâm, dĩ nhiên, điều khiến tiên quyết là Tôn Oánh Oánh là con em gia đình cách mạng, anh trai làm thị chính, cùng có

ta tạo quan hệ đối với vợ chồng cô mà nó chỗ tốt không hề nhỏ.

Mà Tôn Oánh Oánh cũng vì mục đích của mình mà kết thân với Dương Thanh Mỹ. Lúc này Dương Thanh Mỹ đang tự hỏi nên làm gì để Phó Quốc Hoa có thể nể mặt giúp bọn họ một chút, mà Tôn Oánh Oánh vừa lúc nhắc đến chuyện thật ra Phó Quốc Hoa vẫn thích Dương Thanh Mỹ, điều này cũng khiến lòng Dương Thanh Mỹ nổi lên một cây đuốc hy vọng.

Tôn Oánh Oánh ngày nghỉ không có chuyện gì làm liền thích đến nhà Dương Thanh Mỹ làm khách, cùng Dương Thanh Mỹ nói xấu An Nặc thuận tiện giật gậy cô, mặc dù không thể khiến Dương Thanh Mỹ ly hôn với Trương Diệu, nhưng tối thiểu Dương Thanh Mỹ liên lạc với Phó Quốc Hoa cũng đủ khiến cho An Nặc kia đau khổ là tốt rồi.

Tôn Oánh Oánh ngồi trong phòng khách, bế con trai hơn hai tuổi của Dương Thanh Mỹ vào lòng, trong tay cầm một viên kẹo treu chọc: “Có muốn ăn hay không nào?.” Tôn Oánh Oánh dùng bàn tay trắng nõn được bảo dưỡng cẩn thận cầm viên kẹo khua khua trước mặt bé trai. Bé đưa tay ra muốn cầm, cô lại đem tay lấy về, bé trai không vui, đưa hai tay ra đòi giành lấy viên kẹo, nhưng Tôn Oánh Oánh vẫn không đưa cho hắn. Bé trai bĩu môi chực khóc, Dương Thanh Mỹ đang bế đĩa hoa quả từ phòng bếp đi ra, Tôn Oánh Oánh mới đem viên kẹo nhét vào mồm đứa bé, nói: “Bảo bối, sao con lại ngoan như vậy.”

Bé trai lấy được kẹo, miệng đã chực khóc lại ngừng lại, Tôn Oánh Oánh yên tâm ngừng đầu: “Chị Thanh Mỹ, không cần khách khí như thế.”

Dương Thanh Mỹ nghe lời cô nói cười cười: “Không phải khách khí với em, đây là xoài ở phương nam chồng chị đi công tác cầm về, loại xoài này so với ở đây to hơn và ngọt hơn rất nhiều, cố tình để lại chờ em đến thưởng thức đây.”

Tôn Oánh Oánh nhìn đĩa xoài, loại xoài này không biết một năm mình ăn bao nhiêu lần rồi, có rất nhiều người đi đến phương nam công tác liền mua nó đem về làm quà tặng anh trai cô, đối với cô mà nói nó không phải là thứ đồ quý hiếm gì. Trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng lại nói: “Loại xoài lớn như vậy em thật sự chưa thấy lần nào, chị Thanh Mỹ đối với em thật tốt.”

Dương Thanh Mỹ một bên mời Tôn Oánh Oánh ăn trái cây, một bên gọi con trai: “Tiểu Bảo, tới đây với mẹ, đừng quấy rồi gì con.” Tiểu Bảo nghe thấy mẹ gọi hắn, vội vàng lác lác thân thể nhỏ bé muốn từ trên đùi Tôn Oánh Oánh xuống. Tôn Oánh Oánh vội vàng nói: “Cứ để em bế bé, Tiểu Bảo rất ngoan, em rất thích bé, đúng không Tiểu Bảo.”

Vừa nói vừa nhìn Tiểu Bảo ở trong ngực, còn giả bộ làm vẻ mặt từ ái, nhưng Tiểu Bảo một chút thể diện cũng không cho cô, dám giùng giởng chạy tới trong ngực của mẹ mình, dì này rõ ràng không tốt với hắn, hắn đều cảm thấy được. Hắn đem đầu nhỏ vùi vào trong ngực mẹ.

Không khí trong nháy mắt trở nên lúng túng, nhưng hai người phụ nữ này chính là cao thủ diễn trò, chỉ trong nháy mắt họ liền cười nói như không có chuyện gì xảy ra.

“Chị Thanh Mỹ, chồng chị đối xử với chị thật tốt, anh chị và bé về sau cuộc sống trôi qua chắc chắn rất hoàn mỹ.”

“Đúng vậy, anh ấy đối với chị thật đúng là chưa từng thay đổi.” Vừa nhắc tới Trương Diệu, Dương Thanh Mỹ lộ ra nụ cười hạnh phúc. (ko cười dc mãi đâu, đoạn cuối sẽ cực hấp dẫn, các bạn đừng bỏ qua nhé.”

“Đúng vậy, ban đầu chị có thể lấy được khi ly hôn tái giá, cái quyết định này còn rất đúng.” Tôn Oánh Oánh thử gọi chuyện.

“Đúng vậy, chỉ là chị thấy có lỗi với Quốc Hoa, giữa bọn chị không phải vì có tình cảm mà lập gia đình, tiếp tục nữa có thể đối với bọn chị mà nói đều là bị kích.” Dương Thanh Mỹ tỏ ra vài phần bi thương.

“Ài, nói thì nói như thế, chính là em cảm giác được dường như Phó Quốc Hoa vẫn còn rất nhớ chị, chỉ là yêu đơn phương luôn là không hạnh phúc, nói không chừng anh ấy tìm người thích mình sẽ thoải mái hơn một chút.” Tôn Oánh Oánh giả vờ an ủi.

“Em nói người thích anh ấy là An Nặc phải không? Chị biết cô ta, chị thấy Quốc Hoa đối với cô ta cũng không tệ, cuộc sống của bọn họ cũng tương đối tốt, chúng ta cũng không cần phải đoán mò.”

“Em đâu có đoán mò, em có thể nhìn ra được, bởi vì cô ta bình thường đối xử với Phó Quốc Hoa không được tốt, nên anh ấy cũng đối xử với cô ta rất lạnh nhạt lạnh nhạt. Anh ấy không thích An Nặc, trong lòng anh ấy chỉ có chị thôi.” Nghe lời Dương Thanh Mỹ nói Tôn Oánh Oánh lập tức phản bác, nhưng sau khi nói xong lại làm động tác bịt miệng giống như lỡ lời.

Dương Thanh Mỹ nghe thấy câu này, trong lòng vui mừng, cô cảm giác An Nặc đã từng đã kích mình một nhát... giờ trong nháy mắt nó đã tan thành mây khói, hai năm nay sự nghiệp của cô phát triển thuận lợi, cuộc sống gia đình cũng rất đầm ấm. Dương Thanh Mỹ cuối cùng cũng cảm giác mình ‘Đương mi thổ khí’. Cô ta làm bác sĩ thì thế nào, rất xinh đẹp thì sao, thông minh lanh lợi đáng yeei thì thế nào, ngay cả đàn ông mà Dương Thanh Mỹ không cần cô ta cầu xin cũng không được, trên cái thế giới này còn có cái gì so với chuyện này có thể khiến người ta sinh ra cả giấc ưu việt hơn đây. (ngắn gọn là cô ta cảm thấy mình hơn người.)

“Đừng nói như vậy, hai người bọn họ có thể ngày ngày trôi qua hoàn mỹ là chị cầu còn không được, em đừng nhắc lại chuyện này nữa, đừng để cho người ta hiểu lầm.”

“Tôn Oánh Oánh đang nói chuyện, trong quá trình vẫn nhìn chăm chăm vào nét mặt Dương Thanh Mỹ, một tia biến hóa rất nhỏ cô đều không bỏ qua, mặc dù Dương Thanh Mỹ ngoài miệng nói không hi vọng bởi vì cô mà ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ, nhưng là cô có thể thấy rõ ràng dưới con mắt giả vờ lo lắng kia là ánh mắt âm thầm tự hào. Nhìn thấy vậy cô cũng không tự chủ được khẽ nhíu mày lên.

Chương 57: Hấn tìm em làm gì.

“Xin chào, tôi muốn gặp đồng chí Phó Quốc Hoa.”

“Ah, Tôi là đồng hương với anh ấy, có mấy lời muốn nói, cảm ơn anh.”

Dương Thanh Mỹ hướng về phía trong điện thoại nói rất dịu dàng, người nghe điện thoại bên kia bảo cô chờ một lát.

“Alo”

Truyền tới chính là giọng nói trầm thấp của Phó Quốc Hoa, đã lâu rồi không nghe thấy giọng nói của hắn trong lòng Dương Thanh Mỹ không thể không chế nhạo lên một cái.

“Quốc Hoa, là em” Dương Thanh Mỹ tận lực để cho giọng nói của mình ôn hòa ngọt ngào.

“Ai vậy.” Đơn giản hai chữ khiến Dương Thanh Mỹ lúng túng không thôi, hắn sao ngay cả giọng nói của mình cũng không nghe ra. Có phải là cố ý hay không? Bởi vì hắn còn chưa hết giận?

“Dương Thanh Mỹ.”

“Chuyện gì.” Phó Quốc Hoa giọng vẫn trước sau như một chỉ nói đơn giản hai chữ, chỉ có đôi mắt với An Nặc tiểu yêu tinh khôn khéo luôn khiến hắn rơi vào mơ hồ, hắn mới không tự chủ được cầu nhàu mấy câu.

“Hai ngày trước em nghe người ta nhắc đến anh, muốn gọi điện thoại hỏi thăm anh xem cuộc sống của anh dạo này có tốt hay không.” Dương Thanh Mỹ nói đường hoàng.

Phó Quốc Hoa nghe Dương Thanh Mỹ nói xong, nhú mày một cái không nói gì. Dương Thanh Mỹ người này, thái độ làm người đặc biệt khôn khéo, vô duyên vô cớ gọi điện cho hắn nhất định là có chuyện, nhưng có chuyện cô ta cũng sẽ không nói thẳng, trước sau như một tìm cách hàn huyên. Cô không nói, Phó Quốc Hoa cũng không cảm thấy tò mò.

“Cũng không tệ lắm, tôi đang huấn luyện, cứ như vậy đi.” Phó Quốc Hoa nói xong chuẩn bị cúp điện thoại.

Dương Thanh Mỹ vừa nghe Phó Quốc Hoa nói như vậy, cũng không nén được tức giận.

“Ai ai ai, chớ cúp.” Dương Thanh Mỹ nghe hắn muốn cúp điện thoại, sợ hết hồn.

Phó Quốc Hoa hơi nhú mày, ngừng lại động tác gác máy nghe xem cô muốn nói gì.

Sau một lúc im lặng, Dương Thanh Mỹ mới mở miệng: “Quốc Hoa, thật ra thì em muốn hỏi chừng nào thì anh được nghỉ, ra ngoài ăn bữa cơm, được chứ?” Cô đem thái độ hạ thấp xuống.

“Thời gian cụ thể còn không biết, đến lúc đó rồi nói, cứ như vậy.” Nói dứt lời Phó Quốc Hoa liền cúp điện thoại. Thật ra thì chức vị của hắn muốn ra ngoài ăn bữa cơm không cần phải đợi đến ngày nghỉ, chỉ cần lên tiếng nói là được. Nhưng nếu như không có chuyện gì đặc biệt, Phó Quốc Hoa cũng sẽ không làm dụng quyền lực, hiển nhiên chuyện cùng ‘người quen’ ăn cơm không phải là đặc biệt khiến hắn phải lạm dụng quyền.

Dương Thanh Mỹ sau khi nói chuyện điện thoại với Phó Quốc Hoa xong, suy nghĩ nửa này, Phó Quốc Hoa chẳng những không cô ra về còn lưu luyến với cô, ngược lại tỏ thái độ lạnh nhạt nó bận việc. Cô nghĩ, Phó Quốc Hoa là người có ý thức trách nhiệm cao, hắn hiện tại đã lập gia đình, dựa vào điểm này, hắn cũng sẽ không liên lạc với cô, dù trong lòng có thể còn có cô.

Suy nghĩ một chút, Dương Thanh Mỹ cảm thấy mình dung tình cảm thương ngày nói chuyện với Phó Quốc Hoa không phải là biện pháp tốt. Không nói Tôn Oánh Oánh nói là thật hay giả, thái độ Phó Quốc Hoa vừa rồi, nếu như cô thật sự làm vậy, nói không chừng chuyện này về sau ở trong lòng Phó Quốc Hoa hay Trương Diệu đều thấy vương mắc day dứt. (xin cô đừng mơ nữa, đến cuối cùng cô một người cũng ko có dc đâu ạ)

Phó Quốc Hoa sẽ nghĩ, mình nhìn hắn không phải là bởi vì còn tình cảm, mà bởi vì mình có chuyện muốn nhờ hắn, mặc dù chuyện này hắn có thể sẽ giúp một tay. Nhưng sợ rằng chồng cô sẽ cảm thấy giữa cô và Phó Quốc Hoa xảy ra chuyện gì, đến lúc đó cô sẽ không biết phải giải quyết hậu họa thế nào, cuối cùng cả ba đều tổn thương.

Vì vậy Dương Thanh Mỹ quyết định bàn lại với Trương Diệu. Chờ Trương Diệu về Dương Thanh Mỹ chủ động cùng hắn nói quan hệ giữa cô và Phó Quốc Hoa nếu cô mở miệng sẽ rất khó nói, không bằng hắn đi nói chuyện với An Nặc còn đỡ lúng túng hơn, hỏi Trương Diệu có thể đi gặp An Nặc để nói chuyện được không.

Trương Diệu suy nghĩ một chút, như vậy cũng có lý. Vì vậy hắn chủ động liên lạc với An Nặc.

Buổi tối An Nặc nằm ở trong ngực Phó Quốc Hoa, hai người trò chuyện: “Lão công, Trương Diệu hôm nay tới bệnh viện tìm em đó.” Phó Quốc Hoa thân thể cùng đỡ, cúi đầu hỏi: “Hắn tìm em làm gì?”

Hắn còn nhớ rõ ánh mắt Trương Diệu nhìn An Nặc hôm đó, chắc chắn không chỉ là tán thưởng, nếu không phải sau này hai người không liên lạc với nhau nữa, không chừng Trương Diệu còn muốn giữ trò sau lưng hắn.

An Nặc nhìn thấy Phó Quốc Hoa khăn trương, không nhịn được ôm cổ anh, cái miệng nhỏ nhắn cắn cắn một cái. Kể từ sau khi kết hôn với Phó Quốc Hoa, cô phát hiện mình càng ngày càng thích cắn người, lúc vui cũng thích cắn anh, lúc mất hứng cũng thích cắn anh. Phó Quốc Hoa kể từ đó cũng quen thuộc với sở thích này của cô, ở thời điểm cô tức giận muốn hờ hết anh còn chủ động đưa một cánh tay qua để cô cắn, để cho cô cắn một cái cô liền tự nhiên sẽ bớt giận. Đây đối với việc phải dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ lão bà, thì cách này quả thực là một giải pháp.

An Nặc cắn xong, lại dùng đầu lưỡi lén liếm, lại hôn. Sau đó liếm liếm đôi môi nói: “Làm sao baay giờ, em rất thích anh, một ngày nào đó không chừng em sẽ không nhịn được đem anh nuốt vào trong bụng, anh chính là của một mình em là được rồi.”

Phó Quốc Hoa rất thích cách cô nói chuyện với hắn như vậy, khiến hắn rất thỏa mãn.

Kết quả nơi nào đó của hắn từ từ bành trướng bày tỏ suy nghĩ của hắn lúc này, An Nặc nhanh nhẹn cảm thấy lên từ từ cách xa hắn. Kết quả còn chưa kịp di chuyển đã bị Phó Quốc Hoa một tay kéo vào trong lòng: “Đi đâu vậy?” An Nặc ở trong lòng anh thở dài: “Cách xa anh một chút chứ sao, tránh cho anh lại không khống chế được.”

Phó Quốc Hoa mặt liền đem thêm một lớp: “Có thể không chế.” Hai từ cuối còn cắn răng nghiêng lợi nói.

Hai người vừa vận động xong, tắm xong nằm ở trên giường trò chuyện, nhưng An Nặc lại không ngừng trêu chọc anh, hơn nữa còn dùng răng ở trên người anh đốt hỏa. An Nặc thật ra thì không phản đối anh một lần nữa, nhưng Phó Quốc Hoa vẫn cố phải nhịn, khiến An Nặc không biết nói cái gì cho phải. Không biết vì sao, An Nặc theo thói quen chăm sóc nơi đó rất tốt, nhưng nó lại khác sơ với trước khi bảo dưỡng trở nên yếu ớt hơn rất nhiều, rõ ràng mỗi lần đều là chịu đựng kích động dùng sức lực nhẹ nhất, nhưng nơi đó vẫn bị sưng đỏ đau rát. Mỗi khi Phó Quốc Hoa thấy nơi mềm mại đó sưng đỏ, anh liền cố gắng khắc chế bản thân mình.

An Nặc rất buồn cười vì câu nói đó của anh, nhưng nhìn bộ dạng anh nghiêm túc chịu đựng lại cười không nổi. Cô gái nhỏ trong lòng hắn vốn từ đầu đến chân đều mềm mại, dùng sức chỉ sợ đụng bể.

Nhìn Phó Quốc Hoa mặt đen lại vẫn còn muốn ôm cô, cô biết thật ra thì mỗi lần cô một ngủ thiếp đi anh chỉ có thể từ tiêu hòa sau đó mới đi ngủ. Nếu tình trạng đó tiếp tục lâu dài cũng không tốt.

Mà biện pháp có thể để cho anh tiêu lửa lại không nhiều, nhưng An Nặc biết có thể để cho người đàn ông của mình thoải mái nhất chính là loại nào.

“Nói, Hắn tìm em làm gì?” Phó Quốc Hoa dùng chất giọng nghiêm túc nhất hỏi, mỗi khi hắn nói như vậy ngay cả Dương Thanh Mỹ cũng sợ hãi. Nhưng An Nặc nhìn nhỏ nhắn như vậy, lại cố tình khiêu chiến hắn. Cô không trả lời ngay, mà dùng hai bàn tay ở trên mặt anh xoa tới xoa lui, còn cười ra tiếng.

Đưa đầu lưỡi ra liếm vết răng cắn ở trên xương quay xanh của anh, sau đó bàn tay bè từ từ chạy đến ngực anh vuốt ve. Phó Quốc Hoa bị cô vuốt ve khiến lửa càng cháy mạnh, rốt cuộc không nhịn được đem bàn tay nhỏ không thành thật kia nắm chặt lại. “Đừng động.” Hắn nói.

An Nặc nâng lên ánh mắt mông lung nhìn anh, sau đó ngẩng đầu hôn anh một cái: “Đừng cản em.” Cô vừa hôn anh vừa mở miệng nói.

An Nặc nhanh chóng chiếm lấy đầu lưỡi của hắn, hắn bắt đầu dĩ buông lỏng tay ra, thôi, cô luôn như vậy hắn cũng quen rồi. Dù thế nào lửa cũng đã đốt lên, coi như cháy to thêm chút nữa hắn cũng nhất định chịu được.

An Nặc ngừng hôn, sau đó dùng tay che mắt của anh nói: “Không cho phép mở mắt.” Hắn không biết cô muốn làm trò gì, nhưng theo thói quen hắn vẫn nghe lời cô.

“Ừ, không mở.” Hắn nói

Sau khi xác nhận anh thật sự nhắm mắt rồi, mới hài lòng từ trong ngực của anh trườn dần xuống phía dưới. Nhận thấy động tác này của cô, Phó Quốc Hoa lập tức muốn mở mắt. Nhưng cô hiểu rất rõ anh, lập tức lên tiếng ngăn cản anh mở mắt ra.

Cô theo bắp thịt rắn chắc của anh từ điểm từng điểm hôn xuống phía dưới, từ hai điểm hồng trên ngực, sau đó theo cơ ngực, cơ bụng, sau đó dần dần xuống, rồi hoàn toàn biến mất ở trong chổ. Xuyên thấu qua khe hở cô có thể loáng thoáng nhìn thấy bộ lông đen bóng trên bụng hắn, và một hunk dửng dưng đang đứng thẳng.

Theo động tác của cô vật đẩy càng lúc càng bành trướng thêm, mơ hồ có loại cảm giác nó đang hướng về phía cô chào mời. Cô siu nghĩ một chút cũng không tự giác cảm thấy buồn cười, mặc dù chưa có động tác gì, nhưng trong miệng không ngừng tràn ra tiếng cười ngay cả Phó Quốc Hoa cũng nghe thấy rất rõ ràng.

An Nặc ở trong chăn dùng ngón tay điểm lên đầu vật đó một cái, “Có phải rất căng đau hay không, nhóc đáng thương.” Sau đó cô cảm thấy rõ ràng nó đang run lên.

An Nặc buồn cười, cô có thể tưởng tượng được sắc mặt của Phó Quốc Hoa lúc này. Trong lòng còn đang suy nghĩ, chỉ nghe thấy Phó Quốc Hoa dùng giọng nói khàn khàn gọi một tiếng: “An Nặc.”

An Nặc lại đưa tay nắm lấy vật đó nhìn nó nói: “cái mạng nhỏ củ người bây giờ đang ở trong tay ta, nó với chủ nhân nguoi, bảo hấn không được nói chuyện cũng không được phép nhúc nhích.”

Quả nhìn, không thấy giọng nói của Phó Quốc Hoa nữa.

An Nặc tiếp tục động tác của mình, tay cầm lấy thân thể của nó, cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy đỉnh của nó, sử dụng cách khác giúp nó tiêu hóa. Biết sức chịu đựng của Phó Quốc Hoa rất lớn, An Nặc một tay chống thân thể miệng bắt đầu ngậm nuốt vật đó, quả nhiên, qua một hồi lâu Phó Quốc Hoa thở càng ngày càng gấp, vật trong miệng cô cũng lúc càng lớn. Phó Quốc Hoa không nhịn được nữa nói: “An Nặc, được rồi, dừng lại, mau dừng lại.” Khi hấn vừa đưa tay kéo cô ra, An Nặc dùng răng nhẹ nhàng cắn nó một cái.

Phó Quốc Hoa bị cắn hừ một tiếng, không thể nhịn được lập tức phun ra toàn bộ ở trong cái miệng nhỏ nhắn của cô. Phó Quốc Hoa sợ hết hồn, mắt mở ra còn có chút mê mang, ngồi thẳng dậy, lại bị An Nặc ngồi trên người lấy tay đè bờ vai của anh ép nằm xuống. Hàm hồ nói một câu, không được nhúc nhích, sau đó xuống giường chạy vào phòng vệ sinh súc miệng.

Phó Quốc Hoa cảm giác mình đã phạm sai lầm, chỉ có thể ảo não nằm ở trên giường không dám cử động. Cho đến khi An Nặc cầm khăn lông ẩm ra ngoài giúp hấn dọn dẹp sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Xúc cảm ấm áp khi khăn lông lau trên da thịt khiến lỗ chân lông trên người Phó Quốc Hoa mở ra, thậm chí còn nổi cả da gà, hấn vừa được thể nghiệm một cảm giác chưa từng có. Cô muốn hấn nhắm mắt, không để cho hấn cử động. Khiến mọi giác quan của hấn đều tập trung ở dưới bụng, khoái cũng cũng được phóng đại lên nhiều lần.

Hơn nữa hấn biết An Nặc đang làm gì, nhưng không nhìn được, khi cô biến mất ở trong chăn, hướng vật nhỏ nói chuyện, cười, thậm chí hôn nó. Trong lòng cùng thân thể đồng thời kích thích khiến cho Phó Quốc Hoa bây giờ run rẩy đến nỗi không đứng lên được, thời đại này con người còn rất bảo thủ, thể nhưng hấn lại cưới được một báu vật thanh thuần. (sắc nữ rồi còn thanh thuần gì nữa.)

An Nặc nằm xuống bên cạnh hấn một lần nữa, Phó Quốc Hoa liền ôm lấy cô, vùi đầu ở bên cổ cô. An Nặc nhìn thấy anh như vậy, bình thường là một quân nhân kiên nghị thể nhưng có lúc lại núp ở trong ngực của cô xấu hổ. Cô đem anh ôm vào trong ngực, lấu tay chậm rãi vuốt ve xương sống của anh. Chờ tâm tình anh dịu xuống.

Qua một hồi lâu, Phó Quốc Hoa lên tiếng: “Em còn chưa nói, Trương Diệu tìm em làm gì?”

Lúc này bàn tay An Nặc dời từ xương sống đến trên lỗ tai anh, hai ngón tay vuốt ve vành tai của anh. Mọi người đều nói vành tai lớn là người có phúc, vành tai của anh cũng không nhỏ, sao số mạng trong kịch bản lại khổ như vậy? An Nặc vừa vuốt ve vừa trả lời: “Nói là muốn mời chúng ta ăn một bữa cơm.”

“Ừ.” Phó Quốc Hoa trầm ngâm một tiếng. “Mấy ngày trước Dương Thanh Mỹ cũng gọi điện thoại nói chuyện này.”

An Nặc nghe thấy Phó Quốc Hoa nói nhận điện thoại của Dương Thanh Mỹ, động tác trong tay đang vuốt ve biến thành vịn. Trong nháy mắt con đau truyền đến khiến Phó Quốc Hoa hít một hơi. Đưa tay kéo bàn tay đang quấy rối xuống: “Sao vậy?”

“Anh còn liên lạc với Dương Thanh Mỹ?” An Nặc hỏi. Thật ra thì không phải cô ghen, chỉ là một điểm nhỏ tình thù giữa hai vợ chồng mà thôi, cô chính là thích bộ dạng Phó Quốc Hoa dịu dàng.

“Không có, là cô ta gọi điện tìm anh, lĩnh truyền tin gọi anh cũng không nói rõ là người nào nên anh nhận.” Phó Quốc Hoa giải thích.

An Nặc cũng không nghe, đem hấn từ bên người đẩy ra. Xoay người lại làm bộ tức giận.

Phó Quốc Hoa muốn ôm cô, nhưng nhìn bóng lưng cô rõ ràng muốn cự tuyệt. Hai người trầm mặc một lúc, cuối cùng hấn quyết định sản tới, vươn ra một cánh tay: “Vừa rồi là anh sai, em cần một cái đi, sau đó dừng giận nữa.” An Nặc nhìn người phía sau vươn ra một cánh tay. Không biết nên khóc hay cười: “Ai muốn cắn anh, khổ.”

An Nặc rút cuộc để ý hấn, Phó Quốc Hoa thấy cô không giận mới dám ôm cô về bên người. “Tốt lắm, đừng nóng giận, lần sau anh tuyệt đối sẽ không nhận điện thoại của cô ta, cũng không để ý hấn.”

An Nặc lật người mắt lé nhìn anh: “Thật? Nếu cô ta gọi điện thoại cho anh thì làm thế nào.”

“Thì nói anh đang bận việc, không rảnh.”

An Nặc nhìn thẳng vào mắt anh, gật đầu một cái: “Vậy bữa cơm này có đi hay không?”

“Không đi.” Phó Quốc Hoa trả lời dứt khoát, hần vồn không muốn nhìn lại quá khứ.

“Không được, em muốn đi, em muốn để cho cô ta thấy chúng ta đang rất hạnh phúc, đừng quên lấy người đàn ông của em nữa.” An Nặc nói xong lại cắn anh một cái.

Phó Quốc Hoa gật đầu một cái, không có phản đối, trong lòng lại nghĩ: Dương Thanh Mỹ khẳng định đối với hắn không có ý gì, chỉ là để Trương Diệu chứng kiến một chút cũng tốt.

Hai người thương lượng xong, An Nặc sáng khoái đồng ý lời mời của Trương Diệu.

Trương Diệu vừa nghĩ, chuyện này đoán chừng có hy vọng.

Đi tới địa điểm ước định, Trương Diệu cùng Dương Thanh Mỹ đã ngồi ở bên trong đợi. Dương Thanh Mỹ toàn thân mặc đồ công sở màu xanh dương, mà Trương Diệu mặc âu phục, vừa nhìn là biết nhân sĩ thành công.

Thời điểm An Nặc cùng Phó Quốc Hoa đi vào, hai người không hẹn mà cùng đứng lên gọi: “Anh Phó, chào anh.” Trương Diệu mở miệng cùng Phó Quốc Hoa bắt tay xong đang chuẩn bị hướng tới An Nặc đưa tay, Phó Quốc Hoa lại nhanh hơn một bước kéo ghế để An Nặc ngồi xuống.

Trương Diệu có chút xấu hổ, chỉ trong nháy mắt đã vội cười để xóa bỏ không khí ngại ngùng: “An Nặc, hôm nay cô thật là xinh đẹp động lòng người.” An Nặc cũng cười cười coi như đáp lại. Đứng ở sau lưng Trương Diệu Dương Thanh Mỹ cũng hướng Phó Quốc Hoa gật đầu một cái.

Bốn người khách khứa ngồi xuống. An Nặc ngồi bên cạnh Dương Thanh Mỹ, còn Phó Quốc Hoa ngồi đối diện An Nặc, hôm nay cô mặc một áo lông màu vàng nhạt, đơn giản không có gì đặc biệt, nhưng ngồi bên cạnh Dương Thanh Mỹ cũng không khiến mình bị hạ thấp, ngược lại toát ra vẻ khí thế thành thạo. Loại này dĩ nhiên đã từng ở các buổi xã giao trước đây luyện thành, rất bình tĩnh, địch không động ta không động.

Sau khi ổn định, Trương Diệu gọi nhân viên phục vụ, nhân viên phục vụ đưa thực đơn tới rồi đứng ở một bên chờ. Trương Diệu đem thực đơn cho Phó Quốc Hoa xem trước, điều này chứng tỏ bọn họ nhất định có chuyện muốn nhờ vả Phó Quốc Hoa, thì ra lấy có lâu ngày không gặp mời cơm là giả, mà chỉ là bình mới rượu cũ mà thôi.

Phó Quốc Hoa lấy thực đơn, cũng không hỏi ý kiến An Nặc, mà trực tiếp gọi món với phục vụ. Dương Thanh Mỹ vẫn ngồi ở đối diện nhìn trong lòng bất đầu khinh bỉ, đã qua vài năm, Phó Quốc Hoa vẫn y nguyên như vậy, không biết cách chăm sóc phụ nữ. Trong lòng còn muốn tiếp tục chửi, lại thấy Phó Quốc Hoa sau khi gọi xong đưa thực đơn cho An Nặc, chỉ vào thực đơn nói với cô: “Em thích ăn đậu rán, đậu cô ve xào cùng đậu hũ Ma Bà anh đã gọi, em xem còn muốn ăn thêm món gì nữa không?” An Nặc hướng anh lắc đầu một cái. Lúc này trong tiệm cơm cũng chỉ bán mấy món ăn gia đình, không có những món ăn tinh xảo như ở đời trước cô sống, nhưng mùi vị lại rất ngon. Đặc biệt là đậu cô ve xào. Trước kia lúc còn làm minh tinh vì tính chất của công việc không được ăn đồ quá nhiều chất có chứa dầu hay quá cay, nên cô phải hạn chế ăn nó.

Sau khi hỏi xong, Phó Quốc Hoa thỏa mãn, đem thực đơn đưa cho Trương Diệu: “Vậy chúng tôi gọi ba món này, anh xem hai người còn muốn gọi thêm gì không?”

Trương Diệu không nhớ rõ Dương Thanh Mỹ thích ăn cái gì, không thể làm gì khác hơn là hỏi ý kiến của cô, rồi gọi thêm ba món ăn nữa.

Sau khi phục vụ ra ngoài, Trương Diệu mới bắt đầu lộ ra thâm tình: “Anh Phó, hai chúng tôi nợ anh quá nhiều, hôm nay mời hai người một bữa cơm chính là muốn xem hai cuộc sống hai người trôi qua có tốt không. Giờ thấy hai người ân ái như vậy. Áy này trong lòng tôi cũng vui đi một phần.” Nói xong hắn nhìn phản ứng Phó Quốc Hoa, thấy hắn giống như không có phản ứng gì, liền nói tiếp: “Anh Phó, anh bây giờ đã có một cuộc sống mới, tôi chúc phúc anh, hâm mộ anh, cũng hi vọng anh vẫn có thể tiếp tục như vậy. Ngàn vạn lần đừng giống tôi.....”

Trương Diệu mượn cái đề tài chuyện xã ra trong công xưởng gần đây khiến hắn mất ăn mất ngủ, còn phóng đại vô số lần nói cho Phó Quốc Hoa nghe. Cố tình Phó Quốc Hoa là đầu mả – dút không vào, đáng vẻ là một bộ nghiêm túc đang chờ món ăn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Dương Thanh Mỹ trong lòng gấp gáp, thấy Phó Quốc Hoa nghiêm túc nghe nhưng lại không có phản ứng gì. Sợ Trương Diệu nói ngược lại khiến cho hắn ghét, thật ra thì cô vẫn mơ hồ hiểu được hắn hình như thích cách nói chuyện thẳng thắn, không cần vòng vo.

Lúc Trương Diệu chuẩn bị mở miệng than thở, Dương Thanh Mỹ nhắm ngay thời cơ chen vào một câu: “Nhân viên phục vụ, món ăn lúc nào thì có vậy, chúng tôi chờ lâu lắm rồi.”

Thấy Trương Diệu nhìn cô, cô âm thầm ra dấu với Trương Diệu, xác định hẳn có thể không hiểu.

Trương Diệu thấy ánh mắt Dương Thanh Mỹ, mặc dù không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng có thể hiểu là đang nhắc nhở hẳn. Hẳn dừng lại nhìn Dương Thanh Mỹ xem cô muốn làm thế nào.

“Món ăn tới, chúng ta chờ lâu rồi, ăn trước rồi hãy nói.” Dương Thanh Mỹ suy nghĩ muốn thay đổi không khí. Vừa đúng lúc món ăn được bung lên. Vì vậy cô liền kêu mọi người bắt đầu ăn. An Nặc mắt khép hờ giờ giờ khó miệng. Nữ chính không hổ là nữ chính, cư xử rất khôn khéo.

Trước kia trong kịch bản bọn họ cũng dùng chính kẻ sách này, trước kẻ khó, sau đó mới nói đến chuyện chính. Hiện tại Trương Diệu vẫn có ý nghĩ này. Nhưng Dương Thanh Mỹ nhạy cảm đã nhận ra không khí bất đồng, quả quyết đổi chính sách, nhưng mà vẫn là bình mới rượu cũ, mục đích không thay đổi, chỉ thay đổi quá trình mà thôi.

Trong khi Dương Thanh Mỹ cùng Trương Diệu trong lòng lo âu, Phó Quốc Hoa cùng An Nặc lại vô cùng thanh thản ăn cơm của mình. Phó Quốc Hoa nhìn ánh mắt rối rắm của bọn họ, nhún mày một cái, hẳn không thích người khác nói chuyện vòng vo với hẳn. Hẳn nói thẳng: “Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì.”

Dương Thanh Mỹ vốn đối với thói quen của Phó Quốc Hoa biết được một chút, nghe Phó Quốc Hoa nói như vậy, cũng không do dự nữa trực tiếp mở miệng: “là như vậy, Quốc Hoa, một thời gian trước A Diệu bận rộn, nhưng cánh tay trái của anh ấy, Giang Thắng lại xin nghỉ việc. Em không thể làm gì khác hơn là thay anh ấy quản lý chuyện công xưởng, kết quả vừa lúc hàng hóa đang vận chuyển ở trên biển xảy ra sự cố. Hiện đang phải chờ công ty bảo hiểm đến giám định, nhưng chuyện qua lâu rồi mà cũng không thấy họ xử lý, muốn hỏi xem anh có thể hay không giúp bọn em thúc giục họ một câu được không?” Cô đang nói chuyện đồng thời còn liếc mắt nhìn An Nặc, ý là cô biết Giang Thắng bây giờ đang làm gì, nếu như không phải Giang Thắng nghỉ đến chỗ An Nặc làm việc, bọn họ hiển nhiên sẽ không đi tới bước này.

Lời này cô nói rất có kỹ xảo, nếu như trực tiếp nói trong xưởng Trương Diệu xảy ra chuyện cần Phó Quốc Hoa giúp một tay, lấy quan hệ thuần thục chính là đem mặt mũi của đàn ông nhà mình để dưới đất đạp, hơn nữa dùng ân oán giữa hai người đàn ông Phó Quốc Hoa cũng nhất định sẽ không giúp việc này. Nhưng hiện tại Dương Thanh Mỹ nói như vậy liền biến thành mọi trách nhiệm đều ở trên người cô, vừa có thể bảo toàn mặt mũi cho Trương Diệu, cũng có thể khiến Phó Quốc Hoa vì tình cảm với cô mà giúp đỡ. Đồng thời cũng lấy được sự thương tiếc của Trương Diệu.

An Nặc nghe được lời của cô ta cũng không có chút áy náy nào, dù sao người tìm chỗ cao mà đi, thời điểm mình cùng Giang Thắng liên lạc bọn họ căn bản không có trọng dụng hẳn, người ta muốn tìm một con đường tốt hơn thì có lỗi gì đây?

Phó Quốc Hoa cũng giống như nghe không hiểu ám chỉ của Dương Thanh Mỹ, chỉ gật đầu một cái: “Chuyện này tôi trở về sẽ điều tra lại mới có thể xác định xem có thể làm hay không.” Vốn Phó Quốc Hoa cũng không muốn ôm chuyện vào người, nhưng An Nặc nếu muốn tới ăn bữa cơm này, cũng không thể ăn của người ta sau đó lại giáp mặt cự tuyệt, cho nên hẳn cảm thấy nên trở về nghe ngóng tình hình xem có thể nói sẽ nhân tiện làm, coi như là trả ơn bữa cơm này.

An Nặc đối với câu trả lời của Phó Quốc Hoa không hài lòng. Sau khi hai người rời đi, Trương Diệu cùng Dương Thanh Mỹ vẫn còn suy nghĩ, Phó Quốc Hoa nói vậy rốt cuộc là đồng ý giúp hay không đồng ý. Mà Phó Quốc Hoa cùng An Nặc, hiển nhiên cũng đang thảo luận vấn đề này.

“Anh định làm thế nào?” An Nặc hỏi.

“Nếu ăn cơm của bọn họ, thì cũng nên tỏ chút thành ý.” Phó Quốc Hoa nghiêm chỉnh đáp. An Nặc có lúc không nghĩ ra, Phó Quốc Hoa vì cái gì phải giữ lễ nghĩa như vậy. Theo lý thuyết dù bọn họ không giúp cũng là chuyện bình thường, nhưng anh lại muốn cho người ta cơ hội.

Nhưng lời như thế cô cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, không dám nói ra. Thật ra thì cô cũng thích tính cách chính trực không mang thù tính này của Phó Quốc Hoa. Vì vậy cô chỉ phân tích tình hình một chút: “Trước kia, Giang Thắng có từng nói qua, Trương Diệu vẫn muốn chen chân vào chính phủ. Nhưng tạm thời chưa có cơ hội, nhưng nếu trong xưởng có chuyện hẳn vẫn liên lạc với thư ký thị ủy Trương nhờ giúp đỡ. Nhưng thời gian trước hẳn lại đến tìm Phó Thị Trường, thời điểm đó Dương Thanh Mỹ tiếp quản công xưởng cũng chính là lúc hẳn đi giúp Phó Thị Trường làm việc. Nhưng chuyện này lại đến tai Thư ký thị ủy Trương. Nên đợt hàng vừa rồi bọn họ cũng đã tìm hẳn giúp đỡ nhưng bị từ chối. Đây là Thư ký Trương muốn cảnh cáo hẳn. Lúc này Trương Diệu lại đến tìm Phó Thị Trường nhưng ông ta lại không lên tiếng, có lẽ đang chờ xem hẳn có đáng giá để cho ông ta có thể trở mặt với Thư ký Trương hay không.”

Nghe An Nặc phân tích, Phó Quốc Hoa gật đầu một cái. Không nói gì, An Nặc cũng không nói nữa, Phó Quốc Hoa nhất định đã có quyết định của mình.

Quả nhiên, ngày thứ hai, Phó Quốc Hoa liền gọi điện đến phòng làm việc của Trương Diệu.

“Xin chào, tôi là Phó Quốc Hoa.”

Trương Diệu nhận được điện thoại không khỏi vui mừng, cảm thấy chuyện này đoán chừng là có hy vọng, vì vậy kêu một tiếng: “Anh Phó, như thế nào?”

“Tựa ngày mai hẹn ở quán ăn lần trước. Hiện tại không tiện nói chuyện, đến lúc đó hãy nói.”

Trương Diệu liền tiếp đồng ý. Vui mừng về đến nhà ôm Dương Thanh Mỹ quay nẩy vòng, căn thân lão bà của mình có bản lãnh. Thậm chí ngay cả buổi tối vợ chồng vận động cũng ra sức rất nhiều, phục vụ Dương Thanh Mỹ cực kỳ hài lòng.

Phó Quốc Hoa đã quyết định không ra mặt giúp Trương Diệu chuyện này. Phó Thị Trưởng cùng Thư Ký thị ủy xích mích mọi người đều biết, trong lúc này căn bản không thể điều hòa quan hệ. Mà Trương Diệu lại vừa vạ quẩn vào giữa hai người này, nếu như có thêm người xem vào, người hy sinh đầu tiên sẽ là hắn.

Quân đội là một hệ thống lớn mạnh, dù quan chức cấp tỉnh nhìn thấy huy hiệu của hắn cũng phải nể mặt hắn một chút, nhưng nếu bị cuốn vào đấu tranh giữa các bè phái thì hắn không muốn nhúng tay vào. Lần này hẹn hai người kia chủ yếu chính là nói với họ chuyện này hắn cũng không giúp được. Thuận tiện trả lại họ bữa cơm lần trước. Bởi vì hắn không muốn thiếu nợ ai. Trừ những chuyện này ra, Phó Quốc Hoa còn dằn dò hai người, chính quyền sắp sửa thay đổi, nếu muốn yên ổn thì nên trung thành với một người, không thể quan hệ hai nhà một lúc, nếu không sẽ rất dễ trở thành vật hy sinh nếu hai nhà đó trở mặt.

Trương Diệu cùng Dương Thanh Mỹ đến là vì muốn nghe tin vui, nhưng thời điểm nghe Phó Quốc Hoa nói, tất cả mong đợi đều bị một câu nói của Phó Quốc Hoa đánh vỡ. Đặc biệt là Dương Thanh Mỹ thế nào cũng nghĩ không thông rõ ràng chuyện này Phó Quốc Hoa chỉ cần nhắc tay là có thể giải quyết nhưng lại không chịu giúp vợ chồng cô?

Nghĩ tới đây cô đột nhiên nghĩ tới hai ngày trước Tôn Oánh Oánh nói: người trong lòng Phó Quốc Hoa là chị, coi như An Nặc có thích hắn, đối với hắn khá hơn nữa cũng không thể thay thế được người trong lòng của hắn.

Nhất định, nhất định là An Nặc giờ trò, mà Phó Quốc Hoa lại là người có lòng trách nhiệm, cho nên hắn mới không chịu giúp bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Trả Thù

Dương Thanh Mỹ nói với Trương Diệu rằng chắc chắn là do An Nặc giờ trò, Trương Diệu không tin, nhưng đối mặt với lão bà của mình hắn cũng không thể nói anh không tin em được, không thể làm gì khác hơn ngoài im lặng. Trương Diệu bởi vì Dương Thanh Mỹ mà có chút mâu thuẫn với Phó Quốc Hoa, hơn nữa An Nặc lại là cấp dưới cũ của hắn, hắn cũng rất thương thức tài năng của cô, đối xử với cô cũng không phải tệ. Trên thực tế Trương Diệu thậm chí luôn cố tình ở trước mặt cô bày ra mặt tốt nhất của mình. Trong kịch bản An Nặc vốn rất thích hắn, hơn nữa còn can tâm tình nguyện làm tình nhân bí mật của hắn.

Cho nên hắn tự nhiên cảm thấy Phó Quốc Hoa tự quyết định không giúp chuyện này.

Nhưng Dương Thanh Mỹ lại không nghĩ như vậy, trong lòng cô An Nặc hoàn toàn có lý do vì Phó Quốc Hoa mà cừu thị cô. Rõ ràng ăn nói khép nép cười làm mặt lạnh, không ngờ cô ta lại thâm hiểm như vậy. Dương Thanh Mỹ nghĩ như thế nào cũng nuốt không trôi cục tức này. Cố gắng nghĩ cách muốn cho An Nặc một bài học.

Cải cách mở ra không lâu, mọi người đều đổ xô xuống biển buôn bán. Người có bản lĩnh tinh mắt đều từ từ xuống biển, chính phủ đối với chuyện này cũng vô cùng ủng hộ khích lệ quan viên, đào góc tường xã hội chủ nghĩa, tham ô tiền mớ hôi nước mắt của dân chúng, hậu quả thực sự có thể đoán được.

Tiền đồ quan viên đó có thể sẽ đi xuống. Nhưng chắc chắn dưới tình huống này công ty cấu kết cùng sẽ bị họ đẩy ra ngoài làm vật hy sinh đầu tiên để giữ được mình. Cũng có khả năng hai bên cùng dừng tại bước này. Quan viên chính phủ cũng biết chuyện này. Giờ Phó Quốc Hoa đang giữ chức cao trong quân đội, hơn nữa người hắn cấu kết không phải là người bình thường mà là vợ hắn An Nặc.

Hai người ngoài mặt liêm minh trong sạch, một là quân nhân một là bác sĩ. Nhưng sau lưng lại ngấm ngấm mọi tiền mớ hôi nước mắt của dân chúng. Mặc dù An Nặc không trực tiếp dùng quyền lực của Phó Quốc Hoa. Nhưng chỉ cần bịa đặt một câu chuyện để mọi người có thể thấy. Xem có còn ai tin điều hắn nói hay không. Mọi người sẽ chỉ cảm thấy Phó Quốc Hoa là một quân nhân nhưng lại không có khí chất của quân nhân. An Nặc mặc dù là một quân y nhưng lại che dấu thân phận không chút do dự đi trên con đường tư bản chủ nghĩa. Bọn họ sẽ bị mọi người hiểu lầm, bị mọi người phê phán.

Thời điểm đó truyền thông cũng chưa biết chiêu giả mạo tin để kiểm soát tiêu thụ, chuyện này một khi tố cáo, tuyệt đối sẽ là một cú chấn động. Loại chuyện này đưa ra ánh sáng sẽ là tư liệu sống mà các tòa soạn báo nhất định sẽ cực kỳ thích, bởi vì nó không chỉ có thể gia tăng tiêu thụ, đồng thời cũng vừa vạ thay mặt dân chúng khiển trách những người này. Cũng chứng tỏ tòa soạn báo này không sợ cầm quyền lúc nào cũng hướng về lẽ phải về nhân dân.

Dương Thanh Mỹ ở trong kịch bản chính là dùng thủ đoạn này để giải quyết những người cạnh tranh mình. Nghiệp quan có liên hệ với thương nhân nhưng cũng thuộc quy tắc ngầm. Người đồng hành hiểu được, mọi người cũng ngầm hiểu lẫn nhau không nói toạc ra. Mỗi người đều lo lắng nếu mình nói ra chỉ sợ khiến ánh mắt dân chúng rơi vào trên người mình. Thật ra thì bọn họ không nghĩ qua, nếu như đã có một người bị lộ, thì người làm chim đầu đàn, dù là trong tương lai cũng có khả năng nó rơi vào trên người mình. Không làm người thứ nhất, cũng sẽ không đưa tới nhiều chú ý, cũng có thể che giấu quá khứ của mình.

Cho nên đây căn bản là một cuộc đánh bạc, tỷ lệ thắng nhiều hơn thua, có thể dễ dàng mượn lực chống lực, dùng dư luận đại chúng để giải quyết đối thủ của mình.

Những người khác có thể không biết, nhưng An Nặc lại rất quen thuộc với biện pháp này, thậm chí so với Dương Thanh Mỹ còn thành thạo hơn. Đối với làng giải trí tất cả tin tức lớn nhỏ, muốn che giấu chuyện gì, thì chỉ cần tung ra một tin tức lớn hơn, mọi người cũng sẽ rất nhanh quên mất chuyện trước, danh tiếng vừa qua, chuyện gì cũng như không có. Thủ đoạn này An Nặc có thể nói là thành thực đến không thể thành thực hơn được nữa, thậm chí biện pháp còn so với Dương Thanh Mỹ còn phải cao hơn một bậc.

Hơn nữa, An Nặc nếu muốn diễn vai Dương Thanh Mỹ, cần phải nghiên cứu rất kỹ tính cách của nhân vật này. Cô ta lúc nào sẽ có nhiều tâm tình, vẻ mặt như thế nào, thậm chí sẽ nói – làm chuyện gì, những thứ này An Nặc đều phải nghiên cứu, coi như không nắm chắc được bảy tám phần, nhưng cũng phải được năm sáu phần.

Lúc này An Nặc cũng biết, Dương Thanh Mỹ nhất định sẽ không để yên chuyện này. Nếu như cô ta muốn động thủ, đoán chừng mục tiêu nhắm tới đầu tiên chắc chắn là cô rồi, bởi vì Dương Thanh Mỹ buôn bán vẫn là ở dưới sự bảo vệ của Trương Diệu, có khó khăn gì hẳn cũng chủ động đưa tay giải quyết, cho nên Dương Thanh Mỹ trên thực tế không có vây cánh gì để làm khó người khác. Mà lần này bọn họ bị cự tuyệt, sau đó Trương Diệu còn đi tìm cô, muốn cô âm thầm khuyên nhủ Phó Quốc Hoa. Cho nên căn cứ theo tình hình như thế mà nói Trương Diệu cũng sẽ không nghe theo lời nói của Dương Thanh Mỹ để phá hỏng con đường lui của mình. Vì không ai hiểu được tình cảnh của hẳn rõ hơn hẳn. Dù Trương Diệu có bức tức chuyện bị từ chối, nhưng hiện tại hẳn còn không lo xong chuyện của mình. Đầu còn thời gian dư thừa để bày mưu hãm hại ai chứ.

Công ty của An Nặc và Giang Thắng, từ từ cũng phát triển thêm những nghiệp vụ khác, ví dụ như chút quà vật, dưa muối, còn có đồ uống các loại, tốc độ phát triển rất nhanh mà không có một công ty khác nào có thể bì kịp. Bởi vì buôn bán chạy, sau 2 năm đã trở thành công ty lớn, cho nên cũng rất nhanh bị rất nhiều thế lực để mắt tới. Bởi vì không muốn dính dáng tới bên nào, nên Giang Thắng dù một bước đi cũng vô cùng cẩn thận.

Chuyện Dương Thanh Mỹ qua không bao lâu, vừa đúng ngày mở hội nghị thường kỳ mỗi tháng của công ty, tan học xong An Nặc gọi Giang Thắng ở lại, cùng hẳn nói qua chuyện cự tuyệt vợ chồng Trương Diệu lần trước. Giang Thắng có chút không thể tin Trương Diệu cùng quan viên chính phủ liên lạc mật thiết như vậy cũng có thể xảy ra chuyện. Vốn hẳn vẫn còn thẫn thừ. Nhưng nghe An Nặc nói cảm giác Dương Thanh Mỹ sẽ không bỏ qua đơn giản như vậy, thậm chí lúc nói chuyện còn ám hiệu bọn họ bị như vậy nguyên nhân là do Giang Thắng nghi việc. Đây là đem nước dơ trực tiếp tạt lên người bọn họ, lấy tâm tư của hai người này, đích xác là họ sẽ không để yên chuyện này đơn giản như vậy.

“Anh Giang anh hãy để anh Khương theo dõi Dương Thanh Mỹ xem gần đây làm những gì, em cảm thấy cô ta nhất định sẽ giờ trở. Nhất định phải quan sát nhất cử nhất động, nếu có biến lập tức báo cho em, không được để cho cô ta phá hủy sự nghiệp mà hai chúng ta vất vả mới tạo dựng được.” An Nặc nghiêm túc nói.

Thấy An Nặc nghiêm túc, cũng cảm thấy nếu Dương Thanh Mỹ ra tay chắc chắn sẽ đánh bất ngờ. Vì vậy trình trọng gật đầu, lập tức gọi anh Khương đến tìm hai người tin tưởng theo dõi nhất cử nhất động của Dương Thanh Mỹ, nếu như có bất cứ động tĩnh gì, một người lập tức trở về báo cáo, còn người khác tiếp tục theo dõi.

Quả nhiên An Nặc đoán không sai, Dương Thanh Mỹ sau khi ở nhà suy nghĩ mấy ngày, sau đó đi đến bưu điện gửi một phong thư. Một người lập tức trở về báo cáo, Giang Thắng nghe tin lập tức cảm giác là thư này là điểm mấu chốt. Hắn hít một hơi thuốc lá ra lệnh cho người báo tin: “Đi, lập tức tìm cách đem lá thư ấy trở về cho tôi.”

Hai người theo dõi cũng là người thông minh, sau khi lấy được chỉ thị liền bàn bạc, biện pháp hay nhất chính là ôm cây đợi thỏ chờ người giao thư đến, một người trong đó tiến ra cười như thấy vị cứu tinh nói với người đưa thư: “Đại ca, tôi chờ anh đã lâu, hôm nay hàng xóm nhà tôi có nhờ tôi gửi một phong thư, kết quả khi trở về cô hàng xóm tôi lại nói viết sai địa chỉ rồi, phải lấy lại phong thư. Anh có thể giúp tôi lấy lại bức thư đó được không?” hẳn vừa nói vừa cúi đầu khom lưng cười.

Người đưa thư nhìn hẳn thái độ đứng đắn, cũng không giống dáng vẻ đang nói láo, liền hỏi: “Được, đừng vội, chờ tôi xem lại một chút.”

Lấy ra toàn bộ phong thư, người đưa thư tìm một lượt, hỏi: “Phong thư đó gửi đến đâu vậy?”

“Quái hào, gửi đến Quái hào.” Lúc Dương Thanh Mỹ đi gửi thư, hẳn đã nhìn trộm qua được bên ngoài phong thư đó.

Người đưa thư gật đầu một cái: “Địa chỉ gửi đến thì đúng rồi, còn địa chỉ người viết thì sao.” Người đưa thư làm việc tương đối cẩn thận, nếu là bức thư của người kia, thì hẳn phải biết rõ về nó, nên người đưa thư hỏi lại lần nữa.

Người đưa tin gãi gãi đầu: “Đại ca, thực ra tôi không chỉ biết được mấy mặt chữ. Hơn nữa bức thư đó là do có người nhờ tôi gửi, tôi thực sự không biết.” Hẳn nói xong liền cười ngây ngô hai tiếng. Lúc người đưa thư nghi ngờ liếc nhìn hẳn, hẳn lại bổ sung thêm một câu: “Nhưng mà tôi nhớ phong thư màu trắng, người gửi cũng không có ký tên, đại ca, có thể tìm được không?”

Người đưa thư lật hai cái, quả nhiên hẳn thấy có một phong thư màu trắng không có ký tên, suy nghĩ một chút người kia cũng miêu tả được bức thư cặn kẽ như vậy, chắc không có vấn đề gì. Sau đó gật đầu một cái đưa phong thư cho hẳn.

Nhận được lá thư Khương Ca nhớ đến lời Giang Thắng dặn dò, quả nhiên gừng càng già càng cay. Đến cả chuyện lá thư không có ký tên Giang Thắng cũng đoán trước được. Còn dặn dò bọn hẳn nói thế nào để có thể lấy lại phong thư, quả nhiên cái gì cũng bị hẳn nói trúng phóc.

Sau khi hướng người đưa thư cúi đầu cảm ơn, còn mới hẳn một điều thuốc, người đưa thư nhận lấy điều thuốc hẳn liền lấy quẹt lửa ra châm thuốc. Sau khi xong hẳn nói: “Đại ca, tôi phải đi về báo cho cô hàng xóm, để cô ấy sửa lại địa chỉ, thư cũng có thể gửi đi sớm hơn, chào anh.”

Người đưa thư sau khi gật đầu hẳn liền một đường chạy đến chỗ người còn lại, sau đó cùng trở về chỗ Giang Thắng báo cáo.

Giang Thắng sau khi nhận được tin, quả nhiên không có ký tên, nghĩ thầm, bị An Nặc nói trúng, Dương Thanh Mỹ quả nhiên làm chuyện mờ ám. Nếu

như chỉ là một phong thư thường, không có gì đặc biệt Dương Thanh Mỹ chắc chắn sẽ ký tên, nhưng lá thư này lại không được ký tên, khẳng định nội dung bên trong nhất định có mờ ám.

Giang Thắng hướng về phía hai người gật đầu một cái, nói: “Làm rất tốt, sẽ có thưởng, giờ đi làm chuyện của mình đi.”

Chờ hai người đi ra ngoài, Giang Thắng bóc phong thư ra. Đọc nội dung Dương Thanh Mỹ viết, Giang Thắng không thể không một lần nữa cảm tạ An Nặc mình hẳn. Nếu như không phải cô khẳng định Dương Thanh Mỹ sẽ trả thù, những nội dung này nếu để lên báo, không chừng sẽ đưa tới bao nhiêu sóng gió, nói không chừng công ty này sẽ chấm dứt.

Sau khi tỉ mỉ xem xong, Giang Thắng gõ gõ tay trên bàn, phiền não dựa vào thành ghế đốt thuốc hút.

Nội dung bức thư nói: An Nặc vốn chỉ là bác sĩ bình thường, sau khi quen biết Phó Quốc Hoa đã tâm hai người ăn nhậu với nhau, sau khi kết hôn An Nặc dựa vào thân phận của Phó Quốc Hoa để vào bệnh viện quân y, cái thân phận này chỉ vì muốn che dấu chuyện cô cầu kết với người khác thành lập công ty, bởi vì bây giờ không làm ăn thì không giàu lên được nên làm bác sĩ đảng hoàng không làm còn muốn đá ra ngoài làm việc riêng. Cũng bởi vì kết hôn với Phó Quốc Hoa, làm ăn buôn bán cũng đột nhiên thuận buồm xuôi gió. Buôn bán cực tốt. Chỉ ra công ty bọn họ chẳng qua là mượn mặt mũi của Phó Quốc Hoa, lót đường cho mình. Mà Phó Quốc Hoa cũng bởi vì An Nặc làm ăn phát đạt mà địa vị trong quân đội cũng dần dần tăng lên.

Ở thời đại này, thông tin này dễ dàng khiến dư luận xôn xao, nếu như không có người chỉ điểm cũng coi như xong, nếu có người chỉ mặt gọi tên ra, rất dễ dàng kích động oán khí của xã hội, hơn nữa còn là chuyện nhạy cảm giữa nghiệp - quan cầu kết, nếu như bị chuốc lên tội danh như vậy, cũng không khác nào tội thương nhân hối lộ quan lại rồi. Đây chính là chụp mũ lên đỉnh đầu, nếu làm cho mọi người đều biết thì đồng nghĩa chuyện đó là thật rồi, cho dù bọn họ thực sự không làm gì cả, nhưng chuyện này, cho dù muốn rửa sạch cũng rất khó khăn.

Giang Thắng nghĩ, Dương Thanh Mỹ đúng là người phụ nữ độc ác, xuống tay một điểm cũng không nể tình. Nếu cô ta làm như vậy, bọn họ cũng không phải là người dễ bắt nạt, phải để cho cô ta một bài học, để cho cô ta biết không phải ai cũng dễ chọc.

Giang Thắng nhận được tin ngày đó liền liên lạc với An Nặc, có chuyện muốn thương lượng gấp với cô. An Nặc vội vã chạy tới, Giang Thắng liền đưa bức thư Dương Thanh Mỹ viết cho cô. An Nặc xem qua một lần, quả nhiên cô có thể hiểu được Dương Thanh Mỹ tám chín phần.

An Nặc hỏi Giang Thắng: “Anh xem chuyện này chúng ta làm thế nào?”

Giang Thắng nói: “Anh cảm thấy chuyện lần này cần phải cho cô ta một bài học, để xem cô ta lần sau còn dám sử dụng cách này đi hại người khác hay không. Nếu để cô ta nhờn nhờ như vậy càng khiến cho người ta khó lòng phòng bị.”

An Nặc gật đầu một cái: “Đúng vậy, nên cho cô ta một bài học, để cho cô ta biết sợ.”

“Em có chủ ý gì không?” Giang Thắng thấy nét mặt An Nặc biết trong lòng cô đã có sáng kiến, hơn nữa cô lại rất nhanh trí, chủ ý nghĩ ra nhất định cũng không kém. Cho nên trong quá trình cùng quản lý công ty, từ trước đến giờ đều là phân công hợp tác, Giang Thắng chủ yếu trông nom thi hành, An Nặc chủ yếu nghĩ kế, không ai xem vào chuyện của ai, ngược lại cách hợp tác này lại rất hiệu quả.

“Em nghĩ, chúng ta nên gây ông đập lưng ông.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Bị trả thù.

“Oh, làm thế nào?” Giang Thắng nghe thấy An Nặc nói gây ông đập lưng ông trong nháy mắt đã cảm thấy đây là chủ ý hay. Nếu Dương Thanh Mỹ đã nghĩ ra kế sách tốt này, vậy hãy dùng ngược lại nó để trị cô ta, xem cô ta có thể nghĩ đến chuyện làm hại ai nữa không. Hơn nữa cũng nói cho cô ta biết: chúng tôi đã biết cô làm gì. Hơn nữa còn có thể làm cho cô ta khổ mà không nói được. Nếu cô ta dám cùng Trương Diệu kẻ khổ nhất định Trương Diệu sẽ hỏi tại sao lại nhắm vào An Nặc. Trừ phi cô đem chuyện mình ảo tưởng Phó Quốc Hoa còn thích mình, nhưng vì An Nặc gây rồi mới không chịu giúp ra, nếu không liên cơ hội kẻ khổ cũng không có.

Hai người thương lượng xong, sau đó Giang Thắng đi bắt tay vào làm chuyện này.

Dương Thanh Mỹ sau khi gửi tin xong ngày ngày đều đi ra ngoài mua báo xem có tin tức mới gì không. Buổi sáng sớm nay, báo chí rất cuộc cũng đăng một bài có tựa đề rất bắt mắt: “Chống lại nghiệp quan cầu kết, chúng ta hãy dùng hành động thực tế để bảo vệ quyền lợi của chúng ta.”

Thời điểm cô nhìn thấy tiêu đề này trong lòng cũng chấn động, về mặt không nên được vui mừng, lật tới nội dung tờ báo đọc kỹ. Nhưng thời điểm đọc được câu đầu tiên, Dương Thanh Mỹ đã cảm thấy có chuyện gì đó không đúng, rõ ràng lúc cô tố cáo có chỉ mặt gọi tên, tại sao tất cả tên họ cùng địa danh đều được thay đổi lại?

Đọc nhanh xuống phía dưới, nhìn một chút đã cảm thấy chuyện này nhất định là có vấn đề, nội dung này không giống như cô tố cáo trong thư, càng đọc phía dưới cô càng kinh hãi, nó căn bản không phải viết về Phó Quốc Hoa và An Nặc, mà là bọn họ, là cô cùng Trương Diệu.

Dù bài báo không chỉ mặt gọi tên, nhưng lại ngoài sáng trong tối giữu cột Trương Diệu dựa vào quan hệ với nhân viên nhà nước để làm ăn, còn vận dụng nhân lực vì vợ mình giúp cô thuận lợi mở một nhãn hiệu quần áo riêng. Hơn nữa đem quan hệ giữa bọn họ cùng thư ký Trương và Phó Thị Trường nói rõ không sai một điểm. Mặc dù nói gần nói xa đều dùng tên tuổi khác để thay thế, nhưng chỉ cần người biết rõ Trương Diệu một chút đều biết nội dung bài báo này viết về Trương Diệu. Cô vừa bực vừa giận, sắc mặt trắng bệch đem tờ báo siết chặt trong tay. Xong rồi, lần này vốn đã gian nan giờ lại không khác gì thêm dầu vào lửa.

Dĩ nhiên, nếu Dương Thanh Mỹ đọc được, như vậy nhất định thư ký Trương cùng Phó Thị Trường cũng đọc được tờ báo này. Vốn Trương Diệu quay lại bắt tay với Phó Thị Trường đối đầu với Thư Ký Trương đã khiến ông vô cùng căm tức, hiện tại Trương Diệu gặp chuyện còn kéo theo cả ông vào. Thư ký Trương nắm chặt quả đấm, tờ báo này do W thị phát hành, nội dung bên trong nhiều lần nhử tới thư ký thị ủy ăn đủ loại hối lộ, căn bản rõ ràng chính là đặt ông ở trên lửa nung, hiện tại vốn chính là thời điểm cần giữ gìn danh tiếng, chuẩn bị tranh chức thị trưởng, ở thời điểm mấu chốt, lại xảy ra chuyện không hay này.

Phó Thị Trường cũng cảm thấy vô cùng tức giận, vốn hắn đã nghĩ xong biện pháp giúp Trương Diệu lần này, từ đó về sau Trương Diệu có thể khẳng định một mực làm việc cho hắn. Nhưng chuyện đã đến bước này, nếu như hắn lựa chọn thêm một cây đuốc, tiếp tục làm chuyện này, như vậy chẳng phải là cầm cây đuốc hướng lên người mình đốt sao. Thật không ngờ mình vất vả lôi kéo người biến thành quân cờ của mình lại phải bỏ. Hiện tại thì tốt rồi, trước vì chuyện này làm nhiều như vậy, mấy bữa ăn đều không công rồi. Trương Diệu này quả thực là hư việc nhiều hơn thành công. Đem tờ báo cổ lên bàn, Phó Thị Trường gọi người mình tới: “Đi điều tra xem chuyện này rốt cục là như thế nào.”

Mà người buồn bực nhất dĩ nhiên chính là Trương Diệu. Hắn không giải thích được chuyện tại sao lại đến bước này. Mà hắn khổ sở suy nghĩ cũng không nghĩ được là ai làm ra chuyện như vậy hại hắn. Hiện tại hắn lo lắng nhất chính là thái độ của Phó Thị Trường, muốn nhờ Thư Ký Trương chắc chắn là không thể nào rồi, hiện tại biện pháp duy nhất chính là ôm thật chặt đùi Phó Thị Trường.

Trương Diệu về đến nhà, Dương Thanh Mỹ mặt lo lắng nhìn hắn, trên bàn đang để báo ra ngày hôm nay, nhìn Dương Thanh Mỹ mảnh mai yếu ớt, Trương Diệu đưa tay ôm lấy cô, gần đây luôn phải để cô ra ngoài chạy đông chạy tây. Còn phải vì mình mà lo lắng, thật sự là không nên, loại thời khắc mấu chốt này, lại không có người phụ nữ nào khác hỗ trợ được hắn, duy chỉ có vợ của hắn vẫn ở bên mình cùng vượt qua cửa ải khó khăn, cho nên Trương Diệu vẫn đem những phụ nữ bên ngoài và vợ mình phân biệt rất rõ ràng, phụ nữ ở ngoài chỉ là vui đùa một chút, là một món đồ chơi, có thể cung chiêu, có thể theo, chính là không thể quá coi trọng.

Dương Thanh Mỹ từ khi đọc xong tờ báo vẫn nghĩ nên làm thế nào để đối mặt với Trương Diệu, ngộ nhờ sơ ý để anh phát hiện ra đầu mối, cô thật sự không chịu nổi lửa giận của anh. Suy nghĩ một ngày, cô quyết định không nói, nói xong gây phiền cho người khác không nói, còn dễ dàng đưa tới hoài nghi. Cho nên Trương Diệu lúc trở lại cô tận lực làm bộ cũng như không chột dạ, mà là vẻ mặt lo lắng.

“Chuyện như thế nào?” Hai ngày này đủ để đem chuyện tra rõ. Phó Thị Trường hỏi người đi điều tra.

“Vợ Trương Diệu có quan hệ với một người có chức vị trong quân đội. Có đến nhờ người ta giúp đỡ nhưng bị cự tuyệt, mà hình như cô ta với vợ người quân nhân đó có xung đột, nên vợ Trương Diệu viết thư nặc danh tố cáo, nhưng không biết tại sao nội dung tin lại thay đổi thành bọn họ, chuyện này Giám đốc Trương hình như còn chưa biết rõ.”

“Vẫn còn may, may người ta không có chỉ thẳng mặt gọi thẳng tên giống cô ta.” Phó Thị Trường trầm ngâm: “Thật đúng là ngu, muốn cầm dao đâm người ta lại bị người ta dùng chính tay mình đâm ngược lại, đúng là ngu nhất trong các loại ngu.” Hắn nghĩ, muốn đem Trương Diệu nắm ở trong tay, lại không thể để cái người phụ nữ ngu xuẩn này ra ngoài làm chuyện xấu: “Gọi điện bảo Tư Ngữ trở về, nói ta có chuyện muốn để cho nó làm.” Người chờ nhận được lệnh liền lui ra ngoài.

Thật ra thì nói Dương Thanh Mỹ là người phụ nữ ngu xuẩn thật đúng là oan uổng cho cô, cái biện pháp này, nếu không phải do An Nặc đoán trước được, nếu áp dụng vào người khác nhất định sẽ khiến cho người đó thân bại danh liệt. Phó Thị Trường nói cô ngu xuẩn cũng không phải vì chủ ý đó ngu xuẩn. Mà bởi vì cô làm việc không cẩn thận để đối thủ bắt được thóp. Nhưng cũng không thể trách Dương Thanh Mỹ hoàn toàn, chỉ trách cô động vào người không nên động mà thôi.

Hắn cũng cảm thấy An Nặc không chỉ mặt gọi tên là bởi vì chuyện còn liên lụy đến rất nhiều người, ngay cả người đàn ông của cô cũng có phần trong đó, đắc tội với ai cũng có thể chôn mìn dưới chân. Cho nên mới không chỉ mặt gọi tên mà chỉ lựa chọn phương thức cảnh cáo đối phương mà thôi. An Nặc không trực tiếp cho bọn hắn ăn từ hình, mà lại để cho bọn họ chết chậm. Để cho bọn họ lo lắng ngày nào đó tên mình sẽ bị đưa ra ngoài ánh sáng, ngày ngày sống trong hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Ly hôn.

Hôm sau Phó Thị Trường gọi điện hẹn Trương Diệu nói chuyện. “Tiểu Trương này, không phải là tôi không muốn giúp cậu... giống như chuyện này, người ta rõ ràng là nhắm thẳng vào cậu, nhưng tôi đây cũng bị liên lụy, ở thời điểm này nếu tôi ra tay giúp cậu, không phải nói rõ với mọi người bài báo đó đang nói về chúng ta sao.” Phó thị Trường cười như không cười nhìn hắn, nói chuyện đến giọt nước cũng không lọt khiến Trương Diệu không biết nên giải thích thế nào.

Ông rõ ràng cảm thấy thành ý của Trương Diệu không đủ, nhưng mà hần bình thường biểu mình cũng không ít, bọn họ dầu gì cũng là người trên một cái thuyền rồi, ban đầu nếu không phải ông một mực muốn xem động tĩnh, muốn chờ một thời gian mới ra tay, có khi cũng không xảy ra cục diện này. Nói trắng ra chính là ông không muốn gánh chịu nguy hiểm.

“Phó Thị Trường, chúng ta cũng đã bị cột chung vào trên một cái thuyền rồi, tôi sắp bị lật thuyền rồi, ngày cũng có thể ngồi vững trên đó sao?” Trương Diệu nửa câu đầu lúc nói giọng điệu còn có chút uy hiếp, nhưng nói xong lại mềm xuống. Thật ra thì hần cũng sợ Phó thị Trường thật sự không quản chuyện của hần nữa, đến lúc đó thì thật sự không còn đường để lui rồi.

Trong quá trình hần nói chuyện trên mặt Phó Thị Trường vẫn mang theo nụ cười, nhưng trong đáy mắt lại thoáng qua ý lạnh.

“Chỉ sợ vạn nhất thuyền không lật, cậu đã té xuống rồi, có thể dính trên người tôi cũng chỉ là mấy giọt nước mà lúc cậu ngã văng lên thôi. Cậu cứ nói đi.” Nghe được câu này, lòng Trương Diệu đột nhiên run lên. Ông ta nói như vậy, chẳng lẽ muốn hy sinh hần sao?

“Chuyện này.....” Trương Diệu thấp thỏm chờ hần tuyên bố vận mệnh của mình.

“Đừng sợ, chúng ta bây giờ vẫn đang ngồi trên một cái thuyền, thời gian nguy hiểm, chúng ta trước tiên đem người khác đẩy xuống mới chính là đạo lý.”

“Người khác....” Trương Diệu không hiểu ra sao.

“Tiểu lý, đem những gì điều tra được đưa cho cậu ta.” Tiểu lý là trợ lý của Phó Thị Trường, hần cầm hồ sơ trong tay đưa cho Trương Diệu. Trương Diệu cẩn thận đọc từng chữ một.

Ngẩng đầu lên, sắc mặt Trương Diệu có chút không tốt, nhưng Phó Thị Trường cũng không quan tâm đến sắc mặt của hần, trực tiếp ném ra một câu khiến cho sắc mặt hần càng thêm trắng bệch: “Người trên thuyền ít đi, chúng ta mới có thể an toàn hơn, tôi cũng không vòng vo nữa, chỉ có cậu ly hôn, chúng ta mới có thể chân chính trở thành đồng minh”

Trương Diệu động động đôi môi, nói không ra lời, lúc này đầu óc của hần căn bản không thể tiếp nhận được thứ gì, Phó Thị Trường muốn hần ly hôn, hần cảm giác mình căn bản không làm được, hần cùng Dương Thanh Mỹ phải trải qua bao nhiêu khổ cực mới có thể ở chung một chỗ, cô thậm chí không tiếc vì hần vứt bỏ chồng cũ, còn sinh cho hần một đứa con trai kháu khỉnh, cô cho tới bây giờ đều cư xử khéo léo, những lúc hần cần an ủi cô đều luôn có mặt ở bên an ủi hần, cô cũng chưa bao giờ xa rời hần. Nhưng .....Nhưng nếu như không ly hôn, đồng nghĩa với việc hần phải buông sự nghiệp kinh doanh mà hần vất vả và gầy dựng, sự nghiệp của cô cũng không thể bảo đảm, hần sẽ không thể lo liệu chi phí sinh hoạt cho hai mẹ con cô, nếu để cho cô đi theo hần chịu khổ, như vậy kiên trì ban đầu chẳng phải là một truyện cười. Hơn nữa, từ khi hàng hóa ở trên biển gặp chuyện không may, đúng là cô đã đưa ra phán đoán sai lầm, hần cũng đã một mực giúp cô gánh chịu, vậy có phải hay không cô nên cùng hần đồng cam cộng khổ.

Trương Diệu vẫn còn đang suy tư, Phó Thị Trường đã chậm rãi nói: “Tiểu Trương này, cậu hãy yên tâm, tôi sẽ không để cho cậu chịu thiệt, bỏ cô ta, tôi sẽ bồi thường cho cậu một người tốt hơn, tôi có một cô con gái nuôi, tên là Tư Ngừ, bây giờ đang ở thủ đô, năm ngoái vừa tốt nghiệp đại học, là một cô gái như nước trong veo. Chỉ cần cậu chịu ly hôn, nó lập tức trở lại cùng cậu kết hôn.”

Thì ra đây mới chính là mục đích của ông ta, muốn hần ly hôn cùng chuyện hai người đang ở trên một cái thuyền thì liên quan gì tới nhau, mà người tên Tư Ngừ này mới là trọng điểm, bọn họ kết hôn, mới thật sự là người một nhà. Mới không thể cổ kị mà hợp tác. Sau khi phân tích thiệt hơn, đôi môi mòng ở dưới sống mũi cao, phun ra một chữ khiến hần cũng không thể tin tưởng: “Được.”

Sau khi nói xong chính hần cũng bị hù sợ, nhưng nhìn về mặt hải lòng của Phó Thị Trường, hần mím môi một cái kiên trì quyết định của mình. Quả nhiên Phó Thị Trường thật vui mừng. Ánh mắt tán dương nhìn hần nói: “Cậu cưới Tư Ngừ, chúng ta mới thật sự là người trên một cái thuyền, cậu cứ nói đi, về sau chúng ta vinh nhục cùng chung rồi, mặc kệ bao nhiêu cửa ải khó, tôi đều sẽ giúp cậu vượt qua, yên tâm.”

Từ phòng làm việc Phó Thị Trường đi ra, Trương Diệu vẫn vô tri vô giác, bầu trời vốn trong xanh nhưng trong mắt hần cũng trở thành màu xám tro. Hần hoàn toàn không biết nên nói với Dương Thanh Mỹ thế nào, chắc chắn sau khi cô nghe tin tức này sẽ khổ sở đến mức nào, đoán chừng cũng giống như hần cảm giác như bầu trời sập xuống. Chỉ là Dương Thanh Mỹ khéo hiểu lòng người, có nhất định sẽ hiểu, chỉ cần vượt qua cửa ải lần này, hần sẽ cố gắng làm bản thân lớn mạnh để không cần nhìn sắc mặt của ai nữa, đến lúc đó, hần nhất định sẽ ly hôn với con gái của ông ta, nhìn thẳng vào mặt ông ta nói, vợ của tôi chỉ có thể là Dương Thanh Mỹ.

Dù hần hy vọng con đường này có thể dài vô hạn, nhưng hần đã về đến nhà. Dương Thanh Mỹ vẫn lo lắng cho hần những lại cố làm dáng vẻ kiên cường, thay hần đau lòng, hần không trách cô lần này mang đến cho hần bao nhiêu cửa ải khó, chỉ nói mưu kế của cô, không có người phụ nữ nào sánh nổi, chỉ là bị vài người ăn cắp nên không áp dụng thành công thôi, nếu như thành công bọn họ tuyệt đối sẽ thoát khỏi khổ cảnh bây giờ, cô cũng chỉ muốn thay hần phân ưu thôi.

Hần kéo cô lại ôm thật chặt, dường như muốn dùng hết hơi sức cả đời để ôm cô. Cuối cùng chỉ có thể vui mặt ở tóc của cô, che giấu vẻ mặt bi thương của mình, nhẹ nhàng nói: “Thanh Mỹ, ly hôn thôi.”

Dương Thanh Mỹ nghe được lời của hần, nhưng cô vẫn tỉnh táo, lấy tay nhẹ nhàng vuốt lưng hần, giống như đang dụ dỗ một đứa trẻ. Cô hỏi: “Tại sao, nhất định là Phó Thị Trường làm khó dễ anh rồi.”

Trương Diệu nghe được lời này của cô..., không kiềm hãm được nỉ non tên của cô: “Thanh Mỹ, Thanh Mỹ.” Cô vĩnh viễn đều là tỉnh táo và thông minh như vậy.

Dưới khích lệ của Dương Thanh Mỹ, Trương Diệu nói đầu đuôi mọi chuyện, hơn nữa còn lên án Phó Thị Trường ép hần phải cưới con gái nuôi của mình,

Dương Thanh Mỹ hỏi hán đã nhìn thấy con gái nuôi của ông ta chưa. Trương Diệu vì không muốn cho cô khổ sở, cố ý nói xấu người phụ nữ kia, hình dung cô ta là một người xấu xí không ai thèm lấy.

Dương Thanh Mỹ thật ra thì chẳng cần phải lo lắng Trương Diệu sẽ đổi lòng, bởi vì lòng của Trương Diệu hiện tại toàn bộ ở trên người cô, mà cô cũng nắm nó rất chắc, mà người phụ nữ kia chỉ do Phó Thị Trường ép anh phải cưới, nhưng Trương Diệu là một người có lòng tự ái cao, ghét nhất chính là người khác miến cưỡng hán mà hán lại không thể không thuận theo, mặc dù hán hiện tại không thể không dựa vào Phó Thị Trường, nếu như ngày nào đó Phó Thị Trường lật thuyền, hán nhất định sẽ không chút do dự bỏ đá xuống giếng. Mà không có đợi đến ngày này trước, hán sẽ chỉ đem những thù hận này toàn bộ đổ lên đầu Tư Ngừ. Mà chuyện cô cần làm bây giờ, không cãi lộn, chỉ là chịu nhục chờ đợi một ngày nào đó Trương Diệu mang đến hào quang cùng hạnh phúc cho cô thôi.

Lúc này Dương Thanh Mỹ nhất định không biết, vận mệnh của cô, chính là từ lúc cô xem thường Dương Tư Ngừ mà bắt đầu chuyển biến

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Dương Thanh Mỹ không cãi lộn phối hợp với Trương Diệu ly hôn. Yêu cầu gì cũng không nhắc tới, những biết rõ ly hôn chỉ là giả bộ, ai biết được sau này sẽ có biến cố hay không? Đây chính là điều khiến Trương Diệu muốn bỏ cô mà không được, rõ ràng hán nói ra một yêu cầu quá đáng như vậy, nhưng cô vẫn yên lặng ủng hộ, toàn tâm toàn ý tin cậy hán, chỉ là lúc lơ đãng biết sử dụng nước mắt để cho hán nhìn thấy, để cho hán càng thêm thương tiếc cô.

Hai ngày cuối cùng ở với Dương Thanh Mỹ, hai người vẫn tỏ ra bình thường, nhưng Trương Diệu không bận rộn công việc như trước đây nữa, chỉ ở nhà cùng với vợ con. Dương Thanh Mỹ cũng thu mình lại, an tâm ở nhà phục vụ chồng con. Nấu những món ăn ngon, rồi hai người dẫn con đến khu vui chơi, một cảnh tượng gia đình hạnh phúc, đứa bé cũng rất vui vẻ, ba mẹ chưa từng có ngày rảnh rỗi ở nhà chăm sóc hán như hai ngày qua, chỉ là hán không biết, sau hai ngày này, ba của hán sẽ phải đi lấy người khác.

Ngày thứ ba, bọn họ rút cuộc phải đối mặt với sự thật. Ở trong tiệm cơm lớn nhất tỉnh, Phó Thị Trường hẹn hai người trẻ tuổi tới nơi này.

“Tiểu Trương, đây chính là Tư Ngừ nhà tôi, hai người hãy từ từ nói chuyện.” Hôn kỳ của hai người đã định, Phó Thị Trường nửa thật nửa giả để hai người trước khi cưới bồi dưỡng tình cảm một chút, lúc nói chuyện nét mặt tựa như một trường bối từ ái nhìn hai đứa trẻ ưu tú.

Dương Tư Ngừ ngồi ở bên cạnh Phó Thị Trường, mà Trương Diệu ngồi đối diện ông ta, lúc hán ngừng đầu nói chuyện với Phó Thị Trường hán luôn lơ đãng quan sát Dương Tư Ngừ. Vốn hán không thích Dương Tư Ngừ, mặc dù cô cũng rất vô tội, nhưng khi hán biết phải ly hôn với Dương Thanh Mỹ để cưới cô, ở trong mắt hán, cô giống như hung khí nằm trong tay Phó Thị Trường, là một công cụ để làm tổn thương hán.

Nhưng hán lại không thể khống chế được mình, không nhịn được muốn nhìn người phụ nữ này một chút, cô một đầu tóc dài uốn xoắn, đôi môi màu đỏ chót nhìn qua thấy tâm trạng dường như đang phấn khởi, đây cũng là một người phụ nữ khó không chế, đôi môi khêu gợi khe mở, đang ăn thức ăn trong miệng, nhìn qua đối với hán cũng không có cái hứng thú gì.

Một bữa cơm, Trương Diệu đối với cô sinh ra một chút hứng thú, sau khi đi ra, Trương Diệu chủ động nói: “Đề tôi đưa em về.” Phó Thị Trường nở nụ cười thỏa mãn, Dương Tư Ngừ gạt đầu một cái ngồi vào xe của hán.

“Tôi có thể gọi em là Tư Ngừ không?” Trương Diệu chủ động tìm đề tài.

“Có thể, tùy anh thích.” Dương Tư Ngừ nói chuyện, giọng nói của cô có chút khàn khàn, lộ ra vẻ lười biếng cùng tùy ý. Trương Diệu không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt. Đây là một phụ nữ cao quý, từ diện mạo đến phong cách giờ tay nhắc chân. Cô cùng với những người phụ nữ muốn tiếp xúc với hán kia không giống nhau, bọn họ đều từ tầm dưới chót bò lên hoặc muốn được dựa vào hán để kiếm chác. Cảm giác này khiến hán nghĩ đến An Nặc, rồi lại so với cô còn khỉ phách hơn rất nhiều.

Lái xe đến dưới nhà Dương Tư Ngừ, Dương Tư Ngừ vừa trở về, nhà cũng do Phó Thị Trường an bài, cô tạm thời sống một mình ở đây. Xuống xe, Dương Tư Ngừ đối với Trương Diệu ngoắc ngoắc tay, đi lên ngồi đi. Trương Diệu suy nghĩ một chút, quyết định đi lên cùng cô thỏa thuận hiệp nghị trước khi kết hôn, dù sau cũng không phải chân chính kết hôn, thỏa thuận rõ ràng trước hôn nhân như vậy sẽ tốt cho cả hai.

Mở cửa sau, Trương Diệu vừa mới vào cửa, đèn cũng không kịp mở liền bị Dương Tư Ngừ đẩy người tựa vào cửa, mặt của cô cũng lại gần hán, dùng cự ly mập mờ nói: “Không tệ, rất hấp dẫn tôi.”

Môi của cô khẽ nhếch như cũ, mỗi chữ nói ra cũng có thể làm cho Trương Diệu cảm nhận được hơi thở của cô. Lần đầu tiên, Trương Diệu bị một phụ nữ mê hoặc giống như một thanh niên chưa biết mùi đời, nhịp tim đập loạn. Cho nên thời điểm Dương Tư Ngừ hôn xuống, hán không tự chủ được trầm luân. Nhiệt độ kéo lên, bàn tay hán cũng không tự chủ mà luồn vào quần áo cô, sờ tới da người cô có lỗi có lỗi trong óc hán đột nhiên nghĩ đến vóc người gầy gò của Dương Thanh Mỹ, cả người đột nhiên tỉnh táo. Đây người phụ nữ bên người ra: “Kết..., chờ kết hôn xong rồi tính.” Trương Diệu hơi thở vẫn còn có chút không yên.

Dương Tư Ngữ đang nổi lên hứng thú lại bị đẩy ra, nhún vai một cái: “Không sao, thời gian sớm lúc tuổi đã già.”

Trương Diệu cũng không nhớ nổi lời cô đang nói cái gì, có chút khản trương mở cửa, trực tiếp đi ra ngoài, trước khi đóng cửa hắn còn liếc mắt nhìn người phụ nữ bên trong, cô đang khéo ánh mắt dùng ngón tay tro lau son môi vừa bị nhòe, sau đó tầm mắt của hắn ngừng ở khóe miệng cô đang nở nụ cười.

Cho đến khi về đến nhà, cái nụ cười đó vẫn ở trong óc hắn không có rời đi, nhìn Dương Thanh Mỹ vóc người gầy yếu, hắn cũng không dậy nổi hứng thú, miễn cưỡng dỗ con trai đi ngủ, hắn cũng đi ngủ sớm, trong mộng vẫn mơ thấy người phụ nữ xinh đẹp đó, nghĩ đến chuyện còn chưa làm xong với cô.

Những ngày sau, Trương Diệu vẫn ở giữa hai người phụ nữ, đối với Dương Tư Ngữ là muốn, mà đối với Dương Thanh Mỹ cũng là yêu. Hắn đối với Dương Tư Ngữ càng ngày càng muốn ngừng mà không được, buổi chiều đầu tiên, bọn họ làm xong sau cô liền nắm lấy vật của hắn, dán bên tai của hắn nói: “Quốc sản chính là chỗ này vừa ngắn vừa nhỏ.” Hắn thậm chí có thể cảm nhận được đôi môi của cô khẽ mở. Tại thời khắc đó, hắn cảm thấy khoái cảm vô cùng.

Cho đến khi Dương Tư Ngữ cùng Dương Tư Ngữ chính thức kết hôn, trước kia chỉ dám cùng Dương Tư Ngữ ban ngày triển miên Trương Diệu rốt cuộc cũng có thể lấy một cái cơ tốt để có thể buổi tối cũng ở lại với Dương Tư Ngữ, mặc dù trong lòng hắn vẫn tự nói với mình hắn yêu thủy chung chỉ có mình Dương Thanh Mỹ, mà Dương Tư Ngữ, hắn chỉ là phối hợp với Phó Thị Trường trong trò chơi thu một chút ích lợi, vui đùa với cô mà thôi, hắn trước kia cũng không phải chưa từng làm qua chuyện này.

Nhưng Dương Thanh Mỹ lại cảm giác được thái độ của Trương Diệu mấy ngày này có vấn đề. Nếu như bọn họ không có vấn đề gì anh làm sao có thể liên tục mấy ngày đêm không về nhà, dù sao vợ con cũng đang chờ anh, mà người phụ nữ kia, chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi. Có thể là Dương Thanh Mỹ cảm nhận được nguy cơ, từ từ bắt đầu đối với Trương Diệu càng ngày càng nghiêm, trong tâm càng thêm nghĩ cách đấu trí với Dương Tư Ngữ. Nhưng cô tình nhiều lần thua ở trên tay Dương Tư Ngữ, qua mấy lần cũng không chiếm được lợi thế, chỉ có thể hướng về Trương Diệu yên lặng rơi lệ, lúc mới bắt đầu Trương Diệu còn cảm thấy đau lòng. Nhưng càng về sau, ngay cả hắn đều không tự giác đặt cô ở vị trí người tình. Dương Thanh Mỹ cảm nhận được chuyện này, lúc đầu chỉ trầm mặc, nhưng về sau cô muốn cho Dương Tư Ngữ một kích trí mạng, có thể là Dương Thanh Mỹ liều mình với Dương Tư Ngữ, hoặc cũng có thể từ bỏ Trương Diệu, nhưng tất cả chuyện này, đều không liên quan đến An Nặc cùng Phó Quốc Hoa.

Chuyện này đến tai An Nặc, cô rốt cuộc yên tâm, cô và Phó Quốc Hoa cuối cùng cũng rời khỏi được kịch tình, đặt vàng sáng của nhân vật nam nữ chính, cũng chỉ có thể uy hiếp được người khác. Từ đây không còn quan hệ tới cô và Phó Quốc Hoa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Thật ra thì An Nặc không phải sợ hai người Dương Thanh Mỹ cùng Trương Diệu, chỉ là nếu như không thoát khỏi kịch bản, bọn họ sẽ lại xuất hiện trong cuộc sống của cô và Phó Quốc Hoa. Lúc nào cũng phải đề phòng hai người kia quấy rầy, làm phiền người ta chết đi được. Hơn nữa bọn họ quả thật không có ân oán gì, dù sao lúc ấy Dương Thanh Mỹ cùng Phó Quốc Hoa không thích hợp, hai người liền tách ra, mà Dương Thanh Mỹ cũng đã có Trương Diệu, Phó Quốc Hoa có cô. Đây cũng không phải là thù hận gì, coi như đứng ở góc độ Phó Quốc Hoa, nói báo thù cũng có chút quá, dù sao cũng là nam tử hán đại trượng phu, không phải ai cũng nhỏ mọn. Cho nên An Nặc có thể trợ giúp anh làm chuyện thứ nhất chính là chứng minh cuộc sống sau khi ly hôn của anh còn tốt hơn trước, còn thoát khỏi kiếp làm nhân vật nam phụ cuộc sống lúc nào cũng phải vây quanh nam nữ chính, cùng Phó Quốc Hoa sống ngọt ngào qua ngày.

Trương Diệu cùng Dương Thanh Mỹ mở ra một kịch tình khác, kịch tình này sẽ dần dần chìm xuống. An Nặc không bị hai người kia quấy nhiễu trong đầu cũng nhẹ đi rất nhiều, chuyện của công ty cũng được Giang Thắng lo liệu đầu vào đấy, An Nặc càng có thời gian chuyên tâm vào việc ở bệnh viện cùng trên người của Phó Quốc Hoa.

Mỗi ngày Phó Quốc Hoa sau khi về nhà, chuyện thứ nhất An Nặc làm chính là kiểm tra thân thể anh từ trên đến dưới xem có vết thương mới nào hay không. Bởi vì lúc huấn luyện phải làm mẫu cho các tân binh, hoặc cùng các tân binh hỗ trợ tập luyện, trên người không khỏi lưu lại những dấu vết bầm tím, cho tới bây giờ Phó Quốc Hoa chưa từng có chú ý tới những thứ này, bởi vì một vết sẹo nhỏ hoặc một vết tím bầm đối với nam tử hán đại trượng phu mà nói dĩ nhiên chỉ có thể coi là một đĩa đồ ăn rồi.

Anh không nói, mà An Nặc cũng không có cơ hội đi chú ý, bởi vì hai người đi chung với nhau đều luôn ăn mặc chỉnh tề, Phó Quốc Hoa là một quân nhân, trừ buổi tối sau khi lên giường đa số thời điểm còn lại đều là đáng vẻ nghiêm túc, cho dù là đang ở nhà.

Mà An Nặc ngược lại so với anh, cô không có nhiều kỷ luật như vậy, nhưng là Phó Quốc Hoa sau khi về nhà thay quần áo hoặc là làm cái gì đa số lúc đó cô sẽ tự động né tránh. Bởi vì nếu không kịp thời tránh ra, ngộ nhỡ súng cuốc cò, hai người cũng sẽ rất khổ sở. Vì Phó Quốc Hoa quá ‘cường tráng’ vốn lúc buổi tối làm đã khiến cô rất mệt mỏi, ngộ nhỡ lau súng cướp cò, từ trước khi ăn cơm liền bắt đầu thì cô càng không chịu nổi, mà Phó Quốc Hoa càng về sau sẽ bởi vì yêu thương cô mà buộc phải dừng lại, nhưng dục vọng của anh vẫn chưa được thỏa mãn, cho nên cuối cùng khổ sở một mình anh chịu.

Cũng bởi vì như vậy, An Nặc cho tới bây giờ cũng không có phát hiện trên người anh có tất cả bao nhiêu vết thương lớn nhỏ. Cho đến ngày nào đó hai người quan hệ mờ mờ trên trán anh cùng bình thường không giống nhau, lần này anh chảy rất nhiều mồ hôi, không ngừng rơi xuống người cô, hơn nữa

động tác cũng chậm hơn, biểu cảm của anh giống như vừa sung sướng vừa đau đớn. Qua một lúc, An Nặc bình tĩnh lại rồi cuộc phát hiện có cái gì đó không đúng.

“Chuyện gì xảy ra, có phải anh có chỗ nào không thoải mái không?” An Nặc khẩn trương hỏi.

“Không có không thoải mái.” Phó Quốc Hoa bị cô hỏi cũng mê mang.

“Vậy sao hôm nay anh không ngừng chảy mồ hôi, nhìn đáng vẻ như nơi nào đó đang bị đau.” An Nặc đưa tay giúp anh lau mồ hôi trên trán.

Phó Quốc Hoa nghe cô hỏi đến đây mới hiểu được vấn đề. Một cái tay lợm quanh ở trên eo nhỏ của cô dùng sức đem thân thể cô vừa chống lên nằm xuống người hắn: “Không có gì đáng ngại, chỉ là vừa mới đứng lại không được, đứng đến chỗ đầu gối, bây giờ không có gì đáng ngại nữa rồi.” Anh mặt chẳng hề để ý nói.

“Đầu gối, đầu gối làm sao?” Cô lập tức lại từ bộ ngực anh chống thân thể lên, vội vàng nhìn đầu gối của anh. An Nặc phản ứng quá nhanh, Phó Quốc Hoa không kịp kéo cô lại, không thể làm gì khác hơn là buông tay để cho cô nhìn.

Nhắc chân đạp lên, đầu gối bên chân phải của anh bầm tím, đáng vẻ dữ tợn khiến An Nặc hít vào một ngụm khí lạnh. Chỉ là cau mày nhìn cũng không dám động mạnh, nhìn qua có vẻ rất đau. Quay đầu lại nhìn bộ mặt nghiêm túc lúc này hiện ra đáng vẻ thỏa mãn khi được ăn no. An Nặc nhớ tới tình huống vừa rồi của anh, cực kỳ tức giận hét vào lỗ tai của anh.

“Phó Quốc Hoa!”

Nếu là bình thường An Nặc chắc là sẽ không như vậy, đi lính cũng đã là người lớn rồi, chớ nói chi đã là quan quân. Nếu như người dựa vào hắn thương người cung chiều liền không có kỳ để cho người bỏ lên đầu hắn làm mưa làm gió, điều này cũng tốt thôi. Nhưng hôm nay An Nặc không nhịn được nữa, xem một chút, anh vừa rồi đã làm gì, trên người có vết thương không nói coi như xong, cô có thể thông cảm anh là giải phóng quân kiên cường, muốn phát huy tinh thần không sợ khổ không sợ mệt. Nhưng...

“Phó Quốc Hoa, người ta là Giải Phóng Quân đều có nhin đau để làm việc lớn, anh thì sao?”

An Nặc đột nhiên có một loại tâm tình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Anh cũng vậy, đang làm việc chính, anh nhẫn nhịn đau đớn vì tổ quốc sáng lập ra tương lai, nhin được còn rất cực khổ.” Cô rất nghiêm chỉnh, nhưng Phó Quốc Hoa vẫn coi như là không có chuyện gì xảy ra.

Cô nghe anh nói xong đầu óc liền muốn nổ tung, binh lính cần quấy binh lính cần quấy, binh cùng du côn quả nhiên là không phân biệt. Cô muốn bỏ đến lỗ tai của anh, cho anh một bài giảng, nhưng cô sợ nếu như để anh bắt được cô mới là người xui xẻo, hơn nữa không phải là chuyện đứng đắn. An Nặc cắn cắn môi mới có chút sung đỏ, mang theo dấu chấm than lớn trên đầu tức giận bỏ xuống giường.

“Đi đâu?” Phó Quốc Hoa thấy cô xuống giường vội vàng mở miệng hỏi, sợ An Nặc bị lời nói của hắn làm cho tức giận mà bỏ đi.

Quả nhiên An Nặc không để ý hắn, khi hắn do dự không biết có nên xuống giường để cô cắn hai cái cho hết giận hay không hay là chờ cô về giường rồi để cho cô cắn, lúc này đã thấy An Nặc cầm theo chai dầu trở lại.

Thấy rõ đồ trong tay cô, Phó Quốc Hoa trong lòng đột nhiên liền sung sướng. Ban đầu bị cô hấp dẫn hắn còn tự khinh bỉ mình, cho là mình trâu già còn muốn gặm cỏ non. Bây giờ nhìn lại ban đầu bị dụ là điều may mắn. Nếu như ban đầu hắn đủ lý trí khuyên mình, hiện tại ở đây đâu ra một tiểu tức phụ động lòng người này.

Đáng đáp trẻ trung xinh đẹp khiến các tiểu binh trong bộ đội nhìn đến ngây người không nói, vóc người cũng có lỗi có lỗm, mầu chót là, còn đối tốt với hắn đến không thể tốt hơn được nữa. Ngay cả khi hắn chịu một chút vết thộp nhỏ cô cũng rất chú ý, lúc cô nhìn hắn tức giận hét lên, hắn nghĩ cô vì hắn bị thương mới sinh tức, lúc ấy hắn liền hận không được hung hăng hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô. Để cho cô cũng cảm thụ được tâm tình đang kích động của hắn.

Thời điểm khi còn sống chung với Dương Thanh Mỹ, hắn cảm giác phụ nữ xinh đẹp chính là muốn làm cho người ta thương yêu, làm cho người ta đau lòng muốn cung chiều, dù cô cái gì cũng không làm, cái gì cũng không quan tâm, thậm chí trên căn bản không có chủ động quan tâm tới hắn, hơn nữa hắn mỗi lần trở về đều phải làm nhiều việc rất vất vả, còn phải đối mặt với Dương Thanh Mỹ khóc lóc kể lể, xử lý rất nhiều vấn đề. Lúc đó hắn cũng cảm thấy không có gì không đúng cả, cô gả cho hắn vốn là rất uất ức.

Hiện tại hồi tưởng lại những ngày đó, đột nhiên cảm thấy thời điểm đó mọi suy nghĩ đều rất nhầm nhứ. Cuộc sống hiện tại của hắn bây giờ mới gọi là một gia đình, từ lúc kết hôn cho đến lúc này hắn đều cảm thấy tràn đầy hạnh phúc, lúc hắn quay lại quân đội, tiểu cô nương không chỉ đem chuyện trong nhà xử lý ngay ngắn rõ ràng, còn có thể kiếm thêm được nhiều tiền giúp cuộc sống trong nhà được cái thiện, hiểu kính không nói, thậm chí bởi vì hắn không thường ở nhà, cô còn làm thay hắn làm bổn phận của mình, mỗi tháng gửi phí sinh hoạt cũng chưa từng keo kiệt với người trong nhà, mỗi lần mẹ hắn viết thư cũng sẽ nói: phí sinh hoạt gửi nhiều lắm rồi, dùng không hết, lần sau chớ gửi nhiều như vậy, hai con giữ lại mà lo chuyện của mình.

Thời điểm hắn nói với cô, cô luôn nói, cô có rất nhiều tiền, hơn nữa lão nhân gia cực khổ cả đời rồi giờ là lúc hưởng thụ, giờ trong tay có nhiều tiền, muốn mua cái gì liền mua, ăn cái gì liền ăn, không cần tiết kiệm, hơn nữa lúc viết thư hồi âm lại, cô luôn có các loại lý do mà nói với mẹ hắn, thậm chí còn nói mấy năm tiếp theo giá cả hàng hóa tăng lên, có cái có thể tăng gấp đôi, nên số tiền đó cô sợ gửi còn thiếu, mặc dù hắn cảm thấy cô có chút nói ngoa, nhưng hắn cũng không cần, bởi vì lời cô nói với mấy lão nhân gia đều có tác dụng, hơn nữa mỗi lần cô dùng loại lời nói hù dọa người này nét mặt rất đáng yêu.

Sau nữa, cô lại đột nhiên nói cho hắn biết cô muốn sắp xếp xong xuôi mọi chuyện trong nhà để cùng hắn theo quân, lúc ấy hắn thật sự rất cảm động, bởi vì theo quân cuộc sống sẽ vất vả và mọi người đều biết rõ, hơn nữa cô còn là một bác sĩ, cũng rất yêu công việc này của mình, nếu theo quân cô sẽ phải từ bỏ tất cả.

Nhưng cô lại tự nguyện đi theo hắn tới quân đội sống qua ngày, mục đích chính là có thể ngày ngày nhìn thấy mình, được chăm sóc mình. Hắn muốn cô suy nghĩ lại, cô lại nói: “Không cần suy tính em cũng biết rõ, điều em muốn nhất là được ở cùng với anh.” Lúc ấy hắn cảm thấy trên cái thế giới này sẽ không bao giờ có một người phụ nữ có thể làm cho hắn thương vào trong tâm khảm như vậy nữa.

Phó Quốc Hoa cả người thả lỏng hưởng thụ An Nặc chăm sóc, An Nặc cũng chuyên chú mà đem dầu thuốc đỏ ở trên tay chà nóng giúp anh xoa bóp đầu gối. Mãi cho đến khi đầu gối bắt đầu nóng lên, mặt của cô cũng đỏ mồn hời cô mới dừng lại. Ngang đầu nhìn thấy vẻ mặt muốn lấy lòng của Phó Quốc Hoa, An Nặc vừa tức vừa buồn cười, đoán chừng anh căn bản không biết tại sao cô tức giận.

“Anh, biết rõ mình sai ở đâu chưa.” An Nặc khoanh tay chờ anh trả lời.

“Đều do anh sai.” Hắn hoàn toàn như một ông chú muốn dụ dỗ trẻ con, không hề nhận thức được sai lầm của mình.

“Sai ở đâu.” An Nặc hỏi tới.

“Anh không nên dùng lời không đứng đắn nói với em?” Phó Quốc Hoa suy nghĩ kỹ một hồi mới trả lời.

Đáp án này mặc dù An Nặc đã dự đoán được từ trước, nhưng vẫn không nhịn được tức giận mà ngã ngửa. Cô nhướn mày, cô đưa tay nhỏ bé ở trên đầu gối bị thương của anh vỗ xuống một cái thật mạnh. Sức lực này cũng khiến Phó Quốc Hoa mặt co quắp một cái. Cô mới hài lòng, bỏ xuống giường đi rửa sạch sẽ tay của mình.

Tắt đèn cô chui vào lồng ngực bền chắc của Phó Quốc Hoa, tiếp tục vấn đề lúc này.

“Anh nghĩ xong chưa, rốt cuộc có biết mình sai ở đâu hay không?” An Nặc tiếp tục thẩm vấn.

Trong bóng tối Phó Quốc Hoa trầm mặc, hắn hôm nay giống như chỉ thực sự làm sai một sự kiện này mà thôi.

Chờ cả ngày vẫn không có âm thanh, An Nặc không khỏi nghĩ anh có phải đã ngủ mất rồi không.

Đưa tay nhỏ bé bóp mũi của anh: “Về sau không thể tùy tiện bị thương, phải luôn cẩn thận có hiểu hay không. Bị thương về nhà nhất định phải nói mặc kệ là vết thương lớn hay nhỏ có biết hay không!”

Phó Quốc Hoa nghe xong lời của cô, đột nhiên có chút cảm động, giọng trầm thấp trả lời: “Hiểu.”

Chỉ một chữ cũng khiến An Nặc đột nhiên xấu hổ, nhỏ giọng nói một câu đã hiểu là tốt rồi. Tiếp liền vùi đầu vào trước ngực Phó Quốc Hoa nhắm mắt ngủ.

Để lại Phó Quốc Hoa ngóc đầu nhìn cô, khóe miệng khẽ giật.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Từ khi An Nặc theo quân cuộc sống mỗi ngày đều trầm tĩnh trong hạnh phúc, lúc này Phó Quốc Hoa lại được nghỉ phép, mặc dù đã lâu rồi hắn chưa được nghỉ, nhưng trước kia chuyện duy nhất khiến hắn lo lắng là mẹ mình giờ đã có chú Trương chăm sóc, cuộc sống gia đình hai người cũng tạm ổn trôi qua hoàn mỹ, cũng thường xuyên liên lạc với hắn, hắn cũng không còn lo lắng, mà ngày ngày trong lòng suy nghĩ đến lão bà hàng ngày hầu hạ ở bên cạnh, cho nên gần đây ngày trôi qua thật nhanh, hơn nữa mỗi ngày thần thái hắn đều phấn khởi.

Chỉ là mặc dù nói thì nói thế, nhưng Phó Quốc Hoa thật vất vả mới có một kỳ nghỉ phép. Lúc nhận được thông báo nghỉ phép trong ngày hôm ấy hắn đã cùng An Nặc thương lượng xong nhất định phải về thăm nhà một chút, ra bên ngoài nhớ nhà là chuyện đương nhiên, hơn nữa An Nặc cùng hắn cũng đã lâu không về nhà rồi, con rể là nửa con trai, hắn tuy nói là bắt cóc con gái như hoa như ngọc nhà người ta, nhưng ngược lại trên căn bản không thể hoàn thành một nửa trách nhiệm của một người con trai, điều này khiến hắn rất áy náy.

Đến ngày nghỉ, sáng sớm vợ chồng son liền ra cửa thật sớm, nếu là nghỉ, rõ ràng là về nhà thăm người thân nên Phó Quốc Hoa được phép sử dụng xe của quân đội, cho nên hai người trước nhờ người lái xe lên tỉnh. An Nặc cũng đã lâu không về, thấy cái đồ gì tốt cũng muốn mua mang về cho người nhà một phần.

Con người chuyện quan trọng nhất chính là ăn, mặc, ở, đi, thực phẩm nhất định trong nhà không thiếu, nhà cửa cũng không đến nỗi nào, thứ thiếu duy

nhất chính là quần áo, cũng không phải là nói người trong nhà không có đủ quần áo để mặc. Hơn nữa gần đây cô cũng gửi về nhà không ít tiền, nhưng hai nhà đều có tính tình tiết kiệm, chỉ cần đủ ăn, đối với những thứ khác yêu cầu cũng không cao, suy nghĩ một chút, An Nặc quyết định lôi kéo Phó Quốc Hoa đi dạo trung tâm mua sắm một vòng trước khi lên xe về nhà.

Bây giờ trung tâm mua sắm (siêu thị - bách hóa tổng hợp) tuy nói là trung tâm nhưng cảm giác quả thật cũng không đúng lắm, trung tâm chỉ có hai tầng, bên trong chia thành nhiều gian hàng, từng gian hàng có một nhân viên bán hàng, mỗi nhân viên bán hàng đều mặc đồng phục giống nhau, chỗ bán quần áo cũng không bán sản phẩm độc quyền mà tất cả đều bán sản phẩm giống nhau, còn có mấy gian hàng bán vải vóc. An Nặc lôi kéo Phó Quốc Hoa hướng cửa hàng bán quần áo đi tới.

Trong tiệm bán quần áo trên căn bản bày tất cả đều là quần áo mùa đông. Bây giờ cũng đã cuối thu, trong tình thành người ta cũng bắt đầu chọn mua quần áo mùa đông rồi. Hiện tại lưu hành nhất chính là áo khoác nỉ, hơn nữa còn được cắt may rất cẩn thận. Mặc dù An Nặc nhìn ở trong mắt cũng chỉ là quần áo bình thường, nhưng ở thời đại mới phục quốc không lâu này nó còn rất mới, nhưng những mẫu quần áo này đối với người nhà quê mà nói những mẫu đó mặc lên người quả thật so với yêu tính còn khó nhìn hơn. An Nặc suy nghĩ một chút, tưởng bối hai nhà thích những chất liệu thật đấy, nhưng anh trai và chị dâu cô nên chọn những kiểu dáng mới nhất, đặc biệt là chị dâu cô thích chứng diện.

An Nặc lôi kéo Phó Quốc Hoa lựa chọn cẩn thận, bên chọn bên hỏi: “Anh Quốc Hoa, cái này thế nào?” Mỗi khi An Nặc hỏi, Phó Quốc Hoa đều gật đầu nói rất tốt. Hỏi mấy lần An Nặc cũng phát hiện ra vấn đề này, ngay sau đó liếc hắt một cái nói: “Hỏi anh đúng là vô ích.”

Phó Quốc Hoa sờ mỗi một cái, hẳn thật cảm thấy thứ nào cũng không tệ. Sau đó lại kiêu ngạo suy nghĩ: quả nhiên vợ mình cái gì cũng tốt. Không cần phải nói, kiến thức về quần áo cũng không kém y học, mặc kệ là chất lượng hay còn là vải vóc cô đều có thể phân biệt, bởi vì bây giờ chất vải tương đối ít, cho nên đối với loại quần áo nào mặc thoải mái, loại nào mặc không thoải mái cô đều nắm rất rõ. Hai người chọn tới chọn lui cẩn thận. Nhân viên phục vụ đứng một bên mắt lại tròn trắng.

Trong lòng cô, những nơi hạng sang như nơi này, không hoan nghênh nhất chính là thân nhân quân nhân, đều là người ở nông thôn tới, không có ánh mắt nhìn không nói, còn không chịu tốn tiền, sờ tới sờ lui cuối cùng cũng không chịu mua. Thứ người như thế cô thấy cũng nhiều, dù lần này vị này đáng đáp mặc cũng không tệ, cô mắt lạnh xem diễn xuất, đoán chừng cô ta cái gì cũng không hiểu, chỉ ra về ta đây thôi.

Đột nhiên An Nặc quay đầu nhìn một chút, nhưng lại thấy trong góc có một bộ quần áo lông vũ, mặc dù màu sắc có hơi ảm đạm, nhưng An Nặc rất vui, vì bây giờ đã có quần áo bằng lông vũ. An Nặc cũng không hỏi Phó Quốc Hoa nữa, trong lòng đã quyết định, gọi nhân viên bán hàng tới: “Xin chào, cho tôi hỏi chút loại quần áo này ở cửa hàng có mấy bộ vậy?” Nhân viên bán hàng vừa nghe cô hỏi, phản ứng đầu tiên chính là có phải cô hiểu sai ý hỏi hay không, bộ quần áo đó mặc dù bề ngoài không đẹp mắt, nhìn qua có thể thấy không đáng tiền bằng chất nỉ, nhưng giá của bộ đó lại vô cùng đắt, một cái này bằng hai cái áo khoác nỉ đấy. Từ Thượng Hải chờ tới đây người ta có nói giữ ấm rất tốt, đây là hàng cao cấp. Nhưng suy nghĩ một chút, muốn giữ ấm thì chỉ cần áo bông dày là được. Cũng không nghĩ loại quần áo đó sẽ bán được nên mới để vào một góc.

“Loại đó cửa hàng có tất cả bốn bộ, hai cái nam hai cái nữ. Một bộ là hai bảy đồng, mua áo giá mười bảy đồng, quần 10 đồng một cái.” Nhân viên phục vụ nói xong cũng tắc lưỡi hít hà, lương của cô cao nhất một tháng mới được 38 đồng, như vậy cũng được coi là lương cao rồi, nhưng một bộ quần áo kia đã tương đương với 1 tháng lương của cô, ai có thể uống tiền mua một bộ quần áo như vậy về nhà mặc. Vốn cô nói giá xong nhất định sẽ nhìn được vẻ mặt khiếp sợ của người đối diện, không ngờ người ta căn bản không có phản ứng gì. Ngược lại còn vui mừng nói: “Tôi muốn mua hết bốn bộ đó, mấy gian hàng khác có bán bộ nhưng như thế này không, tôi muốn mua thêm bốn cái quần nữa.”

An Nặc vừa nói xong, nhân viên bán hàng kinh hãi, cái này cần bao nhiêu tiền, tiền cô tích góp mấy năm nay cũng không được nhiều như vậy. Sau đó cô không khỏi sùng sốt một chút, quan sát hai người đối diện, vội vàng gật đầu mới có có. Các vị chờ một chút.

Nói xong liền chạy về phía bên trái. Chạy hai bước lại quay đầu lại nhìn, thành kiến lúc trước với An Nặc hoàn toàn biến mất, giờ nhìn lại thấy cô đúng là một người biết nắm bắt xu hướng.

Người bán hàng đi xa Phó Quốc Hoa mới hỏi: “Mua nhiều như vậy làm gì?” An Nặc chọn đồ, Phó Quốc Hoa chưa bao giờ chất vấn chất lượng, chỉ đối với số lượng có chút chất vấn nhỏ. An Nặc liếc anh một cái, một tay kéo cánh tay anh nói: “Cái này anh không biết đâu, loại này được gọi là áo lông vũ, em đã từng thấy tên tạp chí, bên trong áo đó đều là lông từ cửa gà ép thành, nhồi vào bên trong áo, mặc so với áo bông dày còn ấm hơn rất nhiều. Hơn nữa nó lại còn rất nhẹ, cũng không dày, có thể dễ dàng cử động. Loại quần áo này đối với người lớn tuổi rất hợp, vừa ấm lại vừa thuận tiện cử động, em mua cho ba mẹ và chú Trương mỗi người một bộ.”

“Vậy còn bốn cái quần?” Phó Quốc Hoa hỏi.

“Cho anh trai, chị dâu và hai chúng ta mặc.” An Nặc đáp chuyện đương nhiên.

“Cho anh chị là đúng, mùa đông ở quê lạnh hơn ở tỉnh. Em sợ lạnh cũng cần mua. Nhưng anh không cần, ngày ngày huấn luyện anh cũng không thấy lạnh.” Phó Quốc Hoa nhẹ nói.

“Không được trên đùi anh có nhiều vết thương, càng cần phải bảo vệ, hơn nữa, lúc anh huấn luyện koong sợ lạnh, nhưng sau khi huấn luyện thì sao. Chờ anh già rồi, còn phải công em đấy, chân của em càng phải bảo vệ tốt.” Thời điểm An Nặc nói chân của anh, lấy tay ở trên đùi hắt lực lại hai cái, ý tứ chính là đôi chân này của anh, bây giờ là của em đấy.

An Nặc đã nói như vậy, Phó Quốc Hoa tuyệt đối sẽ không kiên trì phản đối nữa: “Được, nghe lời em.” An Nặc nghe anh nói vậy hài lòng cười. Nhìn người bán hàng còn chưa trở lại lôi kéo Phó Quốc Hoa tiếp tục chọn quần áo. Cuối cùng, cô mua cho anh trai một bộ âu phục màu xám tro, chị dâu một cái áo khoác ngoài màu xanh ngọc. Sau đó tìm quần áo cho Phó Quốc Hoa, Phó Quốc Hoa buông buông tay, bày tỏ trừ quân trang cùng áo khoác ngoài của quân trang hẳn sẽ không mặc loại quần áo nào khác. An Nặc cũng rất thoải mái, bởi vì bình thường cô ở nhà rảnh rỗi không có việc gì làm liền đan áo len, khăn quàng cổ cho anh. Khăn quàng cổ anh đang quàng chính là cô đan cho, thôi dù sao anh mặc quân trang cũng đẹp nhất nên cô không ép

anh.

Phó Quốc Hoa biết An Nặc chăm sóc mình vô cùng tốt, mỗi ngày hắn đều có quần áo sạch mặc, có lúc hắn cảm giác mình sạch sẽ đến nỗi không giống một quân nhân, nhưng nhìn ánh mắt hâm mộ của các chiến hữu, hắn lại rất kiêu ngạo. Mầu thuẫn đến cuối cùng, hắn còn quyết định về sau cứ sạch sẽ như vậy, bởi vì không chỉ nhận được ánh mắt hâm mộ mà khiến lòng tự đắc của hắn bành trướng đến khổng lồ, có thể thay một bộ quần áo sạch sẽ, bản thân cũng cảm thấy thư thái hơn rất nhiều. Hắn thương vợ của hắn nhất.

Lúc người bán hàng trở lại, An Nặc đã lựa chọn xong, còn mua thêm cho đứa cháu nhỏ vừa ra đời thêm một cái chăn phủ giường, cái mền cùng một ít đồ chơi, người bán hàng nhân máy tính mấy cái: “Tổng cộng hết 1100 đồng.” Trong lòng cô cũng có chút khản trương. Từ xưa tới nay cô chưa từng chứng kiến có người mua nhiều đồ như vật, nếu bán được hết số hàng này, cuối tháng này cô nhất định có thể được chọn làm chiến sĩ thi đua rồi.

Phó Quốc Hoa gật đầu một cái, hướng về phía An Nặc nói: “Em chờ ở đây, anh đi ra ngoài lấy tiền.” An Nặc gật đầu một cái, bình thường ở bên ngoài mua đồ cho tới bây giờ đều là Phó Quốc Hoa trả tiền, đàn ông mà, đặc biệt anh còn là một quân nhân uy vũ, để người phụ nữ của mình trả tiền thì đúng là chuyện mất mặt.

An Nặc có lúc tiêu hết rất nhiều tiền, nhưng Phó Quốc Hoa mỗi lần trả tiền đều giống nhau, mất cũng không thêm nháy một cái, trả tiền xong còn vui vẻ xách đồ đi theo cô. An Nặc cũng chưa bao giờ lo lắng Phó Quốc Hoa sẽ không có tiền, bởi vì tất cả tiền cô kiếm được đều gửi vào sổ tiết kiệm của Phó Quốc Hoa. Anh đã không do dự đưa hết tiền tiết kiệm của mình cho cô, nên cô cũng có thể hoàn toàn tin tưởng anh. Nhưng Phó Quốc Hoa giống như đối với chuyện này không rõ lắm. Trong sổ tiết kiệm có bao nhiêu tiền, ít đi bao nhiêu hắn cũng chưa bao giờ hỏi. Đây cũng là biểu hiện anh toàn tâm toàn ý tin tưởng cô.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Kết thúc.

Thời điểm An Nặc đang đợi, lại thấy Trương Diệu cùng Dương Thanh Mỹ tiến vào. Cô đứng ngay chính diện với cửa ra vào, sau khi vào cửa muốn không nhìn thấy cũng khó khăn. Dương Thanh Mỹ nhìn thấy An Nặc người liền cứng ngắc cúi đầu xuống, không dám nhìn cô, còn Trương Diệu ngược lại gật đầu với cô một cái ý chào hỏi, nhưng cũng không thân thiện như trước kia. An Nặc rất hài lòng, xem ra bọn họ gần đây đúng là gặp nhiều phiền toái, cũng không kịp chờ đợi đi ra khỏi cuộc sống của cô và Phó Quốc Hoa. Chỉ là như vậy cũng tốt.

Hai người đi dạo không được bao lâu, đại khái chừng mười phút đồng hồ liền đi ra ngoài, có thể là sau khi thấy An Nặc nên không được tự nhiên.

Cô nhân viên bán hàng thấy cô cùng Trương Diệu chào hỏi, cảm giác mình đã tìm được đề tài, cô thật ra rất muốn cùng An Nặc nói chuyện làm quen, để có thể lôi kéo cô sau này mua đồ ở gian hàng mình, chỉ là không tìm được đề tài, giờ thì có chuyện để nói rồi.

“Cô biết người đàn ông này sao?” Nhân viên bán hàng hỏi.

An Nặc gật đầu một cái: “Xem như thế đi.”

Nhân viên bán hàng nghe thấy giọng của An Nặc như vậy, cũng biết khẳng định hai người không phải là bạn tốt của nhau, đúng là cơ hội tốt, cô nhân viên bán hàng liền nói: “Người đàn ông này cũng không phải dạng tốt đẹp gì, cô nhìn người phụ nữ bên cạnh hắn, cách một đoạn thời gian sẽ đưa cô ta đến đây mua đồ tốt, nhưng cũng không phải chỉ mua cho một người, hai ngày trước lại dẫn theo một cô gái khác tới, mỗi lần dẫn theo người này đến, không mấy ngày sau nữa hắn cũng dẫn theo người khác tới mua đồ, hơn nữa đều mua cho hai người đồ giống nhau, không phải mất thêm một chút tâm tư nào.”

An Nặc vừa nghe cũng biết, Trương Diệu nhất định là bị vợ mới mê hoặc, nhưng lại không thể bỏ được Dương Thanh Mỹ. Cô cười cười, xem ra hai người phụ nữ đó đang đấu đá nhau.

Hai người nói xong Phó Quốc Hoa cũng vừa vặn trở lại. Trả tiền, rồi xách túi lớn túi nhỏ, hai vợ chồng son lên đường về nhà thăm người thân.

Ngồi xe lúc về đến nhà đã là buổi trưa, Phó Quốc Hoa xách bao lớn bao nhỏ đi theo phía sau An Nặc xuống xe, An Nặc muốn giúp anh, nhưng anh không đồng ý, nhẹ cũng không để cô xách, có lúc đại nam tử chủ nghĩa còn là tốt vô cùng, đặc biệt là người giống như Phó Quốc Hoa.

Thời điểm đi vào trong sân, một cỗ mùi thơm bay vào mũi.

“Mẹ, chú Trương, chúng con đã về.” An Nặc hướng phía trong phòng bếp hô một tiếng. Phó Quốc Hoa trầm mặc tiếp tục đi vào trong nhà cất đồ, nhưng nhìn bước chân của anh cũng có thể nhìn ra, anh về nhà cũng rất là vui vẻ.

Lúc này Trương Tú đang trong phòng bếp xào đồ ăn, mà Trương Chánh Bưu ở bên cạnh phụ bà thái độ. Trương Tú nghe được giọng của An Nặc liền kích động, vứt cái xẻng trong tay xuống nói: “Ài, lão Trương ông nghe xem”

Bị bà dọa sợ hết hồn Trương Chánh Bưu thiếu chút nữa cất vào tay: “Âm thanh gì.” Ông không hiểu ra sao.

“Tôi nghe thấy tiếng của An Nặc.” Trương Tú cảm thấy không chắc chắn lắm.

“Sao có thể, mấy ngày trước còn nhận được tin của Quốc Hoa nói không thể về mà.” Trương Chánh Bưu lại tiếp tục thái món ăn của mình.

“Không được, tôi phải ra ngoài xem một chút.” Bà nói xong lau tay vào tạp dề hai cái, đi ra ngoài. Bà vừa đi ra, liền nhìn thấy An Nặc đang đứng ở sân nhìn xung quanh. Vốn Trương Tú cho rằng mình nghe nhầm, lúc này bà kích động: “Lão Trương, ông mau ra đây, An Nặc về. Nhanh lên một chút nhanh lên một chút.”

Vừa nghe bà hét lên, Trương Chánh Bưu vội vàng để dao xuống bước nhanh ra ngoài. Đúng lúc này Phó Quốc Hoa cũng cất đồ xong đi ra.

Trương Tú cũng đã lâu rồi không gặp con trai, ngày ngày nhớ con trai con dâu hôm nay chúng đột nhiên trở về, khiến cho bà vui mừng đến rơi nước mắt. Đang chuẩn bị nói chuyện, An Nặc đột nhiên khịt khịt mũi: “Mẹ, mùi gì vậy?”

“À?” Trương Tú không kịp phản ứng, suy tư một chút đột nhiên kêu lên: “Thôi chết, món ăn của mẹ.” Nói xong quay người chạy vội vào bếp. Lưu lại Trương Chánh Bưu cười nhìn bọn họ: “Mau vào trong nhà nghỉ ngơi, đi đường chắc mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi một chút là có thể ăn cơm rồi.”

Thời điểm món ăn bày lên bàn, chỉ là mấy món mà Trương Tú sử dụng tất cả những đồ còn lại trong phòng bếp, có chút ngại, tuổi đã cao còn động tay động chân: “Hôm nay ăn tạm cái này, các con về vội nên chưa kịp chuẩn bị, về sau mẹ sẽ ngày ngày nấu đồ ngon cho các con.” Ngôn ngữ chất phác khiến mọi người vui vẻ, mọi người bắt đầu ăn cơm.

“Quốc Hoa, buổi chiều các con qua bên kia đi, nhà thông gia cũng lâu rồi chưa được gặp An Nặc rồi, đoán chừng họ cũng đang trông ngóng đấy.” Trương Tú trước tiên đem chuyện về nhà mẹ đẻ đặt lên hàng đầu, bởi vì từ lúc An Nặc gả tới đây, vẫn chưa dịp cùng Phó Quốc Hoa về thăm nhà, cả bà và Phó Quốc Hoa đều cảm thấy áy náy.

Vừa lúc Phó Quốc Hoa cũng nghĩ như vậy, vì vậy gật gật đầu, nói: “Cơm nước xong chúng con sẽ qua bên đó, buổi tối cũng sẽ ở lại đó dùng cơm.”

“Được, các con nhớ mang một ít đồ đi.” Trương Tú tiếp tục dặn dò.

“Mẹ yên tâm, lúc về bọn con đã chuẩn bị rồi, còn có cả quà cho mẹ và chú Trương nữa, đợi lát nữa ăn cơm xong hai người mau đi xem một chút.” An Nặc cười lên tiếng. Bởi vì Phó Quốc Hoa lúc này bình thường đều lựa chọn trầm mặc, hai người phối hợp ăn ý liền một ánh mắt ra hiệu cũng không cần.

Cùng Phó Quốc Hoa về nhà mình, ba mẹ cùng anh chị An Nặc cũng nhiệt tình hoan nghênh.

“Cha, mẹ?” An Nặc gõ cửa, trở lại nhà mẹ đẻ vẫn cảm thấy tự nhiên hơn, chưa mở cửa ra đã ở bên ngoài lớn tiếng gọi. Phó Quốc Hoa theo sau cười cười, quả nhiên lâu rồi chưa về nhà, nhất định là nhớ nhưng.

Mọi người trong nhà vừa ăn cơm xong đang nói chuyện phiếm, chị dâu cô đang ở trong sân dỗ đứa bé, đứa bé ở trong phòng khóc không ngừng, cô nghĩ có thể bởi vì đứa bé trong phòng quá buồn bực, nên cô đưa bé ra ngoài hít thở không khí một chút. Kết quả con nhỏ khóc càng dữ dội hơn, cô cũng không dỗ được, vẫn ở nơi đó khóc sung sướng. An Nặc kêu lên một tiếng này ngược lại đem tiếng khóc của hắn dừng lại, hai con mắt mở to nhìn về nơi phát ra tiếng nói.

“Mẹ, An Nặc trở về.” Cô ở bên ngoài kêu to lên một tiếng, đi mau hai bước mở cửa cho An Nặc.

Lúc ăn cơm bọn họ nghe thấy người trong thôn nói Phó Quốc Hoa trở về, khẳng định An Nặc cũng về theo, lần đầu tiên rời nhà lâu như vậy, đừng nói ba mẹ, chính anh trai cùng chị dâu cô cũng không yên tâm. Một cô gái nhỏ bé như vậy, đến bộ đội không có ai chăm sóc cô không nói cô còn phải chăm sóc cho người khác, coi như cô rất độc lập, bọn họ cũng không yên tâm, vẫn may Phó Quốc Hoa rất thương cô.

Cửa vừa mở ra, An Nặc đứng ngoài cửa sắc mặt đỏ thắm, còn giống như mướt mà hơn một chút, nhìn dáng dấp này cũng biết cuộc sống của cô không tệ. Mà Phó Quốc Hoa đi sau cô vẫn là một thân quân trang, hai tay xách túi lớn túi nhỏ.

“An Nặc, Quốc Hoa mau vào nhà đi.” Chị dâu An Nặc ôm con trai mình vội nghiêng người nhường đường. Mẹ An Nặc cũng ra ngoài vui mừng nắm lấy tay cô, mà anh trai cùng ba cô đi lên nhận lấy đồ trong tay Phó Quốc Hoa. Vừa đưa tay nhận đồ, ba An Nặc không vui, hút thêm hai hơi thuốc, ông nói: “Về thăm là được rồi, lại còn mua nhiều đồ như vậy.”

Bình thường mỗi tháng An Nặc gửi tiền về, vẫn còn tiêu không hết. Lần này về nhà mẹ đẻ còn mua nhiều đồ như vậy, ngộ nhờ người nhà chồng có ý kiến thì sao. Hơn nữa, ban đầu cô muốn cùng người ta làm ăn, bọn họ đều biết là cô cầm tiền của Phó Quốc Hoa đầu tư vào đấy, trong nhà ngược lại một phần tiền đóng góp cũng không có. Lúc đây ông rất phiền muộn, gọi con trai lớn trong nhà đến thương lượng, muốn lấy tiền trong nhà gửi cho An Nặc một ít, mặc dù bọn họ không có nhiều tiền để góp, nhưng gom một phần ba thì vẫn có khả năng. Nếu như ban đầu cô muốn làm ăn buôn bán cô viết thư gửi về nhà báo trước một tiếng, ông nhất định sẽ khuyên nhủ cô, dùng tiền của người nào cũng không dễ dàng, hơn nữa cô còn chưa có chút kinh nghiệm làm ăn nào, hãy yên ổn làm tròn bổn phận bác sĩ của mình. Con gái đã gả đi có thể tiêu xài như vậy, tiền tiết kiệm cả chục năm của Phó Quốc Hoa cứ như vậy bị cô quẳng đi. Ông đương nhiên không thể yên tâm. Sợ thông gia oán giận cô.

Lúc ấy để cho ông vui mừng chính là con trai và con dâu cũng không có ý kiến gì. Từ góc độ con trai ông mà nói, em gái của mình, hai người từ nhỏ quan hệ rất tốt, đặc biệt là hai năm qua, An Nặc đặc biệt biết quan tâm đến người anh trai này, cái gì cũng nhớ đến hắn, hắn không nói gì cũng là chuyện bình thường, nhưng không ngờ con dâu cũng không phản đối, An Nặc bình thường đối với người chị dâu này cũng rất tốt.

Kết quả họ vất vả gom đủ tiền chuẩn bị gửi cho An Nặc. Không ngờ thông gia lại đến khuyên mình. Trương Tú nói dối với con gái mình yên tâm một trăm phần trăm. Con trai bà từ trước đến giờ đều là người chừng mực, chỉ cần con trai tin tưởng, bà cũng tuyệt đối ủng hộ, hơn nữa con bà mặc dù còn

nhỏ tuổi, kinh nghiệm sống ngược lại so với con trai không khác nhiều lắm, còn so với Dương Thanh Mỹ hiểu chuyện hơn nhiều, cũng không bao giờ làm loạn âm ỹ.

Cuối cùng chuyện này cũng liền thôi. Sau này An Nặc mỗi tháng gửi về nhà một khoản tiền lớn. Ông không muốn tiêu tiền của con gái, nhưng lại không ngăn cản được, mặc dù nói không biết con gái kiếm được bao nhiêu, nhưng chỉ cần vợ chồng son bọn họ không có vì tiền mà mâu thuẫn, ông cũng không ngăn cản lòng hiếu thuận của con gái.

Vừa vào cửa Phó Quốc Hoa đi the ba vợ để đồ đạc xuống. Cùng cùng ba mẹ hàn huyên một hồi, đợi đến khi ba mẹ đi nghỉ trưa, còn An Nặc đến chỗ chị dâu ôm cháu trai. Cúi đầu nhìn, trên mặt đứa bé vẫn còn loang lổ nước mắt, thế nhưng hẳn lại hướng về An Nặc toét miệng cười: “Đây là thế nào?” Thấy bộ dạng cháu trai khôi hài An Nặc không nhịn được cười ra tiếng.

“Con thô nhỏ chết bầm này, trước lúc em về chị đỡ thế nào cũng không nín. Em vừa về, lại cười toe toét.” Hai cô vừa nói vừa cười đùa với đứa bé, cho đến khi đứa bé ngủ thiếp đi. An Nặc liền lôi kéo chị dâu đi xem đồ cô mua tặng.

“Đây là thăm lòng cho bé, người trong tỉnh đều dùng cái này. Chị sờ thử xem, đặc biệt mềm mại thoải mái.”

“Bé trai, không thể quá nuông chiều.” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trên tay lại không ngừng vuốt ve tấm thảm. Trong lòng chị dâu An Nặc cũng rất mâu thuẫn, tuy nói làm mẹ cũng muốn thứ tốt nhất cho con mình, nhưng mọi người nói con trai không thể nuông chiều.

“Không có việc gì, đứa bé còn non da, nằm trên cái này rất thoải mái, hơn nữa nó còn nhỏ mà.” Bị An Nặc khuyên một câu, cô lập tức mặt mày hớn hở đón nhận.

An Nặc vừa nói vừa lấy ra nhiều đồ chơi nhỏ. Là đồ xếp gỗ, gấu bông, còn có trống lắc, con vịt nhỏ, tất cả đều là đồ trẻ con thích chơi, mặc dù đứa bé còn nhỏ chur dùng tới, nhưng mà cô thấy cũng không nhịn được muốn mua, dưới sự ủng hộ của Phó Quốc Hoa, cô liền mua.

Cuối cùng cô lấy ra áo khoác ngoài màu xanh ngọc đưa cho chị dâu, quả nhiên chị dâu cô vừa nhìn thấy áo cô đưa, ánh mắt của cô liền sáng lên. Loại áo khoác này ở tỉnh thành còn chưa bán phổ biến, những người mặc nó cũng không nhiều. Cô đã nghe qua, nhưng dù muốn mua nó cũng phải mất ba tháng tiền lương mới được, nên chiếc áo này vẫn là niềm ao ước của cô bấy lâu nay.

Thời điểm chị dâu cô soi gương vừa lúc anh trai cô tiến vào, An Nặc kéo hẳn qua, đưa những đồ mua tặng nói giới thiệu từng món một. Đặc biệt là hai bộ quần áo cùng hai cái quần lông vũ. An Nặc đặt biệt nói, mùa đông dù là không mặc áo bông cũng được, áo lông vũ tuy nhẹ nhưng lại giữ ấm rất tốt, đây chính là đồ tốt nhất đó. Đối với lời nói của em gái hẳn rất tin không nghi ngờ. Nghĩ đến mùa đông năm nay nhất định phải khuyên ba mẹ mặc nó.

Cuối cùng An Nặc đem áo khoác bằng vải nỉ đưa cho hẳn. Để cho hẳn thử một chút. Hẳn là một người đàn ông từ trước đến giờ chưa bao giờ mặc quần áo đẹp, nhìn sang rộng như vậy, hẳn mặc lên người tay chân cũng không biết để ở đâu cho đúng. An Nặc cũng đoán trước được chuyện này xảy ra. Khuyên lại khuyên, để cho bọn họ không cần tiếc tiền, đặc biệt là cha mẹ, lớn tuổi, có điều kiện tại sao phải tiết kiệm.

Anh trai cô suy nghĩ một chút, đúng vậy, công ty em gái đầu tư cũng từ cửa hàng nhỏ thành công ty lớn rồi, nhà bọn họ về sau chỉ biết sẽ càng ngày càng tốt, cha mẹ cực khổ cả đời, tại sao không thể hưởng thụ đây. Nhìn vợ mình bên cạnh, cô đi theo hẳn cũng không có được một cuộc sống tốt. Hẳn về sau nhất định phải cố gắng, khiến người nhà có được cuộc sống tốt nhất, cũng có thể để em gái yên tâm.

An Nặc đứng nhìn anh chị, hai người dằng dấp không tẻ, chung diện càng thêm giống trai tài gái sắc. Trường bối hai nhà đều vì đối phương mà suy tính, cô và Phó Quốc Hoa lại thật lòng yêu nhau, cuộc sống như thế trôi qua làm sao có thể không tốt đây. Cô đang cười. Trong phút chốc sắc mặt tái nhợt liền chạy ra ngoài ới.

Anh chị cô nhìn thấy cũng sợ hết hồn, lập tức ra ngoài theo. Nhìn An Nặc ở góc tường nôn rồi tỉnh rồi mù nhưng cũng không cho ra bất cứ thứ gì (nôn khan). Một người đi lấy nước, một người ở lại giúp cô vỗ lưng. Phó Quốc Hoa đang giúp bố vợ làm việc nhà nghe được tiếng vang lập tức chạy ra, thấy sắc mặt tái nhợt của An Nặc thân thể cao lớn cứng ngắc xuống. Thân thể An Nặc từ trước đến giờ đều rất tốt, bản thân cô cũng thích vận động, sắc mặt lúc nào cũng hồng nhuận khỏe mạnh, hẳn sợ nhất chính là thấy đáng về cô tái nhợt như vậy.

Đợi đến lúc An Nặc ổn định, Phó Quốc Hoa nói với anh chị một tiếng, rồi ôm An Nặc đến phòng khám bệnh trong thôn. Lưu lại anh trai cô nhìn vợ mình nói: “An Nặc không sao chứ.” Hẳn cau mày lo lắng hỏi. Chị dâu An Nặc ngược lại mặt mày hơn hờ: “Em xem lần này, chắc chắn tám phần.”

Quả nhiên không sai, Phó Quốc Hoa khẩn trương ôm An Nặc vào phòng khám bệnh sau, bác sĩ dùng ống nghe nghe thật lâu. Ngắc đầu xác nhận: “Mang thai, nửa tháng.”

Lúc ấy Phó Quốc Hoa cũng tròn mắt. Hơn 30 tuổi, hẳn không phải là không từng trông ngóng đứa bé đến. Ban đầu kết hôn với Dương Thanh Mỹ, hẳn chờ đợi nhất chính là một gia đình hạnh phúc, và một đứa con thuộc về hẳn. Thấy vợ chồng người khác đều ngày ngày bình thân trôi qua, hẳn cảm thấy mình cũng sinh sống tạm ổn, mặc dù bình bình đạm đạm nhưng cũng may tất cả mọi người đều vô bệnh vô tai, chỉ là việc nhà chuyện nhỏ nhiều một chút. Nhưng mỗi lần hẳn nhìn thấy đứa bé của người khác, hẳn thật sự hâm mộ.

Sau lại cưới An Nặc, An Nặc đối với hẳn mà nói vốn giống như con gái hết mực nuông chiều, cuộc sống hai người rất hạnh phúc, hẳn cũng không còn hâm mộ người khác như trước đây nữa. Hơn nữa hẳn cảm giác An Nặc còn nhỏ, loại chuyện mang thai này nếu lớn hơn chút nữa sẽ an toàn hơn.

Nhưng đứa bé này cứ như vậy lặng yên không tiếng động tới. Hẳn trong khoảng thời gian ngắn đã bị khiếp sợ không biết nên phản ứng thế nào. Ôm An Nặc về nhà, cảm giác hẳn như đang bay, An Nặc nhìn đáng vẻ đàn người của anh, cũng không quấy rầy. Biết anh dựa vào trực giác để đi về nhà mình, mới phát hiện hẳn ôm An Nặc từ nhà mẹ vợ đi ra, cũng còn chưa về báo tin. Sau khi giao An Nặc lại cho mẹ của mình lại vội vàng xông ra ngoài.

Khi mọi người nghe được tin An Nặc mang thai, cũng rất cao hứng. Ba mẹ An Nặc có anh trai chị dâu báo tin trước, lúc này vui sướng cũng trở lại bình thường rồi. Mà Trương Tú đột nhiên nhận được tin vui khổng lồ này, trong nháy mắt như muốn ngất xỉu, lúi lét cánh tay Trương Chánh Bưu ở trong sân xoay vòng vòng. Trương Chánh Bưu chiều theo ý bà cũng thiếu chút nữa chóng mặt đến hôn mê. Sau khi được con dâu báo bởi An Nặc khuyên, bà mới vui vẻ dừng lại vào bếp nấu cơm.

Buổi tối, Phó Quốc Hoa ôm An Nặc nằm trên giường. Mắt nhắm nhắm không nháy lấy một cái nhìn An Nặc.

“Nhìn cái gì?” An Nặc bị anh nhìn chăm chú cũng có chút sợ hãi.

“Em vẫn còn nhỏ, hân còn là con nít, anh không nỡ để em sinh con lúc này.” Mặc dù không thể bỏ đứa bé, nhưng Phó Quốc Hoa nói như vậy, cũng đủ khiến An Nặc cảm động. Có đứa bé, anh để ý nhất vẫn là cô. Cô đã 23 tuổi, chỉ có ở trong lòng Phó Quốc Hoa, cô vẫn là đứa trẻ.

“Em không nhỏ, hơn nữa, em chỉ muốn sinh con cho anh, con của em và anh.” An Nặc rúc đầu vào lồng ngực Phó Quốc Hoa, làm nũng, cùng anh thảo luận về sau đứa bé sẽ giống ai, về sau giáo dục thế nào, thảo luận rất nhiều chuyện, mãi cho đến khi cô ngủ.

An Nặc ngủ thiếp đi, Phó Quốc Hoa ở bụng cô khẽ vuốt ve một vòng. Hân nằm ở nơi đó suy nghĩ rất nhiều, nhớ ngày đó hân lần đầu tiên gặp cô, hân lại bị mẹ dục chuyện kết hôn, không chú ý đụng phải cô, cô quá thật mặt u mê, vừa nhìn chính là một đứa trẻ, ở thời điểm đấy nhất định không giám nghĩ đến chuyện cưới cô, cô còn có thể sinh con cho hân.

Sau lại, bọn họ đêm đầu tiên, cũng là ở trên chiếc giường lớn này. Khi đó cô vẫn còn nhỏ, trong trắng như vậy, mềm mại như vậy, tốt đẹp đến nỗi khiến cho hân có chút tự ti, nhưng lại không do dự đoạt lấy cô, để cho cô trở thành người của hân.

Nhà sau lại, cô thương hân, chăm sóc hân, đối với hân làm nũng, phát giận. Sau đó cô còn mang thai.

Nhìn người nằm bên cạnh, hân lần đầu tiên cười khúc khích không ngừng.

An Nặc ngủ rất ngon giấc, ánh trăng êm ái chiếu lên trên mặt cô, miêng của cô hơi chu ra, mỹ lệ mà tinh khiết.

Nhìn anh cô không tiếng động nói: “Cám ơn.”

Cám ơn anh đã nguyện ý yêu em.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Ngoại truyện

Ban đêm, An Nặc nằm ở trên giường một cái tay đỡ tại dưới đầu không ngừng nhìn quanh ra ngoài, bên ngoài phòng khách đèn vẫn sáng, nam chủ nhân ngồi ở chỗ đó trong tay cầm một quyển sách, nhưng mà một chữ cũng không vào đầu, ngồi ở chỗ đó than thở mặt sầu khổ.

Phó Quốc Hoa không vào, An Nặc ở trên giường lăn lộn, chờ anh, chờ đến nỗi quá nhàm chán, liền đưa cái chân dưới ra co lại, vận động một chút. Ngang đầu nhìn bên ngoài, đã muộn thế rồi.

“Anh Quốc Hoa.”

“... ..”

“Anh Quốc Hoa”

“... ..”

“Phó Quốc Hoa!”

Nghe thấy cô gọi cả họ cả tên, Phó Quốc Hoa thờ dài nuốt ngụm tức cuối cùng, tắt đèn đi vào phòng ngủ.

“Anh Quốc Hoa.” An Nặc đuổi đuổi cái chân nhỏ đá đá, bị anh một phát bắt được. Hai người ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngơ ngác cứ như vậy giằng co, cuối cùng vẫn là An Nặc nhịn không được cười ra tiếng.

“Được rồi.” Phó Quốc Hoa khiển trách một tiếng, để chân của cô xuống, hân cũng nằm xuống giường.

Phó Quốc Hoa tại sao mỗi ngày lại than thở. Bởi vì tiểu cô nương của hân mang thai chưa được ba tháng, có thể xem là không tham an, nhưng mỗi buổi cô đều không thể giúp hân giải quyết (xxoo). Không thể làm gì khác hơn là phát huy một chữ nhịn.

Nhưng chỉ cần cô ở bên người uốn éo ngắt một cái, hần sẽ rất khó nhìn được, đặc biệt là thời gian dài, nhìn càng lâu lại càng kích động. Cho nên Phó Quốc Hoa không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày ở bên ngoài mè nheo, tranh thủ lúc An Nặc ngủ say mới tiến vào, đáng tiếc An Nặc không có Phó Quốc Hoa sẽ không ngủ. Đặc biệt từ lúc cô mang thai người càng thêm khó ở. Cho nên hai người thường trình diễn một màn này.

Đem cô ôm vào trong ngực, cảm nhận được cái miệng nhỏ nhắn của cô đang phả hơi thở lên cổ của mình, hần càng không ngủ được, không thể làm gì khác hơn là bỏ cô ra, để cho cô dựa lưng về phía hần ngủ, ở trong lòng hần không ngừng nói từ nhin, kết quả đem người quay qua rồi, hần lại không ngờ cái miệng tiểu cô nương lại hướng tới hần cọ cọ.

Phó Quốc Hoa khẽ rên một tiếng, cắn răng, vẫn phải nhin.

Cuối cùng, An Nặc lật người ngồi lên hông của Phó Quốc Hoa, trên cao nhìn xuống ánh mắt sáng quắc của anh, “Phó Quốc Hoa, anh muốn sao?”

Phó Quốc Hoa có thể không muốn sao, từ lần trước An Nặc dùng tay giúp hần giải quyết cũng đã được một tuần rồi. Hần quả thật muốn đến điên rồi! Từ khi cô mang thai, cuộc sống của bọn họ liền nói không với xx, phải biết, đối với hần ở cái tuổi này lại còn là một người khỏe mạnh, ít làm một ngày, sẽ không chết, nhưng mấy tháng không làm.....sẽ sống không bằng chết.....

Nhưng đây là đứa bé đầu tiên của bọn họ, hần hơn ba mươi tuổi rồi, đàn ông lớn tuổi như hần, con cũng được mấy tuổi rồi. Cho nên Phó Quốc Hoa không thể không cẩn thận, rất lo được lo mất, chỉ cần gió thổi cỏ lay một chút xui, cũng rất sợ.

Cho nên, đừng nói là đụng cô, ngay cả sờ bụng của cô, cũng không dám dùng sức.

Nhưng cứ nhìn thân thể mềm mại trắng nõn của cô, hần liền kích động, đây là sự dụ dỗ trắng trợn, Phó Quốc Hoa hô hấp càng thêm nặng nề.

Phó Quốc Hoa thở dốc một hơi, nhưng cũng đủ cho câu trả lời, nhưng vẫn kiên định lắc đầu: “.....Em muốn ăn gì phải không? Anh đi nấu cho em? Canh chua cay, hay là cái trắng, em muốn anh gì.....anh đi ra ngoài làm...”

An Nặc tức giận, anh mỗi lần đều dùng những lời này để che dấu phản ứng. Rõ ràng nhìn qua đã biết rất muốn. Cô tiếp tục dẫn dụ, mắt như sắp khóc: “Anh không cần em?”

Phụ nữ có thao cảm xúc vốn là rất không ổn định, An Nặc vừa nói như vậy, lúc này cũng cảm thấy có chút ý tứ như vậy, tuy nói điều kiện như vậy anh cũng rất khó đi ăn trộm, nhưng ai biết được mặc dù không thể bày ra hành động nhưng anh có thể hay không nghĩ đến chuyện đó. An Nặc buồn bực, ngồi ở trên người Phó Quốc Hoa thân thể bắt đầu đi xuống có lại.

Vừa động thân thể liền bị Phó Quốc Hoa kéo lại, nhẹ nhàng trấn an, lời kéo tay của cô một đường mờ xuống dưới, “....Em xem, đây là bộ dạng không muốn sao.”

An Nặc cảm nhận được bộ phận bành trướng kia, tâm tình ngược lại bởi vì điều này mà trở nên khá hơn. “Anh đúng là biết cách quan tâm đến con trai anh.”

Những lời này ngược lại thật sự oan uổng cho Phó Quốc Hoa, hần làm sao có thể chỉ biết quan tâm đến con mình, phải nói con cùng cô không thể so sánh, có so nhất định cũng sẽ kém, mấu chốt là hần cảm thấy cô cũng không phải là người nhu nhược. Hơn nữa, vốn thấy cô chịu đựng hần liền không chịu nổi, huống chi còn thêm đứa bé này. Hần là một quân nhân, nhất định có thể dùng tinh thần quân nhân, có thể nhìn được.

An Nặc dùng tay nhỏ bé của mình đỡ lấy vật trong tay, vì cô đang mang thai, nên bộ dáng lại thêm một phần quyền rũ.

Mà Phó Quốc Hoa nét mặt vẫn biểu hiện ra nét rồi rầm như vậy.... ..

“Có thể không? Thôi, thôi.” Hần cảm thấy giọng nói của hần khàn khàn như đang tổ cáo lại lời của hần.

Mà câu trả lời của An Nặc, là trực tiếp cắn lên lồng ngực của hần, liếm hai điểm đỏ hồng nổi lên của anh.

Được rồi, mặc dù không nên, nhưng hần nghĩ An Nặc là một người biết chừng mực, nên chắc cô đã có sự tính toán của mình.

Cô đúng là một tiểu yêu tinh đáng yêu mà.

Chỉ có điều đã lâu Phó Quốc Hoa không được ăn, nên lần này hần phải cẩn thận.

Thời điểm An Nặc đối mặt với Phó Quốc Hoa, nhất định lớn mật, nằm trên người Phó Quốc Hoa, vừa cắn, vừa liếm.

Mà Phó Quốc Hoa vốn là một cây đuốc, giờ lại chịu sự trêu đùa của An Nặc, lửa này càng đốt thêm thịnh vượng.

Đang muốn ngừng đầu, muốn đi vào son động của cô dịu dàng chậm rãi dò xét.

Nhưng An Nặc lại lắc đầu, từ từ đi xuống.

Cuối cùng cô ngừng đầu, hướng về phía Phó Quốc Hoa khẽ mỉm cười, sau đó ... ..

Một hóp, liếm một cái.

Phó Quốc Hoa tiếp tục hít vào một hơi, thật lâu, hần mới muốn không chế mình, không muốn dùng vật dừng mảnh vào thăm dò địa phương ẩm áp trơn trượt của cô nữa, động tác của An Nặc thuần thực hơn so với lần trước. Nhưng số lượng không nhiều và đa dạng, nhưng cũng đủ khiến cho Phó Quốc Hoa kích động không thôi.

Hần vừa cúi đầu, nhìn thấy cái đầu đen thù lù đang nằm ở giữa hai chân của hần hoạt động. Phó Quốc Hoa trong lòng căng thẳng, hai tay nắm chặt xuống ga giường.

Thật lâu, hần mới miếng cường không chế hô hấp của mình, khạc ra mấy chữ.

“Được rồi....không cần như vậy.... ....”

Nhưng An Nặc không dừng lại, cô hi hít một hơi.

Sau đó.....

Người khác bộc phát.

Sau đó rục rờ rồi.

An Nặc xong việc đứng lên đi rửa mặt.

Phó Quốc Hoa nằm trên giường vẫn chưa lấy lại tinh thần, chỉ nằm đó, gật đầu một cái.

Đã nhiều năm như vậy, đây còn là lần đầu tiên, hần nhanh như vậy.....đã xuất ra.... ..

Quả nhiên là tài nghệ lâu ngày không luyện, sẽ dần suy yếu.

Phó Quốc Hoa đắp lại chăn, trầm tư.

An Nặc trở lại trên giường, bộ dáng mệt mỏi, ngã xuống giường nhắm mắt ngủ.

“An Nặc?”

Ừng ực một câu, “Em mệt quá.... ..” vừa đưa lưng về phía Phó Quốc Hoa nằm xuống.

Không có phản ứng, Phó Quốc Hoa trầm mặc. Bình thường muốn cho cô đang hoảng ngủ cô lại không đang hoảng, lúc này mình rút cuộc cũng phát tiết được một lần cô lại không làm loạn nữa. Đoán chừng là mệt mỏi, phụ nữ có thai vốn rất dễ mệt.

Đem cô ôm vào trong ngực, Phó Quốc Hoa hít sâu một hơi, cảm thấy trong lòng một mảnh an bình.

Ôm vợ yêu, vẫn nhớ phải che chờ bụng của cô, Phó Quốc Hoa từ từ ngủ.

Chỉ là mơ mơ màng màng, cảm thấy tiểu cô nương xoay người, hướng ngực hần cọ cọ.

“Quốc Hoa, anh ngủ rồi sao?”

Nghe thấy giọng nói, Phó Quốc Hoa con buồn ngủ cũng biến mất, mở mắt ra nhìn cô.

“Sao vậy, muốn ăn cái gì hay là chân lại đau.”

Đối với chuyện buổi tối An Nặc muốn yêu cầu gì đó, Phó Quốc Hoa hầu hạ cũng đã thành thói quen, thậm chí không cần An Nặc mở miệng, hần đại khái có thể hiểu được yêu cầu của cô.

“Anh có yêu em không?” An Nặc nhìn anh hỏi, giống như hôm nay không nghe được đáp án cô cũng sẽ không ngủ.

Phó Quốc Hoa nghe cô hỏi như vậy, còn cứng ngắc, hần là một đại lão gia, sợ nhất chính là suốt ngày đem cái gì tình yêu đặt ở khóe miệng. Nhưng hiện tại trời đất bao la phụ nữ mang thai là lớn nhất, hần còn giao lời trong tim nói cho cô nghe,

“Yên, yêu em, cũng yêu con, chỉ cần những thứ gì có liên quan đến em, anh đều yêu, vĩnh viễn yêu.” Phó Quốc Hoa chưa từng nói chuyện thẳng thắn như vậy, trong nháy mắt, hần cảm thấy mặt mình nóng lên.

Quả nhiên, An Nặc nhận được câu trả lời, liền lập tức nhắm hai mắt tiến vào mộng đẹp. Phó Quốc Hoa vừa nhìn, thấy cô đã được phục vụ tốt, lúc này mới an tâm nhắm mắt ngủ.

The End

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Giải Cứu Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

